

ГАЛЕРИЯ
БАРД

СЪВРЕМЕННИ
РОМАНИ

СЮЗЪН ЛУИС

ТЪМНИ СТРАСТИ

АВТОРКАТА НА **ОГРАБЕН ЖИВОТ**
ЩЕ ВИ ГРАБНЕ С НОВИЯ СИ ГОРЕЩ БЕСТСЕЛЪР!

СЮЗЪН ЛУИС ТЪМНИ СТРАСТИ

Превод: Стоян Медникаров

chitanka.info

Не можеше да разбере себе си.

Беше объркана, разгневена, възбудена.

Защо се бе превърнала в жертва на тази всепоглъщаща страст? Не, не го обичаше, знаеше, че не го обича. Нищо, че я беше отхвърлил, че ѝ беше казал, че може да си намери любовник, че ще прекъсне всякакви отношения с нея. Всичко това не я интересуваше. Беше радостна. Мразеше го и никога нямаше да поиска да я докосне отново...

Посвещавам тази книга на баща ми.

С признателност...

Бих искала да изразя благодарността си на графиня дьо Петит-Товар за помощта, която ми оказа при подготовката на тази книга. За това, че ме покани в дома си и ми позволи да изградя този роман на основата на някои събития от живота на семейството ѝ — макар че държа изрично да подчертая, че никой от героите няма връзка с някой член от семейството. Искам също да благодаря и на Ричард Хезълуд за помощта и съветите му, да не говорим за контактите, които ми помогна да осъществя. Също така и на мосю и мадам Рутал и мадам Амос.

Но преди всичко бих искала да благодаря на Памела Брюнет и съпруга ѝ Амеде за проучването и преводите, с които ми оказаха огромно съдействие.

И накрая, с много обич и благодарност — на моето семейство и приятелите ми за безусловната им подкрепа, която ми оказаха след смъртта на баща ми.

ПЪРВА ГЛАВА

— Нервна ли си, chérie?

Клодин бавно премести поглед от пейзажа към баща си. Беше минало повече от час, откак се качиха на влака в Париж, но сега за пръв път някой от двамата проговаряше. Когато погледите им се срещнаха, пълните устни на Клодин се извиха в потайна, почти самоиронична усмивка, и Бивис също се усмихна, докато наблюдаваше как дъщеря му прокарва ръка през буйната си коса и протяга дългите си крака, за да ги сложи на седалката до него.

Не отговори на въпроса му. Само облегна глава назад и отново насочи вниманието си към преминаващите зад прозореца поля.

Да, нервна беше. Кой не би бил на нейно място? Но като се изключеше случайното подръпване на перото на шапката в скута ѝ, в поведението ѝ нямаше нищо друго, което да издава неудобството и вълнението, пърхащи ту в гърдите, ту под лъжичката ѝ. Загледа се напред през прозореца и видя локомотива — влакът завиваше, и облаците бяла пара. Обърна се пак към баща си, който продължаваше да я наблюдава, и се засмя.

— Изненадан ли си, че стигнахме толкова далеч?

— И да съм, не би трябвало да бъда.

— Тоест?

Той вдигна комично вежди и си подръпна мустака.

— Много добре знаеш какво имам предвид.

— Че за лекомислената ти дъщеря няма нищо по-мамещо от чертата, която ангелите — а може би глупците — не смеят да прекрачат?

— Съвършено вярно.

— Но, татко, идеята беше твоя.

— Права си. Почти бях забравил — подсмихна се той. След това добави по-сериозно: — Но не сме длъжни да бъдем тук, chérie.

Често използваше това френско галено обръщение, дори когато говореха на английски — беше придобил този навик от двайсет и

седем годишния си брак с майка ѝ, която беше францужойка.

— Още не е късно — продължи той. — Можем да се върнем в Англия — стига да кажеш.

Чувстваше се длъжен да ѝ го каже за последен път.

— О, папа! Да изминем целия този път и накрая дори да не го видя! Бих умряла от любопитство.

Доволен от отговора ѝ, Бивис отново се зачете във вестника си. Но само след няколко минути осъзна, че препрочита един и същ пасаж. Мисълта му бе заета с дъщеря му и със срещата, която щеше да се състои след два дни в Шато дьо Лорвоар.

Той извади цигара и запали. Първокласното им купе се изпълни с тръпчивия мирис на турски тютюн. Клодин вдъхна аромата и притвори очи, с което му напомни за майка си, и за първи път от смъртта на жена си Бивис бе благодарен, че Антоанет я няма, за да изрази отношението си към това, което е предприел. Не че таеше никакви резерви, задето ще заведе Клодин във Франция — напротив, беше твърдо убеден, че плановете му за дъщеря му са най-доброто за нея — ала не можеше да се отърси от чувството, че Антоанет би изпипала нещата много по-деликатно.

Но какво всъщност възнамеряваше да прави? Като мъж, нямаше никакъв опит в уреждането на подобни неща; единственото, което знаеше, беше, че Клодин е на двайсет и две и е крайно време да се омъжи. Всички му го казваха, особено балдъза му Селин. През първата година на Клодин в Лондон Селин естествено бе направила всичко, което зависеше от нея, да представи дъщеря му на колкото е възможно повече подходящи младежи — и без съмнение на неколцина неподходящи (доколкото познаваше балдъзата си), но по това време Клодин се вълнуваше от други неща и двете с Дизи — най-добрата ѝ приятелка, бяха заминали за Ню Йорк заедно с още едно момиче — Мелиса фон Мерити, с което живееха там в една стая, докато завършат училище. Бивис познаваше семейство фон Мерити, така че нямаше нищо против. Не беше подготвен обаче Клодин да изкара три години в Ню Йорк и още по-малко за невероятната самостоятелност, която дъщеря му си извоюва по време на престоя си там.

Беше се завърнала в Лондон преди шест месеца, скоро преди посрещането на новата година — 1937. По това време Дизи вече се бе омъжила за лорд Попълтън и Клодин — както недвусмислено му бе

подчертала Селин — бе оставена на собствените си инстинкти. Знаеше, че Клодин е получила няколко предложения за женитба, както в Ню Йорк, така и в Лондон, но по причини, известни само на нея, бе отказала на всичките. Така че, не без основание, баща ѝ бе повече от изненадан, когато тя прие като добре дошъл намека, направен му от неговите стари приятели граф и графиня Раси дьо Лорвоар — двете им семейства да се обединят.

От друга страна, реакцията на Селин не предизвика никаква изненада. Тя му каза, че никога, дори в най-ужасните си кошмари не би могла да си представи, че е способен даже и да си помисли да омъжи дъщеря си за човек като Франсоа дьо Лорвоар. Бивис, който беше добре запознат с отношението на парижкото общество към най-големия син на семейство Лорвоар, изслуша търпеливо всичко и след това спокойно каза, че вече е решил. След което я накара да обещае, че ако Клодин не възрази срещу този брак, тя — Селин — няма да започне да я разубеждава.

И все пак сега, когато с такава лекота бе получил съгласието на Клодин, не преставаше да се чуди защо дъщеря му бе проявила такава готовност да приеме предложението. Тя не знаеше нищо за Франсоа дьо Лорвоар и въпреки това проявяваше едва ли не нетърпение да се омъжи за него. Интересно му беше да разбере защо. Мислеше също и за разбиването на илюзиите ѝ, което щеше да последва... Но Клодин щеше да се справи; той беше убеден, че Франсоа е подходящият съпруг за нея — уважаваше този човек, независимо от думите на Селин. И все пак мисълта как би реагирала Антоанет на всичко това продължаваше да го човърка.

За толкова години Клодин се беше научила да чете мислите на баща си безпогрешно и сега остави шапката настрана и се наведе да хване ръката му. Сините ѝ очи бяха напрегнати, но гласът ѝ беше нежен:

— Папа, знам, че мислиш за Матап и за нейното мнение, ако знаеше какво сме решили. Спомни си обаче, че вече съм зряла жена, мога сама да вземам решения и го правя. Знаеш, че нямаше да съм тук, ако не исках.

— Точно това ме обърква, chérie. Защо, след като си имала толкова предложения от подходящи мъже, изпитваш такова желание да се омъжиш за човек, когото дори не си виждала?

— Защото такава е твоето желание, татко — отвърна тя сериозно.

Видът му говореше съвсем красноречиво, че не вярва на нито една нейна дума, и като се засмя, тя смъкна краката си от седалката, подпря лакът на ръба на прозореца и отново насочи вниманието си към пейзажа навън.

Объркването на баща ѝ я забавляваше. Много добре съзнаваше, че той не би се поколебал да упражни родителските си права, когато се наложи. Разбира се, ако не искаше да се жени, щеше да се бори и да спечели... Знаеше, че е изненадан от необичайната ѝ готовност, но слава богу, не беше я разпитвал прекалено подробно, така че не се беше налагало да го лъже. А тя наистина по-скоро би го излъгала, отколкото да му каже защо наистина иска да се омъжи за Франсоа дьо Лорвоар — един мъж, когото — както правилно бе посочил Бивис — дори не беше виждала.

Разбира се, беше слушала страшно много за семейство Раси дьо Лорвоар още от малка. Баща ѝ и старият граф бяха много добри приятели, бяха служили заедно и участвували в Световната война, а Антоанет Рафърти и Соланж дьо Лорвоар — майката на Франсоа — си кореспондираха дълги години и бяха прекарвали много често заедно в Париж. Но Клодин никога не се беше срещала със семейство Лорвоар — или беше на училище, или бе прекалено заета с конете си в имението на Рафърти, за да придружава майка си на нейните матинета и пазарувания. И, най-интересното, не си спомняше никога да е било споменавано името на Франсоа, който беше четиринайсет години по-голям от нея и положително е бил фигура в парижкото общество доста преди смъртта на майка ѝ. Този факт сега ѝ се струваше още по-интересен, защото малкото, което бе успяла да научи за Франсоа през последните няколко седмици, ѝ подсказваше, че онова, което е можело да се каже за него, сигурно се е струвало на всички прекалено шокиращо за детските ѝ уши.

Всъщност репутацията му беше определено скандална. Буквално предишната седмица беше открила, че е достатъчно някой само да спомене името му в благовъзпитаните парижки кръгове, та разговорът да стихне или да започнат шушукания. Както на вечерта у Констанс и Шарл Делафорж. Бивис бе отишъл да урежда някакви делови въпроси и когато остана сама, тя спомена, че няма търпение да се запознае със семейство Лорвоар в края на седмицата и по-специално с най-големия

им син Франсоа, защото е слушала много за него. Веднага усети, че трябва да е казала нещо много срамно. Констанс се втренчи в нея, Шарл започна да си мърмори нещо под носа, а старата графиня, която седеше до нея, внезапно скочи и извика с разтреперан глас:

— Прощавам ти, Клодин, но само защото не знаеш каква болка ми причинява да чуя името на този човек. Ако знаеше какво е направил... Mon Dieu! — И закри лице с ръце. Констанс изтича до нея да я успокои, но графинята продължаваше да трепери. — Не мога да проумея с какво бедната Соланж заслужи проклятието да има такъв син — хлипаше тя. — Сигурна съм, че затова вече не стъпва в Париж. Как би могла да погледне хората в очите след всичко, което се случи... О, Констанс! Не минава ден, в който да не мисля за скъпата ми Ортанс. Бедната, бедната Ортанс, колко ни липсва на всички!

И излезе от стаята.

Избликът на графинята окончателно озадачи Клодин, но тя тактично сдържа усмивката си, въпреки че не преставаше да мисли върху думите „бедната, бедната Ортанс“. Снощи срещна приятелката си Хенриет на бала в унгарското посолство. Отначало изглеждаше невъзможно да се макара Хенриет да говори за нещо друго, освен за годежа си с Клод — елегантния млад граф, с когото беше пристигнала. Клодин я слушаше с нарастващо нетърпение, изчаквайки възможност да се включи, докато накрая Хенриет развълнувано изчурулика:

— А сега трябва да намерим един съпруг и за теб, Клодин. О, трябва да се омъжиш за французин, моля те, моля те! Не си почерняй живота с някой скучен стар англичанин, няма да го понеса. Искам да живееш тук, в Париж, и да можем винаги да се виждаме.

Клодин я изгледа косо и в погледа ѝ проблесна насмешка.

— Не мисля, че това ще представлява някакъв проблем, chérie. А сега ми кажи какво толкова е направил Франсоа дьо Лорвоар.

— Франсоа дьо Лорвоар? — повтори Хенриет, явно изненадана от такава рязка промяна на темата.

— Хенриет, би трябвало да си чувала. Има ли нещо общо с...

— О! — възкликна Хенриет и сложи ръка на устата си.

— Искаш да кажеш, че си чувала за Оме дьо Гаренакс? — Клодин не беше чувала, но нямаше намерение да я прекъсна. — Е, не мога да кажа, че съм изненадана — започна Хенриет. — Не се и съмнявам, че вече цял свят е научил. Тя е такава глупачка! Наистина,

Клодин, специално в този случай не бих могла да кажа, че вината е на Франсоа. Макар че и той би могъл да постъпи малко по-кавалерски. Но всички знаят, че Франсоа...

— Хенриет! — извика Клодин. — Какво се е случило?

Красивите зелени очи на Хенриет се разшириха от изненада.

— Откъде този внезапен интерес към Франсоа дьо Лорвоар? — попита тя и изгледа приятелката си подозрително. — Дори не знаех, че го познаваш.

— Ще ти кажа по-късно. А сега, какво се е случило с Оме?

— Ами тази глупачка — почна Хенриет — си беше навила на пръста не само че е влюбена във Франсоа, но и че ще замине с него за Лион. Знаеш ли, Клодин, нямам представа защо всички вдигат такъв шум около него, но само като го погледна, ме побиват тръпки. Виждала ли си го някога? Все едно че се изправяш лице в лице с дявола... Та, както ти казах, Оме тръгна с него за Лион. Сега всички се опитват да изкарат, че Франсоа я е прелъстил, но това не е вярно. Не казвам, че не е способен на такова нещо, но в този случай Оме ми призна преди да замине, че възнамерява да го накара да се ожени за нея. Предупредих я какъв е, но тя не искаше да чува. Може би трябваше да кажа на майка ѝ, но тя ме закле да пазя тайна, а и откъде можех да знам, че всичко ще завърши точно така?

— И как завърши? — попита Клодин. Изпитваше огромно удоволствие от разказа.

— Отишла в хотела му късно през нощта, казала на персонала от рецепцията, че му е съпруга, и я пуснали в стаята му. Когато той се върнал, Оме била там и го чакала. След това му заявила, че ако не се съгласи да се ожени за нея, щяла да каже на цял Париж, че я е изнасилил! Поне на мен каза, че възнамерява да го направи. Почти съм сигурна, че е приложила плана си, но как е реагирал Франсоа — нямам представа. Оме не искаше да говори за това. Единственото, което знам, е, че я оставил там сама посред нощ и се върнал в Париж. Дали наистина я е... разбираш ме, никой не знае, но предполагам, че го е направил. Така или иначе, отишъл направо у тях, вдигнал баща ѝ от леглото да го уведоми за местонахождението на дъщеря му и му казал, че ако момичето вече не е девственица, не се съмнявал, че ще обвинят него, но дал на мосю дьо Гаренакс ясно да разбере, че няма никакво намерение да се жени за дъщеря му. И бедната, глупава Оме замина за

Мароко, за да поживее там с баба си и дядо си. Може и да ти се вижда смешно, Клодин — завърши Хенриет, на чиито устни също бе започнала да се появява усмивка, — но какво ще кажеш, ако горката Оме е бременна?

— Някак си се съмнявам — отвърна Клодин. — А ти?

— Ако ставаше дума за друг, също бих се съмнявала. Но този човек не само е донжуан, но и заклет ерген, всички го знаят. Веднъж казал на баща ми, че на този свят няма жена, която да може да го промени. Макар че, ако питаш мен, никак не му е неприятно, че всички жени се опитват да докажат обратното. Единствената причина, поради която жените се хвърлят в прегръдките му — всъщност често с мълчаливото съучастничество на майките си — е това, че е много богат и след смъртта на баща си ще наследи титлата. Това едва ли има нещо общо с външния вид и чара. Но защо толкова се интересува от Франсоа?

— Защото — каза Клодин — ще се омъжа за него.

До този момент Клодин не бе имала намерение да казва на Хенриет, а и на никой друг за уредения си брак, но докато я слушаше, в главата ѝ постепенно изкристализира една идея — макар че сега, когато думите вече бяха изговорени, беше късно да се решава дали е добра, или не. Естествено, щеше да има отпор. Баща ѝ щеше да се ядоса, че е разкрила тайната си, леля Селин — още повече; а как щеше да погледне Франсоа и семейството му на тази недискретност — дори нямаше представа. Но в едно беше сигурна: да каже на Хенриет за предстоящия брак беше равносилно да каже на цял Париж, а след като веднъж парижкото общество научеше очакваното събитие, никой от семейството ѝ нямаше да се опита да я разубеждава.

Най-после Хенриет възвърна способността си да говори.

— Клодин, ти ми се подиграваш. Що за нелепа шега!

— Това не е шега, Хенриет. Ще се срещна с него за пръв път в неделя и скоро след това ще се оженим.

— Не искам да ти вярвам, Клодин. Здравият разум ми подсказва, че това не може да е вярно, но имам ужасното чувство, че този път май наистина не се шегува.

— Не, Хенриет — каза нежно тя. — Не се шегувам. Ще се омъжа за Франсоа дьо Лорвоар.

Хенриет заклати глава.

— Не, Клодин. Не. Няма да ти позволя да го направиш. Трябваше да спра Оме и се чувствам ужасно, че не го направих, но за нея не мога да нося кой знае каква отговорност. С теб е различно. С теб трябва да бъда твърда. Не бива да се доближаваш до този мъж, чуваш ли? Трябва да ми обещаеш, че никога няма да имаш нищо общо с него.

— Боя се, че е твърде късно — засмя се Клодин.

— Твърде късно! Не, след като още не си се срещала с него, не може да бъде твърде късно. И ако настояваш да отидеш на тази среща, ще съобщя на баща ти. Но как е възможно това? Щом не го познаваш, как можеш да имаш определена среща в неделя? О, Клодин, не! — извика тя и стисна с всичка сила ръцете на приятелката си. — Не можеш да го направиш. Не го познаваш! Той е чудовище! Той е коварен... Истински дявол. Той няма да се ожени за теб, само ще те използва, както всичките...

— Ще се ожени за мен, Хенриет.

— Не! Не! Клодин, ти не ме слушаш. Ако ставаше дума за някой друг, знам, че би успяла. Толкова си красива, кой мъж не би поискал да се ожени за теб? Но с Франсоа дьо Лорвоар никога няма да успееш. Той никога няма да се ожени за теб, Клодин, никога!

Хенриет всеки момент щеше да избухне в плач. Ръцете ѝ стискаха толкова силно ръцете на Клодин, че тя почти потрепери от болка. Но когато започна да ѝ разказва как баща ѝ уредил всичко със стария граф дьо Лорвоар и сина му, ръцете на приятелката ѝ постепенно започнаха да се отпускат.

— Но той се закле, че никога няма да се ожени — задъхваше се Хенриет, която все още не можеше да побере всичко чуто в ума си: — Какво го е накарало да си промени решението?

Клодин сви рамене. Какво можеше да обясни на приятелката си — освен да ѝ каже, че графът, който бе спасил живота на баща ѝ през войната, може би иска да е сигурен, че името дьо Раси дьо Лорвоар ще бъде продължено. Хенриет незабавно отвърна, че Франсоа има по-малък брат — Люсиен — и това още повече обърка Клодин, тъй като родът дьо Лорвоар явно би могъл да бъде продължен от Люсиен и от неговите деца. И тъй като нямаше никакви други разумни обяснения, Клодин просто прегърна приятелката си и каза:

— Какво значение има защо си е променил решението? Направил го е и ние ще се оженим. Както вече ти казах, всичко е

уредено.

— Не те разбирам, Клодин — каза тя. — Не те разбирам. За теб се редяха десетки мъже в Лондон и Париж, също и в Ню Йорк, а ти позволяваш да те вкарат в един брак с човек, който... О, не, не бих могла да го понеса. Това не е като останалите ти игри, Клодин. И двете семейства сте католици: омъжиш ли се за Франсоа, всичките пари на света, а и баща ти няма да могат да те спасят.

— Значи допускаш, че ще искам да бъда „спасена“? — отвърна с усмивка Клодин.

— Не допускам, знам го. За бога, Клодин, казах ти, този човек е... Трябва да си чувала за Органс дьо Буршан. Как можеш дори да си помислиш за този брак, след като знаеш какво ѝ е причинил?

— А, да, Органс — каза Клодин, но в този момент за нейно най-голямо разочарование пристигна Клод дьо ла Шевас, за да покани приятелката ѝ за следващия валс.

И сега, ето я във влака и те се носеха през долината на Лоара към един нов живот, който започваше да предизвиква в съзнанието ѝ такива фантастични представи, че тя се замисли за собственото си благоприличие. Така или иначе, знаеше, че нищо, просто нищо няма да я спре да се срещне с Франсоа дьо Лорвоар. И тъй като познаваше много добре Хенриет, беше сигурна, че новината за уредения ѝ брак вече е обиколила цял Париж, така че дори леля Селин нямаше да се опита да ѝ говори против него — ако бракът се провалеше, скандалът щеше да бъде прекалено голям, за да го понесе. А колкото до внезапната нервност, от която не можеше да се отърси, е, това беше, защото Франсоа несъмнено беше опитен любовник, докато тя... Но за това щеше да разговаря с леля Селин при първа възможност.

Блузата на Елиз Паскал бе разкопчана, краят на копринената ѝ камизола беше нагънат над гърдите ѝ. Тя погледна надолу към големите тъмни ръце, които галеха пищната ѝ млечнобяла плът, след това, когато пръстите му докоснаха болезнено набъбналите ѝ зърна, затаи дъх.

Бяха на площадката пред апартамента ѝ; ключът беше в дясната ѝ ръка, а с лявата го галеше през панталоните. Той се отдръпна за миг да я погледне, след това, когато някъде надолу се затръшна врата,

бавно прокара влажните си устни по гърдите ѝ, обхванал я здраво през кръста, и засмука огромното твърдо зърно. Тя го прегърна с лявата ръка и когато устните му станаха по-настойчиви, застана. Той вдигна полата ѝ до кръста и тя го чу как се подсмихна тихо, когато видя, че няма бельо. В докосването му имаше едновременно и нежност, и жестокост, и някакво почти садистично удоволствие от начина, по който я възбуждаше.

Забеляза, че той се смее. Усещаше надигащата се в нея обида и знаеше много добре колко я дразни това... но тя просто го остави да я гледа, защото знаеше, че Франсоа дьо Лорвоар ще довърши започнатото.

Пет минути по-късно лежаха голи на леглото ѝ. Дълго време той лежеше притихнал, а тя го целуваше. Накрая я обърна по гръб, хвана я с две ръце за бедрата и я придърпа към себе си. Тя усети как върхът на пениса му я докосва и, замряла от желание, загледа как той бавно прониква в нея.

След секунди вече се извиваше, стенеше и хлипаше, докато той се вклиняваше в нея с бавни и уверени тласъци; пръстите му се впиваха в бедрата ѝ, след това се озоваха на гърдите ѝ и разтъркаха силно зърната ѝ. Франсоа наблюдаваше лицето ѝ и чакаше, докато изгуби всякакво друго усещане, освен за онова, което правеше с нея. След това, усещайки, че ще изгуби контрол, бързо я притегли нагоре към себе си и грубо впи устни в нейните.

Краката ѝ се склупиха около кръста му, ноктите ѝ се забиваха в раменете му, от гърдите ѝ се изтръгна неговото име и той изля семето си в нея с бързи и мощни тласъци.

Когато всичко приключи, той легна до нея и тя се сви в него, зарови глава в гърдите му и обви единия си крак около неговия. Дълго и двамата не проговориха и тя знаеше, че мислите му отдавна са напуснали стените на тази стая. Ако имаше късмет обаче, можеше да се любят още веднъж, преди да си тръгне.

И това може би щеше да стане, ако не беше допуснала грубата грешка да му каже нещо, което бе чула в унгарското посолство.

Думите ѝ бяха последвани от зловеща тишина. Слей това той я помоли да ги повтори.

— Изглежда — каза тя, като се усмихваше, за да прикрие неудобството си, — че l'Anglaise е успяла да разкрие тайната за

предстоящата ти сватба. Цял Париж говори за това.

Той все още не помръдваше, но когато тя посегна да обърне лицето му към своето, се извъртя и скочи на пода. Тя понечи да протестира, да попита къде отива, но изражението му бе достатъчно, за да разбере, че би било най-разумно да мълчи.

ВТОРА ГЛАВА

Селин дьо Вердон изпъна дългите си крака на табуретката до прозореца и остави пастелната си памучна рокля да се отвори почти до средата на бедрото. Тъмнорусата ѝ коса падаше на естествени къдрици по раменете, а изящното ѝ лице като никога нямаше грим. Високите прозорци до нея бяха отворени и тя вдъхваше с наслада наситения мирис на влажната от дъжда пръст, който се носеше от поляните. Слънцето обагряше градините с необичайна за началото на юни ярка светлина.

Селин седеше в просторната гостна, която си беше избрала след пристигането си в Шато дьо Монвис. С избелелите си ориенталски килимчета, стилните източни дивани, трите ръчно изработени кресла и масивния *secretaire-cabinet* зад вратата стаята бе приятно различна от претрупаните с мебели салони и приемни в Париж. Разбира се, тя беше парижанка до мозъка на костите и нищо не бе в състояние да я промени, но макар и да беше болезнено да си го признае, напрежението да е една от най-видните парижки домакини започваше да я изморява — Селин дьо Вердон остаряваше. С изключение на зет ѝ — Бивис Рафърти, нямаше жив човек, който да знае истинската ѝ възраст. Дори самата тя започваше да се обърква от прекалено редките случаи, в които се налагаше да си спомня годините си — нещо, което се случваше само когато Бивис беше покрай нея, защото за него беше голямо удоволствие да ѝ напомня, че двамата са на една и съща възраст, до деня: на петдесет и една. По-младите сестри са много вредно нещо, мислеше си тя. Наистина беше много досадно от страна на Антоанет да разкрие пред съпруга си този толкова деликатен факт. Скъпата Антоанет, колко ѝ липсваше — колко липсваше тя на всички. Но имаше поне любимата Клодин, която толкова приличаше на майка си, че когато я виждаше, почти забравяше болката.

Селин погледна към позлатения бронзов часовник — единственото украшение на лавицата над камината — въздъхна, изучихте си и сви крака под себе си като ученичка. Наближаваше

четири следобед. Влагата навън беше непоносима, но защитени от старите каменни стени на замъка, стаите бяха приятно прохладни и тихи... И в следващия миг на вратата деликатно се почука.

— Да, Брижит? — каза Селин и затвори очи. Двете с прислужницата живееха заедно от толкова години, че тя усещаше присъствието ѝ също толкова безпогрешно, колкото и собствените си настроения.

— Madame — каза малко сковано Брижит, щом влезе, — гостите ще пристигнат всеки момент.

— Да? — отвърна Селин. Много добре знаеше какво има предвид Брижит.

— Напомням ви, за да можете да се приготвите, madame.

— Какво искаш да кажеш, Брижит?

Бузите на Брижит пламнаха от обида.

— Не подхожда на дама от вашия ранг да бъде без чорапи, madame. И тази рокля... Приличате на продавачка от улицата.

— Брижит, обожавам те. И най-много те обожавам, когато ми се сърдиш.

— Madame, много съм сърдита. Вие ми се подигравате, а после всички слуги ще ми се присмиват, задето не съм ви облякла както трябва. Защо трябва да ме обиждате по такъв начин?

В гърдите на Селин трепна съчувствие и тя тъкмо реши да се качи на горния етаж, за да си облече елегантния следобеден костюм, който милата Коко специално бе моделирала и ушила за нея, когато чу шум на кола по настланата с чакъл алея и разбра, че е прекалено късно. Бивис и Клодин бяха пристигнали.

— Ела тук, Брижит — каза тя и се изправи.

Брижит послушно прекоси стаята — гумените подметки на пантофите ѝ поскърцваха, колосаната ѝ официална рокля шумолеше — и позволи на Селин да я прегърне. Любовта, която изпитваше към господарката си, задуши гордостта ѝ и в очите ѝ се появиха сълзи.

— А сега — каза Селин, като я пусна — ела с мен да посрещнем Клодин. Знаем откога копнееш да я видиш. Така че да забравим за външния ми вид, наистина не е важен.

— О, madame, как можете да кажете такова нещо? — изпъшка Брижит, но Селин вече излизаше от стаята.

В малкия осмоъгълен вестибюл Пиер, който цял следобед бе очаквал пристигането на мосю и мадмоазел Рафърти, скочи и разтвори широко входната врата.

— Лельо Селин! — извика Клодин още със слизането си от колата.

— Ma chérie — засмя се Селин, докато племенничката ѝ я прегръщаше. — Как си? Чакай да те погледна. О, толкова си красива, че ще ме ослепиш. И каква шапка! Къде я намери, chérie, направо е божествена. И косата ти... такава буйна... и такъв цвят! Как мога да забравя този цвят! — Тя въздъхна замислено, докато рошеше тъмните къдрици с бакърен оттенък. — О, Клодин, откога не съм те виждала! Но най-после си тук! — И тя отново я прегърна.

— Може ли и аз да получа една прегръдка? — чу се плътният глас на Бивис.

Селин вдигна поглед и в очите ѝ се появи усмивка, чието значение разбираше единствено той. После остави племенницата си в малко по-официалните прегръдки на Брижит и се обърна към зет си.

— Колко съм щастлива — измърка тя. — Колко се радвам да ви видя и двамата. — Тялото ѝ потрепна при спомена за последния път, когато Бивис я беше държал в прегръдките си.

Усещайки, че той мисли за същото, тя позволи на бедрата си да се докоснат нежно до неговите, преди да се измъкне от ръцете му. Жалко, че при това гостуване нямаше да могат да се любят, но бяха обсъждали този въпрос по време на последната си среща в Париж и бяха стигнали до извода, че никой от двамата не би желал Клодин да научи. Можеше да не ги разбере, можеше дори да си помисли, че са го правили още докато майка ѝ е била жива — въпреки че Бивис бе обичал Антоанет прекалено много, за да ѝ изневерява, а и Селин никога не би причинила подобна обида на сестра си.

— Очарователна си, Селин — каза Бивис. В сивите му очи проблеснаха живи пламъчета. — Не мисля, че някога съм те виждал толкова... толкова... Не, нямам думи, но природата наоколо явно е в пълна хармония с теб. Изглеждаш като гимназистка, а би трябвало да си на...

— Ще кажа на Жан да донесе шампанско — побърза да го прекъсне тя. — Обичам шампанско по това време на деня! А ти,

cherie? — обърна се тя към Клодин, като я прегърна с една ръка през рамото.

— Обичам шампанско по всяко време на деня, tante Celine — заяви Клодин, — също като теб. О, татко! — извика тя внезапно. — Забравихме подаръците на леля Селин в колата. — И изтича обратно по алеята.

— Подаръци? За мен? — Селин въздъхна и за кой ли път се зачуди как кожата на племенницата ѝ може да остава толкова хладна в такава жега. — Ах, колко прилича на майка си! Всеки трябва да получи подарък и при най-малкия повод. Бивис, сигурно вече те е разорила.

Но за пръв път вниманието на Бивис не бе насочено към дъщеря му.

— Ако продължаваш да изглеждаш толкова привлекателна, Селин, ще ми бъде много трудно да спазя уговорката ни. — Каза го на английски, за да не го разберат Брижит и останалите слуги, които се бяха събрали във вестибюла да ги посрещнат.

— Може би все пак идеята не беше от най-добрите — измърмори Селин, усещайки все по-осезателно топлината, която се разливаше по тялото ѝ. — Но засега ще се задоволим с по чаша шампанско, а после ще ви разведа из този малък замък, който наех за лятото. Настанила съм те в западната кула, mon cher. Реших, че ще се изкушаваш по-малко да ме търсиш посред нощ и да се препъваш по коридорите.

— Колко разумно от твоя страна! Но изкушението, което предизвикваш, Селин, би могло да направи светли и най-тъмните коридори и стълбища. И между другото, възмутен съм от предположението ти, че бих могъл да се препъвам.

Прекараха един изключително приятен час, отпивайки от чудесното Roederer и възхвалявайки предимствата на Шинон — средновековния град, разположен на бреговете на река Виен, на пет километра от Монвис. Шофьорът им, както каза Клодин, направил една обиколка покрай старата крепост и по тесните калдъръмени улички, където къщите, строени за слугите на Шарл VII в началото на петнайсети век, не само били още здрави, но в тях се живеело и сега.

— А замъкът! — извика Клодин. — Как са могли французите да позволят такава трагедия? Стърчи на върха на хълма, точно над града — изоставена развалина! Но въпреки това е вълшебен... Лельо Селин,

трябва да отидем дотам, преди да се върнеш в Париж. Мислиш ли, че ще ни пуснат вътре? Казват, че веднъж в него спал...

Селин наблюдаваше как племенницата ѝ се разхожда из стаята и слушаше звучния ѝ глас. Откак Клодин се бе завърнала от Ню Йорк, тя беше ходила до Лондон само два пъти, но и в двата случая бе останала възхитена от начина, по който се променяше племенницата ѝ. Детето не просто се беше превърнало в жена; като се изключеше необикновената красота, около тази жена витаеше нещо, което те караше да затаиш дъх. Притежаваше самоувереност и изтънченост, които според Селин просто не можеха да се придобият в град като Ню Йорк — и в същото време в нея имаше нещо детски наивно, придаващо особен привкус на изтънчената ѝ женственост, нещо, което караше Селин да се чувства едновременно и стара, и млада. А щастиято, което задно със самоироничния хумор бликаше от тези необичайно големи и издължени очи, беше толкова заразително, че нямаше нищо чудно във факта, че където и да отидеше, Клодин привличаше около себе си цели тълпи.

Но онова, което най-много разтревожи и същевременно възхити Селин, когато ходи за последен път в Лондон, беше нейното невероятно тяло. Ако съществуваше тяло, създадено за любов, това беше тялото на Клодин. Тези великолепно изваяни гърди, извитите като амфора бедра, невероятно дългите крака бяха истинско чудо. И кожата ѝ — толкова нежна, толкова примамно бледа и така приканваща... След малкото случаи, в които Селин бе виждала племенницата си гола, тя дълго време не можеше да мисли за нищо друго, освен за мъжа, който щеше да събуди това тяло за живот, за мъжа, който щеше да целува и гали тези болезнено набъбнали гърди, който щеше да разкрие на Клодин неподозираните наслади, които можеше да ѝ предложи собственото ѝ тяло.

В момента Селин бе притворила очи и се опитваше да прогони образа на Франсоа дьо Раси дьо Лорвоар и да се съсредоточи върху думите на племенницата си. Но образът беше крайно натрапчив — тя имаше чувството, че Лорвоар е тук в стаята, присмива ѝ се и ѝ се подиграва с онази тъмна, тайнствена сила, която гореше в черните му очи. Какво ли би направил мъж като дьо Лорвоар с такова невинно създание? Това беше невинност, която малцина биха могли да доловят, но Селин нито за миг не се съмняваше, че той щеше да я разпознае

още от пръв поглед. Той щеше да я унищожи. Щеше да смачка Клодин така безмилостно, както мачкаха кабернето на дьо Лорвоар във винените жлеbove. О, точно такъв мъж ли трябваше да отнеме девствеността, която Клодин бе пазила така ревностно, девствеността, която Клодин се бе заклела да не даде на никого преди първата си брачна нощ? Като си помислеше само, че я бе пазила за човек като Франсоа дьо Лорвоар! На Селин ѝ се струваше, че сърцето ѝ ще се пръсне.

Опитваше се да се овладее, да си внуши, че преувеличава. И сигурно, когато по-късно излезеше да поговори за него с Клодин, щеше да успее да не показва пристрастието си. Фактът, че Франсоа бе проявил такова невероятно безразличие към собствения ѝ чар — невероятно безразличие! — не биваше да влияе на поведението ѝ. Тя, разбира се, не беше единствената, към която бе проявил презрение, нито пък единствената, изживяла такова унижение от отхвърлянето. Дори сега все още не беше сигурна защо се бе опитала да го прелъсти — може би защото се бе чул слух, че е хомосексуалист, и бе решила да провери дали е вярно. Направо ѝ се беше изсмял в лицето; беше му запратила нелепото обвинение на ръба на истерията, изкрещя му го с всичка сила, докато мачкаше чаршафите под себе си, в напразни усилия да събере късчетата от разбитото си достойнство.

Каква болка ѝ беше причинило това унижение! Но тя си беше виновна. Нима има някакво достойнство в това да посрещнеш един мъж изтегната гола на леглото си и да му се предлагаш? Да го оставиш да вдигне с два пръста дрехите ти от земята, да ги пусне в скута ти и да ти каже, че е направил голямо изключение, като е дошъл в дома ти на чай, а му се предлага нещо къде по-малко апетитно... Точно тогава му беше отправила обвинението, но би трябвало да го познава по-добре. Франсоа дьо Лорвоар изобщо не се интересуваше какво мисли обществото за него. Злобата на онези, към които бе проявил презрение, не можеше да го засегне. Той беше човек без чувства, човек без морал.

Освен това Селин знаеше, че този човек има метреса. Метреса, която не само го обожава, но го задоволява така, както би могла само най-опитната куртизанка. Елиз Паскал — с репутация на най-красивата жена, дошла отникъде и успяла с дьо Лорвоар, с когото всички досега се бяха проваляли. Заради него бе зарязала всички други любовници и, ако можеше да се вярва на слуховете, които се носеха из

Париж, той също ѝ бе отвърнал с преданост. Ако това бе истина, къде оставаше нейната безценна Клодин? Как бе възможно да си помисли и за миг, че тя може да се състезава с една жена, толкова опитна в любовното изкуство? Жена, която знае съвсем точно какво е необходимо, за да се задоволят непредвидимите вкусове на мъж като Франсоа дьо Лорвоар.

Единствената надежда на Селин беше, че мечтите на Клодин ще рухнат в мига, в който го зърне. Тази мисъл я ободряваше малко, защото дьо Лорвоар, въпреки всички представи, не би могъл да се опише като красив. Тя усещаше, че Клодин има за него колкото романтична, толкова и погрешна представа. Не, повтори си отново Селин, нямаше да се тревожи повече, щеше да остави това на Клодин. Клодин може да беше твърдоглава и импулсивна, но в никакъв случай не беше глупава. Твърде скоро щеше да разбере, че единственото, което се иска от нея, е да се превърне в кобила за разплод на дьо Лорвоар — и ако познаваше поне мъничко нрава на племенницата си, това щеше да сложи край на цялата работа.

— Струва ми се, че леля Селин не е тук, татко. — Гласът на Клодин прекъсна мислите ѝ и Селин отвори очи. Бивис бе застанал над нея и се готвеше да налее още шампанско, а Клодин се смееше на разсеяността ѝ.

— Извинявай, *cherie* — каза тя. — От горещината е. За какво говореше?

— Само за това, че Магали ще пристигне утре от Париж с новия ми гардероб — отвърна Клодин. — Нищо съществено.

— Магали?

— Прислужницата ми, лельо Селин — усмихна се Клодин.

— Ах, да, Магали. — Селин се изправи, повдигна се на пръсти, целуна Бивис по двете бузи и каза: — Двете излизаме да се поразходим из градината, скъпи, така че можеш да отидеш в кабинета и да използваш телефона. Не, не ме гледай така, знам, че винаги имаш да уреждаш някакъв бизнес — а ние с Клодин искаме да си поговорим по женски, нали така, *cherie*?

Тъй като много добре знаеше за какво иска да говори с нея леля ѝ, Клодин се усмихна лукаво и намигна подчертано своднически на баща си. Бивис си допи шампанското. Блясъкът в очите му показваше колко е доволен от дъщеря си.

Разделиха се с Бивис пред библиотеката, след това излязоха хванати под ръка през пътната врата и тръгнаха покрай конюшните и после надолу към река Виен.

— Кажи ми сега как се чувстваш, вече сме сами — каза Селин, докато вървяха бавно под шарените сенки.

Клодин вдигна глава и се загледа в проблясващата арка от клони над главите им, после въздъхна:

— Не знам, лельо Селин, наистина не знам. Може би наистина съм луда дори, че си го помислих, но знам, че трябва да го изживея.

— Да се срещнеш с него или да се омъжиш?

— И двете. Разбира се, ако той иска да се ожени за мен. Може би, когато ме види, ще си промени решението.

Селин я изгледа дълго и замислено.

— Няма да си промени решението, *cherie*. — Тя замълча за миг, после попита нежно: — Ами любовта, Клодин? Изобщо ли не си се замисляла за това?

— През цялото време мисля за това — усмихна се Клодин.

— И?

— Пак не знам. Може би ще се влюбим... Кой знае?

Селин понечи да ѝ каже, че това никога няма да се случи, но замълча. Кой би могъл да предскаже бъдещето? Кой можеше да каже дали дьо Лорвоар няма да се влюби в нея? Клодин наистина се бе превърнала в най-привлекателната жена, която бе виждала, така че може би щеше да спечели сърцето му — ако той изобщо имаше сърце. Но тя веднага си спомни за Елиз Паскал и земята под краката ѝ сякаш се разклати.

Замисли се за миг дали да каже на племенницата си, но се въздържа. Клодин може да беше наивна, но знаеше достатъчно за френския начин на живот, за да предположи, че повечето френски съпрузи си имат метреси. И, разбира се, ако се омъжеше за дьо Лорвоар, нищо не можеше да я спре също да си намери любовник — след като първо родеше наследника, естествено. Не, по-добре беше да не говори за тези неща с Клодин точно сега — и освен това все още имаше надежда племенницата ѝ да осъзнае колко е била глупава, преди нещата да стигнат до сватба.

— Знам, че гориш от желание да ме разубедиш, лельо Селин — засмя се Клодин.

— Права си, така е — отвърна Селин. — Може би трябва да ти кажа защо.

— Няма нужда. Напоследък чух достатъчно за Франсоа дьо Лорвоар.

— Но не повярва, нали?

Клодин вдигна рамене.

— Е, искаш ли да ти разкажа за него?

— Знаеш ли, мисля, че не — отвърна Клодин след кратка пауза. — Искам да се срещна с него лично, но има едно нещо, което можеш да ми кажеш.

— Да?

Погледът на Клодин блуждаеше замечтано в тъмните дървета на отсрещния бряг. Реката плакнеше основите на стволите им, а слънцето озаряваше върховете им, които се издигаха високо, високо в небето. Имаше нещо мистично в тази гора и племенницата ѝ явно го усещаше.

— Ето това исках да ти покажа — смени темата Селин.

— Това е гората на Лорвоар. Простира се по цялото възвишение, много по-надалеч, отколкото се вижда, и замъкът е точно в средата, скрит от погледа.

— Замъкът на Лорвоар е заобиколен от тези дървета?

— Да. Но пред него има огромна поляна. Той е като някакъв оазис сред гората.

Клодин гледеше удивена гората, после се обърна към леля си и каза тихо:

— Тук ще бъда щастлива.

Селин се усмихна. Дали Клодин познаваше някакво друго състояние, освен щастието? Но разбира се — майка ѝ бе починала още когато тя беше на шестнайсет и Селин знаеше, че все още, дори сега, Клодин болезнено усеща липсата ѝ. Клодин гледеше сиво-кафявата вода. После вдигна глава и продума тихо, с изпълнен с копнеж глас:

— Ще се омъжа за него, лельо Селин.

— Но защо? — попита нежно Селин.

— Защото трябва.

— Не, *cherie*, не си длъжна. Ще говоря с баща ти...

— Трябва — повтори Клодин. — Защото цял Париж знае, че съм тук и защо съм тук.

— Какво!?

— Знаеш ли, казах на Хенриет. Познаваш я.

За момент Селин не можа да проговори.

— О, не! — изпъшка най-сетне тя и закри лицето си с ръце. — Клодин, не разбираш ли, че ако сега решиш да му откажеш, цял Париж ще предположи, че той те е отхвърлил. И ще се превърнеш в следващата от дългия списък жени, отхвърлени от Франсоа дьо Лорвоар! — Гласът ѝ се извиси болезнено, докато тя си представяше унижението, на което щеше да бъде подложена не само Клодин, но и самата тя заради лекомислието на племенницата си.

— Но ако се омъжа за него — каза много нежно Клодин, — няма да има никакъв скандал, нали така?

Селин се втрени в сините очи на Клодин, докато истината най-сетне я прониза.

— Направила си го нарочно, нали? За да си сигурна, че ще стане достояние на всички и страхът от скандала ще ме принуди да оттегля всякакви възражения. — Внезапно гневът ѝ се отприщи. — Но защо толкова държиш на този брак, Клодин? Кажи ми защо, моля те.

— Не го искам само аз, лельо — отвърна кротко Клодин. — Когато предложението било направено на Франсоа, той не възразил. Казал на семейството си и на татко, че ще се ожени за мен. И точно както той е обещал на татко да се ожени за мен, така и аз ти обещавам, че ще се омъжа за него.

— Но защо?

— Защото съм на двайсет и две и има опасност да остана стара мома.

— Клодин, не се подигравай с мен. Познавам те. Зад това се крие нещо, което не искаш да кажеш нито на мен, нито на баща си.

— Дори да е така, значи може би имам някаква тайна, която искам да запазя.

Селин замълча. След това, което бе направила Клодин, сватбата вече беше почти fait accompli — и все пак, възможно ли бе да стои със скръстени ръце и да гледа как племенницата ѝ разбива живота си?

— Обещах на баща ти да не се месея — каза бавно тя, — но ще наруша това обещание. Ще спра този брак, Клодин. Ще го предотвратя заради самата теб и един ден ще ми бъдеш благодарна за това.

— Не! — В погледа на Клодин проблеснаха заплашителни пламъци и леля ѝ отстъпи, сякаш девойката бе посегнала да я удари. — Това е моят живот, лельо Селин, и ще го изживея както аз реша. Решила съм да се омъжа за Франсоа дьо Лорвоар и ако направиш нещо, за да ми попречиш... да знаеш, лельо, аз... аз ще...

— Клодин! — възкликна леля ѝ. — Заплашваш ли ме?

Внезапно погледът на Клодин се оживи и очите ѝ се засмяха.

— Знаеш ли — отвърна тя с грейнало лице. — Струва ми се, че да. Говоря сериозно, лельо. Вече не съм дете. Животът ми, съдбата ми вече са в собствените ми ръце. И причините, по които желая да се осъществи този брак, са единствено и само мои.

— О, каква каша! — въздъхна Селин и се загледа през реката в гората на Лорвоар. — Как се случи така? Знам, че татко ти те обича... — Погледът ѝ се върна отново на Клодин и тя дори успя да ѝ се усмихне. — Не мога да се предам, Клодин. Ще отида да говоря с баща ти. Все още не всичко е изгубено. — И тя се обърна и бавно тръгна към замъка.

Клодин я наблюдаваше как се отдалечава. Колко упорито се опитваше леля Селин да я накара да разкрие причината за твърдото си решение да се омъжи за Франсоа! Но как би могла да ѝ каже, когато истината беше толкова абсурдна? Бог ѝ бе свидетел, че самата тя щеше да се смее, ако някой би ѝ разказал подобна история, но когато нещо такова се случи на теб, когато докосне собствения ти живот, нещата стават съвсем различни. Не можеш да го отминеш просто ей така. И след като животът ѝ дотук се развиваше точно така, както ѝ го беше описала старицата...

Тя седна на меката трева и се загледа с невиждащ поглед в мътните води на реката.

Точно затова беше тук, точно затова щеше да се омъжи за Франсоа дьо Лорвоар. Заради една стара циганка, която бе изпратила децата от селото да ѝ кажат, че трябва да отиде да я види. Тя току-що се беше върнала от Ню Йорк и дори не знаеше за гледачката, докато децата не ѝ казаха. Но циганката знаеше за нея. И тя беше отишла, не от суетност, не дори от любопитство, а само от желание да угоди на децата.

Не обърна внимание на онова, което ѝ каза циганката, но след месец и половина баща ѝ се върна от Рим. На път за вкъщи бе минал

през Шато дьо Лорвоар. И тогава всичко се бе върнало с поразителна яснота.

„Има един мъж — беше казала циганката, — много красив мъж, много по-голям от теб. Мисля, че сигурно е баща ти. Ще дойде и ще ти каже нещо, което отначало ще ти се стори странно, но трябва да го послушаш, защото бъдещето ти е в неговите думи. Бъдещето ти е отвъд морето, в една чужда страна, но виждам, че тази земя не ти е толкова чужда. — Старицата бе вдигнала поглед от дланта на Клодин и се бе загледала в очите ѝ. — Баща ти е англичанин, нали — каза тя. — Майка ти не.“

Клодин кимна и по странното мургаво лице се плъзна усмивка, после циганката наведе глава.

— Не ми казвай повече — продума тя. Последва дълга тишина. Клодин чуваше виковете и смеховете навън и звуците от панаирджийската латерна само на няколко метра от малката островърха палатка, в която седяха.

Най-после старицата отново проговори:

— Ти ще направиш каквото ти казва баща ти, макар че ще има мнозина, които ще те предупреждават да не го правиш.

— Но какво е то? — попита Клодин.

— Сватба. Има един мъж, пак по-голям от тебе. — Жената спря. — Почакай! Има двама мъже. Да, виждам двама мъже. Мъжът, който ще бъде твой съпруг, и другия... Има голяма любов. — Тя вдигна поглед. В очите ѝ имаше особена светлина, която накара Клодин да потръпне. — Има и една голяма опасност — продължи старицата със стържещ глас. — Не мога да кажа кой от двамата...

— Опасност?

Циганката разтърси глава.

— Повече от опасност. Има много сили... сили, които не можеш да управляваш. И винаги тези двама мъже. Как се казваш?

— Клодин.

Циганката се усмихна. Зъбите ѝ бяха проядени.

— Не мога да ти кажа кой от двамата ще ти донесе щастие, Клодин. Мога само да ти кажа, че имаш да извървиш дълъг път, преди да го намериш, да направиш много грешки и да научиш много уроци по този път. Моят съвет е да слушаш сърцето си, защото то е най-верният ти приятел, много по-истински дори от онези, които вярват, че

таят кое е най-доброто за теб. Бракът ти ще предизвика много неприятности, но ще стане скоро, по-скоро, отколкото си мислиш, и това ще промени живота ти. — Клодин усети как се усмихва, когато възлестите стари пръсти се приближиха майчински към нейните. — Не си мисли, че ще ти кажа повече — продължи гледачката. — Линиите на ръката ти се разклоняват на много места, сама ще трябва да решиш по кой път да поемеш, когато стигнеш до кръстопът. Но може би ще ти спестя част от болката, може би ще преодолееш по-лесно страха и опасността, ако ти кажа, че те очаква любов, любов толкова голяма, че малцина в този живот са я срещали — но ти ще я срещнеш и ще я откриеш там, където най-малко очакваш... Ала никога не забравяй, дете, че нещата невинаги са такива, каквито изглеждат.

„Нещата невинаги са такива, каквито изглеждат...“

Думите отекваха в съзнанието на Клодин, докато седеше на брега на Виен. Вечерният вятър шумолеше във върхарите на Лорвоарската гора.

Колкото и да беше абсурдно, тъкмо това бе причината да е тук, на прага на един нов живот — живот, който все още не можеше дори да си представи — нали старицата ѝ бе казала да се доверява само на инстинкта си. А в деня, и който баща ѝ направи предложението за този брак, интуицията ѝ подсказа, че това е правилно. Също както и в момента ѝ казваше, че двусмислието в последните думи на циганката се отнася за Франсоа дьо Лорвоар.

Но другият мъж... вторият мъж?... Кой беше той? И дали той беше опасността, или бе голямата любов? И отново, както много пъти досега през последния месец и половина, Клодин се опита да си припомни неясните думи, които ѝ беше казала циганката. Беше ѝ казала още нещо, нещо за другия мъж, което беше важно. Но просто не можеше да си спомни какво беше то.

ТРЕТА ГЛАВА

В неделя сутринта закуската бе сервирана на верандата в източното крило на замъка. Полъхът на вятъра не бе по-силен от шепот и носеше смесения мирис на рози, покосена трева и прясно сварено кафе. Единствените звуци бях гукането и пърхането на гълъбите и далечното потракване на чинии в кухните отдолу.

Предишният ден Магали бе пристигнала от Париж и бе донесла рокли, костюми, шапки, обувки и бельо, от които Клодин щеше да има нужда по време на гостуването си. Дори Селин, чиято страст към купуването на дрехи бе пословична, бе учудена как е успяла да накупи толкова неща за такова кратко време, но още по-впечатлена беше, когато всичко бе разопаковано.

Усетът на Клодин за това, кое ѝ стои добре, винаги бе изключителен, но в този случай тя просто бе надминала себе си. Селин с удивление забеляза, че в гардероба на племенницата ѝ са представени буквално най-добрите модисти на Париж. От шокиращите розови нюанси и кръгли мотиви на Шапарели, през пищните претенциозни вечерни рокли на Пиже, до изтънчената ежедневна елегантност на Монбошер.

Сега, при важността на предстоящия ден, беше съвсем естествено разговорът да се върти около това какво ще облече Клодин. Бивис, надвесен над вестника, почти не обръщаше внимание на коментарите на Селин кое би било най-подходящо за едно следобедно гости в провинцията, въпреки че новините от Германия и Япония не го изненадваха, те все пак бяха достатъчно тревожни и той започваше да се замисля колко време ще може да си позволи да остане тук. Надяваше се, достатъчно дълго, за да присъствува на сватбата на дъщеря си.

Най-после, като въздъхна отегчено, той остави вестника точно когато Селин, изключително привлекателна в сатенения си пеньоар с цвят на праскова, даде знак на Жан да донесе още кафе.

— Не бих искала да се натрапвам със съвети, *cherie* — обърна се тя към Клодин, — пък и съм сигурна, че ти вече си решила какво ще облечеш.

— Знаеш ли, лельо Селин — отвърна Клодин заговорнически, — струва ми се, че си права.

— Бивис! — извика Селин. — Тя е невъзможна! Направо, направо невъзможна.

В три часа шофьорът на Селин изкара колата от гората пред западното крило на Шато Лорвоар.

Сякаш някой сграбчи сърцето ѝ и за миг то спря. Очите ѝ се разтвориха широко и тя зяпна. Изобщо не си бе представяла такава омагьосваща прелест: приказното вълшебство на забитите в небето кули, масивната кремава фасада, великолепните ренесансови прозорци. И тогава се появиха градините, простиращи се плавно от замъка към заобикалящата го гора, чийто непроницаем зелен листак приличаше на бастион, защитаващ Шато дьо Лорвоар от всичко друго, освен от стихииите.

— Е, *cherie* — каза баща ѝ, когато колата плавно намали и спря пред замъка, — очарователно местенце, нали?

Но още преди още Клодин да го погледне, Бивис усети, че ще се задуши от напиралците в гърдите му чувства. Не можеше да си спомни да я е виждал толкова красива, блестящите ѝ сини очи пламтяха с такава страст, че почти го ослепяваха, а когато нежният ветреца полъхна от отворения прозорец и разпиля буйните ѝ къдрици, сърцето му направо се разтопи.

— Ха! — обади се Селин. — Ако Франсоа дьо Лорвоар предизвика същия блясък в очите на Клодин, какъвто предизвика домът му, ще благословя този брак от цялото си сърце.

Клодин погледна леля си и напрежението отново сви стомаха ѝ. Това беше неговият дом. Това беше жилището, в което щеше да живее с Франсоа дьо Лорвоар. Колко странно! Огледа се и за един безкрайно объркващ миг се почувствува отделена от самата себе си, сякаш мислите ѝ се бяха разпилели като перли от разкъсана огърлица.

После, като видя смутените лица на леля си и баща си, и очите ѝ проблесна лукаво пламъче и тя отвори вратата на колата с думите:

— Хайде, слизайте. На агнето му омръзна да чака да го доведат при касапина.

И усмихнато ги поведе нагоре по стъпалата. Облечен в ливрея иконом ги въведе във великолепна гостна, облицована с орехово дърво.

Клодин не знаеше какво да очаква, но със сигурност не беше предполагала, че ще се озове в зала, претъпкана с толкова много хора. Шумът беше оглушителен, въздухът наситен с мириса на парфюми и цигари. Когато вратата се отвори, няколко души се обърнаха и за един ужасен миг, докато стоеше на прага в прилепналата си рокля, шита от Чарлз Крийд, която толкова подхождаше на малката ѝ черна сламена шапка, ѝ се стори, че може всички да са роднини на дьо Лорвоар. Бивис видя израза ѝ, наведе се към нея и ѝ прошепна:

— Графинята реши, че ще е по-лесно, ако има много хора, приятели и познати, така че да бъдеш представена на Франсоа колкото може по-естествено.

С най-лъчезарната си усмивка Клодин протегна ръце към Соланж дьо Лорвоар — висока елегантна жена с удивително големи кехлибарени очи и странно подрязана сива коса, която вече си бе проправила път през тълпата, явно се канеше да я поеме в прегръдките си.

— *Ma cherie!* — извика тя и целуна Клодин по двете бузи. — *O, ma cherie!* Чакай да те погледна. Ах, толкова приличаш на майка си, че ми се къса сърцето. Как е възможно да не сме се виждали никога, след като съм слушала толкова много за теб? Та ти си дори по-хубава, отколкото разправят! *O, боже!* Ще се разплача, толкова съм щастлива! *O, Луи* — обърна се тя към някакъв изискан господин, който ѝ подаде кърпичката си, — това е дъщерята на Антоанет! Какво прекрасно създание! Бивис, защо досега си я крил от нас?

— Соланж — отвърна Бивис с официален тон, но пламъчетата в сивите му очи го издаваха, — разреши ми да ти представя дъщеря си Клодин. Клодин, графиня дьо Раси дьо Лорвоар и нейният дълготърпелив съпруг — Луи.

— *O*, аз съм тази, която търпи, Клодин — увери я графинята. — Ние, жените, вечно сме принудени да търпим, не си ли съгласна?

— Толкова съм доволна, че най-последно се запознахме, *madame* — отвърна Клодин с усмивка.

— *O*, не, не искам да чувам това *madame!* Ще ми казваш Соланж. *O*, Селин! — възкликна тя. — Не те видях, *cherie*. Изглеждаш божествено. Модистът ти трябва да се гордее с теб, скъпа. Бих искала

и аз да нося такава шапка, но... Знаеш ли, мисля, че ще си взема! След като теб не те интересува какво казват хората, защо пък аз трябва да се съобразявам? Луи, чуваш ли ме, ще си купя шапка като на Селин. Каж ми, мила, как успяваш да изглеждаш толкова млада? Със сигурност знам, че би трябвало да си поне на петдесет!

Едновременно развеселена и объркана, Клодин изведнъж се усети, че е спряла поглед върху аристократичното лице на графа. Той ѝ намигна незабележимо, след това намести кръглите очила, кацнали на върха на римския му нос, и протегна ръце да я посрещне. В уморените му очи имаше такава топлина, че за миг тя остана поразена, след това се заля от смях, когато той ѝ прошепна на английски:

— Не обръщай внимание на Соланж. Тя е смахната. Безвредна е, но е смахната. — После се обърна към Бивис. — Приятелю, тук има един човек, с когото бих искал да те запозная... — И Клодин примигна няколко пъти, когато чу името на френския министър-председател.

— Това наистина ли е Леон Блум? — прошепна тя на Селин.

— Разбира се, *cherie*.

— Но какво прави тук? Нали е комунист.

— Странно, нали? — засмя се Селин. — Я ела да видим на кого да те представим.

През следващия половин час пред очите на Клодин премина море от лица. Тя съзнаваше, че присъствието ѝ събужда изключително оживени коментари сред гостите, сред които, изглежда, имаше политици, аристократи, военни, писатели, музиканти, дори двама артисти. Имаше обаче само един човек, който би могъл да представлява интерес за нея, макар че колкото и щателно да оглеждаше стаята, тя май не го виждаше.

Най-после успя да издебне един момент насаме със Селин.

— За бога — прошепна тя. — Кой е той?

— *Cherie*, не се сърди — отвърна ѝ шепнешком Селин, — но той още не е пристигнал.

Клодин пребледня. Трескавото вълнение, от което бузите ѝ бяха поруменели още с влизането, се изпари толкова рязко, че тя имаше чувството, че някой я е ударил с юмрук в стомаха.

Значи той не беше дошъл! Не знаеше защо се чувства толкова съкрушена — в края на краищата, след всичко, което бе слушала за него, би трябвало да очаква нещо подобно. И все пак възможно ли

беше наистина да е до такава степен неучтив, та да я унижава пред всички тези хора? Е, ако бе научила нещо за Франсоа дьо Лорвоар, то беше, че не се интересува от мнението на другите. И все пак се беше надявала, вярваше, че с нея ще постъпи по-различно... Сега отсъствието му превръщаше всичко в подигравка, показваше ѝ колко ужасно наивна и глупава е била.

— Спокойно — измърмори баща ѝ и сложи ръка на рамото ѝ.

— Спокойно! — изсъска тя. — Да не съм дошла тук, за да ме унижават по този начин?

— Горе е, преоблича се. Задържали го в Париж и...

— Клодин!

Двамата се обърнаха и видяха Соланж, хванала за ръка красива млада жена, облечена и подстригана по последната парижка мода. Това, каза им гордо Соланж, била нейната дъщеря Моник.

Клодин срещна враждебния и поглед и се зачуди с какво би могла да го предизвика.

— Enchantee — каза тя, протегна ръка и се усмихна.

— Enchantee — повтори Моник, но въпреки че отвърна на усмивката ѝ, очите ѝ останаха студени.

— Ще станете чудесни приятелки — каза ентузиазирано Соланж.

Положението беше временно спасено от Бивис, който прегърна Моник, и за голяма изненада на Клодин тя отвърна с най-искрена топлота. За миг на Клодин ѝ се стори, че наблюдава съвършено друг човек. Миг след това подозрителните кехлибарени очи отново се спряха върху нея и Моник зарецитира дежурните фрази при запознанство.

Погледът на Клодин внезапно бе прикован от масивната фигура, застанала на прага. Мъжът разговаряше с Леон Блум и с човека, когото баща ѝ преди малко бе представил като полковник Риве, и въпреки че Клодин никога през живота си не го беше виждала, знаеше без капчица съмнение, че гледа Франсоа дьо Лорвоар.

За миг се парализира и единственото, което можеше да прави, бе да се вира в него. Дори и в най-абсурдните си мечти не си бе представяла, че изглежда така. Беше висок, по-висок дори от Бивис, и буйната му дълга коса, сресана назад от челото и спускаща се по яката му, беше черна като нощта. Той леко изви глава и Клодин потръпна,

когато видя острата извивка на носа му под мрачните ястребови очи. Устата му беше стисната в твърда черта, ужасен белег прорязваше бузата му от скулата до долната челюст. Беше най-грозният, най-зловещият човек, когото бе виждала.

Зави ѝ се свят. Беше ужасена, хипнотизирана и не можеше да откъсне поглед от него.

Баща ѝ, който се опитваше да поддържа разговора със Соланж и Моник, беше съвсем наясно с объркването на дъщеря си. След това отнякъде внезапно изникна Луи и ги отведе, сякаш усетил, че Бивис и Клодин имат нужда да останат насаме. Клодин погледна баща си, все още прекалено разтърсена, за да може да проговори.

— Знам какво мислиш — каза той.

— Но защо? Как можа да...

— Клодин — прекъсна я той. — От самото начало ти дадох ясно да разбереш, че решението е изцяло твое. Е, ти, сама си утежни положението, като разгласи на всички защо си тук. Все пак...

— Но той е толкова... О, татко!

— И сега ще се запознаеш с него.

Никога не го беше чувала да ѝ казва нещо, което толкова да прилича на заповед. От думите му направо ѝ се зави свят и тя усети как се задушава от чувството, че е предадена. Но най-лошото беше, че внезапно се усети чужда на самата себе си — новите чувства я объркваха, почти я плашеха. След това, сякаш воден от собствена воля, погледът ѝ отново се насочи към Франсоа. Сега той говореше с Антон Верон, мъж, когото Клодин винаги бе смятала за красив. Но странно, до Франсоа Антон изглеждаше почти незабележим. И внезапно тя забеляза, че същото се отнася за всички останали мъже около него.

Устата ѝ пресъхна от вълнение. Той гледаше към нея и изражението му я караше да отстъпи и да се скрие зад баща си, да потърси от него защита срещу тази фрапираща мъжественост. Но усетил чувствата ѝ, Бивис се оттегли и се смеси с гостите.

Клодин примигна. Беше необичайно някой да окаже такова въздействие върху нея — но пък никога досега не беше виждала човек, който да има такава вътрешна сила. Плашеше се, макар и да не знаеше защо, и въпреки това нямаше сили да откъсне поглед от него.

— Спокойно, *cherie*, тук съм.

Клодин се обърна и видя Селин с чаша бренди в ръка.

— Изпий го — настоя тя. — Имаш нужда от нещо силно.

— Нямам.

— Не се преструвай, Клодин, нали те виждам.

Клодин пое чашата, без да се замисля, изпи брендите и попита:

— Видя ли как ме гледа, лельо Селин? Сякаш ме мрази.

Селин се усмихна.

— Не, *cherie*, не те мрази. Просто така си гледа.

Клодин се насили да се усмихне. За нейна изненада, от брендите наистина се почувствува по-добре — и изведнъж неукротимото ѝ чувство за хумор се откъсна от сковаващите окови на шока до такава степен, че тя буквално започна да се смее над собствената си мелодраматична реакция след първия си поглед към човека, за когото се бе заклела да се омъжи.

— Няма значение — каза тя и спонтанно прегърна Селин. — Така или иначе, сега ще отида и ще се запозная с него.

Но за неин ужас той отново беше изчезнал.

— Какъв ужасен човек — измърмори тя. И в следващия миг сърцето ѝ подскочи, защото зад нея се чу глас:

— Да не би случайно да търсите мен?

Две черни очи се взираха в нея изпод присвитите клепачи. За един кратък миг ѝ се стори, че открива в тях някаква насмешка, но в следващия миг лицето му отново беше също толкова жестоко, колкото и тонът на плътния му, странно примамбащ глас, който казваше на Селин:

— Ако можеш да се насилиш да го направиш, бих оценил едно представяне от твоя страна, Селин.

Селин почти скърцаше със зъби.

— Клодин, позволи ми да ти представя Франсоа дьо Раси дьо Лорвоар. Франсоа, племенницата ми Клодин Рафърти.

— Благодаря — отвърна той. — След като мадмоазел Рафърти е сметнала за необходимо да информира половината Париж за целта на днешното си посещение, сигурен съм, че тук има много хора, които проявяват нескрит интерес към настоящото запознанство. Може би ще се погрижиш да ни оставиш насаме, Селин?

— Как смееш! — изсъска тя. — Не съм прислуга, която да отстраняваш.

— Селин, моля те.

Клодин наблюдаваше как леля ѝ се оттегля, опитвайки се да запази нараненото си достойнство. После се обърна към Франсоа и каза:

— Необходима ли беше тази грубост?

— Не може ли просто да кажем, че се опитвам да оправдая очакванията — отвърна безизразно той. — А сега, освен ако не искаш да стоиш тук и да събираш нежните погледи на всички присъстващи, предлагам да излезем да се поразходим в градината.

Тя го последва през слабо осветения коридор, минаха по широко махагоново стълбище и през малка разхвърляна всекидневна, после надолу по широки каменни стъпала, които водеха към градината с фонтаните. Той нито спря, нито се обърна, а нейната гордост не ѝ позволяваше да бърза.

Когато най-после го настигна, той бе застанал до малък кръгъл фонтан и гледаше замислено златните рибки.

Клодин застана до него. След известно време тишината стана неловка. Тя търсеше думи, с които да започне разговора, и в същото време бе твърдо решила да не заговаря първа. В края на краищата той беше домакинът и беше редно той да поведе разговора. Но тишината ставаше толкова непоносима, че най-накрая, неспособна да скрие раздражението си, тя каза:

— Имаш ли изобщо намерение да говорим?

За нейна още по-голяма изненада и раздражение, той само ѝ хвърли един бегъл поглед, след това пак загледа рибките.

— Какво си помисли, когато ме погледна преди малко? — настоя тя.

— Не си спомням да съм си помислил нещо — хладно каза той.

Клодин реши да преглътне гнева си и се опита да подходи по друг начин.

— Татко ми каза, че си се забавил в Париж.

Той все още не вдигаше поглед.

— Моите извинения, че те накарах да чакаш. — Тонът му бе наситен с такъв сарказъм, че тя усети как кръвта нахлува в лицето ѝ.

— Ако наистина става дума за извинение, приемам го — отвърна рязко тя. — Колкото до...

Той не обърна внимание на недовършената ѝ фраза. За миг тя продължи да го гледа гневно, после го ритна и той залитна във водата

до глезените. Да върви по дяволите! Тя пое с широка крачка по павираната алея. След малко чу шляпане — той излизаше от водата. Почувствува се още по-добре, когато чу стъпките му зад себе си, но не спря. Едва се сдържаше да не се разкикоти.

— Предполагам — каза той, когато я настигна, — че детинското ти поведение те забавлява.

— Всъщност не — отвърна тя. — Забавлява ме твоето надуто поведение. И след тези няколко минути, които прекарах в твоята компания, вече много добре разбирам защо си толкова антипатичен на леля Селин.

Забеляза, че думите ѝ ни най-малко не са го засегнали, но когато той я погледна, усети как някаква ужасна горещина зачервява бузите ѝ и побърза да се извърне.

— Каж ми — продума той, — Селин правила ли си е някога труда да ти обясни по-подробно защо съм ѝ толкова антипатичен?

— Ти ще ми кажеш ли? — отговори му с въпрос тя.

— Не.

Потънаха отново в мълчание. Бяха стигнали до началото на гората и пред тях имаше няколко мамещи пътеки, които се губеха между дърветата.

— Защо усложняваш толкова нещата? — попита накрая тя.

Смехът, с който ѝ отговори, приличаше повече на подигравка.

— Скъпо мое момиче — каза той, — ако очакваш обяснения в любов и обещания за вечна вярност, боя се, че ще останеш разочарована.

— Не очаквам нищо такова — отвърна рязко тя. Но един слаб вътрешен глас и нашепваше, че не е съвсем искрена. Изведнъж усети, че ѝ е дошло прекалено много, и като махна една борова игличка от шапката си и разтърси къдрици, влезе в гората и пое навътре. Ако си направеше труда да тръгне след нея, тогава може би щеше да опита отново — след като, разбира се, ѝ се извинеше — но ако продължаваше да се държи така, наистина не виждаше защо трябва да понася повече тази грубост.

Когато стигна до билото на хълма, сенките отстъпиха място на ярката слънчева светлина и тя се озова сред една тясна полянка, от която се откриваше вълшебен изглед към следващата долина. Всяко възвишение, докъдето поглед стигаше, бе покрито с тераси прекрасно

обработени лозя, а в средата на долината, където реката проблясваше на слънцето, имаше скупчени къщички.

Неочакваната внушителна гледка изпълни Клодин с възторг и когато Франсоа се изкачи до нея, тя беше прекалено очарована, за да мисли за предишната му неприязън или да изпитва някакво задоволство, че е тръгнал след нея.

— Толкова е красиво — продума тя.

— Радвам се, че ти харесва — отвърна той и застана до нея.

— И всичко това са твоите лозя?

— Да.

Всеки път, когато се приближеше до нея, цялата настръхваше от такова вълнение, изпаднаше в такова безразсъдство... Грозотата му би трябвало да я отблъсква и все пак... Не можеше да разбере какво точно изпитва. Дали беше страх? Единственото, в което беше сигурна, бе, че намира физическото му присъствие за крайно обезпокояващо, и сега се отдръпна от него и тръгна по билото, като се любуваше на невероятната съразмерност на лозята. Някъде далеч долу забеляза някой да им маха. Вдигна шапката си и му отговори, после попита:

— Кой е този?

— Арман — отвърна Франсоа. — Арман сен Жак. Той е Chef de Cave, а също и vigneron. С други думи, ръководи работите тук — както е правил баща му, а преди него и дядо му. От тях опитът, от нас името.

— Изобщо ли не участвуващ в производството на вино?

Той поклати отрицателно глава.

— Само в продажбата.

Гледаше покрай нея в далечината, явно без да съзнава, че тя търси погледа му. Клодин го наблюдава отблизо няколко минути, очарована от начина, по който лицето му почти се преобразяваше, когато не се мръщеше. С тези страховити черти и този зловещ белег никога не би могъл да бъде определен като красив, но когато гледаше както сега, без злоба в погледа и с уста отпусната в нещо като усмивка, във вида му имаше нещо определено интригуващо.

— Кажи ми — продума меко тя, — защо си промени решението за брака?

Лицето му моментално възвърна мрачния си вид и когато погледите им се срещнаха, Клодин усети как отмалява.

— Променил съм си мнението?

Тя бързо се извърна, стъписана от странната си реакция, но гласът ѝ беше съвсем спокоен, когато каза:

— Мислех, а изглежда всички останали го мислят, че си се заклел да не се жениш.

Той се засмя горчиво.

— Веднъж клюкарите да са прави, макар и малко да преувеличават.

— Та, защо?

— Мисля — отвърна той и бавно се обърна към нея, — че би предпочела да не знаеш отговора на този въпрос.

— Мисля — Клодин премина в неговия стил, — че ако ще се омъжвам за теб, е по-добре да знам отговора.

— Тогава ще ти кажа, след като ти направя предложение и ти го приемеш.

— Толкова ли си сигурен, че ще приема? И изобщо има ли това някакво значение за теб?

При тези думи той спря и я погледна. За свой ужас тя изведнъж се усети във властта на тези черни непроницаеми очи и отново изпита онова странно чувство да пронизва цялото ѝ тяло.

— Клодин — каза студено той, — когато преценя, че е настъпил моментът, ще те помоля да се омъжиш за мен. Ще те помоля, понеже такава е волята на нашите бащи, които желаят да съединят двете семейства. Крайното решение е изцяло в твои ръце, но мога да те уверя, че нямам никакво лично отношение към цялата тази работа.

— Искаш да създадеш в мен впечатление, че едва ли не ще ти направя най-голямата услуга, ако ти откажа — отвърна тя с тон, от който сама почти се отврати.

— Ти го каза, не аз.

По природа Клодин не беше склонна към насилие, но в продължение на по-малко от половин час не само че го беше ритнала, но и едва се въздържаше да не му удари плесница.

— Сега разбирам защо репутацията ти е толкова лоша — процеди тя през зъби. — Ти не си само груб и безчувствен, ти си безпардонно брутален. Всъщност няма да сгреша, ако кажа, че си истински проклетник.

— Сигурно е така — отвърна небрежно той.

— Кажи ми, имаш ли чувство за хумор? Според историите, които се разказват за теб из Париж, трябва да имаш.

— Има много малко неща, които ме засягат, Клодин — отвърна той, като пое по пътеката. — И салонните клюки в никакъв случай не са сред тях.

— Тогава може ли да се осмеля да запитам какво те засяга?

— Не.

Когато стигнаха отново до градината, Клодин спря до фонтана и седна на бордюра. За миг си помисли обезпокоена, че Франсоа ще продължи, но той също спря на няколко крачки, с гръб към нея.

— Мога ли да попитам как си получил този белег на лицето?

— Не.

— И изобщо, позволено ли ми е да попитам нещо?

Той се обърна бавно.

— Не намирам любопитството за привлекателно качество.

— Имаш ли намерение да се държиш с мен по друг начин, освен грубо?

— Това зависи до голяма степен от теб.

Тя не знаеше какво да отговори и продължи да седи мълчаливо, надявайки се, че той ще каже още нещо. Най-после, за да прекъсне тишината, попита:

— Познаваш ли добре баща ми?

— Да.

— Харесва ли ти?

— Изпитвам голямо уважение към него.

— Е, в такъв случай не би ли могъл да бъдеш малко по-възпитан с дъщеря му? Особено щом тя ще се омъжва за теб.

— Ако се стигне до брак между нас, Клодин, той ще бъде само по споразумение. Бивис е съвсем наясно с това.

— Това изключва ли всякакво приятелство?

Той погледна настрана, но Клодин бе сигурна, че въпросът го е подразнил.

— Тогава защо трябва да се жениш — продължи сърдито тя, — след като тази мисъл ти е толкова противна? Имаш брат, не може ли той да те избави от това ужасно стечение на обстоятелствата?

При тези думи от гърдите му се изтръгна жесток смях и очите му светнаха застрашително.

— От момента, в който се запознаеш с брат ми — каза ти, — ще съжеляваш горчиво, че именно на мен се е паднал жребият.

— Жребият? — намръщи се тя.

Той само се усмихна, но този път в усмивката му имаше нещо толкова фатално, че макар да стоеше на няколко стъпки, тя усети как по гърба ѝ пролазват тръпки.

— В началото — каза тя — си мислех, че ме мразиш. Но съм се лъгала. Ти ме презираш, нали?

— Има ли значение какви са чувствата ми към теб?

— След като ще се женя за теб, естествено, че има — извика тя.

Изведнъж очите му станаха съвсем студени, гъстите черни вежди се събраха и широките ноздри на орловия му нос трептяха.

— Ако те вълнуват такива тривиални неща, може би е най-добре да се върнеш в Англия преди разочарованието ти да усложни живота и на двама ни — каза той и като мушна ръце в джобовете си, се обърна и пое към къщата.

След половин час Селин дойде да я потърси. През това време Клодин бе успяла да овладее първоначалния си пристъп на ярост, но гневът в гърдите ѝ все още беше толкова силен, че тя не смееше да се върне при гостите. Беше слисана от ефекта, който Франсоа оказа върху нея... и продължаваше да оказва. Чувствуваше се така, сякаш я беше задирял, сякаш чудовищното му присъствие бе проникнало в нея — макар че единственият им физически контакт беше, когато за миг бе докоснал ръката ѝ. Беше объркана и наранена, искаше ѝ се да му плати за обидата, която ѝ бе причинил. Но искаше и нещо повече от това; нещо много повече.

Стресна се, когато сянката на леля ѝ се плъзна по водата; за миг си помисли, че може да се е върнал. Но когато видя загриженото лице на Селин надвесено над нея, се изправи, усмихна се лъчезарно и ѝ подаде ръце.

— Седиш тук съвсем сама, cherie? — попита неуверено Селин.
— Къде е Франсоа?

— Не се ли върна при останалите?

Селин поклати глава и Клодин се усмихна като си спомни, че разбира се, той би трябвало първо да се преоблече.

— Как беше първата ви... Как мина?... — Селин се засмя. — Не знам как да го нарека.

— Как мина първата ни среща? — помогна ѝ Клодин с готовност. — Беше... пълна с преживявания.

— Но какво мислиш за него?

— Струва ми се същото, каквото и той мисли за мен.

Лицето на Селин грейна, тя пусна ръцете ѝ и я прегърна.

— О, слава богу, chérie. Значи сега ще оставиш всички тези глупости и ще се върнеш в Лондон?

— Лельо Селин — засмя се Клодин, — възможно ли е да вярваш толкова малко в моя чар? — Тя се отдръпна от прегръдката на леля си, но остави ръцете ѝ върху раменете си и продължи: — Предполагаш, че ме е намерил... как да се изразя... не по своя вкус, нали?

Очите на Селин се разшириха.

— Искаш да кажеш, че греша? Искаш да кажеш, че той... — Тя примигна. — Да не ти е направил предложение?

— Не още, но ще ми направи.

— И ти ще приемеш?

— Разбира се.

Селин отстъпи една крачка и се втренчи в нея.

— Клодин — каза тя, — какво е станало с теб? Не си на себе си. Очите ти... толкова са студени. Какво ти е направил? О, като си помисля, че допуснах всичко това! Какво би казала бедната ти майка, ако можеше да те види?

— Моля те, не се разстройвай — усмихна се Клодин. — Франсоа не ми е направил нищо, освен, може би, че ми отвори очите за това как би изглеждал бракът ни на практика. И сигурно няма да се чувствуващ толкова виновна, ако ти кажа, че сега желая този брак от цялото си сърце.

— От сърце? Mon Dieu! Влюбила си се в него!

Клодин се засмя и поведе леля си към къщата.

— Прибързваш с изводите, лельо Селин — каза тя. — Нищо не съм споменавала за любов.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

През дните след първата среща с Франсоа Клодин осъзна, че границите на нейния свят започват да се стесняват. Всичко отвъд именията Лорвоар и Монвис ѝ се струваше безкрайно далечно и нямаше значение за нея: животът ѝ се фокусираше тук, в тези няколко акра от френската провинция — и в човека, за когото бе твърдо решена да се омъжи.

Остана изненадана от самата себе си, когато откри, че не изпитва никакво желание да се върне към бляскавия, безгрижен живот, който бе водила в Лондон, и имаше моменти, когато бродеше из градините на Монвис или се взираше в огледалото, докато Магали се бореше с буйната ѝ коса, в които се чувствуваше уплашена и обърквана от решението си да се омъжи по същия начин, както от самия Франсоа. Вълнението, което изпитваше всеки път, когато помислеше за него, винаги бе достатъчно да върне усещане го за нещо целенасочено, което той бе оставил в нея. И все пак, когато се замислеше сериозно за бъдещето си, имаше чувството, че е попаднала в някакъв постоянно променящ се мираж, в който това мрачно, почти зловещо присъствие непрекъснато се налага и я потиска. Но независимо от объркването, тя бе твърдо решена да склучи този брак и в поведението ѝ нямаше нищо, което да подсказва нито за гнева, който бе предизвикал в нея Франсоа, нито за презрението, което тя изпитваше към самата себе си, когато си спомнеше за държането му в градината. Напротив, Клодин правеше всичко възможно да изглежда по-щастлива, отколкото Селин някога я беше виждала, което, като се имаше предвид присъщата ѝ жизнерадост, беше повече от приятна гледка.

В средата на седмицата от Англия пристигна лагондата. Клодин с щастливи възгласи замъкна Селин в колата и изфуча по алеята като вихрушка.

Това беше първият и последният път, когато Селин удостои с присъствието си лагондата, но за щастие за Магали, която съвсем не беше от малодушните, нямаше нищо по-забавно от една следобедна

обиколка с колата — още повече че тази местност беше от родната ѝ любима Франция — така че Клодин не беше лишена от компания по време на редовните си разходки.

Соланж и Моник идваха на гости в Шато дьо Монвис няколко пъти. Враждебността на Моник оставаше все така непреклонна и фактът, че Клодин толкова явно се забавляваше с начина, по който Моник не бе съгласна с нищо от това, което казваше тя, усложняваше нещата още повече. Графинята предпочиташе да не забелязва поведението на дъщеря си; Клодин вече бе забелязала, че обичайният ѝ начин да се справя с всичко, което ѝ е неприятно, е просто да се прави, че то не съществува. Вече бе започнала да се привързва към Соланж; забавляваше я специфичният ѝ стил и злъчните забележки, изказани с много чувство за хумор и насочени главно срещу Селин.

По време на тези гостувания името на Франсоа изобщо не се споменаваше, сякаш никой не бе забелязал внезапното му връщане в Париж. От самия него нямаше никакво съобщение — нещо, от което Клодин едновременно бе раздражена и доволна. Всъщност май бе повече доволна, отколкото ядосана, тъй като имаше да взема доста важни решения, преди да го види отново. Но в едно беше сигурна — че няма намерение да бъде пренебрегната както първия път и че няма да му позволи той да каже последна дума. При следващата им среща тя щеше да бъде тази, която ще държи нещата в ръцете си, и щеше да се погрижи той да разбере, че по никакъв начин няма да толерира ужасното му държане, след като се оженят.

Другият проблем, с който Клодин смяташе, че трябва да се справи в най-скоро време, беше неприязънта на Моник. Вече знаеше, че Моник е две години по-голяма от нея, че е посветила живота си на двамата си братя и че интимният ѝ живот куца сериозно. Когато Селин ѝ каза последното, Клодин доста се изненада, защото богатството и положението на Моник я правеше отлична партия, а и самата тя беше много привлекателна. И все пак, ако характерът на Моник приличаше на този на големия ѝ брат, както подозираше Клодин, не беше много чудно защо още не се е омъжила. Така или иначе, тя бе решила да спечели приятелството на Моник, макар че нямаше да е лесно, както си мислеше сега, докато наблюдаваше как Моник седи до майка си на един от японските дивани в любимата стая на Селин. Моник държеше чашка с чинийка в едната си ръка и изглеждаше по-надменна от

всякога с пастелно розовия си костюм, копринените чорапи и строгата си шапка.

— Толкова съм щастлива, че се влюби в нашия край, *cherie* — тъкмо казваше Соланж. — Трябва да ти кажа, че съм убедена, че няма по-красиво кътче на света. Излизаш ли често на разходка?

— Да, много — усмихна се тя сърдечно. — Но трябва да призная, че избягвам високата трева, защото изпитвам смъртен страх от змии.

— О, аз обожавам змиите! — извика театрално Моник. — Те са толкова грациозни, толкова красиви!

— В такъв случай — каза спокойно Клодин, — може би ще можеш да идваш от време на време с мен да ми помогнеш да преодоля страха си.

Малките ноздри на Моник потрепнаха.

— Имам много работа в замъка — отвърна тя и отметна глава така, че тъмните ѝ коси се разстлаха по раменете. — Нямам време за разходки. Обаче съм сигурна, че Мамап ще е щастлива да ти услужи.

— Какво? — извика Соланж, премествайки бързо поглед от едната към другата. — Да услужа? Разбира се, във всичко, *cherie*. Абсолютно във всичко.

— Значи е уредено — каза Клодин с лукава усмивка. — И може би — добави тя, като избягваше погледа на Селин — по време на разходката, Соланж, ще бъдеш така добра да ми разкажеш нещо за помалкия си син, Люсиен. Той е единственият член на семейството, с когото още не съм се запознала.

Селин пое дълбоко дъх. Типично за стила на Клодин! Не беше пропуснала да забележи мълчанието около Люсиен.

— А, Люсиен! — потръпна Соланж. — Моето момче. Момченцето ми. Утре се връща.

— Мамап, той си дойде вчера — напомни ѝ нежно Моник.

— А къде е бил? — попита Клодин.

Устните на Моник се изкривиха от раздражение.

— Беше в Испания и се сражава с Интернационалната бригада. Люсиен е роден войник, няма време за глезотии.

Думите ѝ се сториха странни на Клодин и тя попита:

— Какви глезотии имаш предвид, Моник?

— Имам предвид любовни истории — отвърна Моник, без да се смути ни най-малко.

— Значи е като брат си? — усмихна се Клодин.

— Точно така.

— А прилича ли на него?

Настъпи неловка пауза.

— Люсиен — отвърна Селин накрая — е изключително красив младеж, Клодин.

Клодин се обърна към Моник и без дори да се опита да сдържи смеха си, каза:

— Красив младеж, а сгоден за армията. Каква трагедия за френските жени!

Отново се възцари дълга тягостна тишина, нарушена този път от Соланж:

— Хитлер ще дойде!

— Така ли? — Очите на Селин играеха. — И кога, chérie?

— Не съм сигурна, но чух Франсоа да казва на Луи за вдругиден. Още не съм решила в коя стая да го настаня.

— Матап — започна търпеливо Моник, — не мисля, че Франсоа е искал да каже, че той ще идва на гости — най-малкото в Лорвоар.

— О, чудесно! — извика Соланж. — Толкова ми е трудно да откажа на някого гостоприемството си, но съм чувала такива ужасни неща за този човек! А ти, Селин? Чухте ли какво направил с онези нещастни хора в Гибралтар? Знаете ли, чудя се как англичаните още търпят това.

— Имаш предвид Гуерника, Матап — обърна се към нея Моник. — Гуерника е в Испания и няма нищо общо с англичаните.

— Така ли? Е, важното е, че той е германец, което вече не говори много добре за него, нали?

— Мисля, че Франсоа греши за идването му тук — каза Селин. — В Париж паникьорите пускат какви ли не слухове, но се чудя на Франсоа. Той обикновено не обръща внимание на клюките.

— Е, единственото, което знам, е, че Франсоа и очарователният му приятел Шарл казаха на Луи, че Хитлер ще дойде. Сигурна съм, защото подслушвах зад вратата.

— Соланж! — засмя се Селин. — Ти си единственият човек, който би могъл да опише полковник Шарл дьо Гол като очарователен!

Но мога да те уверя, *cherie*, че сега, когато имаме Мажино, Франция е в пълна безопасност. Не може и дума да става за идване на Хитлер.

— Освен, разбира се, ако Франсоа не го е поканил в Лорвоар — забеляза Клодин, без да се обръща специално към някого.

— Намирам тази забележка за признак на много лош вкус — каза злъчно Моник. — Да предположиш, че Франсоа се познава с Адолф Хитлер!

— Но Франсоа познава всички! — заяви Соланж. — Среща се с тях, когато им носи вино за дегустиране. Та той се е срещал дори с краля на Англия, с прекрасния Едуард!

— Едуард вече не е крал на Англия, Матап. Абдикира миналата година.

— Значи така направил? Кажи ми, срещала ли си се някога с госпожа Симпсън, Клодин?

— Само веднъж — отвърна Клодин. — Представиха ме на един благотворителен бал. Стори ми се доста приятна жена, но ще трябва да мине доста време, докато англичаните ѝ простят, че им открадна краля.

— Според мен — заяви Соланж — англичаните трябва да са щастливи, че изобщо имат крал. Франция никога вече няма да е същата след Революцията.

Селин и Клодин се опитаха да потиснат смеха си, а Моник каза рязко:

— Мисля, че е време да си тръгваме.

— Трябва ли, *cherie*? — възрази Соланж.

— Да, Матап, трябва.

— А така добре се забавлявахме — измърмори Соланж, докато вземаше шапката си от дивана.

— Ако искаш — предложи Клодин, — мога, да те закарам до замъка с моята кола, Моник, а майка ти да остане още малко.

— С твоята кола, Клодин! — прекъсна я Соланж. — О, така ми се иска да се повозя с твоята кола!

— О, не! — обади се Селин.

— И на мен ми се иска да те повозя — каза Клодин. — Да направим ли състезание, Соланж? Да видим кой ще стигне пръв до замъка — Моник с вашия шофьор или ние с теб.

— Фантастично! — И пламнала от вълнение, Соланж излезе, а Клодин я последва.

Моник продължаваше да стои мълчалива по средата на стаята, с почервенияло от яд лице. Селин се приближи до нея и плъзна ръка по рамото ѝ.

— Какво става, *cherie*? — каза любезно тя. — Обикновено не си враждебна, но не си казала една любезна дума на Клодин, откак е пристигнала. Защо не ми кажеш какво ти е?

Изведнъж нещо в Моник сякаш избухна.

— Щом държиш да знаеш, не искам да омайва семейството ми, нито да се сприятелява с хората от околността — извика тя. — Не искам да ги харесва, нито те да я харесват. Ако я харесат, никога няма да си тръгне. А не може да остане, не може!

— Заради Люсиен, нали? — каза Селин.

Красивото лице на Моник изведнъж се изкриви от болка.

— Ела тук, *cherie* — каза Селин. — Ела да седнеш.

— А Маман? Ще бъде ли в безопасност в колата с Клодин?

— Мога да те уверя, че ще пристигнат в имението невредими. — Селин поведе Моник към дивана, след това седна до нея. — Клодин може да е малко буйна, но не си е изгубила ума.

— За разлика от Маман — каза печално Моник.

Селин се подсмихна:

— Майка ти също не е толкова отнесена, колкото се опитва да ни накара да повярваме.

— Знам — въздъхна Моник. — Просто това е нейният начин да се справя с проблемите.

— Страхуваш се, *cherie*, нали? Страхуваш се, че Клодин, ще се влюби в Люсиен.

Очите на Моник се напълниха със сълзи.

— Няма нищо, разбирам те — успокои я Селин. — Знам колко обичаш Франсоа, колко обичаш и двамата си братя. Но трябва да се опиташ да забравиш какво се случи с Ортанс, *cherie*. Това беше нещастен случай.

— Разбира се, че беше нещастен случай! Как би могло да бъде нещо друго? О, знам какво разправяха тогава всички, но Люсиен не можеше да направи, Селин. Той обича Франсоа не по-малко от мен. Те са близки, точно както трябва да бъдат двама братя.

— Вярно е — съгласи се Селин. Това беше може би единственото нещо, от което се възхищаваше у Франсоа: предаността

му към семейството. Но сега се страхуваш, че може да се повтори същото, нали?

— А ти не се ли боиш?

— Не — излъга Селин. — Нито пък Бивис. Двамата с Франсоа са говорили за това, което се случи с Ортанс, и въпреки това Бивис нямаше никакви резерви за този брак.

— Значи е глупак! Франсоа никога няма да я обикне, никога няма да имат такъв брак, какъвто искаш ти. Знаеш ли какво ми каза Франсоа след първата им среща миналата седмица? Че Клодин била много поповърхностна, отколкото дори той си я представял, и че ако не бил дал дума на Бивис, щял да зареже тази неприятна работа. Не разбираш ли, че той ще се ожени за нея и няма да я обича и тогава тя, тя ще...

— Ще се влюби в Люсиен?

— Непременно, Селин! Всички го правят. — Моник захлупи лице с две ръце. — Не мога да разбера защо не се върна в Лондон. Защо е все още тук, Селин? Какво се опитва да докаже, като иска да се омъжи за Франсоа?

— Нямам представа, *cherie*. На този въпрос може да отговори само Клодин. Но той все още не ѝ е направил предложение. Може би ще му откаже.

Моник си пое дълбоко дъх.

— Мислиш ли? Смяташ ли, че е възможно?... О, поне да не беше толкова красива...

— Ще ѝ кажеш ли за Ортанс?

— Не. Франсоа е забранил.

Отново настъпи тишина.

— Когато пристигнат с Матап в имението, Люсиен ще е там — каза съкрушено Моник.

— Тогава по-добре да се срещнат сега, докато Клодин е все още свободна да направи своя избор — отвърна Селин. — И освен това между Ортанс и Клодин има една много съществена разлика, Моник. Това, че Франсоа не е влюбен в Клодин. Така че, ако тя сега се влюби в Люсиен, няма да има никакви пречки.

Моник не си направи труда да отговори. В ума ѝ се въртяха хиляди варианти и всеки един от тях би могъл да бъде достатъчна причина Клодин да не остава повече в Лорвоар. Но тя никога нямаше

да ги сподели със Селин, нямаше да ги сподели с никого. Срамуваше се да ги изрече на глас дори пред себе си.

Когато Моник си замина, Селин се замисли за разговора им. Имаше чувството, че Моник е открила само повърхността на причината си да мрази толкова Клодин. Може би, както казваше, просто наистина беше загрижена да предпази братята си от още една катастрофа като тази с Ортанс. Клодин, разбира се, не знаеше нищо за нея и Бивис бе забранил на Селин да ѝ казва. А като се замислеше, и самата Селин не знаеше какво точно се е случило в онази съдбоносна нощ. Знаеха само Франсоа и Люсиен, и може би и баща им. И Ортанс — помисли си тя и потръпна.

Е, от друга страна, тя наистина не можеше да направи нищо. Изглежда, Клодин твърдо бе решила да се омъжи за Франсоа и нищо не би могло да я разколебае — дори може би и брат му Люсиен.

Лъскавата червена лагонда намали и спря в алеята пред Шато дьо Лорвоар. Клодин се смееше презглава. Соланж бе пяла през целия път, а когато бяха влезли в алеята, си бе хвърлила шапката, беше се изправила и в момента изпълняваше една стара, изключително неприлична песен от някакъв мюзикхол, стиснала здраво предното стъкло. Клодин натискаше клаксона колкото може, за да ѝ приглася, и двете толкова се бяха увлекли в разгорещеното си изпълнение, че не забелязаха младия мъж, който дойде при тях. Видяха го едва когато застана до Соланж с ръце на кръста и наведена подигравателно глава. Соланж прекъсна песента и с радостен вик се хвърли в прегръдките му.

За един кратък миг на Клодин ѝ се стори, че е попаднала в някакъв чуден сън, където лицата се променят до неузнаваемост и действителността се превръща във фантазия. Сякаш я гледаше Франсоа, присмиваше ѝ се и ѝ даваше да разбере колко красив би могъл да бъде, само ако очите му бяха сини и усмивката така спонтанна и искрена като на брат му.

Тя примигна, в опит да разсее видението, след това усети, че ръката ѝ се намира в ръката на Люсиен, и го чу да казва:

— Капитан Люсиен дьо Лорвоар на вашите услуги, *mademoiselle*.

Блясъкът в очите му беше толкова заразителен, че Клодин усети как от собствените ѝ очи блика смях, докато прикляква с реверанс на поклона му.

— Приятно ми е да се запозная с вас, Monsieur le Capitaine.

И двамата се обърнаха към Соланж, която се суетеше развълнувана около тях.

— Знаеш ли кой е това, Люсиен? — извика тя. — Можеш ли да познаеш?

Люсиен сбърчи вежди замислено, след това, като изгледа продължително Клодин, каза:

— Предполагам, освен ако не съм в дълбока заблуда, че това не е никой друг, освен мадмоазел Рафърти.

— Да! — Соланж плесна с ръце от удоволствие. — Не е ли прекрасна! И кара като луда, Люсиен, също като теб. О, толкова беше забавно, и ако Папа ми позволи, мисля, че отново ще изляза с нея.

— След като ти доставя удоволствие, Матап, сигурен съм, че Папа ще ти разреши. Но не ти ли се струва, че за днес е достатъчно?

— Сигурно си прав — въздъхна Соланж. — Добре, ще ви оставя да се опознаете. Срамота, че не си с униформата, Люсиен. Толкова е красив в униформата, нали разбираш... — След това се наведе към Люсиен и му прошепна:

— Ако се чувствуваш достатъчно смел, chérie, можеш да помолиш Клодин да те повози, но те предупреждавам, че е по-добър шофьор от теб. — И преди той да успее да отговори, се изкачи по стълбите и изчезна в замъка.

Люсиен се засмя и се обърна към Клодин:

— Непоправима е.

— Мисля, че е възхитителна — усмихна се Клодин, взряна в ясните му сини очи. Гледаха се няколко секунди, преценявайки се открито един друг, доволни и двамата от взаимната си прямота. После Люсиен потърка ръце делово и погледна към колата.

— И тъй, какво ще кажеш за една разходка?

— Предупреждавам те, това не е за хора със слаби сърца.

— В такъв случай, покажи на какво си способна, mademoiselle — отвърна той и се метна в колата.

— Готов ли си? — извика тя, докато палеше двигателя.

— Давай! — викна Люсиен на английски.

С рязко извиване на волана и свирене на гуми тя обърна колата и се понесе по алеята, оставяйки след себе си облак прах.

— Къде искаш да отидем? — отново извика тя, когато излязоха от алеята и поеха по пътя през гората.

— Изненадай ме.

Клодин му хвърли бърз поглед, след това натисна педала на газта до пода и пое с пълна скорост между дърветата към селото.

— Ти си луда — викна той, когато буквално излетяха от най-високата част на извития каменен мост и се приземиха на другия му край.

— Стига ли ти?

— В никакъв случай!

Тя се засмя и отново насочи поглед в пътя — и тъкмо навреме, защото докато си разменят кратките реплики, бяха глътнали разстоянието между моста и един стар тремав трактор. Клодин успя да го заобиколи в последния момент, влезе отново в пътя, изскочи в канавката и най-безславно спря там.

— И Матап смята, че си по-добър шофьор от мен! — заяви Люсиен, като разтриваше челото си, което се бе ударило в предното стъкло.

Клодин се смееше толкова силно, че известно време не беше в състояние да говори.

— Наистина съм по-добра — успя да каже най-сетне тя. — Обзалагам се, че ако караше ти, също щеше да спреш.

— Естествено, че щях.

Той слезе от колата да провери дали няма някаква повреда. Потупа капака, сякаш да покаже, че всичко е наред, след това се обърна и махна с ръка на стареца, който пуфтеше в своя трактор. Докато слизаше, Клодин хвърли поглед към сърдитото лице на селянина и реши, че ще е по-разумно да остави обясненията на Люсиен.

И тъкмо тогава старецът внезапно капитулира.

— Monsieur le Capitaine — измърмори той и свали шапката от оплешивяващата си глава. — Нямах представа, че сте вие. Извинете, monsieur, но можете да се убиете, ако карате така.

— И аз имам същото усещане, Тома — каза му сърдечно Люсиен. — Изглежда, учителят на mademoiselle не я е научил както

трябва на изкуството да се спира, не си ли съгласен? Но можеш да си сигурен, че лично ще се погрижа да не разравяме повече хубавите си канавки.

Тома съчастнически се наведе към него:

— Никога не съм мислил, че ще позволят на жени да седнат зад волана, monsieur. Нямам това, което е необходимо да се овладее такава машина. Никакъв разум.

— Абсолютно никакъв — съгласи се мрачно Люсиен.

Неспособна да се сдържа повече, Клодин изсумтя възмутено и Тома така мрачно свъси вежди, че Люсиен трябваше да се извърне, та старецът да не разбере, че се смее.

— Между другото, Тома — продължи той, след като вече се беше овладял. — Запознай се с мадмоазел Рафърти, вероятно бъдеща графиня дьо Лорвоар.

Объркването на Тома беше толкова очебийно, че Клодин се спусна към него, хвана ръката му с две ръце и започна да му се извинява, че е толкова неразумна по пътищата, и да обещава, че за в бъдеще ще е по-внимателна.

— Не бях искрена с човека — каза тя на Люсиен, когато след десет минути двамата махнаха за сбогом на Тома и продължиха с прилична скорост.

— Знам — отвърна той, — но и старецът понякога е прекалено консервативен. И по-добре, още отсега да разбере коя си, отколкото по-късно. Представи си как би се чувствувал тогава.

Тя му хвърли един бърз поглед, след това натисна газта и колата се понесе през полето.

След няколко минути, на половината на пътя до билото на хълма, той ѝ викна да спре и Клодин веднага отби и спря.

— Зад този хълм се намират лозята на Лорвоар — каза Люсиен, — а под тях, в средата на долината, е река Виен и селото. Гледката не е за изпускане, така че дай да се качим горе.

Докато вървяха, тя го преценяваше. Вроден чар, красива външност и чувство за хумор — Люсиен наистина беше много привлекателен! Сигурно бе доста трудно да му се устои, ако не беше фактът, че...

— Е — попита той, — как ти се струва всичко това?

— Ако под „това“ разбираш Лорвоар, дали ще бъде прекалено сантиментално, ако кажа, че има сериозна опасност да си изгубя ума?

— Но ти още не си го видяла! Поне селото.

— Виждала съм го от върха на онзи хълм отсреща. — Тя посочи към мястото, където бяха стояли с Франсоа преди една седмица.

— Един от най-добрите изгледи — призна той. — Кой ти каза за него?

Тя се усмихна.

— Всъщност открих го сама. Докато бягах от брат ти.

— И успя ли?

Клодин се замисли за миг и отвърна:

— Не, но ще излъжа, ако кажа, че той дойде след мен пламнал от страст.

Люсиен се заля от смях.

— И как ти се стори брат ми?

— Доста сърдит, че жребият се е паднал на него — отвърна тя, оглеждайки се безгрижно.

— Казал ти е за това? — Люсиен се спря рязко.

— Не чак с толкова много думи — обърна се към него тя. — Но сте теглили жребий, нали? Двама заклетни ергени хвърлят „ези-тура“, за да решат кой от двамата да се принесе в жертва.

Устните на Люсиен се разтеглиха в добродушна усмивка.

— Не виждам смисъл да те лъжа — отвърна той.

— Абсолютно никакъв — съгласи се весело тя.

— Франсоа вече помоли ли те да се омъжиш за него?

— Не. Смяташ ли, че би го направил на първата ни среща?

— Между другото, да. Когато му предстои нещо неприятно, той обикновено гледа да приключи с него колкото може по-бързо. Всъщност бих могъл да се изразя и малко по-тактично, нали?

Клодин се засмя.

— Няма значение. Освен това, щом не ми е направил предложението, може да се предположи, че перспективата му се е сторила малко по-малко неприятна, отколкото си представяш.

— А ти? Решила ли си какъв ще бъде отговорът ти, когато сметне за необходимо да те попита?

— О, да. Ще се омъжа за него. И той ще ми го предложи още щом се върне в Лорвоар.

— Нима? — Отговорът ѝ го развесели. — И кога ще бъде това?

— Нямам представа. Франсоа не е сметнал за необходимо да поддържа връзка с мен след заминаването си за Париж миналия понеделник.

— Много небрежно от негова страна. Но съвсем в неговия стил. Все пак може би ще се успокоиш, ако те уведомя, че се връща тази вечер.

Клодин затвори очи. Нещо в стомаха ѝ се преобърна.

— Тази вечер? — повтори тя със слаб глас. Едно беше да взема смели решения, когато той бе толкова далеч, и съвсем друго — да ги изпълнява толкова скоро. — Майка ти не ми спомена.

— Защото не знае. Той ми се обади по телефона днес следобед. Много ми се иска да мога да ти кажа, че се връща така внезапно заради теб, но предвиденото му пристигане има връзка и с мен.

— Толкова си галантен, Люсиен — каза весело тя.

— Истината, Клодин — отвърна сериозно той. — Винаги истината между нас. Какво ще кажеш?

— Много бих искала да е така — отвърна тя изненадана, но и съвсем искрено.

На върха на хълма спряха и Люсиен я прегърна непринудено през рамото, докато ѝ показваше малките къщички долу. Тя беше доволна, че не се налага да говори. Докато стояха така — две самотни фигури на върха на хълма, галени от нежния ветрец и от меката топлина на слънцето, и докато го слушаше да ѝ разказва как двамата с Франсоа се криели от бавачката си в гората и след това ходели да плават с лодка по Виен до селото, а там Себастиан сен Жак ги мятал на коня си и ги връщал в замъка, Клодин усещаше как в гърдите ѝ се надига някакво много дълбоко чувство, което не можеше да се обясни с думи.

— Погледни нататък. — Гласът на Люсиен прозвуча по-силно и за миг тя се сепна и малко се натъжи, осъзнавайки, че това не е Франсоа — Франсоа, който не бе сметнал за необходимо да сподели нещо от миналото си с нея. След това в съзнанието ѝ за миг се върна студеното му жестоко лице и тя осъзна, че има опасност да обърка Франсоа от представите си с Франсоа от грубата действителност — и сви юмруци от яд. Бързо се овладя и погледна натам, накъдето сочеше Люсиен — към една голяма къща, скрита наполовина от църквата. —

Там живее Арман — каза той, — синът на стария Себастиан. Арман е може би най-близкият ни приятел с Франсоа.

— Бих искала да се запозная с него — каза Клодин.

— Едва ли си е вкъщи по това време — отвърна Люсиен.

— Сигурно е излязъл в лозята. Живее сам с майка си Лилиан. Жена му почина при раждането на сина им преди две години, а след това умря и синът му. Много тежко преживя загубата. И сега или работи в лозята, или да пие сам в кръчмата. Дори на Моник ѝ е трудно да го разговори, а той не може да откаже нищо на сестра ни. Като стана дума за Моник — каза той, опитвайки се явно да разведри разговора, — Мамап ми каза, че сте станали чудесни приятелки.

— Аз лично не бих се изразила точно по този начин. Обаче ще станем. Един ден. А сега, хайде да се надбягваме! — И като изу обувките си, тя хукна надолу.

Люсиен можеше да я настигне без ни най-малко усилие, но се затича след нея, като гледаше как дългите ѝ крака се носят по тревата, как полата ѝ на червени и сиви квадратчета се ветрее около колената ѝ, как алената ѝ блуза се издува от вятъра и невероятната ѝ коса се развява на воля.

Беше успял да скрие изненадата си, когато погледът му за пръв път се спря върху нея, защото нищо от онова, което му бе казал Франсоа по телефона, не го беше подготвило за така невероятна красота... и жизненост. Но най-интересното беше ефектът, който тя упражняваше върху него в момента. Познаваше я от по-малко от час, не си бяха казали почти нито една сериозна дума и все пак, по неизвестни причини, той изпитваше някакво непреодолимо желание да я защитава. Но това бе лудост. От какво да я защитава? От собствения си брат?

Люсиен се намръщи, когато си спомни думите на Франсоа.

„Не само че е празноглава, а е и неописуемо банална. В главата ѝ се въртят такива отвратителни романтични представи за любов, че едва я издържам. Жалко, че на теб се падна печелившият жребий, Люсиен, защото сигурно щеше да знаеш какво да правиш с нея. Но аз държа на думата си, така че можеш да не се притесняваш — ще си изпълня задължението. Освен, разбира се, ако не успея да я убедя да ми откаже.“

Франсоа никога не бе имал достатъчно търпение с жените, особено с онези, които се влюбваха в него. А като гледаше Клодин през погледа на брат си, Люсиен ясно съзнаваше, че сравнена със светската изтънченост на Елиз Паскал, първичната невинност на Клодин сигурно му изглежда болезнено досадна и провинциална. Но в нея имаше много повече от това, което Франсоа бе забелязал — или си бе позволил да забележи. Имаше нещо, което я различаваше от другите жени, и това не беше просто необикновената ѝ красота. Всичко около нея изглеждаше толкова естествено, така непосредствено — качества, които Франсоа несъмнено не би сметнал за привлекателни — и все пак не можеше да се отрече, че тя има бърз, интелигентен ум и съобразителност и такъв дух, такава твърда воля, че Люсиен се замисли дали даже Франсоа би могъл да се справи с нея. Дори Паскал не би могла да се състезава с младежки чистата любвеобилност на това нейно лице... Люсиен внезапно се натъжи при мисълта за болката, която щеше да ѝ причини Франсоа, за мъката и самотата, които щеше да ѝ се наложи да преживее, ако се омъжеше за брат му. И понеже виждаше каква жена е, отсега му беше ясна безнадеждната борба, която щеше да води, за да спаси брака си. Надяваше се да има издръжливостта и енергията да оцелее.

— Много добре знам, че нарочно ме оставяш да те победея — викна му тя през рамо.

— Разбира се, че те оставям!

Когато приближиха подножието на хълма, Клодин задъхана спря и се просна на тревата.

— Ти си непоправим, Люсиен дьо Лорвоар — успя да каже Клодин, когато той седна до нея — и дишаше равномерно, сякаш бе вървял съвсем бавно надолу по хълма.

„А ти — помисли си той, като я гледаше, сякаш очите му внезапно се бяха отворили — си девствена.“ Нямаше представа, защо тази мисъл го прониза точно сега, но колкото и нелепа да беше, бе сигурен, че е вярна. Загледа се в очите ѝ и внезапно изпита истински копнеж именно той да отнеме тази девственост, той да бъде мъжът, който да разкрие на това невероятно чувствено тяло насладите на любовта. Да я остави на безразличието на Франсоа му се струваше престъпление... И въпреки това, не би ли било още по-голямо престъпление да допусне такава мисъл след онова, което се бе случило

навремето? След като и двамата — и особено Франсоа — все още плащаха за случилото се с Ортанс.

— О, не! Скъсала съм си чорапите — оплака се Клодин, прокарвайки пръст по бримката на глезена си. — И тук! Е, нищо не може да се направи, просто трябва да ги махна.

В погледа на Люсиен проблеснаха пламъчета и като полегна на хълбок, той откъсна една трева и я сложи между зъбите си, готов да наблюдава.

Клодин го изгледа заплашително, а той се засмя и се просна по корем, докато тя си разкопчаваше жартиерите.

— Баща ти в Монвис ли е? — попита той, загледан в редовете на лозята, които се простираха пред тях.

— В момента не. В Париж е. Обаче ще дойде през седмицата. Познаваш ли го?

— Разбира се. Познавах и майка ти. Много приличаш на нея.

Тя стъгна чорапите и ги сложи в джоба на полата си. След това седна с кръстосани крака срещу него.

— А Франсоа? Той познаваше ли майка ми?

— Да. Много я обичаше, доколкото си спомням.

— Странно, нали? — продума замислено тя. — Имам предвид колко уважава родителите ми, а към мен явно изпитва само презрение.

— Франсоа не презира самата теб. Презира...

— Какво? — подтикна го тя.

Той седна, извади тревата от устата си и каза:

— Има много неща, които не знаеш за Франсоа, Клодин. Как бих искал да си го срещнала преди...

— Преди какво?

Той я изгледа, сякаш я преценяваше.

— Явно баща ти не ти е казал — продължи той и този път Клодин долови яда в гласа му. — А може би не знае. Мислех, че Франсоа му е казал, че му е обяснил, но...

— Какво да му обясни? Люсиен, говориш с недомлъвки.

В следващия миг тя извика, защото той я сграбчи за раменете. Навъсеното му лице толкова приличаше на лицето на Франсоа, че тя се сви от страх.

— Защо ще се омъжваш за него, Клодин — изръмжа той. — Защо?

— Люсиен, боли!

— Защо? — повтори той и впи пръстите си още по-силно. — Какво те тласка към този брак? Със сигурност не е баща ти. Той не би могъл да те принуди да направиш нещо, което смяташ за противно. А ти го намираш за отблъскващ, нали?

— Не! Да! Не знам! Люсиен, моля те...

— Истината!

— Тогава, истината е, че отначало... да, стори ми се противен.

— А сега?

— Не знам. Единственото, което знам, е, че ще се омъжа за него.

— Той ще те погуби, Клодин.

— Мога да се грижа за себе си.

— Не ставай наивна. Франсоа не е като другите мъже, би трябвало вече да си го разбрала. Няма да можеш да го манипулираш, ти...

— Не искам да го манипулирам, искам да се омъжа за него. Не мога да ти го обясня, самата аз не разбирам себе си, но искам да бъда негова жена и да родя негови деца. Той иска това от мен, нали? Да му родя деца.

— Това е единственото, което иска от теб, Клодин. — Той се наведе напред и закова поглед в лицето ѝ. — Не си причинявай това, Клодин. Върни се в Англия и забрави, че си го срещала. Върни се веднага, преди да е станало твърде късно.

— Не мога! — извика тя. — Не мога да замина! Вече го обичам.

Люсиен зяпна. Тя също се стресна, толкова стъписана от това, което бе казала, че изведнъж всичко около нея се завъртя. Единственото, което усещаше, беше странното бучене в ушите и пръстите на Люсиен, впити в ръцете ѝ.

— Това истина ли е? — тихо попита Люсиен.

Тя наведе глава и я поклати отрицателно.

— Но ти го каза.

— Знам.

Мълчаха дълго.

— Люсиен — продума накрая Клодин, — ако Франсоа не е бил винаги такъв, какъвто е сега, тази промяна свързана ли е с някаква жена? Има ли случайно нещо общо с жена на име Ортанс?

— Ти си невероятна, Клодин. Откъде знаеш за Ортанс? Или точно, какво знаеш за Ортанс?

— Нищо. Освен че на едно вечерно парти ми беше описана като „бедната, бедната Ортанс“.

Люсиен вдигна поглед към нея и очите му се спряха на пълните ѝ красиви устни. Бивис явно бе повярвал на Франсоа и на неговата версия за онова, което се бе случило онази нощ с Ортанс. Иначе никога не би се съгласил на този брак. Не че Люсиен някога се бе съмнявал в брат си, но противно на това, което смятаха всички, той всъщност не беше там онази нощ и червейчето на съмнението никога не бе преставало да го човърка... Защото, както и всички от семейството, той познаваше тъмната страна на Франсоа, която го правеше способен почти на всичко.

— Ако имаш намерение да ми пробуташ някаква скалъпена история — забеляза Клодин, — държа да ти напомня, че идеята да си казваме винаги истината беше изцяло твоя.

Люсиен я изгледа под око.

— Точно защото нямам никакво желание да те лъжа, няма да ти кажа нищо — отвърна той. — Освен това наистина не допускам, че именно Ортанс е виновна за промяната на Франсоа.

Клодин скочи и викна:

— Какъв ужасен човек си! Но аз ще разбера, обещавам ти.

— А аз мога да ти обещаая, че ще узнаеш истината само когато Франсоа лично реши да ти я каже — отвърна Люсиен и също стана. — А сега, какво ще кажеш да отложим обиколката из селото за някой друг ден? Доста се забавихме и Матап ще започне да се дразни.

— Винаги бих могла да попитам за Ортанс леля Селин — каза Клодин, когато минаха билото на хълма и приближиха колата. — Или която и да било от парижките дами.

— Да, би могла — съгласи се Люсиен. — Но мисля, че не по-зле от мен разбираш, че не би могла да научиш от тях истината.

Клодин притихна и когато влязоха в алеята към замъка — доста по сдържано, отколкото когато бяха потеглили, защото сега зад волана седеше Люсиен — тя до такава степен бе потънала в мислите си, че не забеляза големия черен ситроен, паркиран пред входа, нито чу забележката на Люсиен, че Франсоа се е върнал.

Първият ѝ спонтанен порив беше да се метне зад волана и да се понесе срещу залеза, но успя да се овладее, слезе и заобиколи спокойно колата.

— Няма ли да влезеш? — попита Люсиен.

— Мисля, че не — отвърна небрежно тя, докато се настаняваше зад волана, и тръшна вратата след себе си. — Леля Селин ще се чуди какво е станало с мен.

— Можеш да ѝ се обадиш по телефона.

Тя разбра, че я дразни нарочно, и му се изплези. После се пресегна да запали двигателя и ръката ѝ внезапно замръзна. Още преди да вдигне глава разбра, че той е тук... Да, стоеше на стълбището на замъка и я наблюдаваше. Изглеждаше огромен в дългия си тъмен лоден и дори от такова голямо разстояние белегът на лицето му ѝ се стори синкав и заплашителен. Усмивката ѝ се стопи. За щастие Люсиен бързо отиде до брат си и започна да го тупа по гърба и да му разправя нещо.

Клодин се овладя, слезе от колата и тръгна към двамата братя.

— Радвам се да те видя отново — каза Франсоа.

Тя потисна сарказма си, усмихна се и отвърна:

— Благодаря. Вярвам, че си останал доволен от престоя си в Париж.

— В общи линии, да.

Очевидното му безразличие към последвалата тишина и подчертаното му намерение да не я покани да влезе я разгневиха до такава степен, че бузите ѝ пламнаха.

— След като явно не съм желана повече, може би е най-добре да тръгвам — каза тя и внезапно съжали за свадливите нотки в гласа си.

— Може би Люсиен ще бъде така добър да те изпрати до колата.

— Франсоа кимна на брат си, после се обърна и тръгна нагоре по стълбите.

— Франсоа! — Той се обърна и на Клодин ѝ се стори, че между братята преминава тръпка на удоволствие, но беше прекалено ядосана, за да обръща внимание на такива неща. — Бих искала ти да ме изпратиш до колата, ако не те затруднява прекалено много.

Усетил, че повече нямат нужда от присъствието му, Люсиен влезе в замъка, а Франсоа се помъкна лениво надолу по стълбите. Застана пред нея и я погледна в очите.

— Имаш пълното право да очакваш извинение, защото не се обадох тази седмица — каза той, с което я изненада до такава степен, че тя едва не подскочи. — И естествено аз ти се извинявам. Дори имах намерение утре да мина през вас, за да можем да се опознаем малко по-добре. Колкото до държането ми, надявам се, че сега не го намиращ за толкова обидно, колкото първия път. За когато също се извинявам.

— А за начина, по който ме сряза преди малко?

Строгото му лице стана още по-отблъскващо.

— Отново трябва да ти искам прошка. Но ти изглеждаше толкова доволна в компанията на брат ми и толкова недоволна, когато ме видя, че трябва да призная — изпитах ревност. Детинско от моя страна, но това е.

— Лъжеш! — заяви тя. — Изобщо не ти пука... Къде ме водиш?

— Към колата ти естествено.

— Нямам нужда от покровител!

— Нима трябва цяла вечер да стоя тук и да ти се извинявам, Клодин?

Искаше да го нарани с някоя злъчна дума, дори да го ритне, но когато чу името си от устата му, внезапно изпита някакво дълбоко безпокойство, което за миг я направи безсилна.

— Позволи ми да ти кажа — продължи той, докато ѝ отваряше вратата, — че си изключително красива, когато косата ти е разпиляна така по лицето и без никакъв грим и чорапи, за разлика от първия път, когато се видяхме. Така че грешиш като казваш, че не ми пука. Би трябвало да съм съвсем безчувствен или мъртъв, за да остана безразличен към теб.

Беше толкова поразена, че не можеше да направи нищо друго, освен да се вмъкне безмълвно зад волана.

— Утре ще изпратя шофьора да те вземе от Монвис. Ще излезем на езда. Можеш да яздиш, нали?

— Да.

— Ще бъде ли твърде рано в осем?

— Не.

— Тогава ще очаквам удоволствието от компанията ти.

Тя запали колата с отмаляла ръка, докато той се отдалечаваше към замъка.

— Радвам се да те видя в такава добра форма, Люсиен. Какво те води насам? Ако сведенията ми са верни, войната в Испания няма да свърши скоро.

— Сведенията ти са съвсем верни. Точно в момента положението на баските е критично. — Люсиен вдигна рамене и си взе една ябълка от фруктиерата. — Националистите, разбира се, ще спечелят.

— Естествено.

— Не те ли интересува?

— Единственото, което ме засяга, е, че брат ми може да си изгуби живота, докато се бие за губещите.

— Но ако умра на страната на победителите, всичко ще бъде наред, нали?

— Люсиен, ако искаш от мен разрешение да умреш, бих ти забранил категорично.

— В такъв случай, за да ти доставя удоволствие, mon frere, ще направя всичко възможно да остана жив. Но битката продължава и аз ще остана на страната на тези, чиято кауза съм избрал.

— Похвално. А ако Франция има нужда от теб?

— Тогава, разбира се, патриотичният ми дълг ще бъде да се върна в полка си.

— Войник и патриот. Караш ме да се засрамя, Люсиен.

— Срам? — засмя се Люсиен. — Ти не познаваш значението на тази дума, Франсоа. Но я ми кажи, смяташ ли, че Франция ще има нужда от своята армия?

— Ако ме питаш дали ще има война в Европа... откъде бих могъл да знам?

— Защото ти знаеш всичко, Франсоа. Само тази седмица са те видели и в Елисейския дворец, и във Външното министерство.

— И от двете места получих приемливи поръчки за нашето вино.

— И без съмнение богата информация, за която германците биха убили всекиго — ухили се Люсиен.

Франсоа повдигна вежди.

— Не знам откъде имаш такива впечатления. Кой нормален човек ще дава такава информация на един винар? И дори да е така, какво, по дяволите, да правя с нея?

— О, сигурен съм, че все ще измислиш нещо, Франсоа. И тъй, ще има ли война?

— Да, някои казват, че ще има. Но най-рано след година-две. Хитлер все още не е готов за нас.

— Значи ние просто ще си седим и ще го чакаме?

— Нима предпочиташ Франция да обяви война? Това би било изключително глупаво от наша страна. Още през трийсет и четвърта Германия имаше деветдесет и три ескадрили — хиляда и четиристотин самолета. Колко мислиш, че имат сега? По-правилно е да попитам: колко мислиш, че имаме ние?

— Наистина ли изпитваш такова презрение към собствената си страна, Франсоа?

— Трудно е да не го изпитваш, когато виждаш да я управляват такива некадърници.

— А ако Франция влезе във война, ще се биеш ли?

— Ще направя всичко по силите си това да не стане. Така че, mon frere, запазването на войнската чест и слава на рода се пада на теб.

— Докато за теб остава продължението на рода? — контрира Люсиен.

Франсоа за миг не отговори, после тихо попита:

— Донесъл си информацията, нали?

Люсиен кимна и очите на Франсоа светнаха.

— Не си имал доверие на никого, по когото да я изпратиш?

— Не е въпрос на доверие. В неподходящи ръце тази информация би могла да стане фатална — не можех, не бих накарал някой друг да рискува живота си. Особено след като нямам представа какво възнамеряваш да правиш с нея.

— Аз не те разпитвам, Люсиен. И не очаквам и от теб въпроси.

В този миг една от камериерките влезе да разтреби масата за вечеря и братята прекъснаха разговора си. Франсоа отиде да види баща си, а Люсиен мина през ниската вратичка и се заизкачва по дървеното стълбище, което се виеше в кулата до стаята му на върха, на южното крило. Завари Моник да го чака.

Не беше изненадан. Сутринта, преди двете със Соланж да заминат за Монвис, тя се беше опитала да говори с него и въпреки че бе успял да избегне разговора, знаеше, че рано или късно няма да му се размине.

— Е, mon petit chou, наумила си си нещо, нали? — каза той. —
Нещо, което искаш да обсъдиш с мен?

— Знаеш, че е така, Люсиен — отвърна тя с усмивка, която едва
скриваше нетърпението ѝ. — Знаеш също и за какво става въпрос.

Той кимна.

— Анри Стобер?

Ставаше дума за последния ухажор на Моник, който му беше и
другар по оръжие.

Моник стисна устни.

— Ще ти бъда благодарна, ако никога повече не споменаващ
името на този човек в мое присъствие.

— О! Аз пък мислех, че...

— Преди седмица получих писмо, в което ми съобщава за годеща
си с някоя си Сибил Жифар. Не ми казвай, че не си знаел.

— Наистина не знаех — отвърна искрено той.

— Е, няма значение — заяви Моник и вирна брадичка.

— И без това беше започнал да ми омръзва.

Люсиен знаеше, че Анри я е засегнал, и му се искаше да ѝ каже
нещо, с което да я успокои, но знаеше и че тя по-скоро би умряла,
отколкото да си признае, че е наранена.

— Е — каза най-после той, — за какво тогава искаш да говориш
с мен, след като не е за Анри?

— Искам да знам защо си тук.

Сега вече знаеше какво си е наумила.

— Трябва ли непременно да има някаква причина? В края на
краищата това е и мой дом.

— Люсиен! — каза многозначително тя.

— Добре, добре — предаде, се той. — Та защо смяташ, че съм
тук?

Тя хвърли бърз поглед към вратата, след това каза почти
шепнешком:

— Донесъл си нещо на Франсоа? Онова човече — Ерих фон
Папен — се обажда по телефона, когато беше излязъл, а Франсоа още
не беше пристигнал. Искаше да разбере дали вече си се виждал с
Франсоа.

— И разбра, нали?

— Да. — Тя го погледна в очите. — Кой всъщност е Ерих фон Папен, Люсиен?

— Боя се, че ще трябва да зададеш този въпрос на Франсоа.

— Може би ще го направя — каза тя, макар и двамата да знаеха, че няма да стане. — Но защо той се интересува виждал ли си се с Франсоа? Не, Люсиен, моля те! Знам, че искаш да ме излъжеш, но няма да отстъпя. Дошъл си да донесеш някаква информация на Франсоа, нали? Виж, не искам да знам каква е. Имам чувството, че би било по-добре и по-безопасно и за двамата ни, ако не знам. Но искам да съм сигурна, че никога повече няма да го правиш, Люсиен. Франсоа играе опасна игра, но той е опитен. Не искам да въвлича и теб.

Люсиен се разсмя високо, прегърна я и я целуна по носа.

— Излишно се тревожиш, Моник, честна дума.

— Не! — почти викна тя. — И двамата знаем с какво се занимава Франсоа и не искам и ти да се замесваш. На никого на света не бих го казала, но знаеш не по-зле от мен, че Франсоа...

— Продължавай — подтикна я той и в ясните му сини очи проблесна предизвикателство.

Моник извърна поглед и наведе глава така, че косата скри лицето ѝ.

— Не мога — прошепна тя.

— Тогава аз ще го кажа вместо теб. — Но дори на него му беше трудно да изрече с думи онова, което бе спряло на върха на езика ѝ. Вместо това той каза: — Вярваш, че Франсоа купува информация и след това я продава — не където би била най-полезна, а където плащат повече.

— Не мислиш ли същото?

Люсиен се замисли. Вярно беше, че Франсоа играе опасна игра с информацията, която събира, и че невинаги е етичен. Но това си беше лично негова работа и Люсиен предпочиташе да не се меси. Все пак знаеше, че няма да е разумно да отговори на Моник нещо, което да ѝ даде повод за нови размисли в тази насока. Накрая каза:

— Ако ще те успокои, мога да ти кажа, че в случая ще я продаде там, където ще е най-полезна.

— Откъде знаеш?

— Защото знам от кого я купува.

— Ерих фон Папен! — отвърна сърдито тя. — Германец.

— Хайде стига! Франсоа едва ли ще купи нещо от германците, за да го продаде пак на германци, нали?

Моник поклати глава. Погледът ѝ бе изпълнен със съмнение.

— Има моменти — прошепна тя, — когато не искам да имам нищо общо с Франсоа. Брат ми е и го обичам, никога не бих го наранила или предала, но понякога имам чувството, че не го познавам.

— Той също никога не би те наранил или предал, знаеш го — каза той и я погали по косата. — И ако настояваш, обещавам, че повече никога няма да се меся в работите му.

За миг Люсиен се зачуди какво ли щеше да направи Моник, ако знаеше каква информация носи той на брат си. Но тя беше права, че за всички би било по-безопасно, ако не знае. Фактът, че Адолф Хитлер бе обявил пред най-приближените си предварителните си планове за анексиране на Австрия, беше едно от най-опасните неща, които можеше да се знаят. Но този път Люсиен поне бе сигурен, че Франсоа ще продаде информацията на французите; рядко се случваше нещата да се подреждат толкова дяволски просто.

И изведнъж, без никаква логична причина, в ума му изплува образът на Клодин — застанала на върха, висока и стройна, с развяна от вятъра великолепна коса, с блеснали от веселие очи. В следващия миг я видя как се опитва да скрие смущението си, когато издаде чувствата си към Франсоа... Но нямаше и следа от смущение, когато бе застанала пред стълбите на замъка и погледът ѝ искреше от гняв, задето Франсоа я е пренебрегнал. Люсиен се усмихна, като си спомни как брат му се беше върнал; това бе може би единственият случай, когато Франсоа се бе подчинил на жена. Но пък начинът, по който Франсоа така небрежно бе сменил темата, когато той му бе споменал за Клодин, достатъчно ясно говореше, че брат му не смята Клодин за нещо повече от досадница, която от време на време ще има нужда от вниманието му.

— За какво мислиш? — прошепна Моник.

— За Франсоа и Клодин — отвърна той.

Лицето на Моник помръкна. След това, за негова изненада, тя скочи и избяга от стаята — но не преди Люсиен да забележи сълзите в очите ѝ.

ПЕТА ГЛАВА

Марсел, шофьорът на дьо Лорвоар, пристигна в Монвис пет минути преди осем часа, но докато стигнат до замъка, заваля силно.

Икономът изтича до колата с чадър и после я заведе в библиотеката, където Франсоа четеше вестник. Икономът Жан-Пол се изкашля и Франсоа най-после вдигна поглед.

— А, добро утро — каза той на английски, остави вестника и се изправи. После посочи към прозореца и продължи на френски: — Както виждаш, времето не е за езда. Може би по-късно, ако дъждът намалее. Мога ли да ти предложа закуска?

— Само кафе, благодаря — отвърна Клодин.

Франсоа погледна над рамото ѝ и кимна на Жан-Пол.

Беше толкова тихо, че се чуваше цъкането на часовника върху мраморната камина. Франсоа отиде до прозореца, скръсти ръце и се облегна на стената. Косата му беше мокра и Клодин се замисли дали е от дъжда, или от ранния сутрешен душ. След това си го представи под душа и кожата ѝ пламна; беше толкова необичайно да си помисли, че един ден могат да стигнат до такава интимност — че тя ще научи навичките и привичките на този мъж. Докато го гледаше, се опитваше да си представи как ли изглежда като се усмихва, когато се смее, когато я държи в прегръдките си и я целува, когато се любят...

— Тази сутрин изглеждаш малко бледа — забеляза той. — Да не си болна?

— Н... не — запъна се тя. — Но не спях добре.

— Няма нищо, което да те тревожи, нали? — Присвитите му очи я наблюдаваха напрегнато и откритото предизвикателство, което ѝ бе отпразил, отново я извади от равновесие и кръвта нахлу в бузите ѝ.

— Всъщност — отвърна тя, като хвърли камшика и шапката си на една маса и седна — има.

— Имам чувството, че ще ми кажеш какво е.

— А аз имам чувството, че вече знаеш.

Усмивката му беше повече от подигравателна.

— Вчера Люсиен ми каза — продължи тя, — че когато ти предстои нещо неприятно, приключваш с него колкото е възможно по-бързо.

— Брат ми ме познава добре.

— В такъв случай ще те помоля да ми поискаш ръката още сега и да приключваме.

Дори да беше изненадан от откритата ѝ грубост, той не го показа.

— Едно такова предложение от моя страна едва ли би могло да се определи като приключване с някакво неприятно задължение.

Двусмислеността на забележката му не ѝ убягна.

— Мислиш, че вместо да се отървеш от мен, ще се обвържеш още повече?

— Щом го тълкуваш така...

— Защо трябва толкова да усложняваш нещата? И двамата знаем защо съм тук, вече си говорил с баща ми, така че защо просто не отървеш и двамата ни от тези неприятности?

— Неприятности? Ти наистина нямаш търпение, Клодин.

— Не ти ли е интересно какъв ще бъде отговорът ми? — попита враждебно тя.

— Знам какъв ще е. Ако имаше намерение да ми откажеш, досега щеше да си си заминала.

— Може би искам да си доставя удоволствието да видя лицето ти, когато ти откажа — продума тя с леден глас.

— Може би — съгласи се той. — Но се съмнявам.

За миг тя онемя от гняв, после каза:

— Никога не съм срещала толкова неприятен човек като теб. Караш ме да говоря и да върша неща, за които не съм и сънувала. Изобщо нямах представа, че съм способна да изпитвам такава неприязън.

— Радвам се да го чуя. На двайсет и две вече е време човек да започне да пораста.

— И какво би трябвало да означава това?

— Че проявяваш всички признаци на едно прекалено обидено дете. Крайно време е очите ти да се отворят за действителността и за хората в този свят. Тогаваш ще откриеш, че не всеки е толкова приятен или послушен по отношение на твоите капризи, колкото би ти се искало.

— Как смееш да говориш така? Как смееш дори да предположиш, че...

— Смея — прекъсна я той. — Освен това не обичам да ми нареждат. Ако искаш да получиш от мен предложение за женитба, ще го чуеш, когато бъда готов, а не преди това.

Тя скочи и тръгна към коридора.

— Клодин — каза той след нея. — Навън вали, а ти не си с колата.

— Не ме интересува — отвърна рязко тя. — По-скоро бих се прибрала пеша, отколкото да остана още една секунда в тази къща с теб. — И изтича навън в дъжда.

Докато стигне до портала, вече съжаляваше за прибързаността си.

След това чу блажените звуци от спиращата зад нея кола и със самодоволното чувство, че е спечелила победа, вирна високо носата си и ускори крачка, твърдо решена да го накара да ѝ се моли, преди да влезе в колата. Но когато колата мина покрай нея, забеляза, че вътре не е Франсоа, а Марсел.

Без да продума, тя се качи и седна отзад. Обаче, вместо да продължи по алеята през гората, Марсел обърна и я върна до замъка. Франсоа я чакаше на стълбището.

Отвори вратата на колата, но тя упорито не помръдна, така че той се пресегна, хвана я за китката и я издърпа навън.

Тя стоеше насреща му и бистрите ѝ сини очи светеха от гняв. Никой от двамата не продума, но въздухът помежду им бе нагнетен от неприязън. Най-накрая той повдигна вежда, сякаш внезапно отегчен от цялата тази шарада, и преди да успее да се овладее, тя вече бе вдигнала камшика за езда да го удари. С бързо движение Франсоа го дръпна от ръката ѝ и го подаде на Марсел. После каза:

— Влизай.

— Не ми казвай какво да правя!

— Или ще влезеш, или ще те завлека вътре насила. Изборът е твой.

— Защо? — извика тя, като се мъчеше с всичка сила да се откопчи от ръката му. — Посочи ми поне една разумна причина!

— Защото трябва да ти кажа нещо и мисля, че няма да искаш да го чуеш точно тук, пред Марсел и всички слуги, които без съмнение ни

наблюдават от прозорците.

Щом влязоха в библиотеката и той затвори вратата тя каза:

— Е?

Опитваше се да не се поддава на ужасяващата неприязън в погледа му.

Той я наблюдава известно време, след това каза с убийствено делови тон:

— Не искам да се женя за теб, Клодин. Не те искам за съпруга.

— Тогава какво правя тук, по дяволите? — почти изсъска тя. — Ти си уредил нещата с баща ми.

Той мина покрай нея и застана пред камината.

— Нима мислиш, че съм можел дори за миг да си представя, че ще погледнеш сериозно на идеята за един уговорен брак?

— Защо да не погледна сериозно? Не е чак толкова необичайно. Стотици хора се женят така.

— Но на теб изобщо не ти се налага. Баща ти беше наясно с това още когато говорихме. Така че защо не се върнеш в Англия да се омъжиш за някого там? Чувал съм, че има много подходящи мъже, които биха били истински щастливи, ако приемеш предложението им.

— А аз съм чувала — каза провлечено тя, — че в Париж има много жени, които просто са луди по теб. Така че, защо аз? Защо се споразумя точно с моя баща?

— Вече знаеш отговора.

— Искаш да кажеш, че изборът е бил на баща ти, а не твой?

— Нима всички бракове не се уреждат по този начин?

Тя бавно кимна.

— Но сега нямаш смелост да го направиш. Така ли е?

— Това не е въпрос на смелост.

— А на какво?

Той не отговори и тя продължи:

— Какво има, Франсоа? Не е ли подходяща?

— Коя да е подходяща? — попита той. Започваше да губи търпение.

— Моята съперница, разбира се.

Той затвори очи. Последното, което искаше, беше да започват спор за Елиз Паскал.

— За кого говориш, Клодин?

— За Ортанс, разбира се.

Ръката му внезапно се стрелна и я сграбчи. Лицето му беше ужасяващо. Зениците му се бяха впили в нейните със сляпа омраза, страховитият белег пулсираше като жив, горещият му дъх изгаряше лицето ѝ.

— Кой ти каза за Ортанс?

— Никой — едва промълви тя, без да направи дори опит да се освободи.

— Тогава откъде знаеш името ѝ?

— Чух го на една вечеря.

— Какво знаеш? — продължи той още по-грубо.

— Нищо! — изкрещя Клодин. — Абсолютно нищо!

— Тогава защо я нарече съперница?

— А не е ли?

Устните му се разкривиха от отвращение, той я блъсна и Клодин падна на стола зад нея.

— Отвращаваш ме — изсъска Франсоа.

— Не е ли? — повтори тя със злобен шепот.

Франсоа не отговори.

— Защо не се ожени за нея, Франсоа? — продължи да го измъчва тя. — Или не те искаше?

— Стига, Клодин — предупреди я той. — Просто забрави за това.

— Не, докато не ми кажеш...

— Казах, забрави! — изрева той.

Но тя не можеше. Нещо я караше да продължи и тя не можеше да спре.

— Коя е тя, Франсоа? Кажи ми. Обичаше я, нали? Обичаше я, но тя не те обичаше, така ли е?

Юмрукът му се стовари върху камината и той изкрещя:

— Тя е мъртва!

Думата увисна във въздуха между тях, сякаш имаше някаква магическа сила.

— Искаш ли да знаеш как умря? — попита подигравателно той. — Искаш ли да знаеш как Ортанс дьо Буршан изгуби живота си?

Клодин заклати отрицателно глава, но той продължи:

— Аз я убих! Аз! Тогава получих белега на лицето си — искаше да знаеш и това, нали? Е, Ортанс го направи. Тя ми направи белега, а аз я убих заради това. Убих я съзнателно. Е, сега искаш ли да се омъжиш за мен? Искаш ли да се омъжиш за убиец?

Клодин се дръпна, сякаш я беше ударил, след това затвори очи, тъй като лицето му заплува пред погледа ѝ. Беше прекалено развълнувана, за да говори, прекалено ужасена да го погледне отново и въпреки това някъде дълбоко в нея нещо я подтикваше да погледне отвъд ужасните думи, властно я принуждаваше да разбере защо ѝ казва всичко това. След това, почти без да съзнава какво върши, тя изправи рязко глава и като го изгледа с пламнали от гняв очи, изсъска:

— Да, ще се омъжа за теб!

— Значи си готова да се омъжиш за убиец?

Тя се надигна от стола, отиде до него, погледна го право в очите и отвърна:

— Не, ще се омъжа за лъжец.

Смехът му беше груб.

— Ха, за лъжец! И откъде си толкова сигурна, че лъжа?

— Защото лъжеш — отвърна тя. — Правиш го, за да се откажа да се омъжа за теб.

Той наведе глава, след това отново вдигна поглед и продума:

— Върви си у вас, Клодин. Връщай се в Англия.

Когато тя просто продължи да го гледа втренчено с неземно красивите си очи, Франсоа се засмя:

— Ти си просто едно дете! Дете в тяло на жена.

Тя продължаваше да не отговаря и да го наблюдава. На лицето му се изписа жестоко злорадство.

— Искаш ли да те направя жена?

И вдигна ръка и я сложи на гърдите ѝ. Тя сведе поглед, след това отново го погледна в очите.

— Защо искаш да се омъжиш за мен, Клодин?

— Трябва ли да има някаква причина?

Той присви очи, след това поклати бавно глава и отвърна:

— Не.

После свали ръката си от гърдите ѝ.

Странно, но единственото, което усещаше, беше допирът на ръката му върху гърдите ѝ, дори след като я беше махнал оттам.

Знаеше, че всеки момент животът ще се върне в тялото ѝ, че отново ще може да се движи, но докато погледът ѝ бе прикован от неговия, имаше чувството, че е окована.

Сякаш осъзнал това, той сви презрително устни.

— Цял живот ще съжаляваш за този ден, Клодин. Сега се чувствуващ горда, че успя да изпросиш предложението ми, но след година, след десет години ще проклинаш този ден... — Той млъкна и когато погледът му се спря на устните ѝ, Клодин усети как дишането ѝ се учестява. — Какво значение има? — продължи той. — Това е твоят живот, не моят. Щом искаш да го пропилиеш... Да определим ли датата?

В този момент вратата се отвори и в стаята влетя Соланж.

— Знаех, че ще се случи днес! — извика тя и прегърна Клодин. — Усетих го още посред нощ. Дори събудих Луи да му кажа. О, Франсоа, mon chérie, тя ще ти бъде чудесна съпруга. Толкова съм щастлива! Трябва да кажем на Жан-Пол да донесе шампанско. Моник! Къде е Моник? Трябва да се обади на Селин и да ѝ каже веднага да дойде. О, Клодин, моят Луи ще е толкова щастлив!

Докато Клодин отвърщаше на прегръдката, погледът ѝ срещна погледа на Франсоа и с леко повдигане на веждите той призна поражението си.

— Не съм предполагала — каза тя, когато Соланж хукна да търси Жан-Пол, — че мога да получа по-романтично предложение.

— Тук си напълно права.

Тя наклони глава на една страна и го изгледа продължително.

— Наистина ли ме презираш?

— Трудно е да презираш някого, към когото не изпитваш абсолютно никакви чувства.

Тя се разсмя, взе шапката и камшика си и се запъти към вратата. Щом стигна до прага, се обърна и подхвърли през рамо:

— Както казах преди малко, ще се омъжа за лъжец. — И с победоносна усмивка излезе.

ШЕСТА ГЛАВА

Годежът бе обявен и датата на сватбата бе определена: трябваше да се отпразнува в Кралското абатство на Фонтеврьо в началото на септември, след по-малко от три месеца. Избързването се налагаше, понеже Бивис можеше да остане във Франция най-късно до средата на септември, когато трябваше да замине служебно за Берлин — но Клодин бе свикнала да съобразява графика си с дипломатическия корпус, а освен това усещаше, че при настоящите обстоятелства протакането може да се превърне във фарс. Смяташе, че колкото по-бързо мине сватбата, толкова по-добре. Франсоа се държеше така, сякаш тези неща изобщо не го засягаха.

Той остана в Лорвоар пет дни след обявяването на годежа, после замина за Париж и не се обади нито веднъж на Клодин, макар тя да знаеше, че редовно говори с баща си. Не можеше да прецени дали е доволна, че се е отървала от смуцаващото му присъствие, или й липсва — колкото и странно да й изглеждаше на пръв поглед. Един-два пъти си позволи да мисли за онова, което й бе казал за Ортанс, но не се задълбочаваше в тези мисли, защото беше убедена, че я лъже. Опитваше се да отпъди от съзнанието си и особените чувства, които той събуждаше в нея — и правеше всичко възможно да прекарва времето си колкото може по-спокойно и весело, като помагаше на Соланж и леля Селин за сватбените приготовления.

Една сутрин, четири дни преди датата, когато бе казал, че ще се върне, Клодин пристигна в Лорвоар и завари колата му паркирана пред избите.

— Какво правиш тук?

Тя впери поглед в него, смаяна от грубостта му.

— Защо не си в Англия? — продължи той със същия тон.

— В Англия? — успя да повтори само тя.

— Нямах ли нищо за уреждане в Англия? — сви устни той.

— Не — отвърна тя и красивите й черти застинаха от гняв. — Нещата там се движат от адвокатите на баща ми и от персонала на

Рафърти Лодж.

— Значи ще стоиш тук, докато се оженим?

— Освен ако нямаш никакви възражения.

Той се разсмя подигравателно. След това очите му внезапно станаха студени и като се наведе към нея, той изсъска:

— Какво искаш от мен?

— Нищо! — отвърна тя, уплашена от злъчта в гласа му.

— Тогава си върви! Махай се. Не те искам!

В следващия миг се отприщи собствения ѝ гняв:

— Ако смяташ, че отвратителното ти поведение ще промени решението ми, измисли нещо друго, Франсоа. Единственият начин да се измъкнеш от този брак е сам да се откажеш.

Един дълъг миг се гледаха изпитателно. След това, за свой ужас, Клодин осъзна, че си спомня усещането за пръстите му върху гърдите си. Удоволствието, което то бе събудило в нея, беше не по-малко от отвращението, което изпитваше в момента. Опита се да се откъсне от този поглед, но очите му я приковаваха. Чувствата ѝ заплашваха да се отприщят, тя усещаше, че започва да се поддава на властната му сила. След това забеляза подигравателната усмивка върху устните му, презрението, което бе изменило цялото му лице. Беше изумена от това, което ставаше с нея: знаеше, че го мрази, и все пак нещо в него така я притегляше, че се разтапяше.

Не го видя до обяд, когато пристигна леля Селин и той влезе в трапезарията с нея, Клодин стана да поздрави леля си, без да му обръща внимание, но тъкмо когато се канеше да седне, той сложи ръка на рамото ѝ и каза:

— Донесъл съм ти нещо от Париж.

Клодин го изгледа учудено. Той бръкна в джоба си, извади малка кутийка и ѝ я подаде, без да каже нещо повече.

Тя я отвори и ахна. Леля ѝ пое дълбоко дъх, а Соланж плесна с ръце. Диамантът на пръстена беше безупречен, голям колкото монета от един сантим. Клодин погледна Франсоа, но той се бе загледал в пръстена с безизразно лице. Когато обаче тя извади пръстена да го вдигне към светлината, той хвана лявата ѝ ръка и ѝ го сложи. Пасна ѝ идеално.

— Надявам се, че ти харесва — каза с мек глас.

Тя отново вдигна поглед. Дъхът ѝ почти бе спрял.

— Много ми харесва.

Той кимна, повдигна едната си вежда, обърна се и излезе.

След този жест Клодин се впусна в плановете за сватбата с нов ентузиазъм — докато Соланж все повече се оплиташе в суетнята си. След три дни Луи вдигна отчаяно ръце и заяви, че е изгубил всякаква надежда дори за миг спокойствие, а Франсоа се оплакваше, че никога не е бил прегръщан толкова често, дори като дете.

— О, Матап, не започвай отново — стенеше той, докато Соланж го притискаше към себе си, но когато я целуваше, в погледа му имаше такава нежност, че нещо в гърдите на Клодин се обръщаше. По отношение на нея нямаше и следа от такава проява на чувства. Напротив — поведението му с нищо не показваше, че изобщо я забелязва. Но всичко това ще се промени, след като се оженим, казваше си тя и се държеше с него със същата хладна дистанцираност.

Една седмица след като ѝ беше подарил пръстена, Франсоа отново замина, съобщавайки ѝ по леля Селин да не го очаква преди края на месеца. След заминаването му, по настояване на Соланж, Клодин гостуваше ежедневно в Лорвоар, за да може да опознае по-добре домакинството. През тези дни всички бяха щастливи: старият грамофон бе изкаран от шкафа и двете със Соланж се въртяха и танцуваха в просторните стаи, докато Луи седеше тихо в един ъгъл със смъкнати на върха на носа очила и потропваше в такт с валсовете. Докато се изтърколи жаркото лято, в замъка се изредиха и други гости — различни благороднически семейства от цялата област, дошли да зърнат красавицата англичанка, която щеше да се омъжи за Франсоа.

Отидоха в Париж, където се шиеше роклята ѝ. Следобедите и вечерите бяха изпълнени с развлечения — гости, посещения на театри и балети и така нататък. Една вечер — бяха на опера — Клодин изпита странното чувство, че някой я наблюдава. Огледа се в тъмния салон, но всички погледи ѝ се сториха насочени към сцената. Чувството обаче не я напускаше и когато светнаха лампите за антракта, тя отново се огледа.

— Какво има, chérie? — попита Селин, забелязала напрегнатото лице на племенницата си.

— А, нищо — отвърна Клодин.

— Хайде, ела да изпием по чаша шампанско. Тази вечер ще се приберем направо вкъщи. Утре ще пътуваме рано, а ти сигурно си

изморена след тази натоварена програма.

— Клодин изморена! — възкликна Луи. — И да видя, няма да повярвам.

Всички се засмяха, но Клодин отново усети, че някой я наблюдава, и този път, когато погледът ѝ премина внимателно през близките ложи, вниманието ѝ бе привлечено от движението на едно ветрило и погледът ѝ се срещна с погледа на най-красивата жена, която бе виждала. Нямахте и капчица съмнение, че това е жената, която я бе наблюдавала. Дъхът на Клодин секна. С тежката си тъмноруса коса, изящната си кожа с цвят на слонова кост и сладните си очи непознатата приличаше на гръцка богиня, обвита в златиста светлина.

Най-после, с едва забележимо кимване, жената погледна настрани.

— Лельо Селин — прошепна Клодин. — Кажете ми, познавах ли онази жена там? Взира се в мен откак сме пристигнали.

— О, не, въобразявах си, chérie.

— Но познавах ли я?

Селин хвърли бърз поглед към Луи, който ѝ кимна незабелязано.

— Това е Елиз Паскал — продума Селин.

Името не говореше нищо на Клодин.

— Може ли да се запознаем с нея?

— Мисля, че не, chérie.

— Но защо?

— Защото тя не е твърде... как да се изразя? Не е твърде...

— Тя е от тези, които почтените хора наричат куртизанки — запълни вакуума Луи.

— О — каза Клодин, неподготвена за думата, а очите ѝ грейнаха весело. Тя погледна отново към Елиз. — Колко е очарователна! И все пак бих искала да се запозная с нея!

Разбира се, за това не можеше да става и дума и за огромно облекчение на Селин Луи отново спаси положението, като каза:

— Бих предпочел да не го правиш, chérie. Не ми се иска да мътим главата на Соланж.

Всички се разсмяха и докато завесата се вдигне за второто действие, разговорът вече бе приключил.

По-късно, когато си тръгнаха, Клодин обходи с поглед фоайето с надеждата да зърне по-отблизо Елиз Паскал. Когато я видя, сърцето ѝ

изведнъж се преобърна, защото зърна една ужасно позната фигура да се отделя от Елиз и да идва към тях през тълпата. Нямаше представа, че Франсоа е решил да дойде в Париж, както, явно, и останалите от семейството. Бил пристигнал току-що от Марсилия, обясни той, и дошъл в операта с надеждата да отидат заедно на вечеря. И така, плановете им за ранно лягане пропаднаха, те се обадиха на още неколцина приятели и поеха по Авеню де л'Опера за вечеря с омари у семейство Дрюан.

На следващата сутрин Франсоа ги изпрати до гарата, където увери майка си, че на другия ден ще се прибере навреме за вечеря. Люсиен обаче нямало да си дойде утре, каза той след настоятелните въпроси на Соланж.

— Но ще дойде на сватбата, нали? — извика тя, докато Луи нежно ѝ помагаше да се качи във влака.

Тъй като майка му задаваше този въпрос най-малко по веднъж на ден, Франсоа извъртя очи и каза:

— Да, Маман, Люсиен ще дойде на сватбата, ако може. — И се усмихна на довольния ѝ възглас.

— А ти? Ти ще дойдеш ли на сватбата? — обади се Клодин.

Той се обърна и я погледна. Шапката хвърляше лека сянка върху очите ѝ и в ефирната си пастелна рокля, с парата от локомотива около нея, тя приличаше на видение.

— Странен въпрос — забеляза той.

— Странен годеж — контрира тя.

Франсоа я гледаше, без да каже нищо.

— Днес е първи септември — каза Клодин. — Имаш още десет дни да си промениш решението.

— Ти също — отвърна той и бузите ѝ пламнаха. Изведнъж се почувства гола пред похотливата му усмивка, в която се разтегнаха тънките му устни, и под погледа, който обхождаше цялото ѝ тяло.

— Нямам намерение да си променям решението — каза тя през стиснати зъби.

— Жалко — отвърна той и ѝ отвори вратата да се качи на влака.

Настъпи утрото на сватбата. Още щом се събуди в шест часа, Клодин усети особеното вълнение на този ден. Наблюдаваше през

широките прозорци как пристигат доставчиците на провизии, след това цветарите... Малко по-късно се появиха дизайнерите и фризьорите и цяла армия от помощен персонал, нает за деня, както и група музиканти. Видя колата на леля Селин да спира отвън и чу тропот на копита, когато баща ѝ и Люсиен се върнаха от ранната си сутрешна езда.

На вратата ѝ се чука няколко пъти — главно Дизи, която бе пристигнала със съпруга си — лорд Попълтън — в началото на седмицата. Но Клодин все още не бе готова да вижда никого днес — дори най-добрата си приятелка. Седеше на ръба на леглото и се взираше в празното пространство, опитвайки се да си обясни странната си реакция след онова, което бе открила миналата вечер, когато се бе качила да разгледа апартамента, в който щеше да живее с Франсоа.

Първата стая, в която влезе, я изненада приятно — елегантна, но уютна гостна, с украсени с ресни абажури, меки канапета и фотьойли и големи прозорци към една тераса, само на няколко стъпки от клоните на дърветата. Но странната реакция започна от момента, в които отвори вратата отляво. Стаята беше спалня — много красива спалня с тапети в сребристорозово, стилно легло с ленени постелки и покривка в тон с тапетите, мебели от палисандър, мраморна камина и високи сводести френски прозорци. Но шестото чувство ѝ подсказваше и още нещо за тази стая. В следващия миг сърцето ѝ заби странно и неравномерно. Това беше нейната стая, осъзна тя; единствено нейната.

— За какво мислиш?

Тя се обърна и видя, че Люсиен я наблюдава от прага с ръце в джобовете, облегат небрежно на рамката на вратата.

— Нищо определено — отвърна тя. — Все още не съм разгледала всичко.

Той се намръщи.

— Изглеждаш сърдита.

— Сърдита? Защо да съм сърдита?

Люсиен сви рамене.

— Искаш ли да поразгледаме тогава?

Тя кимна. В края на краищата, убеждаваше се Клодин, беше съвсем нормално за двама съпрузи да имат отделни стаи, нали? Но защо тогава се чувствуваше толкова обезпокоена? Хвана подадената от

Люсиен ръка и той я поведе през гостната към една стая, в която още не бе влизала.

Както и предполагаше, това беше друга спалня. Беше семпло подредена и без съмнение — мъжка. От момента, в който прекрачи прага, Клодин усети, че е извършила нещо нередно, и не отиде понавътре от таблата на голямото дъбово легло, макар че Люсиен се разхождаше из банята и гардеробната и изказваше високо одобрението си. Тя му показва собствения си апартамент. В отсрещния край имаше още една врата, водеща към малко антре. От другата страна, обясни ѝ Люсиен, била детската стая; а през вратата в края на коридора се излизало на един мост, по който се минавало от замъка до гората отзад. Двамата с Франсоа често го използвали, за да бягат от къщи като деца.

— Така че — заяви той, когато се върнаха в гостната, — брат ми е помислил за всичко, включително и за това да си близо до децата, когато се родят.

Именно тази забележка — най-много от всичко — бе събудила опасенията на Клодин. Докато седеше на леглото в утрото на сватбения си ден, реалността на онова, което я очакваше, най-после започваше да я завладява.

Тя погледна ръцете си, спря поглед на пръстена с диаманта, който проблясваше на слънцето, и за миг се отдаде изцяло на чувствата си. След това внезапно стана, съблече се и застана пред високото огледало.

Взираше се в отражението си и се опитваше да се види през погледа на Франсоа. Опитваше се да си представи ръцете му върху гърдите си, устните му върху своите, пръстите му, опипващи най-интимните ѝ места. Голото му тяло...

В тялото ѝ се разля странна топлина и тя затвори очи. Пръстите ѝ галеха набъбналите зърна, а усещането в слабините отне дъха ѝ. Клодин се опря на леглото, прехапала устни, и изчака непреодолимото желание да отминне.

Как можеше собственото ѝ тяло да я предаде по този начин? Как можеше да изпитва това, след като се отвращаваше от него и го презираше? И все пак, почти от мига, в който откри изящната си спалня в апартамента горе, когато осъзна, че дори след като се оженят ще спи сама, тя разбра, че е безсмислено да продължава да се

самозаблуждава. Колкото и грозен да беше, колкото и жестоко и грубо да се държеше с нея, не можеше повече да отрича, че го иска така, както никога в живота си не бе копняла за някой мъж. Желаше го с всяка фибра на тялото си и това беше почти от мига, в който го бе срещнала.

Отметна глава и погледна към тавана. Искаше ѝ се да изпищи, но не смееше. Защо, Господи, след като той така недвусмислено ѝ бе показал, че не я иска, продължаваше да го желае толкова силно?

Внезапно чу гласа му навън и замръзна. Викаше на Люсиен. След това го чу да се смее и цялата ѝ решителност се върна и изпълни гърдите ѝ; когато се погледна отново в огледалото, погледът ѝ беше твърд, а очите ѝ блестяха.

— Днес — прошепна тя на собственото си отражение в огледалото — ти ще се омъжиш за него. А след това единствено от теб зависи дали ще стане такъв съпруг, какъвто го искаш. Желанията ти не бива да отслабват волята ти, те трябва да ти дават сила, ако се научиш да ги владееш.

Прокара длани по бедрата си и докосна с пръсти влагата между краката си. Когато осъзна цялата сила на желанието си, от устните ѝ се изтръгна слаб вик. Как бе възможно да го изпита само при мисълта за него?

Дръпна бързо пръстите си, след това се загърна с пеньоара и тръгна към прозореца. Той беше там, стоеше по средата на двора с Люсиен и сякаш усетил погледа ѝ, вдигна глава. Но когато я забеляза, се извърна. Наблюдаваше го как поема с широка крачка през двора и едва не припадна от усещането, когато си представи грамадното му тяло върху своето, както и всичко останало. Сякаш усещаше физически бруталните му устни, безмилостните му ръце...

— Mon Dieu — промълви тя и пръстите ѝ несъзнателно потънаха в пулсиращата влага под слабините ѝ.

Изведнъж на вратата се почука и тя се стресна. После чу гласа на Дизи, преглътна с мъка и ѝ викна да влезе.

— Аха! — извика Дизи. — Най-последно получих достъп до теб! — След това, като видя голото тяло на Клодин под пеньоара, се засмя. — Репетиция за голямата нощ?

— Нещо такова — отвърна Клодин, задъхана от надигания се нервен пристъп. — Как вървят нещата долу?

— Не ме питай! Но Жан-Шарл и Софи са пристигнали с роклята и скоро ще искат да се качат.

— Трябва да се изкъпя. Ела да си говорим в банята.

Точно в този момент в стаята влезе Магали.

— Тоалетът е почти готов — каза тя с вечната си усмивка. — Ще оставя бельото ви тук на леглото и ще сляза да видя какво става долу. Естел от козметичния салон е пристигнала с маникюристката. Да им кажа ли да се качат?

— Дай ми още половин час — отвърна Клодин. — Жан-Шарл помни ли за обувките?

— Разбира се. Вчера му се обадох по телефона, за да съм сигурна. — И тя се засмя, когато Клодин ѝ прати въздушна целувка.

— Ти ли покани Фреди да остане в Монвис след сватбата, или се е самопоканил? — попита Дизи, изчака известно време, но не получи отговор и разбра, че приятелката ѝ изобщо не я е чула. — Клоди-ин! — извика тя. — Къде си?

Клодин вдигна поглед.

— Извинявай, скъпа. Какво казваше?

— Питам те нещо за брат ми, но няма значение.

— А, Фреди! Колко е пораснал! Направо не можах да го позная. Каза ми, че на Коледа ще стане на деветнайсет, а аз все си го представям с късите панталонки.

— Е, сега е в Оксфорд и определено носи дълги панталони.

— Изключително е красив, Дизи. Има някакво романтично излъчване, не мислиш ли?

— Сам си го култивира, скъпа. Иска да стане поет.

— Добър ли е?

— Нямам представа. Татко казва, че е ужасен, а мама, разбира се, го смята за по-добър от Байрон.

— А какво мисли Попи? — попита Клодин, като използва галеното име на съпруга на Дизи.

— По-добре да не ти повтарям думите му — ухили се Дизи.

Клодин се засмя, остави пенъоара да се свлече на пода и влезе във ваната.

— Кло — каза замислено Дизи след няколко минути. — Исках да те питам... защо нямаш шаферки?

Клодин затвори очи и се отпусна в ароматната вода, после каза:

— Смятам, че просто няма да изглежда подходящо.

— Какво? Как, по дяволите, е възможно шаферките да не са подходящи на една сватба?

Все още със затворени очи, Клодин само повдигна вежди и каза:

— Не знам, но е така.

Дизи се ококори. Липсата на шаферки не беше единственото, което ѝ се струваше доста странно около сватбата на Клодин. Най-много я безпокоеше фактът, че откак бе пристигнала, усещаше някаква промяна в самата Клодин. Не по-малко странно беше и това, че Клодин не споменаваше нищо за Франсоа, а Дизи бе очаквала от нея да не говори за нищо друго. Към това се прибавяше и мистериозното отсъствие на годеника почти цяло лято.

Но може би най-странното бяха въпросите на Моник. Преди два дни, когато Клодин бе заминала да посрещне Франсоа от влака и да регистрират брака си в кметството, Моник я беше извела на разходка в гората и я беше отрупала с въпроси за чувствата, които изпитват Клодин и Франсоа един към друг! След като сестрата на младоженеца беше в неведение за връзката им, помисли си тогава Дизи, кой би могъл да каже какво става тук? След това двете с Моник бяха заговорили за Фреди. Интересът на Моник към брат ѝ също ѝ се стори малко изненадващ — тя сигурно беше поне пет години по-голяма от Фреди, ако не и повече.

Но най-големият шок беше, когато двете с Моник се върнаха от разходката. Мъжът, който ги чакаше на стълбището пред замъка, както гордо я уведоми Моник, беше бъдещият граф дьо Раси дьо Лорвоар.

Дизи се срамуваше, като си спомнеше как бе спряла като вцепенена. Но той беше толкова грозен и толкова... Е, толкова едър — застанал до своята прекрасна Клодин. Дизи потръпна, когато се ръкуваха, но това беше нищо в сравнение с онова, което изпита, когато я погледна в очите... През нощта почти не успя да мигне. Дори Попи призна, че намира този човек за малко особен.

Клодин обаче не бе дала никакъв повод да заговорят за годеника ѝ, нито пък бе показала някакво колебание за това, което прави.

— И в такъв случай — бе казал Попи тази сутрин — от своя страна също би било неподходящо да споменаваш за собствените си съмнения, Дизи. Както всички знаем, Бивис не е упражнил ни най-

малък натиск за този брак, така че не ни остава нищо друго, освен да заключим, че такова е желанието на Клодин.

— Но дали и Франсоа го иска? Той не я обича, Попи, знам, че не я обича. Познавам по очите му, когато я погледне. И съм сигурна, че тя също го знае.

Но дори и да го знаеше, Клодин не казваше нищо. И в три часа следобед Дизи стоеше сред двестата гости в Кралското абатство и гледаше най-добрата си приятелка в рокля, която би могла да засенчи дори кралска сватба, да върви към олтара под ръка с баща си към един мъж, който бе толкова грозен и отблъскващ, колкото брат му — застанал до него — беше красив.

Когато коленичиха един до друг пред свещеника, Клодин трепереше. Нямаше представа какво изпитва; просто слушаше как гърлените монотонни думи на свещеника отекват тържествено в храма и как собственото ѝ сърце бумти в ушите ѝ. След това усети ръката на Франсоа на лакътя си, докато ѝ помагаше да се изправи, а свещеникът ѝ прошепна да си отметне булото. Франсоа прикова поглед в нея, но тя не можеше да го погледне, а продължаваше да гледа свещеника. Бъдещият ѝ съпруг повтаряше брачната клетва с топъл нежен глас, глас на човек, когото тя не познаваше... След това дойде нейният ред да се закълне.

В следващия миг нещо засенчи лицето ѝ и тя усети устните му върху своите. След това не си спомняше нищо, докато внезапно не засвири органът.

След обилната гощавка започнаха танците. На Клодин ѝ се струваше, че е танцувала цяла вечност. От фокстрот до куикстеп, от румба до валс; сменяше кавалери толкова често, че най-последно помоли за малка почивка и като хвана под ръка Соланж, тръгна из залата, спирайки се от време на време да поговори с гостите.

Франсоа оставаше на границата на оживлението, ръкуваше се, когато се налагаше, но през повечето време бе погълнат от разговора между Луи и Бивис. Преобладаваше една основна тема: нарастващата възможност за война. Франсоа слушаше напрегнато. Като британски дипломат и близък приятел на Чембърлейн, Бивис естествено беше добре информиран, а след провала на правителството на Леон Блум през юни и издигането на стария приятел на баща му — Камил Шотемп, имаше какво да се дискутира.

Накрая, усетил, че Селин го наблюдава и съзнавайки, че поне в този случай трябва да прави това, което се очаква от него, той се извини и си проправи път към Клодин.

Тя стоеше в центъра на една група и се смееше на нещо, което разказваше Люсиен, но когато го забелязаха да идва, всички се разстъпиха и млъкнаха. Клодин се обърна и щом видя съпруга си, наклони глава на една страна и сложи ръка на хълбока си.

— Един танц? — каза Франсоа, без да обръща никакво внимание на хората около нея.

— Ще ми бъде приятно — отвърна тя и той я поведе към средата на салона.

Оркестърът, който отдавна очакваше този момент, набързо приключи започнатото изпълнение и поде „Само мисълта за теб“. Това беше една от любимите песни на Клодин и когато другите танцуващи се отдръпнаха да им направят място и Франсоа я взе в прегръдките си, тя изведнъж се замисли дали знае думите на песента. Но дори и да ги знаеше, той не го показва с нищо и Клодин не беше сигурна дори дали съжалява, или е щастлив.

— Знам, че не е естествено за двама младоженци да танцуват последния танц — каза той, докато я водеше в ритъма, — но и нашата връзка е малко необичайна, не мислиш ли?

— Последният танц? — успя да повтори само тя.

Той кимна.

— Освен ако не възнамеряваш да тръгнеш със сватбената рокля. Време е да се качиш горе и да се преоблечеш.

Като се опитваше да не обръща внимание на факта, че той беше отминал красивата ѝ рокля без никакъв коментар, тя каза:

— Колко време имам?

— Колкото искаш. Но предпочитам да пристигнем в Поатие преди полунощ.

— В Поатие?

— Ще прекараме нощта в един хотел там. Май съм забравил да ти кажа. Моите извинения.

Тя се озърна, сякаш едва сега усетила допира на ръцете му, и попита доста неспокойно:

— Ти ли ще караш?

— Освен ако ти нямаш желание. Обаче ако продължаваш да трепериш както в момента, не те съветвам да шофираш.

Тя го погледна в очите, но по лицето му нямаше никакъв признак, че се шегува; единственото, което прочете по него, бе отегчение.

— Ще се кача да се преоблека — каза тя и като се обърна рязко, мина през салона и излезе.

След час Клодин се върна долу заедно със Селин, Соланж, Моник и Дизи. Беше облякла тъмносин костюм с вишневочервена копринена блуза и обувки с тъмносини кантове. Магали бе променила прическата ѝ и сега косата ѝ бе вдигната на кок под шапката. Чуваше шума от танците и веселието и знаеше, че те ще продължат до късно след полунощ. За един кратък миг ѝ се прииска да остане.

Жените се суетяха около нея и ѝ даваха всички възможни съвети, които се дават на една младоженка за първата ѝ нощ от медения месец. Соланж, както обикновено, беше най-ексцентрична, но за пръв път Клодин не се смееше. Взираше се над раменете им към вратата, където Франсоа бе застанал с Люсиен, Бивис и Луи. Той също си беше сменил сватбените дрехи и сега беше с тъмен костюм и черна филцова шапка.

Тя затвори за миг очи, след това се овладя и тръгна към него.

— Готова съм — каза с тих глас.

Той се обърна, но преди да успее да каже нещо, Бивис прегърна дъщеря си.

— Au revoir, chérie — каза той и Клодин чак сега осъзна, че когато се върнеше от сватбеното пътешествие в Биариц, баща ѝ нямаше да е тук. За миг онемя, след това си пое бавно дъх, сбогува се с Бивис и се обърна към Франсоа. Чуваше как някой зад нея плаче — може би Селин или Дизи.

Франсоа я хвана под ръка и без да се обръща, тя заслиза по стълбите на замък. Навън беше тъмно, но в следващия миг дворът се обля в светлина — Жан-Пол спря колата пред тях. Черният ситроен беше дълъг и нисък, и смайващо зловещ. Франсоа ѝ отвори вратата да се качи и след секунда вече седеше от лявата ѝ страна, запали двигателя и включи на скорост. Потеглиха бавно по алеята. Семействата им махаха след тях, но никой от двамата не се обърна.

Бивис и Селин стояха един до друг и наблюдаваха задните светлини, докато се скриха от погледа им.

— Като агне към кланицата — продума Селин, почти повтаряйки думите, с които самата Клодин бе пристъпила прага на замъка за пръв път.

— Какво каза, *cherie*? — попита Бивис и я прегърна.

Тя вдигна поглед към красивото му усмихнато лице.

След това, докато ръката ѝ се плъзгаше по белоснежната риза на гърдите му, тя си спомни, че трябваше да направи още нещо, хвана го под ръка и го поведе към салона.

— Нищо — отвърна тя. — Но ми се струва, че сега имаме нужда от нещо, което да ни помогне да откъснем мислите си от безценното ни момиче, не мислиш ли?

Усмивката, с която ѝ отговори Бивис, беше доста разсеяна; и двамата знаеха, че е невъзможно да откъснат за дълго мислите си от Клодин. Но щяха да се опитат, защото тя вече не беше само дъщеря на Бивис и племенница на Селин. На първо място и преди всичко сега тя беше съпруга на Франсоа.

СЕДМА ГЛАВА

Пътуването до Поатие беше дълго и мълчаливо. Франсоа не откъсваше поглед от пътя. След около час Клодин облегна глава на седалката и затвори очи. Никога не би могла да предположи, че ще може да заспи в такъв момент, но задряма за малко и когато се събуди, видя, че са навлезли в някакъв град.

Спряха пред една стара къща и един човек веднага излезе отвътре. Явно беше, че Франсоа му е добре познат.

— Мосю дьо Лорвоар — каза той, като се ръкува с Франсоа. — А това е очарователната ви съпруга? Щастлив съм да се запознаем, madame. Казвам се Бертран Рафол и съм на вашите услуги.

Клодин се сепна от думата madame, след това се усмихна, погледна Франсоа и си помисли дали е поне наполовина толкова неспокоен, колкото нея. Той палеше цигара, но не показваше никакви признаци на нервност и тя бе убедена, че нямаше и да покаже.

Влязоха. Взряна в огъня в камината и в ниските тавани с гредоред, Клодин все пак чу как Бертран прошепна тихо на Франсоа:

— Това съобщение пристигна за вас преди около половин час, monsieur.

— Благодаря. — Франсоа взе сгънатата хартийка и я сложи във вътрешния си джоб, след това извади писалка да се подпише в книгата за регистрация.

Клодин не успя да издържи на изкушението и се приближи да види какво ще напише. Francois et Claudine de Rassey de Lorvoire. Когато видя имената им написани едно до друго, тя усети как главата ѝ странно олеква.

Бертран ги поведе към широкото, покрито с килими стълбище.

— Както пожелаете, мосю, пригответе ви Апартамент на победата.

— Апартамент на победата? — повтори Клодин. Стори ѝ се доста непочтен избор на име за първата брачна нощ.

— Това са стаите — обясни Бертран, — където според легендата Черният принц на Англия е празнувал победата си след битката при Поатие през 1356 година. Лично аз не вярвам къщата да е чак толкова стара, но самата мисъл е вълнуваща, не мислите ли?

Клодин се въздържа от коментар. Докато се изкачваше по стълбите, не можеше да се отърси от мисълта кога и с кого Франсоа е отседнал в този хотел.

На първата площадка Бертран тръгна пред тях по коридора към малка черна врата. И Франсоа и Клодин трябваше да се наведат, за да могат да влязат в семпло обзаведената гостна: ниски дъбови греди, огромна камина и никакви прозорци.

— Ако ви е студено, *madame* — каза Бертран, — ще кажа Жак да ви запали камината.

— Няма да е необходимо, благодаря — отвърна Франсоа и се отмести, та момчето да внесе багажа им.

Бертран погледна Клодин, след това отвори една врата в другия край на стаята.

— Оттук се влиза в спалнята, *madame*, а банята е отдясно. Има много гореща вода.

— Благодаря — усмихна се тя. Стаята беше определено спартанска, почти запълнена от високата широка спалня с избеляла gobленова покривка.

— Е, тогава да ви пожелаая приятна нощ, *monsieur et madame* — каза Бертран. — Ако се нуждаете от нещо, само натиснете копчето до леглото.

Когато той излезе, Клодин почна да разкопчава гривната си, за да си свали ръкавиците. Пръстите ѝ трепереха. Франсоа се приближи към нея, хвана ръката ѝ и спокойно я разкопча.

— Благодаря — каза тя с полувъздишка, свали си ръкавиците, след това посегна да отбодне шапката си и попита:

— Няма ли да си прочетеш съобщението?

— Не.

— Не ти ли е интересно от кого е?

— Знам от кого е.

Явно нямаше никакво намерение да ѝ обяснява и Клодин реши да не се унижава с въпроси.

— Предполагам, че сигурно ще искаш да използваш банята — каза той.

Тя кимна и сведе поглед. По кожата ѝ преминаха горещи странни тръпки.

— В такъв случай — продължи той — ще сляза да се обадя по телефона. Може би като се върна, ще бъдеш готова.

Това бе по-скоро инструкция, отколкото въпрос, и когато Франсоа се обърна да излиза, тя каза натъртено:

— Ще направя всичко възможно.

— Надявам се — отвърна небрежно той и затвори вратата след себе си.

С разтреперани колкото от отвращение, толкова и от вълнение крака, Клодин влезе в банята. След мизерните мрачни стаи, които бе гледала досега, белите мраморни плочки и ярко осветените огледала я изненадаха. Придърпа един стол до огледалото и като се загледа няколко минути в отражението си, започна да се разкопчава.

След двайсет минути, с пищно разпусната коса, падаща на вълни по раменете ѝ, и с прилепналата по тялото бледорозова нощница, тя хвърли за последен път поглед към огледалото, пое дълбоко дъх и отключи вратата.

Мислеше си, че Франсоа може би се е върнал, без да го чуе, но спалнята и гостната бяха празни. Застана до леглото, но откри, че не може да си наложи да отметне завивките. Постоя така и тръгна към прозореца. Загледа се в тъмните стъкла. После внезапно вдигна решително рамене, върна се до леглото и се мушна в хладните памучни чаршафи.

Докато лежеше мълчаливо, се върна мислено към сутринта — от която ѝ се струваше, че я отделя цяла вечност — когато желанието ѝ към Франсоа бе достигнало такава сила, че ѝ се искаше да изпищи. Струваше ѝ се невероятно, че е могла да изпитва подобно нещо, след като сега просто се ужасяваше от него. Замисли се отново с кого ли е идвал тук преди, дали се е любил с някоя друга жена в това легло и мисълта събуди в нея ужасен гняв. Изведнъж се почувствува изхабена и безкрайно наивна. След това ѝ хрумна, че сега той сигурно говори по телефона точно с тази жена, и въпреки че здравият разум ѝ подсказваше, че даже и Франсоа не би направил подобно нещо през

първата си брачна нощ, тя не можеше да потисне ревността, която стегна всичките ѝ вътрешности.

Беше минало повече от час, когато чу вратата да се отваря. Цялата се стегна. Гневът ѝ беше изчезнал и на негово място бе дошла паниката. След това шумовете стихнаха и тя не чуваше нищо. Заточиха се безкрайно дълги минути и тя беше на границата да преглътне гордостта си и да излезе да го потърси, когато вратата на спалнята се отвори.

Втренчи се в него с широко отворени ужасени очи. Чувствуваше се почти като дете. Но тялото ѝ съвсем не реагираше като детско, защото под мрачния му тъмен поглед в слабините ѝ нахлу непреодолима и сладостна болка, от която тя започна да отмалява и зърната ѝ се издуха до пръсване.

Той я наблюдава известно време, спрял поглед върху нежната кожа на врата ѝ, върху изящните ръце, отпуснати върху завивките, и пищната коса, разпиляна върху възглавницата. След това свитите му устни леко се отпуснаха в единия край и като разхлаби вратовръзката си, той затвори вратата.

Тя знаеше, че трябва да го попита защо се е забавил толкова, да пожелае да разбере кой му е изпратил бележка в първата нощ от медения им месец, но когато той тръгна към леглото, усети, че парализата, сковала тялото ѝ, е блокирала и езика ѝ.

Докато сядаше, Франсоа си свали сакото и тя отмести поглед, когато започна да си разкопчава и ризата. Но когато леглото се размърда и тя усети, че той се пресяга към лампата, отново погледна към него. Последното нещо, което видя преди стаята да потъне в мрак, беше зловещият му профил: извитият му нос, презрително свитите му устни и черната коса, спускаща се на къдрици по врата му.

Чуваше как съблича останалите си дрехи, след това леглото хлътна под тежестта на тялото му. Лежаха мълчаливо един миг, един до друг в мрака, на толкова малко разстояние, че тя усещаше топлината на ръката му до своята. Нямаше представа какво очаква той от нея, затова затвори очи и в отчаян опит да се успокои започна да брои ударите на сърцето си. Част от нея копнееше да усети как ръката му се протяга и я прегръща, да го чуе да казва, че всичко ще бъде наред, но другата половина се дърпаше ужасена от него. Чувствата ѝ бяха ужасно объркани и изведнъж в очите ѝ бликнаха сълзи.

Никой от двамата не проговаряше, но тя усети дъха му върху лицето си, когато ръцете му потърсиха подгъва на нощницата ѝ. Чудеше се дали трябва да обвие ръце около врата му, но в същия миг той вдигна нощницата ѝ над кръста и отметна завивките, оставяйки я съвсем разголена на лунната светлина.

Тя стисна с всички сили очи и се опита да преодолее спонтанното желание да се покрие с ръце. Пръстите му се плъзнаха по краката ѝ и тя се изопна още повече, когато той започна да ги разтваря.

„Не, не по този начин! — чуваше да крещи някакъв глас в нея. — Моля те, не по този начин!“

Усети го как се премества отгоре ѝ, докато разтваряше още по-широко краката ѝ, след това се облегна на лакът, хвана пениса си и го прокара по влажната плът, водеща в утробата ѝ. След това раменете му притиснаха нейните и той опря ръце от двете ѝ страни.

— Доколкото разбирам, си девствена — каза най-после Франсоа с подчертано безразличие. — Така че може да те заболи.

Внезапно, с един мощен пристъп, гневът отново нахлу в цялото ѝ същество и преди той да успее да ѝ попречи, тя се откопчи от хватката му.

— Как смееш да се отнасяш с мен така! — изсъска тя, извивайки се под него. — Как смееш!

Но когато започна да се измъква от леглото, той я сграбчи, тръшна я отново върху възглавниците и изръмжа:

— Имаш да изпълниш едно задължение, Клодин.

— Престани! — изкреця тя, когато ръцете му започнаха отново да разтварят бедрата ѝ. — Спри! Не можеш да ме накараш...

— О, мога — отвърна той. — Сега си моя съпруга, помниш ли? — И като сграбчи китките ѝ в едната си ръка, изви ръцете ѝ зад главата и се намести между краката ѝ.

— Не! — крещеше тя. — Не! Пусни ме!

Той затисна грубо устата ѝ със своята, заглушавайки писъците ѝ, след това със свободната си ръка притегли цялото ѝ тяло към себе си и проникна в нея.

Съпротивата беше безполезна — той беше много по-силен от нея; но въпреки това тя успя да си освободи устата и впи зъби в ръката му. Той само се засмя и като стисна челюстта ѝ между пръстите си, обърна лицето ѝ към себе си.

— Предупреждавах те, Клодин. Но ти не искаше да чуеш, нали?

— Махни се от мен! — изсъска тя. — Махни си ръцете от мен!

— Всичко с времето си — отвърна подигравателно той, като продължаваше равномерните движения навътре и навън.

— Пусни ме! — кипна тя. — Пусни ме или ще крещя!

В отговор той само стисна лицето ѝ и започна да прониква още по-грубо в нея. Тя се мятеше, риташе и драскаше, но напразно — беше като в капан под него и не можеше да се измъкне. Лежеше стоически, със затворени очи, стиснати устни и свити юмруци. Съвсем смътно съзнаваше, че дишането му започва да се учестява, че прониква все по-дълбоко в нея; след това тя изстена и ѝ се стори, че цялото ѝ същество се преобръща.

Изведнъж изпита чувството, че са едно тяло; усещаше мириса му, вкуса му, кожата му; беше се разтворила в него. Чуваше се как хлипа през неговите уши; след това почти изпищя, когато почувства как усещането в нея започва да нараства до непоносимост. Той вдигна бедрата ѝ така, че краката ѝ да дойдат на кръста му, и тя се вкопчи в раменете му, зарови пръсти в косата му с усещането, че всеки момент ще избухне. Тласъците му ставаха все по-силни и по-силни, след това го усети толкова навътре в себе си, изпълни я до такава степен със себе си, че тя изкрещя името му. После той внезапно се отдръпна.

Усещанията ѝ се разпиляха безразборно при този нов шок, цялото ѝ тяло трепереше от протест. Тя го погледна, след това потръпна при вида на садистичната усмивка, която бе изкривила устните му.

— Ти си извратен! — изкрещя тя, затискайки уста с opakото на разтрепераната си ръка. — Извратен и отвратителен!

— Дадох ти каквото искаше — отвърна той, като се претърколи от нея и седна на края на леглото.

— Как смееш да кажеш подобно нещо...

— Дадох ти, каквото искаше — повтори той, — и ти го знаеш.

— Ти ме изнасили! — избухна тя.

— Не. — Той се изправи да си обуе панталоните. — Просто ти показах колко си жалка. — Гледаше я отгоре с най-унижаващото изражение, което бе виждала. — Предупредих те да не се жениш за мен, но ти реши да постигнеш своето, нали? И беше готова на всичко, за да го постигнеш. Но задавала ли си си някога въпроса защо,

Клодин? Спряла ли си се някога да помислиш защо бе толкова твърдо решена да се омъжиш за мен?

Тя не отговори нищо и той грубо се засмя.

— Не, сигурен съм, че не си. Тогава аз ще ти кажа защо. Защото аз не те исках и ти просто не можеше да се примириш с това. Невероятната ти суетност не можеше да приеме, че на този свят има някой, който да не е съгласен да падне в краката ти. Затова се омъжи за мен. Е, сега може би ще разбереш докъде може да доведе инакът. Тази женитба не е променила нищо — аз все още не те искам. Искам само наследник и като моя съпруга ти ще трябва да се погрижиш да ми го родиш. А сега, тъй като смятам, че съм ти избил от главата разни празни илюзии относно връзката ни, мога да ти пожелаая лека нощ.

Дълго време след като вратата се бе затворила зад него, Клодин лежа и се вира в празното пространство, където бе застанал, преди да излезе, прекалено потресена, за да мисли за нещо. Накрая усети колко ѝ е студено и когато погледна надолу към голите си крака, някъде много дълбоко в нея започна да проблясва малка искрица живот.

Отначало се размърда бавно и се затътри от спалнята към банята. Влезе, пусна крановете и започна да се мие, доста вяло, но със смътната надежда, че би могла да се изчисти от отровната му злоба. Един-два пъти се поглежда в огледалото, но ѝ беше трудно да разпознае пепелявото лице, което я гледаше оттам.

Развърза механично презрамките на нощницата си и я остави да се свлече на пода. Голотата ѝ я смути и тя се извърна от огледалото. Започна да се облича. Скоро, каза си тя, ще се отърси от тази скованост и ще може да реши какво да прави.

Отвори дамската си чанта и започна да си събира принадлежностите. Нямахше представа как ще излезе от хотела, но нямаше съмнение, че трябва да го направи по някакъв начин. След това щеше да хване влака за Шинон и оттам такси до Монвис. Баща ѝ все още щеше да е там, до една седмица нямаше да е заминал за Берлин. Не можеше да си позволи да мисли как би погледнал на внезапното ѝ завръщане; след като разбереше обстоятелствата обаче, сигурно щеше да се съгласи, че е постъпила правилно.

Затвори дамската си чанта, взе си шапката и се върна в спалнята. От ивицата светлина под прага предположи, че Франсоа все още е в гостната, но не можеше да си позволи да рискува и да отвори вратата,

за да проверява. Отиде до прозореца. Беше ѝ доста трудно, докато го отвори, защото бе задължително да не се чуе никакъв звук, но накрая тежката дървена рамка поддаде и тя го вдигна внимателно, докато се отвори достатъчно място да прескочи.

Първо надникна да види какво има отдолу, твърдо решена да скочи, ако се налага. Но свитото ѝ до болка сърце се отпусна с облекчение, когато видя тъмната трева само на няколко стъпки под перваза.

Когато се озова навън, затвори отново прозореца и пое предпазливо по стъпалата през осветения от луната вътрешен двор. Единственото, което ѝ оставаше, беше да намери гарата — и отново ѝ провървя, защото почти веднага забеляза табелата под отсрещните дървета.

Погледна си часовника и едва не се разплака. Беше един и половина, точно три часа и половина откак беше напуснала Лорвоар. С тъга осъзна, че тържеството по случай собствената ѝ сватба сигурно все още продължава.

Като се опитваше да се овладее и да не се плаши от причудливите сенки на дърветата, тя пое по тъмната алея към гората.

Приблизително по времето, когато Клодин напусна хотела в Поатие, Бивис и Селин се върнаха в Монвис. През целия път двамата седяха мълчаливо и се взираха в противоположни посоки. И двамата мислеха за тъмното петно лорвоарско вино върху ризата на Бивис. Селин го беше разляла точно преди да си тръгнат и се беше погрижила това да изглежда съвсем случайно.

Когато пристигнаха, се качиха заедно по стълбите и се разделиха на площадката пред стаята на Селин.

Брижит бе задрямала на един стол, но скочи, щом чу вратата да се отваря.

— Лягай си, Брижит — каза Селин, като захвърли чантата си на тоалетната масичка.

— Но нали трябва да ви среща косата, *madame*, и...

— Лягай си, Брижит — повтори Селин.

Ако не беше толкова изморена, Брижит би се ориентирала по-бързо, но когато започна отново да възразява, Селин я изгледа

продължително и този път, съвсем наясно с намеренията на господарката си, Брижит побърза да направи лек реверанс и изчезна.

Селин огледа стаята, доволна от интимната жълта светлина от лампите зад леглото и от разположението на високото елипсовидно огледало в ъгъла между два уж случайно поставени там стола. След това чу стъпки зад вратата. Сърцето ѝ заби силно, дишането ѝ се учести. Извъртя се, когато Бивис влезе, без да чука. Щом видя сърдитото му лице, тя се извърна и наведе глава, сякаш бе засрамена.

— Безброй пъти — започна грубо той — се е налагало да разговаряме за твоята непохватност.

Устните ѝ се разтвориха и гърдите ѝ започнаха да се издигат и спускат още по-бързо, когато той направи една крачка към нея, но тя не вдигна поглед.

— Ризата ми е похабена — продължи той. — Мога да те изгоня за подобна безотговорност, осъзнаваш ли го?

— Да, сър — прошепна тя.

— Това ли искаш?

— Не, сър.

— В такъв случай, знаеш какво може да последва?

— Да, сър.

Той мина покрай нея, сложи единия стол пред огледалото, и каза:

— Никак не ми е приятно да те наказвам, но нямам друг избор.

Ела тук.

Без да вдига поглед, Селин прекоси стаята и застана пред него, а той седна на стола, отпусна ръце на коленете си и нареди:

— Вдигни се роклята.

Селин покорно събра полите на късата си вечерна рокля чак до кръста си. Върху белия колан за жартиерите бе обула чифт розови сатенени френски кюлоты.

— Добре — каза той, наблюдавайки отражението ѝ в огледалото. — Имаш ли да кажеш нещо за свое оправдание, преди да започна?

— Само че много съжалявам, сър. И че ще се опитам да не се повтаря повече.

— Е, ще видим дали ще си удържиш на обещанието — отвърна той и я придърпа в скута си. След това вдигна роклята ѝ до раменете, мушна пръстите си под ластика на кюлотите и ги смъкна надолу по бедрата ѝ.

Дишането на Селин вече бе съвсем бързо и тя цялата трепереше. В огледалото виждаше отражението на голите си бедра и мрачната решителност върху лицето на Бивис. После, когато той замахна, затвори очи, подготвяйки се за първия удар. Когато го получи, болката, преминала по тялото ѝ, беше почти непоносима, но тя впи зъби в устните си, за да не извика. Той вдигна отново ръка, но този път, когато силната палеца плесница зачерви голата ѝ плът, тя не можа да съдържи сладостния стон на чист екстаз.

Той продължаваше да я удря, докато цялото ѝ тяло се превърна в едно напрегнато от крайна възбуда кълбо и тя не можеше повече да диша. Но сладостното изтезание продължи и когато вече ѝ се струваше, че няма да издържи повече, ръката му се стовари за един заключителен болезнен удар.

— Mon Dieu — изстена тя и се свлече на пода.

Бивис я хвана през кръста и я изправи. Роклята ѝ падна на коленете, кюлотите ѝ се изхлузиха до глезените.

— И нека това да ти бъде за урок — каза той.

— Да, сър — едва промълви тя, докато се навеждаше да си вдигне кюлотите.

— Позволил ли съм ти да го правиш? — пресече я той с леден глас.

— Не, сър.

— Тогава ги остави на мястото им.

Тя пусна кюлотите и ръцете ѝ увиснаха безсилно.

Той също стана и като сложи ръце на хълбоците си, каза с мрачен глас:

— Разкопчей ми панталоните.

Ръцете ѝ трепереха толкова силно, че той ги отмести и заповяда:

— Съблечи си роклята.

— Но, сър...

— Казах: съблечи я!

Тя покорно освободи рюшения корсаж на роклята си от раменете и я остави да се свлече на пода. Остана само по белия си сутиен, колана за жартиерите и бледорозовите си копринени чорапи.

— Обърни се към леглото — нареди отново той.

Тя се подчини на заповедта му, а той прокара два пръста по гънката на задните ѝ части и след това ги напъха дълбоко в нея.

— За в бъдеще — каза той като въртеше и движеше пръстите си, — ще имаш грижата никога да не се появяваш в мое присъствие, освен ако не си облечена както сега. — И като си извади пръстите, си свали панталоните и бельото.

Докато проникваше в нея и разкъсваше сутиена ѝ, тя изкрещя от непоносимата възбуда и се вкопчи здраво в леглото.

— А сега признай, че нарочно разля виното — изръмжа той, като дърпаше и мачкаше зърната ѝ, докато се търкаше силно в нея. — Признай, че го направи, защото знаеше, че ще последва точно това.

— Да. О, да, сър. Искрах ви в мен точно по този начин, сър.

— Ето ме — продума задъхано той и като я хвана с две ръце от вътрешната страна на бедрата, я вдигна от пода.

— О, господи — извика тя, когато усети как влиза още по-навътре в нея, и в следващия миг внезапно осъзна, че няма да може да издържи повече. — Моля те! — извика тя. — Сега, моля те!

Той я пусна да стъпи на пода, бързо мушна пръстите си между краката ѝ и с опитни движения започна да я гали по най-възбуждащите места, като се движеше в нея с още по-бързи и мощни тласъци, докато накрая, също изгуби контрол. Когато оргазмът разтърси телата им, коленете на Селин не можеха повече да я държат, но той я хвана през кръста и я задържа така, докато с един окончателен тласък изхвърли от тялото си и последната останала сперма.

И двамата бяха плувнали в пот, и двамата дишаха прекалено тежко, за да могат да говорят. Той беше все още в нея и усещаше пулсирането на нежните мускули около члена си, докато възбудата се оттегляше от тялото ѝ.

— О, Бивис — прошепна накрая тя, като се надигна и се облегна на него. Извърна глава да го погледне и докато се навеждаше да я целуне, той сложи нежно дланите си върху малките ѝ гърди.

След това се раздвижи и тя простена нежно, когато се отдръпна от нея. Селин се обърна, седна на леглото, погледна го и започна да се смее.

Той я погледна объркан, после също се засмя. Ризата и сакото му бяха разкопчани и откриваха силните мускули на гърдите му, а панталоните и долните му гащи бяха набрани около глезените.

— На какво приличаш, *cherie!* — изкикоти се тя.

— На палячо — подсмихна се той. — Но ти с твоите еротични игри си в състояние да накараш всеки мъж да забрави за достойнството си.

— Как ти се стори прислужницата? — измърка тя, като отпусна глава на рамото му и прокара пръст по бедрото му.

— И питаш?

Тя се засмя и го целуна по бузата, след това седна да си свали жартиерите. Когато и двамата останаха голи, Бивис изгаси лампите и си легнаха. Известно време лежаха мълчаливо прегърнати, после Селин прошепна:

— За какво мислиш?

Бивис се намръщи в тъмното.

— Предполагам за същото, за което и ти.

Тя въздъхна и се обърна в ръцете му.

— Все още ли вярваш, че от този брак може да излезе нещо?

— Защо да не вярвам?

Замълчаха отново и след няколко минути тя го чу да диша равномерно. Предположи, че е заспал, и също затвори очи.

Но Бивис не спеше — просто не искаше да говори. Беше се надявал, че досега лошите предчувствия, които го бяха обхванали точно преди да си тръгнат със Селин от Лорвоар, ще се разсеят. Но дори забавната игра със Селин не бе успяла да ги прогони от съзнанието му и сега беше по-зле от всякога.

Когато се увери, че Селин е заспала, той стана и запали цигара. Въпреки че Франсоа му беше казал името на хотела в Поатие, където щяха да отседнат, да се обади по телефона, за да се успокои, беше, разбира се, изключено. А ако погледнеш чисто рационално на всичко, какво толкова би могло да се случи? И откъде това чувство за някакво предстоящо бедствие? Ако бе станала катастрофа, досега щяха да ги уведомят. А колкото до това, че Клодин щеше да изгуби девствеността си... Е, рано или късно това би трябвало да се случи, независимо от неговото желание.

Той изгаси цигарата си и отиде до леглото. Знаеше, че няма да може да заспи, и си помисли дали да не се прибере в стаята си. Но Селин можеше да се обиди, така че той отметна завивките и легна отново до нея.

В пет сутринта Клодин пристигна в Монвис. През нощта нямаше влак, но я беше качил един шофьор, тръгнал от Анжолем към Тур. Беше успяла да го убеди, че ѝ се налага да се върне вкъщи изключително спешно.

При други обстоятелства Клодин не би се качила на камион с непознат шофьор, но сега не се поколеба. През целия път седя в малката топла кабина и от време на време чуваше по някоя дума от това, което шофьорът и разказваше за жена си, за тримата си сина и седемте си внука. Той виждаше, че Клодин не го слуша, и се чудеше какво ли се крие зад желанието на тази млада жена да се прибере в Шинон по това време толкова спешно. Но не ѝ задава излишни въпроси и още преди да я остави пред портите на Монвис, също бе млъкнал. С болка в сърцето Клодин го проследи как заминава, след това намери една отворена странична врата и влезе в притихналия замък. Вече бе толкова близо до баща си, че смелостта, която бе събрала в камиона, започна да се изпарява. Но беше решила да не се предава. Никакъв гняв и никакви сълзи няма да променят положението, повтаряше си тя; само трябваше да се успокои, да запази самообладание.

Беше решила, че трябва да каже на баща си цялата истина — макар че докато се качваше към стаята му на последния етаж, започна да се колебае за обвинението в изнасилване. Но независимо какво си бе помислил Франсоа, независимо как бе реагирало предателското ѝ тяло, тя не искаше той да я люби повече... Сърцето ѝ се сви от непоносима болка и Клодин се поколеба. Но тя му беше отвърнала — и никой от двамата не би могъл да се усъмни в това... Споменът за този миг я изпълни с презрение към самата нея. Сега дори само мисълта, че тези гротескни ръце биха могли някога да я докоснат, я отвращаваше. Почука леко на вратата на баща си, след това влезе. Отначало бе заслепена от ярката светлина, която нахлуваше в стаята през големите прозорци. След това, когато видя празното легло, я обхвана неописуемо отчаяние. Сигурно бе останал да пренощува в Лорвоар. Нямаше друг избор, освен да слезе долу при леля Селин.

Когато почука на вратата на леля си, не последва отговор, така че тя отвори и надникна вътре. Щорите бяха спуснати, но се процеждаше достатъчно светлина.

— Лельо Селин — прошепна тя, докато минаваше на пръсти през стаята. — Лельо Селин?

Завивките се размърдаха. Клодин отвори уста да се обади отново и внезапно замръзна.

Очите на Селин — когато погледна към нея — бяха толкова разширени и невярващи, колкото и нейните собствени, но Клодин не гледаше леля си. Гледаше баща си, който след безсънните часове, прекарани в размисъл за дъщеря си, на разсъмване бе задрямал. Най-после той отвори очи и погледна направо към Клодин.

За миг се възцари зловеща тишина, после Клодин се обърна и избяга от стаята.

Навън видя колата си. Ключовете бяха на таблото и в следващия миг тя вече беше извън портите и профуча по тесния път, който се виеше покрай Виен. Не мислеше къде отива, нямаше значение — просто искаше да кара. И кара бясно половин час, после заряза лагондата край един хълм и тръгна по склона. Не й пукаше как ще се върне или какво ще прави когато се върне. Шофирането бе успяло да я поуспокои, но все още имаше нужда да помисли. Трябваше й време да подреди шеметните събития от последните дванайсет часа в главата си.

Още не беше излязла от шока, който получи, когато видя баща си и леля си в леглото. Всеки път, когато си помислеше за това, в съзнанието й изплуваше лицето на майка й... Как бе възможно да постъпят така? Как бе възможно, след като Бивис бе обичал Антоанет толкова силно, че бе готов да умре за нея? Но не беше умрял той, а Антоанет, и съвсем в стила си, Селин веднага се бе включила в ролята на утешителка. Селин, чиито любовници бяха не по-малко от роклите й, която можеше да има всеки, когато пожелае, бе прелъстила съпруга на сестра си. Може би дори не беше изчакала сестра си да умре.

Тази мисъл беше толкова ужасна, че Клодин захлупи лицето си с ръце, отпусна се на колене върху ранната утринна роса и най-накрая позволи на сълзите си да се отприщят. Ридания разтърсиха тялото й, болка и объркване разкъсваха сърцето й. Никога през живота си не бе искала толкова силно майка й да е до нея.

Мина много време, преди да вдигне глава, но когато най-после се изправи, откри, че се чувствава малко по-спокойна. Седеше на върха на хълма, от другата страна на долината, почти срещу мястото, където

бяха застанали с Франсоа през първия ден от запознанството им. Колко отдавна ѝ се струваше това — и тя се сви като си спомни за детинското си държане край фонтана. Но това беше нищо в сравнение с поведението ѝ оттогава насам.

Спомни си мрачните обстоятелства около предложението на Франсоа, колко смешна бе изглеждала с твърдото си решение непременно да се омъжи за него. Сега вече в никакъв случай не можеше да отрече, че е направила най-голямата грешка в живота си, и това, че сама си беше виновна, не можеше да я успокои ни най-малко. Всички я бяха предупреждавали да не го прави, но тя не искаше да ги слуша, сигурна, че именно тя е призвана да промени Франсоа. Колко много време ѝ трябваше да порасне! Сега целият свят щеше да научи, че Клодин Рафърти се е обвързала с мъж, който не я обича, който дори не я иска. Колко ли щяха да се смеят, като разберат какво се е случило, и колко ли щяха да я съжаляват.

Обхваната от нова вълна на отчаяние, тя се отпусна по гръб на тревата, заудря с юмруци по земята и запищя към небето. Как можа да си причини всичко това? Как можеше да е толкова глупава и празноглава?

Спомни си за циганката и се засмя горчиво. Нещата не са винаги такива, каквито изглеждат, беше казала старицата. И тя, с присъщата си глупост, беше свързала тези мъгляви думи с Франсоа. Голяма любов и голяма опасност... Е, сега и за миг не се съмняваше, че опасността се крие във Франсоа. Трябваше само да си спомни какво ѝ бе казал за Ортанс, за да осъзнае, че е способен на всякакво зло. Идваше ѝ да вие от яд, че не му беше повярвала тогава. Колко е била глупава, колко невероятно тъпа...

Вече приближаваше обяд. Въпреки безсънната нощ имаше чувството, че най-сетне се е събудила от някакъв кошмарен безпаметен сън. Съзнанието ѝ започваше да се прояснява. Знаеше, че един ден, в недалечно бъдеще, гневът и възмущението, които изпитваше към Франсоа, ще изчезнат. Но за момента се налагаше да живее с тях и трябваше да се справи с тях — защото колкото и да се обвиняваше за случилото се, нямаше никаква причина да се отнася със себе си така, както той се бе отнасял с нея. Сега трябваше да преодолее и това последно препятствие. Трябваше да му се противопостави, да докаже,

че може да запази достойнство и в поражението си, и тогава можеше да остави всичко зад гърба си.

Тръгна обратно към хълма. Вдигна ръка и опипа леко мястото, където я болеше челюстта. След това погледна зачервените си китки и изведнъж усети и тъпата болка в основата на бедрата.

Отметна глава, защото гневът, който толкова се бе мъчила да потисне, внезапно избухна с нова сила. Но вече бе взела, решение — щеше да се откаже от борбата и нямаше да си позволява да мисли за отмъщение: кой би могъл да победи срещу мъж като Франсоа? Образът на голото му тяло се промъкна неканен в съзнанието ѝ и тя се сепна. Но бързо го отхвърли. Нищо — най-малкото пък някакво предателско желание на тялото — не можеше да ѝ попречи да избяга от него.

Мина билото на хълма и погледна надолу към колата си. В следващия миг дъхът ѝ секна и тя застина на мястото си. Лагондата не беше единствената кола, паркирана край пътя. До нея беше черният ситроен, а до него, с цигара в уста, вирайки се право в нея, бе застанал Франсоа. На светлината на ранното утринно слънце зловещият белег на бузата му проблясваше като змия. Беше с костюма от предишната нощ, но сега и сакото, и жилетката бяха разкопчани, а подвижната яка на ризата му липсваше. Докато го наблюдаваше, той хвърли цигарата и като скръсти ръце, се облегна на колата си. Имаше вид на отегчен родител, който чака някое непослушно дете.

В прекрасните ѝ очи проблесна гняв и тя беше почти готова да се обърне и да тръгне в обратната посока, но в следващия миг осъзна, че бягството не може да бъде решение. Трябваше да се изправи открито срещу него и да му каже какво е решила, след това можеше да продължи с подготовката си за завръщане в Англия.

Тръгна бавно надолу по склона, но главата ѝ беше вдигната високо и на лицето ѝ се четеше твърда решимост. Нищо на света не би могло да я накара да постъпи по друг начин — това щеше да е последната им среща и тя по-скоро би умряла, отколкото да допусне той да разбере колко силно го желае.

— Как ме откри? — попита тя, когато беше достатъчно близо, за да се чуват.

— Не беше трудно. Логично беше да избягаш при баща си.

— Но той не би могъл да знае къде съм.

— Да. Но знаеше, че си тръгнала с колата.

— Тогава защо не е тръгнал след мен?

— Щеше да го направи, ако точно в този момент не бях пристигнал аз. Обясних му, че колкото и да уважавам факта, че си негова дъщеря, освен това си и моя съпруга.

Тя сви юмруци, но веднага след това го погледна право в очите.

— Искам бракът ни да се анулира.

— Така ли? — Нещо в тона му ѝ подсказваше, че е очаквал да чуе от нея точно това. — Е, съжалявам, че трябва да те разочаровам, Клодин, но това е невъзможно.

— Какво имаш предвид?

— Ще започна с това, че се нуждаеш от моето съгласие.

— И ти няма да ми го дадеш?

— Не.

— Но защо? — извика тя. — Защо, след като този брак ти е очевидно също толкова противен, колкото и на мен?

— И двамата ще трябва да се научим да го понасяме — отвърна той.

Започна да я обхваща паника и ръцете ѝ се разтрепериха от непреодолимото желание да го удари по идиотското лице.

— Ти ме изнасили! — изсъска тя. — Нима очакваш от мен да понасям подобно нещо?

Той въздъхна с нескривано отегчение.

— Юридически е невъзможно един мъж да изнасили съпругата си. А сега, влизай в колата.

— Няма! — извика тя.

Той не се помръдна, но в очите му се появи заплашително пламъче и тя усети как започва да се отдръпва.

— Мисля — каза той, — че моментът е подходящ да ти напомня, че преди по-малко от двайсет и четири часа се закле пред Бога да ме обичаш, да ме уважаваш и да ми се подчиняваш. Не очаквам първото, но за второто и третото настоявам безусловно. А сега, влизай в колата.

— Защо? — успя да отвърне само тя, докато все по-объркана търсеше думи, с които би могла да му се противопостави.

— Защото заминаваме за Биариц да продължим медения си месец.

Очите ѝ се разшириха от ужас:

— Ти си ненормален! Не можеш да вярваш сериозно, че ще продължа тази пародия на брак, сякаш нищо не се е случило.

— Вярвам. И точно така ще направиш.

— Но хората ме видяха... Те знаят...

— Хората знаят — прекъсна я той, — че сме се върнали в Лорвоар за Магали, която случайно вече си събира багажа. Ще ми благодариш, че съм се погрижил да имаш компания по време на дългите самотни дни край морето, нали?

Започна да ѝ се завива свят.

— Какво искаш да кажеш? — прошепна тя.

— Само това, че няма да мога да прекарвам цялото си време с теб. Разбира се, ще се връщам в хотела всяка вечер и ще очаквам да изпълняваш задълженията си на съпруга.

— Не мога да повярвам, че това наистина се случва — продума тя. — И не мога да разбера защо искаш да сме женени, след като ти е също толкова неприятно, колкото и на мен.

— Би трябвало да помислиш как ще изглежда бракът ни преди да застанеш пред олтара, Клодин. Не съм ти давал никакъв повод да смяташ, че чувствата ми към теб ще се променят, след като се оженим. Ако си се надявала, че това ще стане, сигурен съм, че досега вече си се убедила, че си се заблуждавала. А сега, няма да те моля отново, така че влизай в колата.

— Защо ме мразиш, Франсоа? — каза тя. — Какво съм направила, за да се отнасяш с мен така?

— Не те мразя, Клодин — каза той, докато отваряше вратата на колата.

— Ами моята кола? — попита тя толкова объркана, че едва ли съзнаваше какво казва.

— Ще дойдат да я приберат.

Тя го погледна, след това, като не знаеше какво друго да направи, се качи и седна.

— Мразя те — каза тя, когато потеглиха. — Презирам те. Как е възможно да искаш да се любиш с някого, който изпитва към теб това, което изпитвам аз?

— Но ние няма да се любим, Клодин. Ние просто ще изпълним един акт, за да се родят деца. — Устните му се разтегнаха в усмивка. — И се опитай да запомниш, докато си рецитираш Марсилезата или

каквото там правите жените, когато лежите по гръб, че не си единствената, която си изпълнява задължението.

Прекалено ужасена, за да говори, тя се обърна и впери поглед през прозореца. Само за няколко часа животът ѝ се беше превърнал в кошмар, от който, изглежда, нямаше никакъв шанс да се събуди.

ОСМА ГЛАВА

Фредерик Бенджамин Прендъргаст се връщаше от гълъбарника и крачеше леко през градините на Монвис, когато видя кремавата „Армстронг Сидели“, карана от шофьора на Селин, да минава по калдъръмената уличка. Знаеше, че колата ще откара Бивис на гарата в Шинон; бяха се сбогували преди половин час. Беше неловка среща, като повечето им срещи през последната седмица, особено след като Бивис се почувствува длъжен да му каже, че би го приел като голяма услуга, ако Фреди се въздържа да споменава пред когото и да било за неочакваното завръщане на Клодин в замъка на сутринта след първата ѝ брачна нощ. Фреди непрекъснато уверяваше Бивис, че отдавна е забравил за случая, което предизвикваше мрачна усмивка върху лицето на Бивис: все пак той беше благодарен, че в този ранен час беше станал само Фреди, защото би било голямо неудобство (най-меко казано) да се налага да моли и другите гости да пазят тайна — и истинска лудост да очаква, че ще го направят.

Обаче почти всички, които бяха отседнали в Шато дьо Лорвоар — включително и сестрата на Фреди, Дизи — знаеха, че Франсоа и Клодин се бяха върнали за малко, и на всички им се струваше най-малкото странно, че Клодин не може да издържи и половин ден без прислужницата си. Това, което никой от тях не знаеше, беше, че тя беше пристигнала в Монвис първа, и то с камион, само половин час преди Франсоа. Не знаеха също и че още преди пристигането на Франсоа тя беше изчезнала сама с лагондата.

Фреди бе видял Франсоа да тръгва след нея, а след това да се връщат заедно, но нямаше представа какво е ставало зад затворените врати на приемната и библиотеката след това. Знаеше само, че един час по-късно Франсоа и Клодин напуснаха замъка и че на Клодин ѝ личеше, че е плакала.

Не че Фреди умишлено бе шпионирал пристиганията и заминаванията в семейството — просто се беше събудил с изгрева, за да съчини сонет за Моник, и бе седнал до прозореца... А Моник

направо бе очарована от сонета, мислеше си той, докато я гледаше да слиза от черното бентли, което спря пред замъка. И слава богу, че говореше така добре английски, иначе поетическото му вдъхновение щеше да бъде напразно.

Като го видя да идва през градините, Моник му викна и цялото му тяло потръпна от възторг при звука на гласа ѝ.

— Моник! — извика той и хукна към нея, хвана ръцете ѝ, целуна ги, след това ги притисна към сърцето си.

— Oh la la — усмихна се тя, освободи едната си ръка и разроши гъстата му сламеноруса коса. — Какво правеше, chérie? — След това спря поглед върху неговия по такъв начин, че цялото му лице се изчерви.

— Ти как мислиш? — попита срамежливо той.

— Не и още един! О, Фреди, какво да правя с теб?

Той умираше от желание да ѝ каже, че е изцяло неин и че може да прави с него каквото пожелае, но нямаше достатъчно смелост, така че отвърна:

— Искаш ли да го прочетеш?

— Къде е?

— Тук, до сърцето ми. — И Фреди бръкна под пуловера да извади стихотворението от джоба на ризата си.

Моник се засмя.

— Тогава го задръж там. Ще го прочета по-късно, когато двамата...

— Когато двамата какво? — подтикна я той.

Усмивката, с която му отвърна, беше толкова подчертано предизвикателна, че той едва в последния момент усети, че се е навел към нея.

— Фреди — скара му се тя шепнешком. — Ти си едно непослушно момче. Сигурна съм, че си намислил да ме целунеш точно тук, пред Монвис.

Покрусен, Фреди се отдръпна и пак се изчерви като рак. Моник се засмя и се обърна към Марсел, който бързо скочи от колата и ѝ отвори задната врата да се качи.

— Ела с мен, chéri — каза тя, като го погледна през рамо.

— Къде ще ходим?

— Ще видиш. — И тя го хвана за ръката, докато седеше до нея.

— Няма ли да се обадиш на Селин преди да тръгнем?

— Тя очаква ли ме?

— Е, не, мисля, че не.

— Тогава няма причина да ѝ се обаждам, нали? Този следобед цялата съм твоя, Фреди. Това искаш, нали?

— О, да! — едва успя да каже той и Моник се засмя весело на момчешкия му ентузиазъм, докато Марсел обръщаше колата.

— Толкова съм доволна, че остана в Монвис — каза тя, когато поеха по пътя към Шинон.

— Беше много мило от твоя страна, че помоли Селин — отвърна той. — Тя е направо прекрасна жена, не си ли съгласна?

— О, прекрасна е! — Тонът ѝ го накара да се усмихне. Моник особено го харесваше, когато се усмихва.

— Знаеш ли — въздъхна тя, — нямах представа, че животът ми е бил толкова пуст, докато не пристигна.

— О, едва ли животът би могъл да е пуст, когато Клодин е наоколо — възрази той.

— Да, тя доста промени живота ни в Лорвоар — съгласи се Моник с малко странна усмивка. — Всички я обикнахме, нали разбираш. На Матап ѝ липсва много, особено сега, когато всички гости си тръгват. Все пак съм сигурна, че сега си прекарва чудесно в Биариц.

Тя му хвърли бърз поглед. До днес умелото насочване на разговора към ранното утро, когато Клодин и Франсоа се бяха върнали в Лорвоар, не беше дало никакъв резултат. Младежът бе дал ясно да се разбере, че няма намерение да каже нищо по въпроса. Лично тя не допускаше и за миг, че в глупостите за вземането на прислужницата може да има нещо вярно, но никой друг, дори Селин, не бе признал, че смята спешното им завръщане за необичайно, така че засега не можеше да разбере какво се крие зад всичко това.

— На теб много ти харесва Клодин, нали, Фреди?

— О, да — отвърна той. — Винаги ми е харесвала. Едно време се надявах, че някой ден може да се ожения за нея, но тя, разбира се, е прекалено голяма за мен. Имам предвид, че, както се казва, не е възможно да прояви интерес към някой толкова млад — побърза да добави той. — Не и при толкова съперници, които се бореха за вниманието ѝ. Естествено, говоря за времето преди да се омъжи. Сега,

разбира се, е различно. Любов и тъй нататък, нали разбираш. — Изглежда, нищо от това, което каза, не беше съвсем вярно и той реши да млъкне.

— Мислиш ли, че е влюбена в брат ми? — попита Моник, загледана небрежно през прозореца, докато минаваха по моста на Шинон.

— О, абсолютно съм сигурен. Иначе би ли се омъжила? И защо ще го прави?

— Не знам.

— Голяма работа е този твой брат — каза Фреди.

— И аз така мисля — усмихна се тя. — Просто се надявам, че и Клодин мисли същото. А колкото до Франсоа, е, той явно я обожава. Искам да кажа, нали още рано на другата сутрин я докара до Лорвоар само защото пожелала да си вземе прислужницата... Какво по-голямо доказателство? Но може доста да я разглези, ако продължава да изпълнява така всяка нейна прищявка.

— Той е невероятен късметлия — забеляза Фреди с глух глас.

Моник въздъхна и отпусна глава на облегалката.

— Направо им завиждам като ги гледам така влюбени един в друг. А ти, *cherie*?

Той се замисли за малко, след това с прочувствена тържественост заяви:

— Понякога любовта може да причинява много болка.

— О, наистина е така! — извика изненадана тя и моментално се оживи от темата.

Той се обърна да я погледне — устните ѝ бяха толкова приканващи, че неговите собствени започнаха да потрепват. Един дълъг миг се взира с копнеж в кехлибарените ѝ очи, но бързо се извърна, засрамен от мисълта, която завладя съзнанието му. За какъв ли грубиян и недодялан хлапак щеше да го помисли, ако знаеше истинската сила на страстта, която гореше в сърцето му, пулсираше в слабините му и нажежаваше кръвта му с животинска похот? Как копнееше да я притисне в прегръдките си и да я обсипе с целувки! Но трябваше само да я погледне, за да си спомни какъв зелен хлапак е. Хлапак, на когото тя прощаваше заради обожанието, което изпитваше към нея, и над чиито стихове се усмихваше снизходително.

Потискайки нетърпението си, Моник погледна през прозореца. Напомни си, че няма да се налага да чака дълго, тъй като човек трудно се въздържа от желанието си за целувки, а дори и точно в този миг може би...

— В селото ли отиваме? — попита Фреди след няколко минути, докато минаваха покрай портите на Шато дьо Лорвоар.

Тя кимна.

— Трябва да предам нещо на Лилиан сен Жак от Маман. След това ще се разходим и ти ще ми прочетеш стиховете си, oui?

— Oui — усмихна се той и кафявите му очи се премрежиха от възхищение.

В края на селото слязоха от колата и тръгнаха по тесните улички. В ранния следобед селото със сивите си каменни къщи изглеждаше почти запустяло и Моник дори съжали, че няма повече хора, които да я видят с този висок красив младеж.

До пристигането му в Монвис на Моник никога не ѝ се беше случвало да срещне толкова по-млад мъж, който така да я привлича, още по-малко да се влюби в него, но от мига, в който погледът ѝ се спря върху Фреди Прендъргаст, тя усети как животът се събужда в нея по начин, за който вече бе започнала да забравя. От стиховете, които ѝ посвещаваше, знаеше, че и той споделя чувствата ѝ, но знаеше също, че е доста трудно да се опита да премине тази граница. По най-изтънчен начин правеше всичко, за да го насърчи, но досега не бе успяла да го накара да преодолее плахостта си. Беше обаче твърдо решена да го направи и след кратък размисъл реши да го изведе на разходка в гората зад къщата на Сен Жак, където да си изяснят отношенията.

И по-точно край водопада — малка полянка с бистър вир по средата. Вирът бе обграден с дървета, които го скриваха от чужди погледи. Беше идеално място за любов и сърцето на Моник вече тръпнеше в очакване на онова, което щеше да се случи там.

След няколко минути заобиколиха зида на църквата и се изкачиха към къщата на Лилиан. Фреди изчака отвън, но Моник не се бави дълго и скоро двете с Лилиан излязоха. Старата дама му махна за поздрав, след това извика нещо след Моник, която изтича към него и го хвана за ръката.

— Какво ти каза? — попита той, когато поеха през лозето към гората.

— Да предам на Клодин да ѝ се обади веднага щом се върне — замълча и добави. — Странно, но ми каза, че на сутринта след сватбата Арман видял колата на Клодин и че Клодин шофирала сама. Аз, разбира се, ѝ казах, че Арман сигурно се е объркал, но тя беше абсолютно убедена, че не е.

Моник го наблюдаваше с крайчеца на окото си и забеляза колко е притеснен. Да, сега беше сигурна, че точно както подозираше, Клодин се е върнала направо в Монвис на сутринта след сватбата. И единственото заключение, което се налагаше от този факт, беше, че Клодин е избягала от Франсоа. Което естествено означаваше, че нещата между тях вече са тръгнали зле. Но вместо задоволството, което би изпитала само допреди седмица, Моник се почувствува натъжена. Сега, когато беше на прага на своя собствена любов, вече не изпитваше злоба към любовта на другите.

— Хайде — каза тя на Фреди. — Искам да чуя поемата ти. — И се затича нагоре по хълма пред него.

Освободен от задължението да пази повече тайната — което винаги му беше много трудно — Фреди хукна след нея, хвана подадената му ръка и влязоха заедно в тихата гора.

— Чакай — каза той и тя се спря, а той се наведе и откъсна едно цвете.

Тя изчака да ѝ го забодне в косата, след това откъсна друго, сложи го зад ухото му и се отдръпна да му се полюбува.

— *Tu es tres beau* — каза тя, взряна в очите му. След това се надигна на пръсти и го докосна нежно с устни по устата, хвана го за ръката и изтичаха заедно към полянката. Там тя спря, погледна го и с радостно вълнение забеляза, че реакцията му е точно такава, каквато се бе надявала.

— Сядай тук — прошепна тя и го издърпа на тревата до себе си. — Сядай тук и послушай водопада.

Той седна с поглед, прикован от красотата на водата и слънчевите лъчи. След малко Моник го притегли към себе си и сложи главата му в скута си. Той я погледна, но тя прокара пръсти по очите му, затвори ги и прошепна:

— Тихо, *cherie*.

Стояха така дълго време, тя го галеше по косата, по лицето, по врата. После се извъртя на хълбок така, че лицето му се оказа съвсем близо до нейното, и прошепна:

— О, Фреди!

Кракът ѝ се докосна до издайнически твърдата издупчина на панталоните му и Фреди се отдръпна рязко.

— Какво има? — попита тя, като сложи ръка на рамото му и го обърна към себе си.

Лицето му пламна като жарава, а очите му се напълниха с болка.

— Нищо — отвърна той и заби поглед в земята. — Абсолютно нищо.

Моник се усмихна. Много добре знаеше какво го притеснява. Сърцето ѝ се изпълни с такава любов и съжаление, че единственото, за което мислеше, беше как да се съдържи да не го грабне в прегръдките си. Но знаеше, че ще сгречи, ако го докосне точно в този момент, затова се отпусна на тревата и помълча малко, после попита:

— Любил ли си се някога с жена, Фреди?

Той седна и подпря брадичка на коленете си.

— Би ли искал да се любиш с мен?

Наблюдаваше го и сърцето ѝ се изпълваше с ужас — очакваше да я отхвърли. Беше избързала, беше го уплашила и сега щеше да го изгуби... Но в следващия момент ръката му потърси нейната и тя чу приглушения му глас:

— Как е възможно човек да подложи теб, най-прекрасната жена на света, на такова унижение? Човек не бива да се докосва до теб, ако не е способен да овладява страстта си. Ти си най-благородната и съвършена жена и пленяваш всяка душа с нежността си.

Тя също седна, прегърна го през рамото и притисна буза в неговата:

— Трябва ли аз да обяснявам на теб, един поет, красотата на споделената любов? Ти няма да ме унижиш, *cherie*... ако наистина ме обичаш.

— О, Моник — изстена той, прегърна я и притисна грубо устните си в нейните.

Тя го отблъсна много нежно, след това хвана лицето му с две ръце и каза:

— Нека ти покажа.

И с полуотворени уста долепи отново устните му към своите и го целуна с палеца нежност.

Когато го пусна, той се разрида и се хвърли на тревата.

— Толкова съм безполезен! — извика той, захлупил с длани очите си. — Толкова те искам, Моник, но не знам как... Човек никога...

— Шшт... — Тя сложи пръст на устните му. След това мушна ръце под пуловера му и прокара нежните си длани по гърдите му. Ръката му все още беше на очите, но тя усещаше бясното биене на сърцето му.

— Погледни ме — прошепна Моник, докато плъзгаше едната си ръка към кръста му и започна да измъква ризата от панталоните му.

Фреди отвори очи, но тя усети, че е прекалено развълнуван, за да я погледне в очите. Усмихна се и сложи ръката му върху гърдите си. Той отново затвори очи и простена сладостно. Моник знаеше, че никога няма да набере смелост да го направи сам, затова разкопча блузата си, после я издърпа от полата и я разтвори широко.

— Погледни ме — каза отново тя.

Щом Фреди зърна изострените очертания на зърната ѝ, напирасци през копринената камизола, дъхът му секна, но преди да успее да се извърне, тя приближи ръцете му до устните си и ги целуна.

— Докосни ме. Докосни ме тук, Фреди. — И като допря дланите му до гърдите си, се притисна към него.

— Толкова си красива — мълвеше той. — О, Моник, толкова си красива.

Тя седеше притихнала, докато той повдигаше премалял камизолата ѝ над гърдите. Започна да гали голата ѝ кожа. Зърната ѝ се издуха болезнено, жадни за устните му, но той ги пое в пръстите си и ги потърка нежно. Тя отпусна глава назад, давайки му да разбере какво удоволствие ѝ доставя. След това, като прецени, че моментът е настъпил, сложи ръка на панталоните му.

Той изстена и ръцете му се отпуснаха като отсечени. Моник започна да разкопчава панталоните му бавно, като същевременно сложи ръката му отново на гърдите си.

— Когато се оженим, можем да го правим непрекъснато — каза тя, докато сваляше внимателно панталоните му.

— Да, о, да — стенеше той, вече дотолкова в плен на усещането от пръстите ѝ по голото си тяло, че не можеше да мисли за нищо друго.

С едната си ръка тя започна нежно да го гали, а с другата обърна лицето му към себе си.

— Целуни ме — каза тя и се наведе към него. Устните му се разтвориха и докато вкарваше езика си между тях, тя стисна пениса му малко по-силно.

— О, господи! — пелтечеше той. — О, господи! — Спермата му бликна с мощен тласък и опръска всичко. — О, не! — извика той и се дръпна от нея. — Не, не, не!

— Няма значение — каза тя, като се опитваше да го обърне отново към себе си. — Фреди, това няма значение.

Но той беше захлупил лицето си с две ръце и сгънал крака така, че да не се вижда срамът му.

— Фреди, аз те обичам! — извика тя. — Това няма никакво значение. Моля те, искам да те прегърна.

— О, Моник — хълцаше той. — Моник! Кой знае за какво хлапе ме мислиш!

— Не, ти си мъж, Фреди. Мъж, който за пръв път се среща с любовта.

— Толкова ме е срам...

Тя се усмихна, целуна го и започна да го гали по косата.

— Може ли да опитаме отново? — попита той. След това, целият изчервен, добави: — Нямам предвид днес. Искам да кажа, може ли... Може би утре?

— Разбира се, *cherie*. Но не утре. Утре трябва да отида с Матан до Париж. Но ще се върна другата седмица. Ще ме чакаш ли?

— Да... О, да! — отвърна задъхан той.

— О, Фреди — засмя се тя. — Толкова си романтичен.

Докато слизаха надолу по хълма, хванати за ръка, тя се наведе към него и каза:

— Чудя се какво ли ще си помислят всички като им кажем.

— Какво да им кажем? — отвърна ужасен той.

— Че ще се оженим, глупчо — засмя се тя. — Кога ще им кажем? Дали да не е още днес като се върнем? Не, може би е твърде рано. Мисля, че би трябвало да изчакаме, докато се върна от Париж. О, Фреди, толкова съм щастлива. Толкова те обичам. Искан ми се да те

държа в прегръдките си и никога да не те пускам. И ти ли изпитваш същото, chérie? Кажи ми, че и ти ме обичаш. Кажи ми, че цял живот си очаквал да се случи това. Но ти си само на деветнайсет, откъде би могъл да знаеш, че ще се случи толкова скоро? Обаче аз... Аз съм те чакала толкова...

— Знаех — продължи тя, — че един ден ще дойдеш, че не може да няма награда за всички страдания, които преживях. Но онези мъже... Пфу! Сега те не означават нищо. Те са нищожества в сравнение с теб — с теб, който си толкова мил и изпълнен с любов. Как ще успея да запазя тази тайна в себе си, Фреди, когато ми се иска да крещя от върха на всеки хълм? Мисля, какво ще кажеш... мисля да прекарваме летата във Франция, но нямам търпение да видя твоя дом, скъпи. И скоро, много скоро ние ще го напълним с деца...

Той я остави да говори, прекалено смаян, за да я прекъсне. Единственото, за което мислеше в момента, беше кога точно в тези мигове на екстаз я бе молил да се омъжи за него. Нямаше никакви спомени за такова нещо, но сигурно я беше помолил, защото иначе тя не би се държала по този начин. Имаше чувството, че ако се опита да заговори, да я увери, че я обича, ще повърне. Само преди час не можеше да се спре да го повтаря, а сега...

Беше един от онези свежи и хладни дни в началото на есента, когато светлината е толкова ярка, че Париж изглежда по-прекрасен, отколкото дори през пролетта. Листата на дърветата по улица „Фош“ бяха обагрени в злато, а въздухът беше кристалночист. Ветрецьт, който полъхваше през отворения прозорец в гостната на Елиз Паскал, донасяше приспивния монотонен шум на уличното движение.

Елиз обожаваше това време на годината — но тя обожаваше всяко годишно време, обожаваше целия живот и не минаваше ден, без да благодари на милостивия Бог, задето ѝ бе дал възможност да използва изключителната си красота по толкова пълноценен начин.

Всичко бе започнало от поразителната ѝ прилика с Урбинската Венера на Тициан, откъдето ѝ се беше открил пътят към успеха, защото именно това най-напред бе привлякло погледа на Гюстав Гале — забравен вече художник, който бе минал през Тулуза преди десет години и в знак на благодарност за услугите ѝ я беше довел в Париж.

Преди да напусне Тулуза амбициите ѝ бяха просто да се омъжи за богат човек с положение в обществото и когато Гале се появи, тя вече бе постигнала напредък със сина на местния префект. Но в мига, в който ѝ бе споменато за Париж, всичките ѝ мечти изведнъж се оказаха реални... От момента, в който дъщеря ѝ бе започнала да разбира, до самата си смърт майката на Елиз Паскал ѝ четеше историите на големите куртизанки на Франция — Мадам Помпадур, Диан дьо Поатие, Агнес Сорел. Елиз искаше да бъде една от тях, искаше и нейното име да влезе в историята и се ядосваше, че живее в една Франция, в която вече няма крале, в която никога нямаше да може да стане кралска фаворитка. Но Гюстав Гале я беше довел в Париж и тя бе разбрала, че има начин да стане най-известната жена във Франция.

За нещастие, скоро след пристигането им в столицата Гале почина и цели три години Елиз позира като модел, местейки се от едно тясно ателие в друго. След това си нае собствен скромнен апартамент, чийто наем плащаше един застаряващ филмов продуцент, Алея Мурьо. Мурьо дори започна да ѝ харесва по време на осеммесечния им съвместен живот, но когато на едно тържество по случай последния му филм я представиха на Жерар — сина бохем на граф дьо Верлон, продуцентът моментално се превърна в неин бивш любовник. И с Жерар кариерата ѝ наистина тръгна шеметно нагоре, защото за него беше огромно удоволствие да я представя на богатите си и влиятелни приятели, а Елиз скоро откри, че има много малко неща, които не би направила, за да постигне каквото желае.

И ето я сега в луксозния апартамент на улица „Фош“. Никога не пропускаше ежедневната си благодарствена молитва — но тя беше пред олтара на собственото ѝ сластолюбиво тяло, на което най-често се покланяше, защото именно това прекрасно тяло и това сияещо от безсрамие лице я бяха довели тук. Те и амбицията — която я беше обладала за пръв път преди толкова много години в Тулуза и дори сега, независимо от успеха, все още продължаваше да гори като огън във вените ѝ.

И сега, докато стоеше зад прозореца на гостната си с изглед към Триумфалната арка, Елиз се чувствуваше толкова триумфираща, толкова щастлива, че ѝ се искаше да се смее. Защото не беше сама в стаята; и дори сега ангажиментите ѝ за деня бяха изцяло поети от Жизел — нейната прислужница — която бе занесла бележника при

телефона в трапезарията, за да не безпокои господарката си и нейния неочакван гост.

Франсоа бе казал малко, но не беше в стила му да се впуска в дълги разговори и освен това самото му присъствие тук, в нейния апартамент, говореше достатъчно на Елиз. Би било неразумно да показва удоволствието си, макар че сърцето ѝ ликуваше като на ученичка; Франсоа беше напълно наясно за въздействието, което има върху нея, но мразеше, когато Елиз проявяваше чувствата си открито. Така че тя ги запази за себе си, а вместо това демонстрира онази хладно интелигентна изтънченост и котешка леност, които той предпочиташе. Беше като игра — игра, в която тя го превъзхождаше: винаги внимателна, за да отгатне настроението му, преди да заговори, преценявайки кога е необходимо да скрие любовта си зад маската на безразличието; винаги маскираща дълбокия си таен страх, че един ден може да го загуби. Защото го обичаше така, както никога през живота си не бе обичала.

Тя пое дълбоко дъх, погледна Франсоа и в очите ѝ проблесна иронично пламъче.

— Е? — каза тя с ниския си дрезгав глас. — Значи се ожени.

Франсоа само вдигна лявата си вежда, дръпна за последен път от цигарата си и я изгаси.

Тъглчетата на красивите уста на Елиз потрепнаха. Тя взе едно огледало, провери деликатно начервените си устни, оправи безупречната прическа на златистожълтата си коса и забеляза:

— Не очаквах да те видя толкова скоро.

Той отново не отговори, така че Елиз остави огледалото и отиде да седне на дивана до него.

— Не трябваше ли да си две седмици в Биариц?

— Съпругата ми нямаше търпение да си тръгне — отвърна Франсоа и отпи от виното.

— Биариц не е по вкуса ѝ?

Тъглчетата на устата му се разтегнаха в усмивка.

— Да кажем просто, че съпругата ми предпочита да си бъде в Лорвоар.

Елиз мразеше той да нарича Кучката своя съпруга, но не каза нищо — знаеше, че най-разумно от нейна страна ще е да остави нещата засега така.

— Чувала ли си се с фон Папен? — попита той, поднасяйки чашата си да му я напълни отново.

— Мислех, че ти е оставил съобщение в Поатие.

— Остави ми. Знаеш ли къде е сега?

— Мисля, че е в Мюнхен.

Франсоа замълча за момент. После, докато тя му подаваше виното, каза:

— След няколко дни заминавам за Берлин. Искам да се срещне с мен там.

— В Берлин?

— Имам там нов клиент, който си пада по лорвоарското вино.

За миг погледите им се срещнаха и Елиз се усмихна. После подпря свършено оформената си брадичка с една ръка и се загледа в него, а той потъна в собствените си мисли.

Бяха минали две години, откак бе влязъл в живота ѝ, и почти още толкова, откак се бе влюбила в него толкова отчаяно, че когато ѝ се обадеше, зарязваше всички свои богати и почтени любовници и се пазеше единствено за него. Само веднъж бе допуснала грешката да му каже какво изпитва към него. В отговор той беше дал ясно да се разбере, че не я обича и че нито сега, нито в бъдеще би могъл да прояви и най-слабото желание да се ожени за някаква курва от покрайнините на Тулуза.

И веднъж тя не успя да скрие гнева и обидата си. С будилника, който бе запратила по него, не можа да го улучи, но порцелановият чайник, полетял следващия миг, попадна в целта и когато той тръгна заплашително към нея, от скоро зарасналия белег на бузата му се стичаше кръв. От ужас тя започна да се съпротивлява, да го удря с юмруци в гърдите и да го обижда с най-мръсните думи, които знаеше, а той я хвърли на дивана и започна да я люби. Но това беше омраза, а не любов, защото накрая я остави да се гърчи, да пици и да моли да стигне до края, от което той най-садистично я беше лишил.

— Обичай ме, щом трябва — каза той тогава, — но не искам да го чувам. Единственото, което искам от теб, е това, което току-що си взех сам.

След това не се виждаха цял месец и през това време тя чу слуховете за Ортанс дьо Буршан. Взе категорично решение никога повече да не се среща с него, но когато един ден той се върна, когато

застана пред нея и я погледна с хипнотизиращите си черни очи, тя усети как я привлича към себе си както пламъкът на свещта — пеперудата. Втурна се към него, готова да го прегърне — но той протегна ръка и я спря, и продължи да я гледа. След това с усмивка, която прониза сърцето ѝ като нож, вдигна ръка към бузата ѝ с думите:

— Никога няма да го чуеш втори път от мен, но може би трябва да знаеш, че те желая, както не съм желал никоя жена през живота си. Ще ти дам всичко, което съм способен да ти дам, и то ще бъде за теб и само за теб. Обаче изявленията за твоята любов ме отвращават — това беше причината да ти кажа онези думи последния път. И те предупреждавам, че това ще е единственият отговор, който ще получиш от мен, ако имаш неблагоприятното да ми споменеш отново за чувствата си.

След това я взе в прегръдките си и я целуна, с такава нежност, за каквото не беше и сънувала. И за пръв път тя осъзна каква сила се крие в него.

През следващите месеци го виждаше да упражнява тази сила върху политици и генерали и започна да се досеща, че Франсоа играе някаква опасна политическа игра. Като го наблюдаваше по-отблизо, тя скоро откри и същността на тази игра. Беше опасна, дори повече от опасна, на моменти съдбоносна, но още от началото тя бе разбрала, че всяка връзка с Франсоа е съдбоносна...

След време, по свои безгласни начини, тя му даде да разбере, че знае с какво се занимава и че може да ѝ има доверие. За нейна изненада той, изглежда, го прие — макар че винаги успяваше да скрие от нея подробностите по информацията, която продаваше, докато се забавляваха с посланици, генерали и дори министър-председатели; и колкото да се беше опитвала, тя никога не бе успявала да открие източника на тази информация. Знаеше само, че той има много връзки из коридорите на властта, връзки, които стигаха до най-високо ниво не само в Париж, но и в Лондон, Рим и Берлин. В тези смутни времена подобни връзки можеха да бъдат изключително изгодни. Знаеше също — нещо, което видните им гости не знаеха — че патриотизмът на Франсоа беше, меко казано, съмнителен: сделките му често бяха много сложни, дори непочтени, но информацията, която предлагаше, винаги се купуваше от този, който предложеше най-висока цена. И винаги преди тази информация да бъде дадена, Франсоа великодушно

приемаше по някоя безкрайно щедра поръчка за не най-доброто, но все пак чудесно на вкус лорвоарско вино. За един собственик на лозя продажбата на вино беше най-естественото прикритие на света и това позволяваше на Франсоа да обикаля из Европа, без да буди никакви подозрения...

Беше ѝ липсвал през последните десет дни и сега огромните му рамене, арогантното му, почти зловещо лице и силните му ръце я възбуждаха. Тя пое дълбоко дъх и се опита се да убеди самата себе си, че е способна — поне този път — да победи желанието си, но... но нали той бе казал: „Ще ти дам всичко, което съм способен да ти дам, и то ще бъде за теб и само за теб...“.

Никога досега не се беше съмнявала, че думите му са напълно искрени, и откакто ѝ го беше казал, той с нищо не бе загатнал, че е променил решението си; дори един ден се беше отбил специално да ѝ каже за плановете си да се ожени и даже ѝ беше обяснил, че Клодин Рафърти е избирана от баща му, а не от него — това щяло да бъде брак по споразумение. Тя бе толкова убедена в отвращението му от този брак, че почти съжеляваше бедната l'Anglaise.

Така беше до мига, в който бе зърнала Кучката.

Никога не бе карала Франсоа да ѝ описва годеницата си. Всички англичанки ѝ се струваха едни и същи — големи зъби, розови бузи и яки бедра. Но когато се оказа, че Рафърти е шест години по-млада от нея и толкова изумително красива, че цял Париж говори за нея, Елиз едва не се разболя от страх и ревност: Луи дьо Лорвоар винаги знаеше какво прави, и в избора на съпруга за сина си не бе изменил на принципите си.

За да се успокоява, Елиз си припомняше какво ѝ бе казал Франсоа след първата си среща с Кучката. „Ако бях сигурен, че Бивис няма да се обиди, щях да го помоля веднага да отведе дъщеря си. Интуицията ми подсказва, че си е навила на пръста да се омъжи за мен. Не е само повърхностна, но и отчайващо инфантилна.“

Въпреки че Елиз ревнуваше, определението ѝ се стори забавно и тя искрено се смя, когато той ѝ разказа как Клодин го ритнала при фонтана. Явно Клодин не беше жена, която би могла да се справи с човек като Франсоа: липсваха ѝ хитрост и изтънченост, с които да го управлява, и способността да предугажда променливите му настроения и да не проявява никаква емоционална реакция. Клодин

Рафърти беше прекалено непосредствена и твърде непостоянна, за да разбере как да се справя с Франсоа. Е, грубата действителност щеше да се стовари върху нея съвсем скоро и тъй като предполагаше, че Кучката не е някоя мазохистка, Елиз си казваше, че няма да мине дълго време и тя ще припне към Англия, където ѝ беше мястото.

Но за най-голям ужас на Елиз, осем дни след първата си среща с момичето, Франсоа бе дошъл при нея и ѝ бе наредил именно тя, Елиз, да отиде във „Ван Клиф&Ариел“ и да избере годежен пръстен. Беше избрала пръстена, както правеше всичко, което я накараше Франсоа — старателно и с вкус, но бе решила твърдо, ако някога се наложи, да не се колебае да го издаде и да каже на Кучката, че скъпият ѝ пръстен е бил избран от любовницата на съпруга ѝ.

Когато две седмици преди сватбата ѝ се обади Моник — предложи ѝ да се опитат заедно да се отърват по някакъв начин от Клодин, Елиз отначало прие идеята с ентузиазъм. Но след това си спомни за вродената способност на Франсоа да научава и най-дребното нещо — въпреки че самият той не искаше този брак с Клодин, не се знаеше как ще погледне на евентуална чужда намеса, особено от страна на неговата „Тулузка курва“.

Но колкото повече приближаваше денят на сватбата, толкова повече Елиз се питаше дали е постъпила по най-правилния начин, като е отказала на Моник; в края на краищата намесата им можеше да се окаже добре дошла — защото сега Франсоа беше извън себе си от гняв, че момичето отказва да се оттегли.

— Държи се така, сякаш съм влюбен в нея, и отказва да повярва в обратното — беснееше той. — Какво трябва да направя, за да ѝ докажа, че наистина е най-досадната жена, която съм имал нещастията да срещна? Бог ми е свидетел, че нямам никакво желание да се женя — не искам никакви жени да ми се месят в работите или да се опитват да ме скланят да им обръщам внимание — но след като се налага да се женя, защо, по дяволите, баща ми трябваше да избира такова разглежено и своенравно дете? Не мога да проумея какво толкова намират родителите ми в нея. Тя е глупачка. Има дори глупостта да се самозаблуждава, че е влюбена в мен.

Елиз се изненада.

— Досега не си споменавал за това. Мислиш ли наистина, че е влюбена в теб?

— Не го мисля аз, тя го мисли. Е, има само един начин да я накарам да разбере колко е смешна...

Това беше два дни преди сватбата. Последва бягството на Клодин през първата нощ от медения им месец — Франсоа нямаше представа, че Елиз знае за това — а сега идваше и преждевременното завръщане от Биариц. Явно Франсоа бе постигнал онова, което бе решил, и понеже го познаваше, Елиз потръпна при мисълта за методите, които сигурно бе използвал.

И все пак, независимо какво ставаше между него и Клодин, Елиз продължаваше да е предпазлива. Може да звучеше перверзно, но не беше лъжа, че зловещият вид на Франсоа и неговата отегченост често го правеха само още по-привлекателен. Преди сватбата Клодин сигурно е била силно привлечена от него и кой би могъл да каже дали бракът няма да събуди отново желанието ѝ? Имаше ли гаранция и че някой ден Франсоа също няма да се окаже привлечен от нея? Това плашеше Елиз най-много, защото, ако изгубеше Франсоа, губеше всичко. Като негова любовница тя беше пълноправен член на висшето общество — получаваше покани за опера и театър, включваха я в списъка на гостите за благотворителни балове и за различни екскурзии. Разбира се, никога нямаше да я поканят в домовете на хората, с които се срещаше там, но поне засега ѝ беше достатъчно, че хората идват в нейния апартамент, за да се срещнат с Франсоа, и че уменията ѝ на домакиня се оценяват по достойнство. Често мъжете идваха, когато Франсоа отсъствуваше, но в посещенията им никога нямаше нищо скришно или неестествено. Идваха просто защото компанията ѝ им беше приятна. Онези, които не бяха женени, можеха да излизат с нея в градините на Тюйлери или да я заведат на кафе в някое бистро на Монмартър. Елиз изпитваше огромно удоволствие от популярността си, защото нямаше собствени близки приятели. След като се запозна с Франсоа, не бе изпитвала необходимост от приятели — той ѝ даваше всичко.

Но това, което имаше най-голямо значение за нея — повече от всичко останало, повече от приятелите, които Франсоа ѝ водеше, повече от дрехите, скъпоценностите и успеха — бяха часовете, които прекарваха заедно сами. Когато само докосването на пръстите му разпалваше в нея такова желание, че ѝ се струваше, че без него ще умре. Никой мъж досега не беше правил с нея това, което правеше

Франсоа дьо Лорвоар, и никой не ѝ беше налагал по такъв начин волята си. Преди да го срещне ѝ се струваше, че знае всичко за изкуството на любовта, но той ѝ беше показал такива бездни на собствената ѝ чувственост, че сега тя изтръпваше от ужас само при мисълта, че може да се лиши от тези изживявания. Да се лиши заради Клодин...

Защото ако Франсоа някога решише да се люби с Клодин по начина, по който го правеше с нея, това можеше да означава само едно: че се е влюбил в съпругата си...

Много бе вероятно обаче Клодин вече да се е уплашила от Франсоа — нещо, което не би могло да не събуди отвращението му. Следователно вероятността от този брак да излезе нещо бе много малка и тя — Елиз Паскал — щеше да направи всичко възможно да стане така. Защото независимо колко често Франсоа ѝ повтаряше, че няма да се ожени за нея, тя знаеше, че накрая ще стане негова съпруга. И това щеше да я отличи от всички велики куртизанки на Франция. Тя не беше родена за унижението да бъде прехвърляна от едно покровителство на друго: един ден щеше да стане графиня дьо Раси дьо Лорвоар. И въпреки че Кучката бе огромно препятствие, Елиз Паскал щеше да го преодолее — каквито и средства да се наложеше да използва.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Клодин седеше на дивана и с нарастващо недоверие слушаше какво ѝ разправя снаха ѝ. Предишната нощ Моник я беше поканила в стаята си с изненадваща топлина и след това ѝ бе казала, че още на сутринта ще дойде при нея, защото има да ѝ казва нещо изключително важно: но колкото и да напрягаше въображението си, Клодин не можа да отгатне за какво точно става дума.

— ... и затова толкова много исках да дойдеш снощи при мен — продължаваше Моник. — Знам колко е егоистично да те занимавам с това точно през медения ти месец, но нямаш представа колко е прекрасно най-после да имаш сестра, някой, с когото да можеш да споделяш. Надявам се, че и ти ме възприемаш по същия начин. Пък и толкова добре познаваш Фреди! Това ще му помогне — да има тук един близък човек, а той толкова много те обича. Признавам, че отначало ревнувах малко, но сега... О, Клодин, толкова съм щастлива! Изненадана ли си? Не, не отричай, разбира се, че си. Всички ще се изненадат, когато им кажем, но какво значение има разликата във възрастта ни, когато се обичаме? Франсоа е толкова по-голям от теб, но на никого не му прави впечатление, нали?

— Не, не става дума за това — смотолеве Клодин, помъчи се да се усмихне и попита: — Определили ли сте датата на сватбата?

— Не, още не. Може би е малко рано да правим нова веднага след твоята. Винаги съм си мечтала за сватба през пролетта, какво ще кажеш? Догодина през пролетта?

— Мисля, че звучи чудесно — отвърна Клодин. Какво друго можеше да каже?

— Ще кажа на Фреди по-късно. Сигурна съм, че ще е съгласен. Той е луд по мен.

— А ти? Ти луда ли си по него?

Моник се засмя кокетно.

— Разбира се! Как може някой да не е луд по Фреди? Толкова е романтичен. Пише ми стихове. Ако обещаеш да не казваш на никого,

ще ти ги покажа — толкова са страстни, че просто се изчервявам, когато ги чета.

— Той още колко ще остане в Монвис? — попита Клодин. — Искам да кажа, леля Селин няма ли да се връща скоро в Париж?

— О, не си ли чула? Но разбира се, откъде да чуеш! Селин е решила да остане в Монвис за неопределено време и е казала на Фреди, че може да ѝ гостува, колкото реши. Аз естествено го поканих в Лорвоар, но той ми каза, че ще му е малко трудничко да живее под един покрив с мен през цялото време. Не е ли наистина палав? Да си мисли такива неща?

Моник не стоя дълго и когато си тръгна, Клодин въздъхна облекчено. Да се прави на щастлива от брака си беше едно — и само тя си знаеше какво ѝ коства — но да демонстрира щастие по повод отношенията между Моник и Фреди наистина надхвърляше възможностите ѝ. Познаваше много добре Фреди и беше сигурна, че това е някакво ужасно недоразумение, но нищо не можеше да се направи, преди да е говорила с него.

Следобед тя подкара колата в проливния дъжд за Монвис с плътно спуснат гюрук и включени на максимална скорост чистачки. Почти през цялото време в Биариц беше мислила и много от мислите ѝ бяха за леля Селин и баща ѝ.

Когато онази зловеца ранна утрин се бе върнала сама в Монвис, вече бе в състояние на шок и гледката в стаята на Селин просто я беше довършила. По-късно същия ден, след като се беше успокоила малко, тримата бяха разговаряли; Бивис и леля Селин бяха успели да разсеят всякакви съмнения, че връзката им е започнала много след смъртта на Антоанет, а Клодин ги увери, че ги разбира и им прощава. И наистина беше простила на баща си; но някак не ѝ беше толкова лесно да прости на Селин и в гнева си тя я нарече с обидни думи. Срамът от тази постъпка бе допълнил нещастieto ѝ в Биариц и сега най-голямото ѝ желание беше да се види с леля си и да си изяснят нещата... Но когато пристигна, ѝ казаха, че леля Селин е заминала до модния салон в Тур и не я очакват да се върне преди четири часа.

Сърцето на Клодин се сви. След като Селин бе заминала чак в Тур в деня на връщането ѝ, сигурно умишлено я отбягваше... или я наказваше. Но малко се разведри, когато видя Фреди да наднича през вратата на библиотеката.

— О, не, Селин не те отбягва — увери я Фреди, когато му каза какво си мисли. — Просто имаше уредена среща в Тур — не очакваше да се върнеш до края на седмицата и аз ѝ казах да отиде да си свърши работата, защото нямах търпение да поговоря насаме с теб.

— Така ли? — каза Клодин с двусмислена усмивка и бузите на Фреди пламнаха.

— Радваш ли се, че се върна? — попита той. — Хареса ли ти Биариц?

— Хубаво е. А ти как прекарваш тук?

— О, добре — унило каза той.

Безизразният му глас я накара да се усмихне.

— Всичко е наред, Фреди — каза тя. — Моник вече говори с мен. Така че давай, кажи какво си направил, немирник такъв. Или може би трябва да те наричам Казанова?

— Моля те, недей — отвърна той с болка в гласа. — Недей! Нямам представа как се случи, но, Кло, на практика вече съм стоден!

— И аз така чух — подсмихна се тя. — И от изражението ти разбирам, че май не го искаш.

Той поклати отчаяно глава.

— Тогава най-добре да започнеш от самото начало. И не се паникьосвай толкова. Сигурна съм, че ще намерим някакво решение.

Но към края на печалната му история Клодин вече не беше толкова убедена. Ако Фреди, разбира се, беше поне мъничко като Франсоа, нямаше да има никакви проблеми, но с неговото джентълменство той сигурно се чувствуваше длъжен да се ожени за момичето, което е целунал, независимо дали е правил нещо друго. И Моник естествено го знаеше. Но вместо да се ядоса на Моник, Клодин изпитваше само съжаление към нея. Това, че се е чувствувала толкова отчаяна, че да използва подобни номера с едно момче, наистина беше тъжно.

— Какво можем да направим, Кло? — попита Фреди, като я гледаше с ясните си, добродушни като на кученце очи. — Смяташ ли, че ще мога да се отърва?

Клодин поклати глава.

— Не знам, скъпи. Ако бях сигурна, че ще помогне, щях лично да говоря с Моник, но... — видя как лицето му помръкна и се засмя.

— Знам, че те е прелъстила, но тя ми каза, че си й писал някакви много страстни стихове...

— Но, Кло, не съм имал намерение да...

— О, хайде, Фреди! Просто не си знаел, че може да се стигне до женитба. Сега вече си абсолютно сигурен, че не би искал да й направиш предложение, така ли?

— О, абсолютно!

— Хм... — Клодин замълча за миг. — Е, сега трябва просто да се измъкнеш от тази каша и да се върнеш в Оксфорд, преди да е станало прекалено късно. Въпросът е как.

Той впери умолителен поглед в нея и като се наведе напред, тя го целуна по върха на носа.

— Знам, че ще измислиш нещо, Кло. Сигурен съм, че ще измислиш.

В този момент телефонът започна да звъни и Клодин стана да се обади.

— Е, каквото и да измисля — каза тя преди да вдигне слушалката, — това трябва да ти бъде за урок, Фреди Прендъргаст, така че ти ще бъдеш този, който ще я разубеди... Да, Моник. Селин я няма, заминала е в Тур. Да, тук е. — Тя се засмя с глас, когато Фреди започна да й прави отчаяни знаци, че го няма. — Ще ти го дам.

Без да сваля поглед от нея, Фреди пое слушалката и като продължаваше да се смее, Клодин излезе в гостната, за да му спести поне част от притеснението.

След пет минути Фреди се появи с червено като връзката си лице и безобразно разрошена коса.

— Моник ме помоли да ти напомня да поканиш Селин и мен на вечеря довечера — продума той с гробовен глас.

— Разбира се — отвърна Клодин. — Смятай се поканен. — Изчака малко и попита: — Е, какво друго каза?

— О, Кло — едва не се разплака той и стисна главата си с ръце. — Иска да обявим годежа. Довечера!

— О, Фреди — въздъхна театрално Клодин.

Той се тръшна на дивана и изстена трагично:

— Аз съм обречен. Обречен съм!

— Ще поговоря с нея да го отложи.

— Не искам отлагане! Искам анулиране! — извика той.

— Невинаги получаваме това, което искаме в този живот, Фреди — каза тя малко по-рязко, отколкото имаше намерение. Той я изгледа уплашено и тя побърза да продължи: — Наистина мога да ти гарантирам отлагане. След няколко дни ще се върне Люсиен. И тогава, освен ако Франсоа не замине някъде, ще се събере цялото семейство и ще посъветвам Моник да обяви годежа тогава. Какво ще кажеш?

— По-добре е — кимна унило Фреди. — По-добре е, но не е идеално.

— Фреди! Значи продължаваш да поемаш върху себе си мировата скръб? — Селин бе застанала на прага. — Добре дошла, ma cherie.

Клодин се хвърли в прегръдките ѝ.

— Лельо Селин. О, лельо Селин, толкова съжалявам. Толкова...

Селин сложи пръст на устните ѝ и тя млъкна.

— Няма нищо, за което да съжаляваш, cherie. По-късно ще говорим. Сега ще прием чай.

Разбира се, не можеха да говорят пред Фреди, но леля ѝ вече бе дала ясно да се разбере, че ѝ е простила онова ужасно избухване, и Клодин усети как от плещите ѝ се смъква огромно бреме.

Малко след пет часа телефонът отново иззвъня и Пиер дойде да съобщи на Фреди, че е за него. Хапейки устни да не се засмее при вида на нещастното му лице, Клодин едва изчака да излезе от стаята и се обърна към леля си.

— Май се е забъркал с Моник дьо Лорвоар и доколкото разбирам, ще трябва да се оправя сам — каза тя.

— И аз така мисля — отвърна Клодин. — Но не мога да го изоставя съвсем — в края на краищата, той е само на деветнайсет. — Тя замълча и погледна Селин право в очите. — Както и ти не ме изоставяш, макар че съм вече на двайсет и две. Признай си, че затова остана в Монвис.

Селин се усмихна и погали с пръсти лицето ѝ. После си наля още чай и попита:

— Може ли да попитам защо се завърна толкова скоро от Биариц?

— Времето беше ужасно и Франсоа сметна, че е най-добре да се приберем — отвърна спокойно Клодин.

Селин кимна.

— Като изключим това, че както чух, Франсоа е в Париж. — И изгледа племенницата си с присвити очи. — Как вървят нещата между вас?

— Както са вървели винаги.

— В смисъл?

— В смисъл, че все още преживявам шока от изгубването на девствеността си.

Селин започна да се дразни.

— Моля те, не се отнасяй с мен като с идиот, *cherie*. Трябва да е имало нещо повече от това, за да избягаш през първата си брачна нощ, но ако не искаш да ми казваш, недей.

— Извинявай — отвърна нежно Клодин, — но няма никакъв смисъл да навлизаме в подробности защо съм го оставила онази нощ, това вече е история. Оттогава нещата се промениха много. Сега вече бракът ни ще устройва и двамата.

Селин въздъхна. Всичко това никак не ѝ харесваше.

— Защо имам чувството, че това е началото на една доживотна присъда? — каза накрая тя.

— Всички бракове са доживотни присъди — засмя се Клодин, — ако толкова ти харесва този израз. А мойт не е чак толкова лош. Имам Соланж и Луи — а с Моник можем да станем чудесни приятелки. А сега, след като и ти си тук, мога да кажа, че съм заобиколена само от хора, които обичам.

— Но...

— И — прекъсна я Клодин, — ако двамата с Франсоа продължим по този начин, скоро в Лорвоар може да се появи и едно бебе. Така че всички ще бъдат щастливи, включително и съпругът ми.

— Значи се любите? — каза Селин.

— Франсоа не го определя точно по този начин, но... да, мисля, че да. — Тя отмести поглед. Не ѝ се искаше да навлиза в подробности за нощните борби, които водеха с Франсоа, особено сега, след като бе разбрала, че животът може да е много по-лесен, ако просто прави каквото ѝ каже той. Макар че не му допадна много, когато запя с пълен глас „Марсилезата“... Нямахме да го прави повече...

Вратата се отвори и Фреди само дето не се строполи на пода.

— Кло! — извика той. — Кло! Нали помниш за какво говорихме преди малко? Е, току-що проведох най-щастливия телефонен разговор

в живота си и мисля, че всичките ми проблеми са решени!

Докато Фреди ѝ разкрие целия си план да се откопчи от Моник, започна да се здрачава. Все още ѝ се искаше да отиде на гости на Лилиан сен Жак и Клодин си помисли, че точно сега е най-удобният момент — преди да се върне в замъка и да се преоблече за вечеря.

Когато пристигна в селото, небето беше почти тъмно. Докато минаваше покрай кръчмата, зърна Арман и за момент се изкуши да отиде при него — вътре изглеждаше толкова уютно! Но беше дошла да види Лилиан, а не Арман, а нищо на света не можеше да се сравни с уютта в кухнята на Лилиан сен Жак, където навсякъде по стените висяха венци чесън и билки, имаше безброй чинии и тигани и от фурните винаги се разнасяше толкова апетитен аромат... Устата на Клодин се напълни със слюнка още щом слезе от колата и изтича през дъжда до прага.

Лилиан я посрещна с беззъбата си усмивка. Черната ѝ забрадка беше прилежно вързана под брадичката, а върху безформената си черна рокля бе завързала избеляла престилка. Клодин се бе срещала с нея само няколко пъти преди сватбата, но също като Соланж и Моник, я възприемаше като част от семейството.

Прегърнаха се и Лилиан я въведе в затоплената кухня, сияеща от удоволствие, че ѝ е дошла на гости толкова скоро след сватбата. Настани я на масата, след това ѝ наля чаша горещ бульон от гърнето на печката и продължи да бели картофите, струпани на масата, като през цялото време ѝ разказваше с тих, леко дрезгав глас за последните събития в селото. Знаеше всичко, което би могло да се знае, но в думите ѝ нямаше и капчица злоба; откриваше доброто във всеки, дори когато нямаше нищо добро.

После наля по една голяма чаша лорвоарско вино и пушна радиото и Клодин чу последната част от външните новини, докато домакинята слагаше зеленчуците към агнешкото задушено, което приготвяше за вечеря на Арман.

Единствената светлина в кухнята идваше от огъня в огромната камина. Клодин отпусна клепачи и притвори очи, слушайки с половин ухо монотонния глас на говорителя по радиото — съобщаваха подробности по новото споразумение, което Англия подписа с Германия. Почти беше задрямала, когато вратата рязко се отвори и Арман нахлу вътре заедно със студения въздух.

— Bonsoir, Арман — усмихна му се тя.

— Bonsoir, madame.

Беше го виждала само веднъж — в деня на сватбата, и сега отново си спомни колко я беше изненадал. От онова, което ѝ бе разказал Люсиен за смъртта на жена му и на детето, беше очаквала, че около него ще витае някаква трагична атмосфера. Но напротив — красивото му лице грееше приветливо, а големите му сини очи блестяха и се смееха, докато танцуваше с по-възрастните жени в залата.

— Виждам, че пробвите миналогодишната реколта — усмихна се той.

— Предполагам, че е една от най-добрите — каза тя.

Той се замисли за миг.

— Не е най-доброто. Но ще се продаде.

— Радвам се да го чуя — засмя се тя. — Между другото, много се радвам, че си дойде. Искам да обсъдим нещо.

— О? — погледна я учуден той, докато си сваляше сакото и го слагаше на облегалката на стола. После седна и подпря русата си глава с една ръка, а майка му сложи пред него една чаша и му наля вино.

— Е, това е по-скоро едно предложение — каза Клодин. — Франсоа ми каза, че приближава гроздоберът и че навремето след прибирането на реколтата в имението са се организирали тържества. Чудя се дали ще е добре да подновим традицията. Какво мислиш?

— Мадам дьо Лорвоар — отвърна Арман с известна ирония, — вие ще станете много по-популярна, отколкото вече сте, ако продължавате да излизате с подобни идеи.

— Значи ще помогнеш?

— Разбира се, madame.

— Прекрасно. И моля те, спри да се обръщаш към мен с „мадам“. Много добре знам, че дори графа и графинята наричаш Луи и Соланж. Погрижи се да се чуе. Имам предвид за тържествата. Виж кой иска да участва, с какво ще помогне, кой ще направи някакво дарение...

— Французин и дарение! — възкликна присмехулно Арман.

Клодин се разсмя, Лилиан също се подсмихна. Арман пресуши чашата си, напълни отново чашата на Клодин, след това си запретна ръкавите и отиде до емайлираната мивка под прозореца.

— Имаш ли нещо конкретно предвид за празника? — обърна се Лилиан към гостенката си.

— Още не съм сигурна — отвърна Клодин. — Точно затова исках да говоря първо с теб и Арман...

Докато Клодин и майка му обсъждаха различните възможности, Арман си изми ръцете, взе една кърпа и се обърна. Клодин бе с гръб към него и когато погледна пищните ѝ къдрици под екстравагантната ѝ шапка и изящните ѝ бледи ръце върху масата до чашата с вино, в гърдите му внезапно се събуди тревога. Тя правеше всичко възможно да не се издава, но Арман го бе прочел в очите ѝ: беше самотна и объркана, и изплашена. Прииска му се да я прегърне и да ѝ каже, че винаги може да разчита на него, ако ѝ се наложи. Но това, разбира се, беше немислимо. А дори да го направеше, как би могъл да ѝ го каже? Изключено бе да ѝ каже, че мъката в тези прекрасни сини очи му напомня за погледа на една друга жена — една жена, която бе обичала Франсоа. Тя бе гледала по същия начин няколко седмици преди да умре.

Арман знаеше, че Клодин е чувала за Ортанс, защото Люсиен му беше казал, но беше сигурен, че не знае цялата истина за онова, което се бе случило онази нощ в избите. С изключение на Франсоа, Луи и доктор Лебрюн, Арман беше единственият човек на света, който знаеше за това. Беше го видял със собствените си очи. Дори Франсоа не знаеше за това; не беше казвал на никого, освен на жена си Жаклин. Как бе чул гласове и бе излязъл от крайната изба и бе замръзнал от ужас, когато видя Франсоа и Ортанс да се борят за ножа. Как стоманеното острие бе проблеснало в огромната ръка на Франсоа и се бе забило в гърдите ѝ.

Франсоа с такава скорост я грабна и изтича с нея в колата си, че докато Арман стигне до изхода, ситроенът вече се отдалечаваше. След това отнякъде изникна Луи и по израза му бе ясно, че също е станал свидетел на случилото се.

— Ще я закара при доктор Лебрюн — бе казал Луи с равен глас.

— Откъде знаеш, че ще я кара при доктора? — попита Арман и напрегнатият му глас отекна някак тайнствено в тишината на избата.

— Познавам сина си — отвърна Луи. — Но ако имаш някакви съмнения, можеш да отидеш след него. — И той започна да развива маркуча, окачен на стената.

— Какво правиш? — попита Арман.

— Ще почистя.

Едва тогава Арман забеляза кръвта по пода и това го върна към действителността.

— Не можеш да го направиш — извика той. — Аз видях всичко...

— Тя не беше мъртва. Когато я изнесе, не беше мъртва. Защо мислиш, че ще я кара при доктор Лебрюн?

— Но, Луи, ако не оживее, Франсоа ще...

— Ще я спасят — прогърмя гласът на графа.

Само че не успяха. Лебрюн цяла нощ се беше борил за живота ѝ, но накрая Органс умря и никой не призова Франсоа пред съда. Арман нямаше представа какво е казал Луи на семейство Буршан, но скоро след това те напуснаха Франция и доколкото знаеше, не се бяха връщали.

Оттогава бяха минали повече от две години, но Арман продължаваше да се обвинява, че е мълчал. Ала както бе споменал още тогава Луи, след като семейство Буршан предпочитаха нещата да се потулят, редно бе искането им да се уважи. И може би така наистина беше най-добре. Иначе щеше да се наложи да свидетелствува срещу Франсоа и Луи и въпреки че не се притесняваше за Франсоа, беше сигурен, че баща му би желал да стои на страната на графа. Ако проговореше — независимо дали съдът щеше да му повярва, или не — след това трябваше да се махне от Лорвоар, а това би разбило сърцето на майка му.

Дълго време след тази нощ Арман не можеше да погледне Франсоа, без да си спомни сцената в избата и останалите неща, с които дори и сега му беше тежко да живее.

Но с времето започна да му олеква — главно защото Франсоа продължи да се отнася с него както винаги досега — като с брат.

Гласът на Клодин го върна в настоящето.

— Това е чудесна идея, Лилиан — казваше тя. — Мисля, че наистина можем да изкараме целия празник тук, във вашата къща! И толкова мило от страна на Арман, че е съгласен да ни попее...

— Какво? — изръмжа той. — Аз да пея?

— Да, да пееш — потвърди тя. — Каквото и да е — по твой избор. Майка ти каза, че имаш прекрасен глас, а аз мога да свиря на

пиано, така че ще те чакам в замъка да репетираме всяка вечер от утре до прибирането на гроздето.

— Сериозно ли говориш!

— Разбира се, че да — отвърна Клодин и смигна на Лилиан. Всъщност, като се замисли, идеята не ѝ се стори никак лоша. — Значи е уредено. — Тя стана и си взе ръкавиците. — Ако познаваш някои други таланти в селото, обади ми се. Мисля, че идеята за кабаре е чудесна. Ще трябва да помислим и за Соланж, тя също ще иска да се включи. Може би ще можете да изпеете нещо заедно, Арман.

— Ей, чакай малко...

— Ще помисля и за някоя малка пиеска за децата. Какво ще кажеш, Лилиан? Можем да направим „Спящата красавица“. Да, нещата май потръгват. Нямам търпение да кажа на Соланж. — Тя замълча, докато Арман се взираше в нея и се чудеше какво да мисли. — Е — продължи Клодин, — остава да измислим нещо за Франсоа. Какво смяташ, че ще му подхожда?

Арман избухна в смях.

— Ще ти кажа нещо. Ако успееш да накараш Франсоа да се включи, ще имаш безусловната ми капитулация и ще изпея каквото искаш със Соланж.

— Приемам предизвикателството — отвърна с усмивка Клодин. — А сега наистина трябва да тръгвам.

Арман я изпрати и остана на прага дълго след като светлините на колата ѝ изчезнаха в мрака. Забележителна жена, наистина забележителна! Ухили се. И доста наперена! После се върна в кухнята и каза на майка си със засмени очи:

— Но аз не мога да пея!

Когато Клодин се прибра, Франсоа вече се беше върнал, но се видяха чак когато той слезе в гостната преди вечеря. Клодин бе седнала до прозореца и обсъждаше тържеството със Соланж, когато вратата се отвори, и без да има нужда да се обръща, тя усети, че е той.

Клодин вдигна поглед, но той заговори някакъв човек, който преди това ѝ се беше представил като капитан Пол Палол. Били пристигнали заедно с Франсоа от Париж.

Франсоа пошушна нещо на Жан-Пол, иконома, след това се обърна да поздрави Селин и Фреди. Не погледна нито веднъж към нея. Тя не сваляше поглед от него, с единственото желание да може да му

върне по някакъв начин унижението, но успя да преодолее желанието си и продължи разговора си със Соланж.

По-късно, по време на вечерята, сервирана пред бумтящата камина в трапезарията, Франсоа продължи да разговаря главно с баща си и капитана. На Клодин ѝ се искаше да може да е също толкова безразлична към присъствието му, колкото и той явно беше към нейното. Най-послед тя насочи вниманието си към Моник, която за нейно най-голямо слисване, говореше развълнувано за сватби. Не беше трудно да я убеди да отложи обявяването на годежа, докато се събере цялото семейство, но като я слушаше сега и гледаше как трескавите ѝ очи непрекъснато търсят погледа на Фреди, не можеше да не се изпълни със съжаление. Начинът, по който Фреди бе намислил да се отърве от нея, наистина щеше да ѝ причини много болка; тя не заслужаваше точно такова зарязване, независимо от подхода ѝ към Фреди. Може би трябваше да се опита да поговори още веднъж с него преди той да разговаря с Моник...

Клодин усети погледа на леля си върху себе си и я погледна с усмивка, след това се заслуша в думите на капитан Палол.

— Разбира се — казваше той, — английската флота може да има сто и осемдесет бойни кораба, но ние имаме петнайсет повече от германските двайсет и два, нали знаеш?

— Независимо от това и независимо какво казват във Външното министерство — отвърна Франсоа — едва ли бихме могли да разчитаме на Кралския флот. Министрите и...

Преди да осъзнае какво прави, Клодин отвори уста и каза:

— Но аз чух по радиото, че днес Кралският флот е подписал споразумение с Германия, така че сигурно... — Сърцето ѝ внезапно забави ударите си, когато Франсоа насочи буреносния си поглед към нея. Около масата се възцари тишина и тя усети как се разтреперва.

В следващия миг Луи внезапно се разсмя и като сложи ръка върху нейната каза:

— Англия и Германия подписаха това споразумение още през юли, *ma chérie*. Това, което си чула днес, е, че по това споразумение вече започват да възникват някои трудности.

Клодин наведе поглед в чинията си, усети странна сухота в устата си и разбра, че няма да може да яде. Това беше просто една малка грешка, една най-обикновена грешка... Тя погледна скришно

към Франсоа и усети как цялата се изпълва с гняв. Но гневът не беше разрешение — вече го беше научила — и сериозните разговори с него не бяха за предпочитане. Единственото, което би могла да направи, беше да се опита да не му обръща внимание, а да се включи колкото може по-активно в живота на Лорвоар и никога, никога да не го прекъсва, когато говори...

Селин и Фреди не останаха дълго след вечеря и за голямо облекчение на Клодин, Моник също се оттегли рано, така че двете със Соланж се качиха в гостната на Клодин да пийнат нещо преди лягане. Луи, Франсоа и капитанът останаха в библиотеката доста късно след полунощ, а през това време Клодин лежеше в леглото си и слушаше есенния дъжд.

Когато чу вратата на апартамента да се отваря, сърцето ѝ заби силно. Слушаше стъпките на Франсоа и си помисли, че е лежала толкова време будна само защото е очаквала да чуе тези стъпки. Как е възможно, ядосваше се тя, да се чувства толкова празна, когато го няма, и същевременно толкова да го мрази, когато е при нея?

Тя се пресегна да изгаси лампата до леглото. Не искаше да вижда лицето му, когато влезе, искаше ѝ се да се държи така, сякаш го няма, сякаш ужасното притискане на тялото му е някакъв кратък кошмарен сън. Но дълбоко в себе си знаеше, че не това е истинската причина да изгаси лампата; беше го сторила, за да не види болката в очите ѝ, ако реши да влезе.

Вратата се отвори и светлината от всекидневната очерта зловещия му силует. Въпреки че не можеше да види очите му, чувствуваше погледа му върху себе си и се загледа предизвикателно в него. И тогава, въпреки че ѝ беше трудно да повярва на ушите си, ѝ се стори, че го чува да въздиша примирено при перспективата да се бори отново с нея... Дълбоко в нея се надигна вълна от гняв и тя отметна рязко завивките, запретна нощницата над бедрата си и процеди:

— Ето, за това си дошъл, нали?

Той мълчаливо тръгна към леглото. Тя впи нокти в дланите си — но той не гледаше голотата ѝ, а се взираше подигравателно в очите ѝ. След това, без да каже нищо, хвана одеялото и я зави.

Тя продължаваше да се взира в него втрещено, с нарастваща тревога. Какъв ли мръсен номер ѝ готвеше пък сега?

Той се пресегна да светне лампата, след това мушна ръце в джобовете си, като през цялото време я гледаше спокойно в очите. Тя го наблюдаваше предпазливо как сяда на ръба на леглото и обляга рамо на таблата. Виждаше грозния белег на лицето му под дясното му око и блясъка на гладко сресаната му коса.

— Помолих нотариуса да дойде утре в три часа — каза той. — Той ще определи сумата, с която ще можеш да разполагаш. Ако сметнеш, че е недостатъчна, мога, естествено, да я увелича. Парите ще бъдат твои и ще можеш да ги използваш както намериш за добре...

— Имам си собствени пари — прекъсна го рязко тя.

Той кимна.

— Това ми е напълно известно. Но както ти казах, парите са твои и можеш да ги използваш, както намериш за добре. Ако сметнеш, че не са ти необходими... — той сви рамене — ... *sa ne fait rien*.

Тя го изгледа с подозрение; след това една друга мисъл внезапно прониза съзнанието ѝ.

— Откуп! — извика тя. — Това ли било? Значи с това искаш да си успокоиш съвестта и да платиш за всичко, което ми причиняваш? Или това е перверзният ти начин да ме накараш да се чувствавам като курва?

Той само стисна зъби, но не каза нищо. Тъмното му лице оставаше мрачно и неразгадаемо.

— След няколко дни ще замина — продължи той, все едно че тя не беше казвала нищо — и няма да ме има няколко седмици. Знаем, че изпитваш голямо уважение към родителите ми, и вярвам, че няма да ги огорчиш или притесниш. — Хвърли ѝ бърз поглед и тя разбра, че зад думите му се крие предупреждение. — Може да ти е трудно да повярваш — продължи той, — но бих искал да си щастлива тук в имението както заради семейството ми и децата, които се надяваме да имаме, така и заради самата теб.

— Ти си лъжец, Франсоа — каза тя. — Не те е грижа нито за мен, нито за моето щастие. Ако беше така, щеше да ме пуснеш. Щеше да прекратиш тази пародия на брак и да ми дадеш развод, който...

— Този въпрос е приключен, Клодин. Сега ти си моя съпруга — за зло или за добро, както и аз съм ти съпруг. Опитай се да свикнеш с тази мисъл. Ще ти бъде по-леко, ако ме послушаш.

— Ами ти? Толкова ли ти е приятно да имаш съпруга, която те презира?

Той се усмихна и когато я погледна, очите му сякаш проникнаха в нея — толкова навътре, че по бузите ѝ изби червенина. Сякаш бе прочел и най-скритите ѝ мисли.

— Скоро ще разбереш, че ти позволявам голяма свобода в нашия брак — каза той, без да обръща внимание на въпроса ѝ. — Много по-голяма, отколкото всъщност имат повечето жени. Както знаеш, искам от теб само едно нещо и сигурно ще си доволна да чуеш, че щом родиш момче, с което да продължиш рода Лорвоар, всякакви сексуални връзки между нас ще приключат. Тогава единственото, което ще изисквам от теб, ще бъде да си добра майка и да бъдеш дискретна с любовниците си. — Той се изправи. — Тази нощ ще те оставя да се наспиш на спокойствие. Но ще се чувствавам длъжен да упражня съпругеските си права още веднъж, преди да замина, за което ще те уведомя предварително. Междувременно утре в три часа върви в библиотеката да се срещнеш с нотариуса.

Той изгаси лампата и излезе. Внезапно, без да си дава време да помисли, тя скочи от леглото и се втурна в гостната.

Франсоа стоеше до масата и преглеждаше някакви документи. Когато я чу, вдигна поглед и на лицето му се изписа досада и раздразнение.

— Мисля, че би трябвало да знаеш — каза гневно тя, — че това, което ти искаш и което ти ще решиш кога да направиш, просто ще бъде немислимо за мен.

За нейно най-голямо учудване той започна да се смее.

— Това ли е твоят начин да ми кажеш, че ме искаш в леглото си? Още сега?

Тя го погледна ужасена. Изобщо не бе помисляла подобно нещо.

— Или не съм те разбрал правилно?

Той тръгна бавно към нея, тя отстъпи една крачка и изкрещя:

— Какво правиш?

Франсоа я изблъска в спалнята.

Усмивката бе изчезнала от лицето му и той отново изглеждаше отегчен. Тя сви юмруци и замахна. Успя да го удари три пъти, преди той да хване ръцете ѝ и да ги извие зад гърба ѝ. Тялото ѝ се озова

прилепено до неговото и тя усети как я пронизва желание. Той я стисна още по-силно и тя изстена от болка.

— Значи — каза той, почти докосвайки устата ѝ с устни — имаш склонност към насилствен секс? — После, като видя изражението ѝ, се засмя, но когато погледът му продължи по-надолу, Клодин усети как устните ѝ започват да потрепват и миглите ѝ запърхаха, сякаш очакваше докосването на неговите устни. — Боя се обаче, че тази вечер нямам настроение да ти бъда в услуга — каза той — нито с насилие, нито по друг начин. — И я пусна толкова рязко, че тя залитна към леглото.

Той излезе и се прибра в стаята си. Главата ѝ се въртеше, сърцето ѝ думкаше болезнено, дланите ѝ пареха. Тя се хвърли на леглото и притисна бузи в коленете си, сякаш се опитваше да се освободи от непоносимото унижение. Какво ставаше с нея? Какво я беше накарало да се втурне по този начин към него? В Биариц си беше помислила, че е преодоляла това коварно влечение, че е успяла да победи предателството на собственото си тяло; но когато току-що я беше притиснал към себе си, когато усети устните му близо до своите... беше го пожелала повече от всякога.

Не можеше да разбере себе си. Беше объркана, разгневена, възбудена. Защо се бе превърнала в жертва на тази всепоглъщаща страст? Да, сигурна беше, че това е всичко в отношенията им; нямаше любов — не би могло да има, след като той се отнасяше с нея по този начин. Не, не го обичаше, знаеше, че не го обича. И не я интересуваше, че я беше отхвърлил, че ѝ беше казал, че може да си намери любовник, че ще прекъсне всякакви отношения с нея, след като си изпълни задължението. Всичко това не я интересуваше. Беше радостна. Мразеше го и никога нямаше да поиска да я докосне отново...

ДЕСЕТА ГЛАВА

Не беше спала добре, което едва ли беше изненадващо, но тази сутрин бе по-спокойна.

Една от срещите, които бе планирала за днес, беше с мадам Райнберг от селото, чиято къща се намираше до кръчмата. Клодин само бе виждала мадам Райнберг и по време на разходките си из селото беше особено впечатлена от децата ѝ — малката Жанет и още по-малкото ѝ братче Робер. Вчера следобед Лилиан ѝ бе казала, че баща им е избягал с друга жена, без да остави никаква бележка и никакви пари и съпругата му била съкрушена.

Клодин едва ли би могла да утеша нараненото ѝ сърце, но можеше да я увери, че децата няма да останат бездомни, и беше решила лично да плаща наема, докато се намереше някакво разрешение на въпроса. Това щеше да стане със собствените ѝ пари, а не с тези на Франсоа, от което идеята ѝ се стори още по-привлекателна, тъй като Франсоа беше собственик на земята. Разбира се, беше казала на Луи и Соланж какво възнамерява да направи, но те виждаха в това само желанието ѝ да се включи в живота на селото и бяха много доволни. И сега, след като вече бе готова да тръгне — в зелената си пола от рипсено кадифе, раираната вълнена блуза и плътния шлифер — Луи я изпрати до колата и ѝ каза да съобщи на Гертруд Райнберг, че не желае да им плаща никакъв наем до Коледа.

— А след това? — попита предизвикателно Клодин.

— О, имам чувството, че дотогава ще намериш някакво разрешение, *cherie*.

— Прекалено голямо доверие ми имаш, Луи!

— *Bien sur* — подсмихна се той. — Ти не познаваш значението на думата „провал“.

За миг тя се зачуди какво ли има предвид. Знаеше много добре, че Луи забелязва много повече, отколкото показва, но досега не беше обелил и дума за брака ѝ.

— Е — каза той, като ѝ отваряше вратата на колата, — като минеш покрай кръчмата, не забравяй да попиташ Гюстав дали има кубински пури. Кажи му, че съм готов да платя двойно. И не казвай нищо на Соланж.

Клодин се засмя. Доктор Лебрюн позволяваше на Луи по три пури на седмица и по една чашка бренди всяка вечер, което означаваше три пури и седем чашки повече от това, което му разрешаваше Соланж. Така че Луи разчиташе на останалите от семейството си за своите малки удоволствия.

Пред кръчмата няколко души играеха карти. Вече ги познаваше всичките и специално поздрави Тома, селянина с трактора, когото бяха срещнали с Люсиен преди няколко месеца. Знаеше, че той много се гордее, че е първият, който се е запознал с бъдещата графиня, и че продължава да досажда до смърт на приятелите си с историята как я е скастрил за лошото ѝ шофиране.

— Седнете, madame — изграчи той. — Гюстав! Донеси вино за мадам дьо Лорвоар.

— Прекалено ми е рано, Тома — засмя се Клодин. — И се обзалагам, че жена ти е на пазара и изобщо няма представа, че не си на полето.

— Тъй де, тъй — подсмихна се той, очевидно доволен от направената му забележка.

— Чуваме, че щяло да има увеселение по случай прибирането на гроздето — обади се Клод Дерло.

— Надявам се — отвърна тя — И търся доброволци за кабаретната програма, така че очаквам всички, да помислите какво... — Обърна се още преди да довърши думите си, защото чу шум от множество ситни стъпки зад себе си.

— Откъде, за бога, изникнахте всичките?

— Играехме край потока — отвърна Ришар, единият от внуците на Тома, застанал начело на групата деца.

— И не ми казвайте, че сте чули колата ми и сте си помислили: „бонбони!“.

Децата се разкикотиха, а тя бръкна в джоба си и им раздаде бонбони, като остави няколко за Жанет и Робер Райнберг.

Кръчмарят Гюстав излезе с бутилка вино и извика:

— Аха! Мадам се върна и слънцето отново изгря в Лорвоар!

Наоколо грейнаха усмивки. В следващия миг Клодин усети подръпване по джоба си и като погледна, забеляза, че малкият Ришар се опитва да си открадне бонбон.

— Un voleur! — извика тя и вдигна ръце в престорен ужас, а Ришар се дръпна и хукна през площада заедно с другите деца.

Често играеха тази игра, но днес, вместо да тръгне след тях, Клодин си спомни, че трябва да попита Гюстав за пурите на Луи.

— Si, запазил съм му — отвърна той.

— Може ли да си взема един бонбон, madame — попита някакво гласче.

Клодин погледна надолу и забеляза малко момиченце с ангелско лице и гъсти руси къдрици да се вира в нея. Беше на около шест години и държеше за ръка още по-малкото си братче. Изглеждаха толкова мили, че Клодин едва се въздържа да не ги прегърне.

— Боя се, че съм оставила бонбони само за Жанет и Робер Райнберг — отвърна тъжно тя.

— Но Жанет Райнберг съм аз — каза ѝ момиченцето, повярвало, че Клодин наистина не я е познала.

— Не! — прехапа устни Клодин. — Жанет Райнберг е бебе, а ти си толкова голямо момиче!

Лицето на Жанет грейна, когато ѝ подадоха бонбоните. След малко Робер каза с пълни уста:

— Моят татко замина.

Клодин кимна с усилие и преглътна буцата в гърлото си, после попита:

— Матап вкъщи ли е?

— Да — отвърна Робер и налага още един бонбон, без да сваля очи от нея.

Клодин се обърна към Гюстав.

— Ще взема пурите по-късно.

След това хвана чантата си под мишница и тръгна с двете деца.

Фреди Прендъргаст седеше на една дървена пейка до гълбарниците на Монвис и наблюдаваше как Моник идва към него през поляната. С всяка нейна стъпка усещаше как нетърпението му нараства и когато тя спря пред него, той вдигна поглед и се усмихна

едва-едва. Днес Моник изглеждаше особено привлекателна и това го отчая съвсем.

Моник му се усмихна щастливо и възкликна:

— Сигурно си много нещастен, че не можахме да останем насаме цяла седмица. На мен също ми беше тежко, но сега съм тук. — Тя взе ръката му, сложи я в скута си и я стисна окуражително. — Мислих за теб през цялото време, mon chou. Непрекъснато препрочитах поемите ти и цялата тръпнех, като си помислех колко ме обичаш. Наистина съм най-щастливата жена на света. — Тя повдигна брадичката му и го погледна в очите. — Нали не се сърдиш, че пожелах да изчакаме Люсиен да се върне, преди да обявим годежа?

Фреди поклати глава.

— Не, ни най-малко. — Гласът му беше напрегнат и нервен.

— Люсиен ще си дойде утре — усмихна се тя и облегна глава на рамото му. — И ще можем да кажем на целия свят. — Дори и да усещаше напрежението в него, тя не се издаде — след малко вдигна поглед и прошепна: — Целуни ме, Фреди.

Внезапно го обхвана паника, но като не знаеше какво друго да направи, целуна я бързо по устните и веднага погледна встрани.

Тя се засмя нежно.

— Страхуваш се, че някой може да ни гледа през прозореца, oui?

Той кимна отривисто и погледна отчаяно към небето, сякаш молеше провидението да се намеси и да го спаси.

— Имам изненада за теб — каза тя. — Искаш ли да разбереш каква?

Не, беше повече от сигурен, че не иска, но без да се усети, каза „да“.

— Мислих как да прекараме цяла нощ заедно — каза му поверително тя — и намерих разрешение. Ако дойдеш в Лорвоар след мръкване и се изкачиш малко в гората — зад замъка е много стръмно, така че трябва да внимаваш — ще намериш едно мостче, което води към коридора на детската стая. Това е до спалнята на Клодин и трябва да бъдем съвсем тихи, но ако дойдеш след полунощ, тя сигурно вече ще е заспала.

Той направо зяпна. Тази жена наистина трябваше да си е изгубила ума, щом можеше дори за миг да допусне, че би се съгласил да тръгне през гората посред нощ.

— Планът е идеален, какво ще кажеш? — Тя очевидно сметна ужаса му за възхищение от гениалността на предложениия план.

От устните му се откъсна странен звук. Моник се засмя, наведе се и го целуна.

— Значи ще дойдеш довечера?

Довечера! Искаше от него да отиде довечера!

— Тъ... ами... тъ... има един малък проблем.

— Un probleme? — повтори тя, все още усмихната.

— Да. Е, такава... нали разбираш? Имам... имам... приятелка...

— Продължавай — едва успя да продума тя.

Той сви рамене и се опита да се усмихне.

— Ами, всъщност това е. Имам приятелка. — Имаше и още нещо, но той не посмя да продължи, понеже лицето ѝ пребледня като платно.

— Но ти ми каза, че никога не си...

— О, наистина не сме... — увери я той, когато разбра, че намеква за девствеността му, и не искаше да го помисли за лъжец. — Тереза не е такава момиче.

В мига, в който Моник му залепи звучна плесница, той осъзна, че е допуснал огромна грешка.

— Съжалявам... — запелтечи той. — Не исках да кажа това... Исках да кажа... Исках да кажа, че... Тя е още малка. Много, много помалка от теб...

Никога през живота си не беше виждал подобно изражение и като изстена, той се хвана за главата. Усещаше я как трепери и му се искаше никога да не бе стъпвал във Франция, да не говорим за Монвис, когато в следващия миг, за негов най-голям ужас, я чу да го моли:

— Но не можем ли просто да прекараме една нощ заедно? Това не пречи да дойдеш в замъка... Няма значение, че...

— Не мога! — почти проплака той. — И не защото не искам, напротив, искам, и то много, но разбираш ли... Тереза... Е, Тереза пристига днес.

Тя остана неподвижна насреща му, с широко отворени от недоумение очи, докато накрая, сякаш за да го довърши, буквално рухна пред очите му. Никога през живота си не се беше чувствувал по-зле.

— Съжалявам — измърмори той. — Нали разбираш, тя ми беше приятелка отпреди, но през юли ми каза, че не иска да ме вижда повече. Така че, когато ти казах, че нямам приятелка, не те излъгах. Но вчера ми се обади от Париж и ми каза, че си е променила решението.

— И ти я покани в Монвис?

— Да — призна унило той.

Моник просто не знаеше какво да каже. Имаше чувството, че някой я е ударил. Пое дълбоко дъх. Щастието отново ѝ се изплъзваше. В гърдите ѝ избухна нечовешки гняв. Искаше ѝ се да закрещи, искаше ѝ се да падне на колене и да проклина Бога, искаше ѝ се да хукне и да избяга от непоносимата болка, която разяждаше душата ѝ. Искаше да натроши всичко около себе си; да се просне на земята, да прегърне краката му с две ръце и да го моли да я обича, да го накара да разбере, че не може да постъпи така, не може да я зареже, особено след като вече бе казала на Клодин...

Внезапно тя притихна и погледът ѝ започна да блуждае безцелно наоколо. Фреди бе толкова ужасен, че от нерви избухна в смях. За негова изненада обаче, тя взе ръката му и я задържа в дланите си. Той гледаше надолу, изтръпнал от ужас; имаше усещането, че ще му счупи костите на всички пръсти. Минаха няколко минути, без никой от двамата да се помръдне, после, много внимателно, той вдигна поглед към лицето ѝ. За негово най-голямо облекчение първоначалното ужасно изражение беше изчезнало и на негово място се бе изписала такава сърцераздирателна тъга, че очите му се насълзиха.

— Няма нищо, Фреди — продума накрая тя. — Разбирам те. Наистина съм твърде стара за теб и съм сигурна, че един брак между нас може да ме направи още по-нещастна. Постъпил си много разумно, като си поканил приятелката си, и мисля, че тя ще си прекара тук чудесно с теб. Заведи я при водопада и елате на чай в Лорвоар някой следобед. Знаеш колко обича да посреща гости Матап, а и аз много бих искала да се запозная с нея. — Тя забеляза недоверието в погледа му и се усмихна. — Не се притеснявай. Няма да правя сцени. Това, което беше между нас, е много специално и ще остане завинаги в паметта ми като най-скъп спомен. Нямам никакво желание да го засенчвам с нещо. Целият живот е пред теб и вярвам, че понякога ти също ще си спомняш за мен...

— О, да! — извика пламенно той и притисна ръцете ѝ към гърдите си. — Ще си спомням!

Тя стана.

— Моля те, не го преживявай толкова дълбоко, Фреди, и не мисли, че си ме наранил толкова дълбоко, че да не мога да го понеса. Тъжно ми е, разбира се, но не бива да забравяш, че съм свикнала на такива неща... — Тя преглътна буцата в гърлото си и въздъхна: — Тя е родена с късмет... твоята Тереза.

— О, Моник! — извика Фреди и я прегърна. — Благодаря ти! Благодаря ти! Ти си чудесна жена!

— Може би — прошепна тя и като отмести нежно ръцете му, се обърна и тръгна през поляната.

Фреди гледаше след нея и си мислеше колко лесно бе станало всичко; дори започна да се чуди дали настина е постъпил правилно. Но беше твърде късно да съжалява — Тереза щеше да пристигне след час-два и той нямаше търпение да я посрещне. Изчака, докато Моник изчезне зад хълма към замъка, и се запъти към реката да напише балада за преоткритата си любов.

Клодин тъкмо бе влязла в избите за уговорената си среща с Арман, когато откъм стълбите се чува забързани стъпки и един яден глас изкрещя:

— Кучка!

Сепнати, и двамата вдигнаха очи и забелязаха един силует, очертан на входа.

— Моник — едва продума Клодин.

— Искам да говоря с теб, кучко такава! — изкрещя Моник и преди някой от двамата да успее да отговори, се обърна и побягна.

— Какво става, по дяволите? — попита Арман.

— Не знам. — Клодин успя да запази спокойствие. — Но мисля, че се досещам. — И като му се извини, тръгна след Моник.

— Мадмоазел е горе във вашия апартамент, madame — осведоми я Жан-Пол.

— Защо? — изпищя Моник още щом я зърна. — Само ми обясни защо!

— Била си в Монвис? — каза Клодин, като затвори вратата и се облегна на нея.

— Идеята е била твоя, нали? — изсъска Моник. — Ти си посъветвала Фреди да го направи. Но не е било достатъчно просто да ме зареже, нали? Казала си му да покани и тази малка глупава курва в Монвис!

— Не е вярно. Моник, моля те, слушай...

— Лъжеш! Всичко между нас вървеше чудесно, преди ти да говориш с него...

— Опитах се да...

— ... преди да ме убедиш да отложа обявяването на годежа. И аз ти се доверявах! Повярвах в теб и ето как ми се отблагодаряваш! Ти си змия, отровна змия. Не можеш да понасяш някой около теб да е щастлив, защото бракът ти е един фарс. Е, ще ти го върна, Клодин Рафърти, ще видиш ти...

— Тя се казва Клодин дьо Лорвоар.

На прага на спалнята застана Франсоа.

— Не ме интересува как се казва! — изкрещя Моник. — Ще си плати за всичко! — После се обърна към Клодин с блеснали от злоба очи. — Ще ти покажа какво значи да бъдеш унижена, кучко такава! Ще разбереш какво значи да страдаш, както аз страдам заради теб! Презирам те! Всички те презираме! Дори Франсоа...

— Достатъчно! — спря я Франсоа и се обърна към Клодин. — Слез долу.

— Но...

— Казах да слезеш долу. Искам да говоря със сестра си.

— Не! — И Моник тръгна с широка крачка към вратата. Когато стигна до Клодин, доближи лицето си към нейното и изсъска: — Нека тя ти каже, Франсоа! Нека тя ти каже какво ми е причинила. Но и аз искам да ти кажа нещо! Дори да се гърчи в краката ми, никога няма да простя на тази кучка! Никога!

Тя блъсна Клодин от пътя си, отвори рязко вратата и я затръшна с всички сили след себе си.

Тишината, която последва, беше непоносима.

— Седни — каза Франсоа накрая.

Тя поклати отрицателно глава.

Той я хвана за ръката, заведе я до един стол и я сложи да седне. След това се обърна към прозореца и каза:

— Доколкото разбирам, всичко това е заради младия Прендъргаст.

Клодин не отговори. Дори не се изненада, че той знае за Моник и Фреди. Винаги бе мразила самосъжалението, но знаеше, че в този миг е много близо до него. Обвиненията на Моник обаче бяха несправедливи. Не беше съветвала Фреди да кани Тереза — това си беше негова идея. Ала можеше да го спре и щеше да го направи, ако собственият ѝ живот не беше толкова объркан.

Франсоа се обърна и я погледна.

— Би ли ми обяснила защо сестра ми е толкова разстроена?

— Мисля, че чу всичките ѝ думи.

— Чух ги. Защо не се защити?

— Не ми беше дадена възможност.

— Сега ти давам.

Клодин отмести поглед.

— От мълчанието ти разбирам, че в думите на Моник има известна истина.

Тя въздъхна.

— Има ли някакво значение? Моник явно иска да повярва, че съм говорила с Фреди да се откаже от брака си с нея... — Тя сви рамене.

— Ти говори ли?

— Защо ми задаваш всички тези въпроси? — внезапно извика тя. — Не знаеш ли, че нито аз, нито който и да било друг не би могъл да го разубеди, ако е искал да се ожени за нея. И не искам да се отнасят с мен като с ученичка, след като това изобщо не влиза в проклетата ти работа.

— Клодин — каза примирително той. — След като Моник те заплашва, това е и моя работа.

— Защо? Защото си грижовен съпруг, затова ли?

— Снощи ти казах, че искам да бъдеш щастлива тук.

— Тогава защо не направиш нещо, по дяволите?

— Точно това се опитвам. Ако има някаква пукнатина между теб и Моник, искам да се изглади.

— А какво ще кажеш за пукнатината между теб и мен? Или това не се брой? Така че не ми говори повече по този начин. Има с какво да те оборя... Ще се оправя с Моник сама. Нямам никаква нужда от помощта ти.

— Както искаш.

Той тръгна към вратата и Клодин очакваше да излезе, но Франсоа спря, седна на дивана и попита:

— Как върви подготовката за празненството?

Тя го изгледа подозрително и си помисли дали няма да й каже, че няма да има никакво празненство.

— Задоволително. Защо се интересуваш?

— Това е най-малкото, което бих могъл да направя, след като няма да мога да присъствувам лично.

— Къде ще бъдеш? — Въпросът се изплъзна от устата й, преди да успее да го спре.

— В Берлин. Ако имаш някакви писма за баща си, ще му ги предам с удоволствие.

— Благодаря.

Настъпи дълга, неловка пауза, в която тя се опитваше да се пребори със сълзите на омраза и самосъжаление, които заплашваха да бликнат от очите й, щом спомена за баща й. И отново заговори, без да си даде време да помисли:

— Ще има ли възможност и аз да дойда с теб в Берлин?

Той се изправи с въздишка.

— Имаш задължения тук, в Лорвоар. — И тъй като Клодин продължаваше да се взира в него, продължи: — Не можеш да кажеш на всички, че ще организираш тържество, и след това да изчезнеш, защото ти скимнало да видиш баща си.

Знаеше, че е прав, но не можеше да се въздържи да не изрази възмущението си:

— Това, разбира се, няма нищо общо с факта, че не ме искаш със себе си в Берлин, нали?

— Всъщност има. Не искам да идваш с мен. Искам да бъдеш тук, където ти е мястото. А сега, гледай да се оправите с Моник, преди нещата да са се заплели прекалено много. Ако бях на твоето място, като начало щях да кача онзи поплювко на следващия влак и да го изпратя в Англия.

— Той е гост на Селин, не мой.

— Не ставай глупава, Клодин. Засегнала си много дълбоко сестра ми. Имай поне благоразумието да махнеш младия Прендъргаст колкото се може по-бързо от погледа ѝ.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

На следващия ден, когато Люсиен се върна и заяви, че ще остане най-малко една седмица, настроението на Клодин малко се подобри. Двамата с Арман успяха без никакви проблеми да го убедят да помогне в подготовката на празненството и започнаха да обикалят заедно околността и да убеждават селяните да се включат. Чудесни дни. Но нощите...

На третата нощ Клодин сънува, че Франсоа я държи в прегръдките си и я целува. Че грубите му устни са нежни и топли и обхождат сладостно нейните. Всеки път, когато се отдръпваше, тя простенваше нежно, стоплена от погледа му — усмихнат и пълен с любов — и го притегляше към себе си, отново да усети устните му и набъбването на мъжествеността му. Потрепери цялата, когато ръцете му се плъзнаха към гърдите ѝ и започнаха да ги гаят, след това устните му захапаха едното ѝ зърно. Сладостна отмала премина като ток по тялото ѝ. И най-сетне той проникна бавно в нея...

Клодин изкрещя в екстаз и вдигна още по-високо краката си, докато езикът му се разхождаше подлудяващо в устата ѝ. Той се притисна към нея и тя се прилепи към силното му тяло, заклещила го с ръце и крака, а той започна да прониква все по-навътре в нея с все по-силни движения. Тя се изви на дъга, повтаряйки името му, докато той я водеше все по-близо към края. И тогава, точно в мига, когато първият пристъп на оргазма почти избухна в тялото ѝ, той се отдръпна.

Клодин се стресна и се събуди. Единственото, което виждаше, беше зловещото му лице, само на сантиметри от нейното, и тъмните му очи, които я гледаха с презрение. Тя изпъшка, премигна няколко пъти и илюзията се изпари. Цялото ѝ тяло бе плувнало в пот, а когато вдигна ръце към лицето си, те трепереха. Мина доста време, докато се реши да погледне до себе си в леглото, ужасена от мисълта, че той може да е там и да я наблюдава, но когато най-сетне се пресегна и запали лампата, видя, че стаята е празна.

Отпусна се на възглавниците. Значи е било само сън, ужасен кошмар! Но тялото ѝ все още пулсираше от усещането за неговата реалност.

Повече не можа да заспи и лежа будна до сутринта, объркана от собствените си мисли. Беше ядосана и уплашена, че тялото ѝ може да я предаде по такъв жесток начин, че дори в съня ѝ той бе способен да я измъчва. Злобата му я преследваше, караше я отново и отново да преживява садистичния му отказ да я докара до крайното удоволствие. Накъдето и да погледнеше, виждаше неговото лице, виждаше го как я наблюдава, как ѝ се присмива, как я удавя в презрението си.

Малко преди осем Клодин, Арман и Люсиен се върнаха от редовната си сутрешна езда и завариха Луи да пие кафето си в трапезарията, докато Соланж му изнасяше лекция за здравето му. Всички се усмихнаха на облекчението, което се изписа върху лицето му, когато ги видя да влизат. След малко дойде Моник и каза, че Франсоа бил заминал за Париж преди половин час. По необясними и за двамата причини погледите на Клодин и Арман се срещнаха, те се усмихнаха един на друг и свиха едва забележимо рамене.

Моник излизаше от стаята си за пръв път след ужасната свада с Клодин, макар Клодин да знаеше, че Франсоа ѝ беше казал за заминаването на Фреди от Монвис. Не знаеше какво друго е казал на сестра си, но с голямо облекчение забеляза, че Моник проявява интерес към това, което и говореха Арман и Люсиен за подготовката на празненството. На няколко пъти се опита да хване погледа ѝ, но безуспешно. Явно на Моник и трябваше още време, за да ѝ прости.

През следващите две седмици всяка мисъл за Франсоа изчезна от съзнанието на Клодин и единственото, което помрачи настроението ѝ, беше заминаването на Люсиен за полка му. Той липсваше и на Арман, защото тримата прекарваха почти непрекъснато заедно. Независимо че всеки имаше свои собствени задачи през деня, бяха си изградили навика почти всяка вечер да ходят в селската кръчма, а рано сутринта да излизат на езда. Понякога към тях се присъединяваше и Моник, но след заминаването на Люсиен престана. Арман и Клодин обаче продължиха с ранните утринни препускания през полето и с вечерите в задимената кръчма и — колкото и да беше неприятно на Арман — с

репетициите със Соланж. През деня, когато Арман работеше по лозята, Клодин бе заета с подготовката на празненството, а Соланж, Луи и леля Селин ѝ помагаха.

Моник замина за няколко дни в Париж и когато се върна, за най-голямо удоволствие на Клодин започна да се включва в нещата и се зае с пантомимата, която подготвяха децата.

Междувременно самата тя търсеше възрастни изпълнители и подготвяше залата и сценичните декори.

Когато наближи денят на празненството, всички започнаха да се молят за хубаво време — дори отец Поантьо вмъкна една кратка молитва за това по време на тържествената меса. Беше много важно да не вали, защото новината се беше разчула чак до Тур, Шателерол и Анжер и толкова много хора бяха изявили желание да присъстват, че щеше да е невъзможно да се поберат на закрито. Леля Селин беше поканила цяла компания приятели от Париж, а Клодин бе писала на Дизи и на Попи. Соланж и Луи също бяха изпратили покани на безбройните си познати. Двете имения щяха да бъдат претъпкани и Клодин вече не знаеше дали се вълнува, дали е нервна, или просто е полудяла. Във вторник Арман обяви, че лозята трябва да се берат — от следващия ден. Хората вече бяха започнали да пристигат в Лорвоар и Монвис и за най-приятна изненада на Клодин, когато на другата сутрин изгря слънцето, благородници и селяни излязоха заедно в лозята, готови за гроздобера. Работата беше тежка и изморителна, но всеки се бе запретнал с изненадваща страст и единственият човек, който се оплакваше, беше Флоранс Жале.

Досега Клодин бе имала няколко срещи с Флоранс Жале — дребна жена с остър поглед и злъчен език — и знаеше, че вечно се оплаква. През изтеклите няколко седмици Флоранс не бе пропуснала и най-малката възможност да я укори за нещо: Клодин подхвърляла на хората разни идеи, които не били за тях, и това не било правилно. Клодин, разбира се, не била францужойка, така че не можела да го разбере, но жените не ходели да пият по кръчмите без мъжете си, освен ако не били уличници, и не сядали на масата с мъжете, когато им се слага вечерята, както Клодин била направила онзи ден у Лилиан. О да, тя знаел всичко за това, мъжът ѝ бил там и ги бил видял. Да, Клодин трябвало да изчака мъжете да се нахранят преди да започне да

яде — така би постъпила всяка почтена францужойка. Давала лош пример в цялата област и трябвало да се засрами от себе си...

Късно следобед през последния ден от гроздобера, в деня преди празненството, заваля. Из селото премина вълна от разочарование и недоволство, но никой — с изключение на Флоранс Жале — не напусна поста си. Дори леля Селин и приятелите ѝ продължиха да берат, с увити на главите шалове и кърпи и мушамы на раменете. Никой от тях не беше вършил подобна работа през живота си и колкото и забавно да беше, по-късно, докато мажеха подутите си, изподраскани, а в някои случаи и порязани пръсти със скъпи кремове, всички те бяха единопдушни, че времето на аристокрацията е отминало, както — за щастие — бе отминал и дъждът.

В три следобед в неделя всичко беше готово. Бяха изкарани десетки дървени сандъци, за да се приготви сцена пред избите, по дърветата и по стените на замъка бяха окачени лампи. Във вътрешния двор бяха изкарани над петдесет дълги маси, наети от съседните кметства, имения и църкви. В края на гората беше проправен път, за да може малкият Ришар, който играеше Принца, да се появи оттам на кон и да дойде при своята Спяща красавица, чиято роля бе поверена на малката Жанет Райнберг. На шишовете се въртяха глигани, сръндаци и диви зайци, а в кухнята Арлет, Лилиан и цяла армия помощници организираха истински първенства около казаните, салатите с пресни зеленчуци и пещите за хлябовете. Арман и работниците от имението наливаха вино в каните, докато младият Люк — акордеонистът, който обикновено свиреше до статуята на Рабле в Шинон, си припомняше набързо репертоара, преди да са пристигнали гостите.

Клодин вече се чувствуваше изтощена. След тържествената служба сутринта беше отишла с колата до Шинон и до околните села да провери дали всички имат превоз до Лорвоар и да се увери, че артистите ѝ не са се поддали на пред сценичната треска. Никой от тях не се оплакваше от подобно нещо, което самата тя не би могла да каже за себе си... Когато се върна в замъка малко преди три часа, тя се качи на сцената и с глух, сякаш чужд глас заяви, че не може да направи повече от това и Господ да им е на помощ, след като са били толкова ненормални, че да забъркат такава голяма каша.

Арман я наблюдаваше и си мислеше, че никога не я е виждал толкова бледа. Приблужи се до нея, посочи замъка и каза:

— Единственото, от което имаш нужда в момента, е една хубава дълга баня. След което очаквам да те видя в най-зашеметяващата ти рокля и всички бижута по теб.

Тя вдигна поглед и му се усмихна. След това съвсем спонтанно го прегърна. Искаше ѝ се да му каже, че не би успяла да свърши нищо без него.

Клодин излезе от полумрака на замъка и спря на най-горното стъпало. Хората долу се суетяха, викаха и се смееха. Арман бе застанал неподвижен и не откъсваше поглед от нея. Тя се усмихна с предизвикателно пламъче в очите и лицето на Арман преbledня...

Дори с ризата и панталоните, с които бе от сутринта, и със следите от кал по лицето, Клодин бе изглеждала безкрайно привлекателна. Но сега, застанала пред замъка с прекрасната си гарвановочерна коса вдигната високо на кок, бе направо ослепителна. По дългата ѝ изящна шия се спускаха малки непокорни кичурчета, сочните ѝ начервени устни бяха леко влажни, а стегнатите ѝ гърди се издигаха при всяко вдишване. Беше облякла черна крепонена вечерна рокля, която се впиваше в талията ѝ, подчертавайки чудесно оформените ѝ гърди и изящните извивки на тялото ѝ. На ушите ѝ, по китките и врата проблясваха диаманти и Арман неволно си помисли, че те не могат да засенчат ослепителния блясък в сапфиреносините ѝ очи. Но това, от което дъхът в гърдите му секна и в слабините му се разля безумно желание, беше оголената крещяща чувственост, която се излъчваше от нея.

— Харесва ли ти? — попита тя, като огледа роклята си.

Отначало той не можа да отговори, но все пак успя да наподоби някаква усмивка и продължи работата си по посрещането на гостите.

Клодин се чудеше какво би могло да го ядоса толкова. Зърна наблизко Моник и разбра, че ги е наблюдавала. След това се появи Соланж в някаква младежка рокличка от двайсетте години и Клодин изтича да ѝ подаде ръка, за да поздравят заедно гостите.

Вечерта, която последва, щеше да остане незабравима. Тя започна с кратка реч на Луи, който поздрави всички с добре дошли и изрази съжалението си, че синовете му нямат възможност да присъствуват, но увери, че ще направи всичко, което зависи от него, за

да се вдигне настроението на младите красавици. При тези думи Соланж вдигна рамене със смях, което беше още по-смешно от невинния опит за хумор на Луи, и като се престори на злепоставен от съпругата си, той кимна на Жозеф Милеран — селския месар — да започва да разрязва печеното. През това време Арлет, Лилиан и кухненските работнички от Лорвоар и Монвис се събраха около кухнята, за да сервират прочутия бульон на Лилиан.

След това на сцената излезе училищният хор от Шинон и под акомпанимента на пианото и собствените си тамбури изпя няколко песни, а публиката се включи още на минутата. Оттам нататък всичко вървеше като по ноти, включително детската сценка, която след безброй подканяния от страна на зрителите Ришар все пак целуна малката Жанет. Започнаха танците. Арман бе отвлечен от една приятелка на леля Селин и повече не седна: танцува със Соланж, с Моник, след това с Дизи... Всички се въртяха под звуците на акордеона на Люк. Изведнъж на Клодин ѝ мина през ума, че Арман кани на танц всички, освен нея...

Ставаше все по-забавно. Двама юноши от Канде Сен Мартен изпълниха чудесно ария от една италианска опера, след тях излезе Раймон Лоазьо от Лемер, който се представи в ролята на комедиант. Играта му бе посрещната с бурен ентузиазъм и в момента, когато всички заудряха по масите и искаха да го изкарат на бис, Клодин забеляза, че Арман е изчезнал.

— Какво има? — извика ѝ Дизи през невероятния шум.

— Виждала ли си Арман?

— Отиде да се преоблече, за нашата песен! — извиси се гласът на Соланж.

— О, разбира се — засмя се Клодин и се изненада от облекчението, което изпита, щом разбра, че не си е тръгнал от празненството.

Видя го отново след няколко минути — Арман стоеше сред навалищата до сцената и разговаряше, с един от отговорниците, като се опитваше (макар и не прекалено упорито, както се стори на Клодин) да се освободи от прегръдките на Матилд Дюблок, която отдавна беше прекалила с виното. Клодин за пръв път го виждаше с други дрехи, освен с работните и не можеше да разбере кое предизвиква това странно усещане в нея, докато го наблюдава: дали бялата му

папийонка и фракът, или предизвикателното поведение на Матилд. Усещаше обаче, че не може да откъсне поглед от него.

След малко той се обърна и тръгна обратно към масата, а когато видя, че го наблюдава, на лицето му разцъфна широка усмивка. Клодин изведнъж осъзна колко е красив и сърцето ѝ подскочи. Той се приближи и я хвана за ръката — но когато погледите им се срещнаха, нещо сякаш премина помежду им и усмивките им замръзнаха. Арман отново осъзна изгарящото желание, което тя предизвикваше в него, дръпна ръката си, обърна се и заговори с някакъв случаен човек.

Стресната, Клодин се загледа в увисналата си ръка. Изведнъж ѝ стана горещо, а глъчката и смехът около нея ѝ се сториха безкрайно далечни. Когато Арман се пресегна да подаде каната с вино на Дизи, ръката му се докосна случайно до нейната и тя се сепна. Сякаш по тялото ѝ бе преминало електричество. Обърна се да го погледне ужасена и объркана. Беше се навел напред и слушаше какво му говори Дизи, но Клодин знаеше, че я усеща. Внезапно в съзнанието ѝ изпъкна образът на Франсоа — и тогава тя направи нещо толкова безсрамно, че всеки път, когато след това си спомнеше за него, ѝ се искаше да потъне в земята. Но в момента сякаш бе изгубила контрол над себе си и просто не усети кога ръката ѝ се е плъзнала нежно по бедрото на Арман.

Той се обърна да я погледне и когато видя откритото желание в погледа му, устните ѝ започнаха да потрепват и пръстите натиснаха още по-силно бедрото му. От гърдите му се изтръгна сподавен стон и той усети как въпреки волята си се навежда към нея. В следващия момент внезапно прозвуча тръба и го повикаха на сцената.

Клодин беше толкова потресена, че ѝ трябваше доста време, докато събере сили да вдигне поглед към сцената. И в същия миг чу глас.

— Не трябваше ли ти да им акомпанираш? — Мрачното лице на Моник се вираше в нея през масата.

Клодин веднага се осъзна и бързо се изкачи на сцената.

Арман ѝ подаде ръка и усмивката, която ѝ отпрати, беше толкова топла и интимна, че за миг я обхвана паника. Но той се обърна, като я дръпна към себе си да я представи на публиката, която, щом я видя, я посрещна с толкова бурни и спонтанни възгласи, че усмивката отново

се появи на лицето ѝ, а силата се върна в отмалелите ѝ крайници. Тя пусна ръката му, поклони се и отиде да заеме мястото си зад пианото.

Дуетът беше пълен провал: щом Арман стигна до втория стих на първия куплет, навсякъде се възцари гробна тишина. Соланж изпя следващите стихове достатъчно мелодично, но когато Арман се включи отново, Клодин чу кикотения и за свое най-голямо слисване усети как собствените ѝ устни започват да се разтягат в усмивка. Погледна го, но той, изглежда, се беше забравил и продължи да пее, след което се обърна към Соланж с чаровна усмивка, може би, за да ѝ напомни, че сега е тя.

Когато отново дойде неговият ред, някой от публиката издюдюка. Обади се и втори, по-наблизо до сцената, след това друг, и друг... Клодин не можеше повече да сдържа смеха си, но нямаше какво да направи, тъй като все нови и нови гласове от публиката започнаха да вийт, да дюдюкат и да стенат подигравателно. Тя хвърли още един поглед към Арман, изненадана, че е способен да продължава при такъв протест, но когато хвана погледа му, той ѝ намигна, след което вложи цялото си сърце и душа в най-фалшивия тон, който бе чувала през живота си. А Соланж, която цялата трептеше в стремежа си да се представи колкото може по-добре, бе изпаднала в артистично вдъхновение и просто не забелязваше нищо.

Врявата беше ужасна. По лицето на Клодин се стичаха сълзи от смях. И Арман и Соланж знаеха, че ще се получи така, и сега правеха всичко възможно да подсилят ефекта.

Когато песента най-после свърши, последваха бурни и продължителни аплодисменти, но Арман най-скромно отказа да пее повече. За съжаление, каза той, трябвало вече да слиза от сцената, за да отстъпи място за изненадата, която била подготвена за Клодин. И в следващия момент Тома Кроа, Ив Фюбе, кръчмарят Гюстав и още четирима мъже от Лорвоар изскочиха накуп от кухнята, преоблечени като кабаретни момичета, повдигнаха полите си и започнаха да мятат крака във въздуха под звуците на акордеона на Люк.

Клодин никога в живота си не бе виждала нещо по-забавно от тези седмина старци с техните накъдрени перуки, плисирани поли, мрежести чорапи и селски ботуши. И едва сега се сети, че докато са отказвали упорито да се включат в програмата, те през цялото време всъщност са мислили как да станат гвоздеят на шоуто. И наистина

успяха, докато подскачаха по сцената, размятвайки крака и показвайки най-предизвикателно обутите си с дамски кюлоти задници, като пращаха въздушни целувки на младите мъже. Изкарваха ги шест пъти на бис, но седмият им дойде много и Гюстав се строполи на сцената, като повлече Тома и Ив.

Накрая бяха фойерверките. Гледката беше удивителна. Клодин наблюдаваше как Арман извежда майка си от кухнята, за да дойде да погледа, а след това, въпреки болезненото си желание да се присъедини към тях, успя да се пребори със себе си и тръгна към входа на замъка, където Дизи и Попи бяха седнали на едно одеяло.

— Умори ли се, скъпа? — попита Дизи.

— Ммм, малко.

— Надмина себе си, Кло! — подсмихна се Попи. — Беше страхотна. Не познавам човек, който с такъв успех би могъл да премахне границите между класите, както ти направи днес.

Клодин се усмихна и вдигна поглед, защото точно в този миг над главите им изсвистя една ракета и избухна в черното небе.

— Направо е срамота Франсоа да го няма — каза Дизи. — Щеше да е горд, че си успяла да организираш всичко това.

— Така ли мислиш? — прошепна Клодин.

Опря глава на рамото на Дизи и сълзите, които бе съдържала толкова време в себе си, потекоха по бузите ѝ.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Наближаваше два след полунощ, когато черният ситроен бавно се плъзна по моста на Шинон, след това зави и пое през гората към Лорвоар. Коледа беше само след седмица. Дъждът се изливаше като из ведро и единственият звук, който се чуваше, освен нарастващия вой на вятъра, беше монотонното скрибуцане на чистачките. Франсоа бе тръгнал от Хайделберг преди повече от двайсет и четири часа и беше спирал само да зареди с бензин и да хапне в една странноприемница близо до Шалон. Беше уморен, небръснат и в лошо настроение.

Беше разбрал за намерението на Хитлер да анексира Австрия след около половин година, но френското правителство с присъщото си късогледство отказваше да види какво би означавало подобно действие не само за Франция, но и за останалата част от Европа. Дори генералите не обърнаха никакво внимание — и макар че това не го изненадваше, той беше направо вбесен. В сегашната ситуация много малко държавници биха си позволили да повярват, че може да има нова война — което означаваше, че дори френските тайни служби не бяха способни да предизвикат някакво раздвижване в Министерството на отбраната. И все пак това си беше техен проблем. В момента Франсоа беше загрижен най-много за предстоящото си посещение в Лондон.

Случайната му среща с лорд Халифакс, който скоро бе идвал в Берлин, за да се опита да убеди Хитлер да не се занимава със Судан, беше много по-ползотворна от разговорите му с французите. Това отново не го изненада. Англичаните много по-често бяха готови да изслушват и Халифакс му бе уредил една среща със стария събеседник на баща му — Уинстън Чърчил.

През последните пет години пътищата им често се бяха пресичали и Франсоа знаеше, че макар и да се възхищава и дори малко да завижда на начина, по който той се добира до всякаква информация, Чърчил е засегнат от постоянния му отказ да работи единствено за англичаните. Самата идея, разбира се, беше смешна — но точно в този момент на Франсоа никак не му беше до смях. Британският посланик в

Берлин го бе информирал най-надменно, че няма да е добре дошъл в Лондон без документи и доказателства, с които да подкрепи твърденията си. Точно затова сега се връщаше в Лорвоар посред нощ: да се промъкне незабелязано в собствения си дом и да вземе необходимите документи от сейфа на баща си.

Като ругаеше наум, той вземаше един след друг тъмните завои и скоро се озова зад замъка. Трябваше да се снабди с документите. В тях се съдържаше информация от последните съвещания на Фюрера с приближените му, до която Франсоа се бе добрал в Берлин и я бе изпратил по куриер в Лорвоар, а също и документи, които притежаваше баща му и които не искаше да му даде, документи, свързани с германската шифрова система. Последните щяха да впечатлят най-много англичаните. Имаше и подробен план на линията Мажино. С него пък щеше да впечатли германците, когато се върнеше в Берлин.

Дъждът продължаваше да вали. Загърнат в грамадното си черно палто, Франсоа пое крадешком през гората към моста, който водеше до задния вход на замъка. Бяха минали повече от два месеца, откак не бе виждал семейството си, но преди бе отсъствувал и за много повече. Единствената разлика беше, че сега баща му щеше да погледне неодобрително на начина, по който пренебрегваше съпругата си.

Отключи и влезе безшумно. Изчака един миг, докато свикне с тъмнината, след това се събу и тръгна през площадката. Вратата на стаята на Клодин беше открената. Той се поколеба, послуша се за миг и като чу равномерното ѝ дишане, продължи нататък.

За човек с неговите размери и конструкция безшумността, с която се прокрадваше през къщата, беше просто удивителна. Сякаш се движеше само сянката му. Познаваше всяко кътче в замъка, всяко стъпало и всяка врата, които биха могли да проскърцат. След по-малко от минута вече се бе вмъкнал безшумно в гостната и се насочи към библиотеката.

Отиде до бюрото на баща си, извади от джоба връзка ключове, мушна най-малкия в ключалката и махна най-горното чекмедже, зад което се намираше сейфът. След това седна и запали нощната лампа. Не беше трудно да си спомни комбинацията — това бяха цифрите от рождените им дати с Люсиен, само че в обратен ред.

След по-малко от пет минути всичко, за което беше дошъл, беше пред него. Документите бяха на бюрото, сейфът беше затворен, а чекмеджето заключено.

Сега единственото, с което оставаше да се справи, беше пистолетът, насочен в главата му...

Без да мърда, той погледна отново към сянката, която се плъзна по стената, след това затаи дъх и се отпусна в креслото. Човекът стоеше над него. Лампата се намираше помежду им, така че лицето на човека беше в сянка, но Франсоа знаеше кой е той и устните му се разтегнаха в широка усмивка, докато чакаше да бъде разпознат.

— Мосю! — възкликна Филип.

Франсоа присви очи и се вгледа със студена безизразност в лицето на лакея, чиито устни започнаха да потръпват.

— Аз... чух някакъв шум, monsieur — запелтечи Филип, усещайки как по челото му започва да избива студена пот под неумолимостта на този ужасен поглед. — Не знаех, че сте вие.

— Нямало е как да знаеш. — Франсоа кимна към пистолета.

Разтрепераният Филип сложи оръжието на бюрото. Лицето му бе пребледняло.

Франсоа се изправи, мушна документите в дълбокия си вътрешен джоб и изгаси лампата.

— Вземи пистолета и се прибирай в стаята си, Филип. Забрави, че си ме виждал тази вечер... ако можеш.

Лакеят нямаше нужда от втора покана. Грабна пистолета и изхвъркна от стаята.

Щом се озова в коридора, той спря и си пое дълбоко дъх. Сърцето му думкаше като барабан, но колкото и вцепенен да беше, не можеше да не се почувствува горд, че е хванал Франсоа дьо Лорвоар посред нощ да краде документи от сейфа на баща си. Съдържанието на документите нямаше никакво значение за него, не го интересуваше и фактът, че Франсоа явно не иска семейството да разбере за присъствието му. За Филип имаше значение единствено, че, както предполагаше и човекът, който го бе наел, Франсоа дьо Лорвоар вече не е в Германия. Сега от Филип се искаше само да предаде тази информация.

След като даде на Филип достатъчно време да се прибере в стаята си, Франсоа се измъкна от библиотеката и тръгна обратно

нагоре по стълбите. Замисли се дали да не се освободи от лакея, но прецени, че след като не представлява пряка заплаха нито за него, нито за семейството, е излишно да мисли повече за него. Но в момента, в който Филип дадеше и най-малко основание за съмнение, престоят му в имението щеше да бъде прекъснат по най-драматичен начин. Хареса му думата „драматичен“ — той обичаше театъра. Неволно се подсмихна при мисълта как би реагирал човекът, за когото всъщност работеше лакеят, на едно преждевременно инсценирано почистване.

След като напълно изключи Филип от съзнанието си, Франсоа се запъти към площадката пред детската стая. Поколеба се още веднъж пред стаята на Клодин, но този път вместо да продължи, отвори вратата и влезе в осветената от луната стая.

Приблужи се до леглото с ръце в джобовете, с дълбока отвесна бръчка между веждите. Докато я гледаше, бръчката стана още по-дълбока, защото той знаеше какво ще изпита. Разпиляната ѝ гарвановочерна коса бе разстлана по възглавниците, спящото ѝ лице изглеждаше съвсем уязвимо на бледата сива светлина, която се процеждаше през прозорците. Раменете ѝ бяха отвити и под прозрачната ѝ копринена нощница се виждаше нежната извивка на гърдите ѝ.

Не можеше да се отрече изключителната ѝ чувственост и желанието започна да се събужда в тялото му, ала още в същия момент той успя да прогони тази мисъл. Освен необходимостта посещенията му да останат в пълна тайна, всяка среща с жена му означаваше да навлезе в едно твърде опасно емоционално минно поле... Накрая Франсоа успя да потисне желанието си и се замисли откога не е виждал Елиз. Шест седмици, шест дълги седмици от последния път, когато бяха в леглото ѝ и тя му беше разказала как цял Париж говорел за успеха на фестивала на виното в Лорвоар, за който главна заслуга имала Клодин. При спомена за това по лицето му пробягна бледа усмивка и той си припомни как бе изстенал, когато влажните устни на Елиз се бяха затворили около члена му.

Погледът му се спря върху устните на Клодин и той едва не се засмя на глас като си представи как би го направила жена му. Замисли се дали изобщо я е целунал досега. Не си спомняше. Ако имаше нещо, от което да е доволен, това беше, че бе направил всичко по силите си, за да я накара да го намрази, и се надяваше, че вече е успял. Ако беше

вярно, животът му би станал много по-лесен, но досега не бе срещал жена, която да проявява такова вбесяващо упорство. При други обстоятелства би се възхищавал от нея, защото каквото и да ѝ причиняваше, изглежда, нищо не бе в състояние да прекърши нейния непреклонен дух. Но след като бе научил за намерението на Абвера да го вербува и като познаваше много добре методите, с които си служеше германското разузнаване, за да постигне целите си, разбираше, че не може да си позволи да има такава съпруга, каквато Клодин явно копнееше да бъде.

Каква глупачка, помисли си той. Да не се вслуша в предупрежденията му преди сватбата. Щеше да си спести толкова болка. Но той с нищо не бе насърчил любовта ѝ и отговорността за страданията ѝ си беше само нейна. Тя не означаваше нищо за него — беше тук само защото баща ѝ бе пожелал да бъде.

Но сега не можеше да губи повече време. Франсоа се обърна и излезе.

Щом чу вратата към моста да се затваря, Клодин отвори очи. Когато бе дошъл от гората, тя беше в детската стая, а не в леглото; беше го видяла през прозореца как минава по моста и бе изтичала в спалнята си, за да не я свари будна. Беше го чула да слиза по стълбите и отново да се качва. Когато бе застанал до леглото ѝ, не беше помръднала. Не искаше да я пита защо е била в детската стая, а и тя не искаше да знае защо е влязъл в собствения си дом като крадец. Нито пък, разбира се, той щеше да ѝ каже. Само щеше да се ядоса, че го е видяла.

От нощта на фестивала на виното тя имаше постоянното усещане, че животът ѝ се е разбил на хиляди парченца. Объркването и болката, които бе преживяла в резултат на безразличието от страна на Франсоа, се бяха върнали, но този път събудени от чувствата ѝ към Арман. Докато беше будна, мислеше само за него, а като заспеше, също нямаше спокойствие.

Сега знаеше, че мъжът, с когото се любеше в съня си, изобщо не е Франсоа — беше Арман. Франсоа се появяваше едва накрая и я поглеждаше с презрение, сякаш я предупреждаваше, че независимо с кого се люби, независимо колко страстно го желае, никога няма да е неин. Но и няма да може да се отърве от него.

Може би сънищата нямаше да я измъчват толкова, ако не спеше толкова много. В първите дни след празненството си го обясняваше с това, че сигурно е била изтощена от подготовката. Но минаха две седмици, а тя продължаваше да бъде все така отпусната и апатична и Соланж ѝ каза да отиде на лекар. Клодин отказа, защото знаеше, че доктор Лебрюн с нищо не би могъл да облекчи болката от мълчанието на Арман: той не се беше обаждал, не бе попитал дори как е... Но той, разбира се, знаеше, също както и тя, че е лудост да се мисли, че помежду им може да има нещо. Така че и той я отбягваше, също както и тя него.

Известно време Клодин отбягваше абсолютно всички. Продължаваше да спи по много и не можеше да намери сили дори да се облече или да говори с леля си. Накрая Соланж извика доктор Лебрюн и най-сетне, точно преди една седмица, Клодин откри причината за отпадналостта си. Беше бременна от Франсоа.

Именно затова бе отишла в детската стая тази нощ. Често ходеше там, за да мисли за бъдещето. И точно затова се беше престорила на заспала, когато Франсоа влезе. Не искаше да се налага да му казва, искаше ѝ се изобщо да не се беше случвало. Беше накарала всички да се закълнат да мълчат, като им бе казала, че ще му съобщи новината лично — и то не по телефона, а когато са заедно. Но тази мисъл я ужасяваше почти толкова, колкото и предстоящото раждане, защото Франсоа недвусмислено ѝ бе дал да разбере, че ако детето е момче, с това техният брак ще приключи. Но тя продължаваше да се преструва, че е щастлива, че животът ѝ е запълнен, а всъщност единственото, което искаше...

При мисълта за Арман тя зарови лице във възглавницата и си припомни как бе отвърнал на докосването ѝ онази нощ, как копнееше да отиде при него, да усети ръцете му около себе си. Но дали наистина желаше неговата прегръдка, или просто искаше да накара Франсоа да ревнува? Засмя се горчиво. Каквото и да направеше, Франсоа нямаше да изпита ревност. Така че защо да не опита да потърси щастието в обятията на някой друг мъж? В края на краищата не беше ли ѝ го предложил самият той?

Беше втората седмица от новата 1938 година. Арман стоеше в мразовития утринен въздух пред входа на избите и се смееше на нещо, което му разказваше един от помощниците му. Въпреки че още не се бяха видели, Арман знаеше, че Франсоа се е върнал предишната вечер, както и че в момента тя стои на прозореца и го наблюдава. Ако погледнеше нагоре, щеше да му махне и той щеше да ѝ отвърне. Правеха го почти всяка сутрин, но днес той не посмя — не искаше да вижда как се преструва на щастлива, от което сърцето му се късаше, нито пък тя да види желанието в погледа му. Знаеше, че Франсоа се е върнал, и усещаше как гневът и болката пулсират във вените му; знаеше, че ако погледне нагоре към нея, има опасност да изгуби самообладание и да направи нещо, за което после горчиво да съжالياва. И затова, като потупа Мишел по рамото, той се обърна и влезе в избите.

Щом Арман се скри, Клодин се отдръпна от прозореца, взе един вестник и излезе от стаята. Отвращаваше се от слабостта си, която я караше да го наблюдава по този начин — сякаш умишлено подсилваше болката си, любувайки му се денем, за да може, когато си легне, да си представя, че са заедно. Вече не знаеше кое най-много ѝ харесва в него — дали гъстата му руса коса, дали нежните му, вечно усмихнати сини очи, чувствените му устни или силните извивки на тялото му. Или може би онази идиотска вълнена шапка, която нахлузваше на главата си, за да се предпазва от студа. А може би ѝ беше най-приятно да си го представя в прекрасната кухня на Лилиан сред миризмите на подправките, топлината и домашния уют, които така остро контрастираха с пустотата в сърцето ѝ. Често мислеше за жената и детето, които беше загубил, и ѝ се искаше да може да му помогне по някакъв начин. Може би ако детето, което носеше, беше негово... Опита се да си представи какво би казал Франсоа — или какво би направил, — ако някога му загатне подобно нещо, и от тези мрачни мисли започна да ѝ се завива свят.

Снощи, когато Франсоа се върна, тъкмо приключваха с вечерята. Той не поиска нищо и след като раздаде подаръците на нея, на Соланж и на Моник, се затвори в библиотеката с баща си. Вдигна се ужасен скандал; преди да понижат тон, тя чу Луи да крещи нещо за някакви документи и Франсоа да му отговаря, че си имал причини да ги вземе.

Тази сутрин Франсоа не бе слизал за закуска, а Луи изглеждаше доста разстроен.

Не беше споменавала пред никого за странното нощно посещение на Франсоа и нямаше да го разпитва за това. В момента не искаше да има никакво вземане-даване с него и от цялата си душа желаше да може някак да не ѝ се налага да му казва за бебето.

Влезе тихо в апартамента и с облекчение видя, че вратата на спалнята му е затворена. Но когато след един час излезе от стаята си, облечена в самуреното палто, което ѝ беше подарил предишната вечер, се спря слисана, защото Франсоа седеше в гостната и четеше вестник. Клодин щеше да излиза с леля Селин. Беше подранила, но се надяваше да се измъкне, преди да бъде принудена се изправи срещу него.

Застана насред стаята и го зачака да я погледне, но той продължи да чете, така че тя тръгна към вратата.

— Къде отиваш?

— Излизам — отвърна тя и като хвана чантата си под мишница, отвори вратата.

— Кога по-точно възнамеряваш да ми кажеш, Клодин?

Едва след няколко секунди истинският смисъл на думите му стигна до съзнанието ѝ и тя се закова на място. Той не би могъл да знае за бебето, не беше възможно, нямаше кой да я предаде... Франсоа продължаваше да гледа във вестника. След малко разгърна нова страница и без да вдига поглед, каза:

— Затвори вратата, Клодин.

Тя се подчини автоматично.

— Все още чакам — обади се той след няколко секунди и когато най-после вдигна поглед, стомахът ѝ се сви от страх. — Кога смяташ да ми кажеш?

— Има ли значение, след като вече знаеш? — рязко отвърна тя.

— Може би не. Но има значение, че си знаела, че си бременна още в началото на декември и не си ми казала. Защо? Да не би защото не си сигурна кой е бащата на детето?

Имаше чувството, че ѝ е ударил плесница.

— Как смееш! — изсъска тя.

Очите му помръкнаха, но гласът му остана спокоен.

— Бих искал да получа отговор. Освен това искам да е истина. — После се усмихна хладно. — Имаш ли тази смелост?

Тя онемяла се взираше в него. Значи наистина вярва, че бащата може да не е той!

След кратка пауза Франсоа продължи:

— Може би ще ти бъде по-лесно, ако задам въпроса по друг начин. Дали не се надяваш да представиш детето на Арман сен Жак като бъдещ наследник на дьо Лорвоар, Клодин?

Тонът му беше толкова любезен, че за миг ѝ се стори, че това е някакъв кошмарен сън. Отвори уста да каже нещо, но не можа да издаде никакъв звук. Това не беше кошмар, а истински реален ад.

— От колко време сте любовници? — попита властно той.

— Не сме любовници! — изкрещя тя. — Но не си мисли, че е защото не го искам! Искам го повече от всеки мъж на света! И щях да отида при него и да те оставя да се въргаляш в собствената си ревност, ако това дете, което нося, не беше твое.

— Ревност? — повтори той, очевидно едновременно изненадан и развеселен.

— Да! Ревност! Защо иначе би ме обвинявал...

— Клодин — прекъсна я той, — можеш да ме обвиниш за много чувства, които изпитвам към теб, но...

— Чувства! Ти не можеш да изпитваш никакви чувства!

— ... но ревността не е сред тях. Съжалявам, ако това те разочарова, но е истина. И така, мое ли е детето?

— Разбира се, че е твое, да те вземат дяволите! Нали ти ме изнасилва през последните три месеца. И за твое сведение, може би съм забременяла още в нощта след сватбата. Интересно как ще се чувствуваш, като знаеш, че детето ти е заченато по такъв начин?

Той прокара ръка по лицето си и я изгледа с нескрито задоволство.

— Ако бяхме разбрали навреме — каза провлечено — можеше да си спестиш хищните ми набези през следващите седмици. Но на теб не ти бяха наистина неприятни, нали?

Тя прекоси стаята като бясна и кресна в лицето му:

— Ти си болен! Чуваш ли ме, болен!

— Чувам те, Клодин — отвърна кротко той. — Но опитай се, за свое собствено добро, никога повече да не се държиш по този начин.

— Защо? Ще ме удариш ли? — извика тя. — Това е напълно в стила ти, нали? Да удариш една бременна жена.

— Не мисли, че ще се измъкнеш с бременността си, Клодин. Ако реша да те ударя, нищо няма да ме спре.

— Що за човек си ти? — Клодин напълно изгуби контрол над себе си.

Франсоа се изправи и се надвеси над нея. Тя отстъпи една крачка, но той я сграбчи за раменете и я притегли толкова близо, че устните му почти докоснаха нейните.

— Човек, когото желаеш толкова отчаяно, че не можеш да спиш нощем заради абсолютния ад, в който те е вкарал.

Очите ѝ се впиха в неговите, тя усети как пръстите му се забиват в ръцете ѝ. Понечи да го отблъсне, но той я хвана за китките и изви ръцете ѝ отзад, притискайки цялото ѝ тяло към своето.

— Отречи го! — процеди той. — Искам да чуя, че не е вярно.

Тя отвори уста, но дъхът ѝ секна в гърлото и вълните на желанието започнаха да заливат една след друга тялото ѝ.

— Кажи ми, че не ме искаш! — продума злобно той, и като стисна китките ѝ в едната си ръка, хвана я с другата за косата и отметна главата ѝ назад.

— Пусни ме! — извика тя. — Франсоа, пус...

Устните му се впиха в нейните и заглушиха думите ѝ.

Тя успя да си освободи ръцете и започна да го удря по гърдите, като се опитваше да го отмести. Но той я държеше здраво за косата, притискаше тялото си към нейното и езикът му проникваше все по-навътре в устата ѝ. Ръцете ѝ се насочиха светкавично към лицето му и тя започна да драци и да скубе, но той не я пускаше. В следващия миг усети неговите под полата си. Франсоа я запретна до кръста ѝ и бръкна в кюлотите ѝ. Стисна бедрата ѝ толкова силно, че я повдигна от пода, и я целуна така, сякаш искаше да я разкъса.

Тя пъшкаше и стенеше, мъчеше се да изтика езика му със своя и се опитваше да си поеме дъх. След това усети как той разкопчава копчетата на панталона си, чу разкъсването на коприната, докато сваляше бельото ѝ. Вдигна я на масата и разтвори широко краката ѝ.

— Искаш ли ме? — Беше по-скоро ръмжене на звяр.

— Да — изстена тя. — Да, искам те.

— Къде ме искаш? — И тя изкрещя, когато усети пръстите му във влажното отворстие между краката си. — Тук ли? Тук ли ме искаш?

— Да. О, господи, да. — Тя се виеше бясно под натиска на пръстите му, разтваряше бедрата си, надигаше се жадно, за да ги усети още по-навътре в себе си.

Той извади пениса си от панталоните и когато Клодин видя как това твърдо и голямо нещо приближава към нея, започна да стене името му, разтвори краката си докрай и ги склучи около кръста му. Той извади пръстите си и я хвана за бедрата, притегляйки я към себе си, готов да проникне в нея.

Тогава внезапно погледите им се срещнаха.

В продължение на един дълъг миг той гледаше надолу към нея. Клодин затаи дъх, неспособна да прочете мислите му, тъй като кръвта пулсираше бясно в цялото ѝ тяло. В следващия миг изражението му се промени и изведнъж ѝ се прииска да изпищи. Злобата, отвращението и презрението в погледа му не можеха да се сбъркат.

— Не! — изкрещя тя. — Франсоа, не!

Но той вече се беше отдръпнал.

— Покрий се — изръмжа той и започна да оправя собствените си дрехи.

— Франсоа, защо го правиш? Защо, след като...

— За да ти покажа каква си глупачка. Да ти покажа...

— Не! Направи го, защото ме искаше. Франсоа, видях го, усетих го.

— Видяла си и си усетила каквото ти се е искало — изръмжа той. — А сега се справи!

— Няма! Искам те и не се страхувам да го кажа. Ти също ме искаш...

— Не! — изрева той. — Не те искам, Клодин. Никога не съм те искал. Ако те исках, щях да го направя, също както ти си готова да го направиш. Но ти ме отвращаваш, чуваш ли? Будиш в мен само отвращение и погнуса.

За един ужасен миг Клодин имаше чувството, че ще я удари, но в следващия гневът внезапно изчезна от погледа му и на негово място припламна зловещо задоволство. Тя бе приковала поглед в него, прекалено шокирана, за да може да говори, и тогава той се обърна и тръгна към спалнята си.

— Франсоа?

Той се обърна. Тя стоеше застанала до масата, загърнала кръста си с палтото. Лицето ѝ беше бледо, но гласът ѝ бе съвсем спокоен.

— Искам да знаеш, Франсоа, че бих желала от цялото си сърце детето, което нося, да е на Арман. Но то не е. То е твое. Не би могло да е на друг, защото преди да се омъжа за теб, бях девствена, а след като се омъжих за теб, никога не съм спала с друг мъж. Не ме интересува дали ми вярваш, не ме интересува какво мислиш или вършиш, но искам да знам едно нещо. Искам да знам дали ако бебето беше от Арман, щеше да ме пуснеш.

Ъглите на устата му се разтеглиха в сатанинска усмивка. Накрая тя не можа да издържи повече и изкрещя:

— Какво би направил?

Най-после той повдигна мефистофелски веждите си и каза:

— Помниш ли Органс?

И като се подсмихна под мустак, влезе в стаята си.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Клодин вече беше в шестия месец и като цяло беше доста по-добре, отколкото в началото. Сега не си позволяваше да мисли за Франсоа и бе прогнила от ума си спомена за ужасния ден, в който му беше казала, че е бременна. Вместо това се съсредоточи върху Арман, като се опитваше да прави всичко възможно, за да запази приятелството, зародило се помежду им преди фестивала на виното. Сега, разбира се, нещата бяха различни — и двамата го знаеха. Имаше мигове, когато нуждата от неговата любов, от нежността му, от ръцете му бе толкова остра, че въпреки че помежду им имаше негласно споразумение да не остават насаме, тя не можеше да се сдържи да не го докосне.

Когато новината, че е бременна, се разчу, хората от съседните имения започнаха да идват да я видят, а някои дори пристигаха с коли от Париж. Клодин се чувствуваше щастлива сред тях, но знаеше, че присъствието им винаги напомня на Арман за голямата социална разлика помежду им, и затова изпитваше огромно облекчение след като ги изпратеше. Всъщност за нея нямаше по-щастливо време от тихите часове, прекарани в кухнята на Лилиан, когато се отпускате в стола до огъня, а старата жена бърбреше непрестанно, докато през отворения прозорец влизаха лъчите на ранното пролетно слънце.

Малките Жанет и Робер Райнберг очакваха с нетърпение да зърнат колата ѝ и когато я видеха зад къщата на Сен Жак, моментално притичваха през улицата. Майка им си изкарваше хляба с шиене и на Клодин ѝ беше приятно да наблюдава как Арман прекарва всяка свободна минута с двете деца, опитвайки се по някакъв свой начин да компенсира загубата на баща им. Те го обожаваха и Жанет, която беше открила, че само един обиден поглед изпод дългите ѝ мигли е в състояние да го накара да направи всичко, използваше най-безсрамно чара си.

Клодин гледаше да е в селото около обяд, когато Арман се връщаше от лозята да хапне. Понякога, докато наблюдаваше как Арман

се храни или вдига чашата с виното си, а златистите косъмчета по ръката му проблясват на слънцето, започваше да си представя какво ли щеше да е, ако бяха тук само двамата, сигурни и необезпокоявани в любовта си, а в утробата ѝ да растеше неговото дете. Често задрямваше и когато се стреснеше, Арман, с грейнали от усмивка очи, нежно я подиграваше, че е похърквала.

Но имаше дни, когато той беше в лошо настроение и се сопваше на всички. В такива дни Жанет и Робер си отиваха, обядът преминаваше в тишина и Клодин го наблюдаваше с натезало сърце. Винаги беше такъв, когато Франсоа си беше вкъщи. Тогава тя идваше по-рядко, защото знаеше, че в такива дни присъствието ѝ по-скоро го наранява, отколкото му създава удоволствие.

Вечерта срещу рождения ѝ ден Франсоа си беше вкъщи. Подари ѝ огърлица с рубини и диаманти — по-точно, остави я на масата в гостната, за да я намери сама.

Имаше намерение да му благодари по време на вечеря, но той бе увлечен в разговор с баща си. Франция се разкъсваше между левите и десните и Луи бе настроен критично към намерението на Леон Блум да формира ново правителство на Народния Фронт. Така че тя реши да отложи за сутринта. Но веднага след вечеря Франсоа ги уведоми, че се налага да се върне в Париж още тази нощ. Клодин успя да потисне всякаква външна проява на огорчението си от факта, че няма да остане за рождения ѝ ден, макар че някъде дълбоко в подсъзнанието си усещаше, че е доволна.

Сутринта на рождения ѝ ден беше сутринта, в която германците нахлуха в Австрия. Но никой в Лорвоар не научи новината този ден, защото тогава се случи инцидента с Клодин.

Докато слизаше по стълбите, за да отиде да провери подготовката за празника в кухнята, внезапно чу зад себе си шум и се обърна. След това всичко стана толкова бързо, че тя дори не можа да извика. И все пак, когато по-късно си го припомняше, всичко ѝ се струваше като на забавена лента — трясъкът на сребърни съдове и порцелан, тялото на лакея, което летеше към нея. Нещо остро се заби в рамото ѝ, после всичко започна да се върти. Последното, което си спомняше, беше тъпата болка, която я прониза, когато главата ѝ се удари в най-долното стъпало.

Чули шума, всички изтичаха в коридора и настана паника. Моник и Магали хукнаха надолу по стълбите и в мига, в който Магали видя неподвижното тяло на господарката си, отпуснато до тялото на лакея, и парчетата от сервиза, разпилени около тях, започна да пищи.

Докато доктор Лебрюн пристигне, измина сякаш цяла вечност. Не успяха да свестят Клодин, но Соланж успя да установи, че Филип си е счупил крака.

Но щеше да оживее — както и Клодин, каза си твърдо Соланж. Ала лицето на снаха ѝ беше съвсем бледо и тя не проявяваше никакви признаци на живот.

Моник, която бе сложила нежно ръце върху корема на Клодин, срещна погледа на майка си, поклати глава и прошепна:

— Не мърда.

Елиз се чувстваше много зле от отсъствието на Франсоа, още повече че той дори не ѝ се беше обадил по телефона да ѝ каже къде е. Знаеше, че е във връзка с куриера си Ерих фон Папен, но за пръв път фон Папен бе отказал да ѝ съобщи за местонахождението му и всички нейни опити да го открие се проваляха.

За да се успокоява, тя си напомняше, че през последните месеци в Европа стават големи събития и че Франсоа е свързан с тях. Адолф Хитлер се беше обявил за Върховен главнокомандуващ на германската армия, а лорд Халифакс бе станал секретар на Външното министерство на Великобритания. Може би най-важното — поне доколкото бе свързано с Франсоа — беше публичното обявяване на анексирането на Австрия. Ерих фон Папен ѝ беше казал още предния ден, че германците ще влязат в Австрия.

Чудеше се колко ли още хора знаят за това — и колко ли беше платил фон Шушниг, канцлерът на Австрия, за информацията на Франсоа. Но това бяха подробности, които Франсоа не би обсъдил с никого, а и Елиз не проявяваше кой знае какъв интерес към тях. Единственото, което имаше значение за нея, беше, че най-после ѝ беше телефонира да ѝ каже, че идва.

Под розовия си копринен пенъоар нямаше нищо, освен ластичен колан и черни чорапи с жартиери. Прекрасната ѝ руса коса беше пусната свободно и падаше на вълни по раменете. Бледата ѝ нежна

кожа блестеше, а сочните ѝ устни имаха цвят на зряла праскова. Знаеше, че Франсоа иска да я завари точно по този начин, знаеше също, че тази вечер, след толкова дълго отсъствие, просто щеше да я грабне, без да се замисля за нейното удоволствие, нито за собствената си животинска страст. Но самият факт, че тялото му жадува за всичко това, бе достатъчен да събуди желанието ѝ, макар че трябваше да чака до сутринта за пълно задоволяване.

Той пристигна точно след полунощ. Щом чу ключа му в ключалката, Елиз скочи, оправи се набързо пред огледалото и се обърна да го изчака да влезе. Копнееше да се втурне към него, но знаеше, че не бива да го прави, така че го посрещна спокойно, само ръката ѝ потрепваше леко, докато му наливаше бренди.

— Радвам се да те видя.

Той кимна, бръкна във вътрешния джоб на самото си, извади една кутийка и я сложи на масата. Елиз я погледна алчно — знаеше, че каквото ѝ да има вътре, ще е изключително скъпо.

— Детето е мое — каза той.

Сепната, тя вдигна поглед — не беше очаквала да заговори толкова скоро след пристигането си за това.

Устните ѝ бавно се разтегнаха в подигравателна усмивка.

— Тя ли ти го каза?

— Да.

— И ти ѝ вярваш?

— Да.

Тя му подаде брендите, след това отиде до дивана, но не седна.

— Франсоа дьо Лорвоар — рогоносец — произнесе тя подигравателно с плътния си гърлен глас. Той я наблюдаваше с непроницаем, както винаги, поглед и с влажни от брендите устни. — Ето това си, разбираш ли?

Той наведе глава на една страна и остави чашата на масичката.

— И ще ѝ позволиш да се измъкне безнаказано?

— След като бебето е мое — разбира се.

— Ако е твое. Ами Сен Жак?

— Какво Сен Жак?

За миг в погледа ѝ просветна странен пламък.

— Той ѝ е любовник.

— Така ли? И откъде си толкова сигурна, Елиз?

Изглеждаше спокоен, но заплашителните нотки в гласа му не ѝ убягнаха. Тя обаче беше подготвена за този въпрос и се радваше, че не ѝ го беше задал по-рано.

— Защото цялата провинция говори за това, а вече започват и в Париж. Селин посреща гости в Монвис и те не са слепи да не забележат какво става под носа им.

— Склонен съм да приема, че си се поддала на празни клюки, Елиз — продума спокойно той. — Но в тези слухове има много малко истина. Вярно, жена ми е влюбена в Сен Жак — или поне тя така ми каза.

— И след като го знаеш, си готов да приемеш, че детето не е негово? Ти си глупак, Франсоа.

— Така ли мислиш? — измърмори той и смъкна пенъоара ѝ.

— Интересува ли те какво мисля?

— Единственото, което ме интересува, Елиз, е детето да е мое.

Ръцете, му се плъзнаха нежно по ластичния ѝ колан, пръстите му загалиха лявата ѝ гръд, докато зърното изскочи напред. За миг в съзнанието му се мярнаха устните на Клодин — червени, сочни и потрепващи, и когато устните му притиснаха сърдито устните на Елиз, той пусна гърдите ѝ и започна да си разкопчава панталоните.

Облада я на дивана, толкова жадно и бързо, че дори не си направи труда да си свали сакото. Втория път я сложи върху масата и проникна в нея отзад. След това я заведе в спалнята, където най-последно си съблече дрехите и легна.

Поговориха какво е правил, докато го е нямало, след това той отметна завивките и я настани отгоре си. Елиз започна да го язди бясно, докато той лежеше с две ръце под главата. Лицето му оставаше безизразно. Този път му трябваше повече време да свърши, но когато най-последно мускулите по врата му започнаха да се изопват, тя се пресегна зад себе си и плъзна ръка между краката му. Бедрата му внезапно се надигнаха от леглото и когато спермата бликна от него, той я повдигна с две ръце и я наниза толкова жестоко на себе си, че тя започна да пищи за милост. Когато свърши, я пусна и само след минути вече беше заспал.

Когато на сутринта се събуди, Елиз се намираще в прегръдките му, гърбът ѝ бе притиснат към гърдите му, задните ѝ части — отпуснати на бедрата му. Полежа тихо известно време, вслушвайки се

в равномерното му дишане. Знаеше, че ще излязат от стаята не по-рано от обяд, и да лежи така, за нея беше първата част от любовната игра, която щеше да ги задържи в леглото. Тази сутрин той щеше да се отдаде на нейното удоволствие, също както тя се бе отдала на неговото през нощта.

Мисълта, че вярва, че детето на Клодин е негово, все още я тормозеше, но беше достатъчно умна да не повдига отново този въпрос. По-късно щеше да решава как да се справи с бременността на Клодин — беше се въздържала досега само защото бе убедена, че Франсоа ще повярва, че бащата е Сен Жак. Ако повярваше в това, тя беше сигурна, че по един или друг начин ще сложи край на този брак.

Самата тя нямаше представа дали бащата е Сен Жак, или не. Единственото, което знаеше, бе, че Кучката грабва сърцето на всеки срещнат, и макар че на моменти се съмняваше дали Франсоа има сърце, за да бъде грабнато, начинът, по който я беше прегърнал в момента, ѝ бе достатъчен да усеща, че би могъл да се влюби като всеки друг мъж. Знаеше също, че ако Кучката роди наследник, надеждите и мечтите ѝ един ден да стане графиня дьо Раси дьо Лорвоар и майка на бъдещия граф ще рухнат безвъзвратно.

Реши, че е време да го събуди, притисна се нежно към него и отърка бедрата си в неговите. След малко го направи отново и този път бе сигурна, че го е събудила.

Обърна се с лице към него и като хвана долната му устна между своите, го целуна. Забеляза язвителната му усмивка, докато отмяташе одеялата, след това го обърна по гръб така, че да може да вижда как се увеличава ерекцията му. Пенисът му вече бе достатъчно твърд, но тя го изчака да се изопне към пъпа. Известно време двамата просто се гледаха, после той вдигна ръка и я притегли към себе си със страстна целувка. Толкова дълга и жадна, че сякаш щеше да продължи цяла вечност. Той притисна тялото си още по-близо до нея, за да може да усеща по-пълно възбудата и желанието му, след това я обърна по гръб, без да отделя устните си от нейните.

Точно в този момент телефонът започна да звъни. Елиз изпъшка и се опита да стане, но той я събори обратно на възглавниците. С прелъстителна усмивка тя се отпусна и разтвори крака. Оттук нататък щеше да има чувството, че се е отделила от тялото си, нямаше да има място за нищо друго, освен за него. Но тъкмо когато притваряше очи,

на вратата се почука. Тя отново изпъшка, този път ядосана, защото се чу гласът на прислужницата:

— Мосю дьо Лорвоар! Вас търсят, monsieur. Баща ви.

Франсоа тъкмо бе отворил уста да ѝ викне да се маха, но когато чу, че го търси баща му, скочи бързо от леглото и наметна един халат, закачен зад вратата.

Върна се след няколко минути. Елиз седеше в леглото, загърната до кръста с одеялото, а разкошната ѝ руса коса бе разпиляна по гърдите. Усмихна му се, но щом видя буреносното му изражение, усмивката ѝ замръзна.

— Какво има? — едва продума тя.

Без да ѝ обръща внимание, той започна да си облича дрехите.

— Франсоа! Какво има? Какво се е случило?

Той не ѝ отговори, докато не се облече напълно, след това се обърна към нея с такова зловещо изражение, че сърцето ѝ се сви от ужас.

— Жена ми е паднала — изръмжа той. — Лакеят изтървал подноса със закуската, подхлъзнал се и я повлякъл надолу по стълбите.

— Какво? Но... Тя добре ли е?

— Не знам. В момента докторът е при нея. Но ти, Елиз, най-добре почни да се молиш още отсега да е добре.

— Франсоа! Какво искаш да кажеш?... Къде отиваш?

Той спря на прага и се обърна към нея.

— Не знам какво точно ти е известно по въпроса, Елиз, но те предупреждавам: ако този човек не е напуснал дома ми докато пристигна, ще ви убия и двамата.

Вратата се тръшна зад него и тя остана коленичила на леглото. Изящното ѝ лице бе посивяло, а широките ѝ зелени очи бяха помътнели от страх.

Бяха четирима: генерал Рудолф фон Лайберман, Макс Хелбер, Валтер Брюнинг и Ернст Грундхаузен. Намираха се в една тайна квартира в Берлин, в сенчестата, затрупана с боклуци задна уличка на квартала с червените фенери. Освен столовете, на които седяха, в стаята нямаше други мебели, а по двата прозореца с изглед към

клубовете за стриптийз, мрачните барове и мръсния пазар под тях, беше наслоена неколкогодишна мръсотия.

Фон Лайберман — най-възрастният и едрият от тях, а също и най-старшият по чин — изчакваше останалите да разгледат документите, които им беше раздал. Стилът му беше да запознае „комитета“ с хрониката от последните сведения на разузнаването в началото на съвещанието, като от останалите се искаше да ги прочетат без коментар. Тази вечер обаче той бе получил информация, която надхвърляше написаното в документите, и докато седеше и чакаше хората си да свършат с четенето, на бледите му устни се появи лека усмивка. Какво удобство, че съвещанието бе насрочено точно за днес — това му спестяваше труда да се свързва поотделно с всеки един от хората си, за да предаде новините, които бе получил рано тази сутрин.

Най-после дойде време да заговори. Той вдигна ръка към устата си, изкашля се и без никаква връзка с това, което четяха, каза:

— Жената на Доставчика на вина е паднала.

Трите лица, които се вдигнаха да го погледнат, останаха непроменени и той изпита приятно задоволство при мисълта колко сполучливо е подбрал хората си. След това вдигна вежди — знак, че имат разрешението му да говорят.

— Детето загинало ли е? — осведоми се Грундхаузен.

— Възможно е — отвърна фон Лайберман.

— Възможно? — повтори Макс Хелбер — човекът, който седеше отдясно.

Лайберман спря поглед върху младежкото лице и сочните червени устни на Хелбер и усети леко раздвижване в слабините. Но без да му обръща внимание, отвърна:

— Единственото, което знам до момента, е, че съпругата му е паднала по стълбите вчера сутринта.

— Случайно ли е било? — попита Хелбер.

— Като се има предвид, че Филип Моклер е със счупен крак и изместено рамо — да, може да се приеме за случайно.

— Колко непохватно от негова страна — забеляза Хелбер. — Къде е в момента?

— Бил е откаран в една близка болница.

Хелбер понечи да каже още нещо, но бе прекъснат от Валтер Брюнинг:

— Моклер по инструкции на Паскал ли е действувал?

Фон Лайберман се почеса по бузата и отвърна с половин уста:

— Не.

— На Халунке? — подсмихна се Брюнинг.

Фон Лайберман кимна и надигна тежкото си туловище.

— Е — въздъхна Брюнинг, — независимо дали му е наредила тя, или не, Паскал без съмнение ще е доволна от инцидента.

— Няма съмнение — съгласи се генерал фон Лайберман. — И ми се струва, че е дошло време някой от нашите хора да ѝ отиде на гости.

— Това няма да се хареса на Доставчика — обади се Хелбер.

— Той няма да знае. Изключително е ценен за нас, но е верен единствено на себе си. Отдавна имам намерение да променя това, да поставя нашия приятел в положение, в което да се убеди, че е най-разумно да постави нацистката кауза малко по-високо от личните си интереси. Най-успешно бихме могли да го постигнем чрез Паскал. Знаем много добре амбициите ѝ по отношение на Доставчика. Бихме могли да ѝ помогнем, ако и тя се съгласи да ни съдействува.

— Това означава ли, че Моклер вече не ни е необходим? — попита Грундхаузен.

— В това състояние — не, но след като се възстанови, смятам, че е най-подходящият да ни свърже с Паскал. Както знаем, тя е убедена, че работи единствено за нея. Ще бъде леко изненадана, когато разбере, че не е точно така. Халунке ме информира, че дьо Лорвоар е бил в апартамента ѝ на улица „Фош“, когато е научил за инцидента с жена си. Преди да си тръгне, наредил на Паскал да махне Моклер от Лорвоар.

— Знаел е за връзката между Филип Моклер и любовницата си?

— Така се оказва, Макс. Нека това ни бъде още един урок никога да не подценяваме този човек. Мисля обаче, че можем да сме сигурни, че не знае нищо за нашата връзка с Моклер, което в момента е най-важното.

— За да си осигурим услугите на Паскал, може би ще се наложи да уредим смъртта на жената на Доставчика... и на детето — каза Грундхаузен.

— С детето вече може да е свършено — напомни му фон Лайберман. — Халунке не ме осведоми точно. Ще говоря с него допълнително. За мен е все едно дали жената на Доставчика е жива

или мъртва, но що се отнася до Паскал, смятам, че съпругата все още не бива да се представя пред Всевишния. Или казано по друг начин — Елиз Паскал би работила за нас с много по-голям ентузиазъм, докато се стреми да спечели нещо.

— Но ако Доставчика смята, че зад инцидента стои Паскал, нещата няма ли да станат много сложни? — обади се Брюнинг. — Така или иначе Доставчика иска — или може би „искаше“ — това дете.

Фон Лайберман се усмихна.

— Вярвам, че Доставчика ще се убеди, че Паскал говори истината. Да се надяваме обаче, че детето е оживяло, защото тогава би бил много по-благоприятно настроен към обясненията на любовницата си.

Хелбер само вдигна рамене. Откакто бе влязъл в „Комитета“, се беше срещал с изключително много безскрупулни хора, но никой от тях не го бе притеснявал и наполовина така, както френският доставчик на вино. Ако това дете умреше, определено не би искал да бъде на мястото на Елиз Паскал.

— Имаме ли някакъв екстрен план за Моклер? — попита той.

— Халунке препоръчва да го оставим за известно време на Паскал и аз съм съгласен с предложението му.

— Налага ли се да го връщаме обратно в замъка?

Фон Лайберман поклати отрицателно глава.

— Халунке ме уведоми, че положението там се променило толкова много през последните няколко месеца, че вече нямаме нужда от агент. Разбира се, ситуацията отново би могла да се промени — но Халунке ще ни държи в течение. Междувременно, той е намерил начин да наблюдава Доставчика лично, а след като Елиз Паскал започне да работи за нас, ще можем да знаем всяка негова стъпка.

— Имате ли планирана среща с дьо Лорвоар?

— Да.

Хелбер знаеше точната дата и затова Грундхаузен отново се върна на въпроса с детето.

— В последния рапорт на Моклер се споменава, че не е сигурно кой е бащата — каза той.

— Халунке е доволен, че това е Доставчика — подсмихна се фон Лайберман.

— Кога очаквате Паскал да е на наше разположение? — попита Брюнинг.

— Веднага след като Моклер се възстанови и Халунке го уведоми за нашите намерения. А сега, господа — каза фон Лайберман, като извади от папката си собствения си екземпляр от документите, които им беше предоставил в началото, — предлагам да се върнем към текущите проблеми.

Един час по-късно и четиримата представители на Абвера станаха от столовете си и пузнаха документите в камината. Грундхаузен драсна клечката, изчакаха, докато всеки квадратен сантиметър от хартията се превърна на пепел, и едва тогава се приготвиха да си тръгват. Пръв тръгна фон Лайберман, останалите го последваха на интервали от по един час и повече, което даде на двама от тях възможност да се възползват от услугите на проститутките от долните етажи. Хелбер и Лайберман щяха да се срещнат по-късно в друга тайна квартира.

Цяло денонощие Клодин ту изплуваше, ту отново губеше съзнание, почти без да си дава сметка за загрижените лица, надвесени над нея, и за приглушените гласове, които дочуваше, без обаче думите да достигат до съзнанието ѝ. Знаеше, че животът на бебето е в опасност, но имаше усещането, че всичко това се случва на някой друг — не можеше да се съсредоточи за повече от няколко секунди. На един-два пъти ѝ се стори, че чува гласа на Франсоа, и беше сигурна, че усеща как държи ръката ѝ и ѝ шепне, че всичко ще се оправи. Но когато успееше да отвори очи, стаята беше празна.

Минаха още три дни, преди да започне да сяда, без да ѝ се завива свят, и още два, преди доктор Лебрюн да се осмели да предположи, че бебето ще оцелее. Лебрюн обаче упорито отказваше да ѝ позволи да става от леглото; уверяваше я, че трябва да лежи още най-малко една седмица. Силите ѝ вече се бяха възвърнали достатъчно, за да може да протестира остро срещу това предписание, но когато на вратата се появи Франсоа и съобщи на доктора, че жена му, разбира се, ще следва съветите му, тя реши да не възразява. Да спори с Франсоа, когато състоянието ѝ беше все още толкова лабилно, би било най-глупавото нещо. Просто щеше да го изчака да замине — което несъмнено щеше да стане, след като опасността за живота ѝ вече бе преминала — и тогава щеше да става от леглото, когато си поиска.

Скоро обаче започна да осъзнава, че Франсоа няма никакво намерение да заминава точно сега и въпреки че много рядко влизаше в стаята ѝ, тя чувствуваше присъствието му толкова потискащо, сякаш се намираще в най-строг затвор.

— Тъй като носиш моето дете — каза ѝ той през едно от редките си посещения, — ще правиш каквото аз ти кажа. Ако искаш да се раздвижиш, можеш да се разхождаш из апартамента, а ако имаш нужда от чист въздух, ще отворят прозорците. Но докато доктор Лебрюн не прецени, че си достатъчна силна, за да излизаш навън, ще седиш вътре.

След това го чу да казва отвън на Магали, че ако разбере, че жена му не се е подчинила на желанието му, ще държи отговорна нея.

След няколко минути Магали влезе в стаята да я уведоми, че Франсоа е излязъл. Когато прислужницата извади плика от джоба на престилката си, Клодин направо го грабна от ръката ѝ.

Не изчака дори Магали да излезе, за да отвори писмото, и когато прочете трите думи, които съдържаше, отново се отпусна на възглавниците и сълзите бликнаха от очите ѝ. „Мисля за теб.“ Прошепна думите на глас.

— О, Магали, колко ли ужасно се чувствава!

Магали хвана ръката ѝ. Никога не бяха говорили за Арман, но Магали я познаваше от шестгодишна и нямаше нужда да ѝ се казва какво става в главата на господарката ѝ.

— Искаш ли да му напишеш нещо, *cherie*? — попита тя. — Ще му занеса писмото.

Клодин отвори очи, усмихна се през сълзи и каза:

— Мислиш ли, че знае, че го обичам, Магали?

— Че как иначе — засмя се Магали.

Но лицето на Клодин отново посърна.

— Какво ще правим, Магали?

Магали стисна успокоително ръката ѝ:

— Сега ти е много трудно, *ma petite*, но един ден ще намериш верния път. — Тя се засмя отново. — Кога не си го намирала? — И като извади кърпичка от джоба на престилката си, започна да изтрива сълзите на господарката си.

— Остани да си поговорим, Магали — прошепна Клодин. — Говори ми за него.

Когато Магали си тръгна, навън вече беше притъмняло. Клодин най-после заспа спокойно, мушнала писмото на Арман под възглавницата си. Магали щеше да предаде отговора ѝ на заранта — беше му написала същото: „Je pense a toi“.

Все още спеше дълбоко, когато малко след полунощ Франсоа влезе в стаята и застава до таблата на леглото. Стоеше така до нея всяка нощ, откакто бе паднала, и щеше да стои, докато лекарят не заявеше със сигурност, че детето е извън опасност и че Клодин може да става.

След десет дни Ерих фон Папен му съобщи, че присъствието му в Берлин се налага спешно. Той изчака още два дни, през които раздражни любопитството на много хора, прекарвайки по-голяма част от времето си с Лилиан. След това, на първата сутрин, когато на Клодин ѝ бе разрешено да слиза на долния етаж, се приготви да замине.

Соланж го изпрати до колата. По време на кризата тя се бе държала безупречно трезво и разумно, но сега, когато опасността вече бе отминала, ексцентричността ѝ отново се беше върнала. Каза му, че сега вече всички можели да забравят за случилото се.

Думите ѝ се въртяха в съзнанието му през целия път до Париж. Права беше — трябваше да забравят. Но само той знаеше, че това, от което най-много се ужасяваше, откак Клодин за пръв път се бе появила в живота му, започваше да става. Ето защо сега искаше да се махне от нея колкото е възможно по-бързо. И ето защо щеше да благодари всеки ден на Дева Мария, задето го бе насочила да говори с Лилиан.

Елиз нямаше нужда да урежда преместването на Филип Моклер от замъка — доктор Лебрюн ѝ го беше спестил. Беше уредил преместването му в една парижка болница, а оттам — в някаква частна клиника, където в момента му бе дошла на посещение — близо две седмици след падането на Клодин.

— Защо? — изсъска тя в мига, в който докторът се отдалечи. — Защо го направи без инструкции от мен?

Филип я гледаше, без да мигне, и на лицето му се бе изписало раздражение. Все още достатъчно го болеше и можеше да мине и без изблиците на Елиз Паскал.

— Сега се чувствавам много по-добре, благодаря за съчувствието, Елиз — отвърна злъчно той.

— Не се подигравай с мен! — срязва го тя.

— Мислех, че ще си доволна. Не искаше ли...

— Доволна! Как може да съм доволна, след като бебето е живо, а ти лежиш тук като рязан турчин!

— Е, да, не очаквах, че ще се получи така — призна си той.

Тя го изгледа с присвити очи.

— Как можеш да се търкаляш по стълбите като чувал с картофи! И защо, по дяволите, не ме уведоми предварително?

— Изведнъж ми се удаде възможност и...

— И след като я бутна, я остави да падне отгоре ти?

Той я погледна с нескрита изненада.

— Откъде знаеш?

— Аз задавам въпросите!

— Франсоа ти е казал.

— Не съм говорила с него от деня, в който се случи. Няма да ти повтарям какво ми каза преди да си тръгне, достатъчно е да ти спомена, че знае за теб.

— Какво знае за мен? — попита неспокойно той.

— Че си бил изпратен в Лорвоар от мен, глупако.

— Как е разбрал?

— Откъде да знам, по дяволите? Може да си се издал с нещо. — Тя махна с ръка, когато Филип се опита да се защити. — Това не ме интересува. Единственото, което знам, е, че вече нямам полза от теб. Просто благодари на бога, че детето не е умряло, иначе щях да загубя Франсоа. И теб, Филип...

— Но нали точно затова ме изпрати там — да се отървем от детето — изсумтя той.

— Но след като си дал на Франсоа да разбере за кого работиш — отвърна злобно тя, — е много по-добре, че не си успял, нали? Сега можеш да започнеш да се молиш да ми повярва, че не знам нищо — защото ако не повярва, мога да се закълна, че ще излезеш от тази клиника в ковчег.

— Няма да ме стреснеш със заплахите си...

Болезненият му писък отекна по коридорите — Елиз бе извила с всичка сила пръстите на счупения му крак.

— Свършено е с теб — просъска тя. — Вече никога няма да работиш, Филип Моклер, чуваш ли ме? И ако Франсоа пожелае да разбере къде се намиращ, не се съмнявай, че с удоволствие ще му кажа.

Все още разтреперан от болка, Филип я наблюдаваше как излиза и за миг си спомни как това наперено малко дупе бе предоставено за негово удоволствие — просто защото си беше платил. Но в следващия миг заплашителните ѝ думи отекнаха отново в съзнанието му. Знаеше, че единствената му защита срещу Франсоа дьо Лорвоар е Рудолф фон Лайберман, и се надяваше, че генералът скоро ще му изпрати човек. С не по-малка жар се молеше човекът да не е онова копеле Халунке.

Когато Елиз се прибра в апартамента си, Франсоа я чакаше. Стоеше до прозореца с ръце в джобовете, а лицето му приличаше на лице на закоравял убиец. Изчака, докато тя затвори вратата, после каза:

— Бих те убил, Елиз, сериозно. Ако детето ми беше умряло, нямаше да се поколебая. Много добре разбирам защо си искала да го убиеш. Разбирам също, че си се надявала по този начин да се отървеш едновременно и от жена ми. Няма да те заплашвам — достатъчно добре ме познаваш, за да прецениш каква заплаха е надвиснала над главата ти. Но те съветвам най-искрено никога вече да не се опитваш да го правиш. И най-тържествено ти се заклевавам, Елиз, че каквото и да се случи с Клодин, ти никога няма да станеш графиня дьо Лорвоар. — Той замахна и я удари с всичка сила през лицето. — Никога! — И излезе.

С изненадващо спокойствие Елиз прекоси стаята и отиде до прозореца. На устните ѝ играеше лукава усмивка.

Той щеше да се върне — ако не за друго, то поне защото тя знаеше прекалено много за него. А колкото до клетвата му, че никога няма да стане графиня дьо Лорвоар... Устните ѝ потрепнаха и по лицето ѝ премина болезнена сянка. Но след като не можеше да се отърве директно от Кучката, щеше да използва това, което знаеше за него, за да го изнудва в брака му. Франсоа дьо Лорвоар беше предател на страната си и тя го знаеше. И щеше да се възползува максимално от властта, която ѝ даваше това знание.

Следващата седмица Франсоа се срещна с Рудолф фон Лайберман в градината на дома на генерал Мюнхберг. Макс Хелбер също беше там и след като размениха обичайните любезности, Франсоа премина към темата.

— Знам — каза той, — че ако Фюрерът завземе Судан, ще срещне известна съпротива от страна на Съюзниците.

— Знаете? — повтори Хелбер с подчертан цинизъм.

Фон Лайберман сложи ръка на рамото му. Доставчика никога не разкриваше източниците си на информация и Хелбер би трябвало да е научил досега, че дьо Лорвоар винаги предоставя сведенията си по този начин.

— Какво означава „известна“? — попита той.

— Ще има проява на протест естествено — отвърна Франсоа, — но нищо повече. Никоя държава не иска война — особено Франция.

— И все пак Франция е преустроила много от заводите си към оръжейната промишленост — заяви фон Лайберман.

— Освен това се готви да обяви мобилизация — каза небрежно Франсоа.

Фон Лайберман кимна. Вече го знаеше.

— Разполагаш ли с подробности за тези заводи?

— Да.

Фон Лайберман си погледна часовника.

— Имам среща в четири и половина. След това ще се срещна с външния министър. Ще предадеш информацията на Макс, а той ще я предаде на мен преди да се видя с Рибентроп.

Франсоа кимна и се отдалечи, а фон Лайберман попита Хелбер:

— Имаш ли информацията, която иска в замяна? Добре. Ще видим какво ще направи с нея. Мисля, че нищо.

Хелбер се усмихна и фон Лайберман го потупа по рамото. Преди да тръгне си спомни, че има да му казва още нещо, свързано с Доставчика.

— Имам една молба от Халунке. Иска да се срещне с Паскал лично. Според мен може. Ти какво мислиш?

— Дали няма опасност да го разпознае?

— Увери ме, че нямало.

— В такъв случай нямам никакви възражения.

— Добре. Дай му потвърждение.

Хелбер изчака докато шофьорът на фон Лайберман затвори вратата на колата, отиде при Франсоа и каза любезно:

— Да влезем?

Франсоа го изгледа с неприязън; предпочиташе да останат навън, но знаеше, че Хелбер няма да се съгласи, така че кимна рязко и го последва в мрачната библиотека.

Хелбер му подаде документите, които двамата с фон Лайберман бяха подготвили като замяна за информацията, която щеше да им даде Франсоа. Ангелското му лице бе усмихнато. Той се страхуваше от Доставчика, но никога не би го показал, а и страхът добавяше допълнително удоволствие от това, което вършеше.

Той остана прав, докато Франсоа се настани в креслото и започна да чете. Хелбер го наблюдаваше и тялото му започна да потреперва от страст. Никога не се бе доближавал до мъж, който излъчваше такава силна мъжественост като Франсоа дьо Лорвоар, и си беше обещал един ден да го има. Но засега трябваше да се задоволи само да онанира под погледа на тези мрачни очи.

Съзнавайки много добре какво прави Хелбер, Франсоа дочете спокойно документите, после го помоли да изясни някои пунктове. Знаеше, че трябва да остане, докато Хелбер стигне до еякулация, защото неговият стил пък беше да пази най-съществената част от информацията, докато стигне до края. Така че го изчака, наблюдавайки все по-припрените движения в джоба му със студена безпристрастност — ако се извърнеше, това само би удължило процеса. Понякога, мислеше си той, докато очите на Хелбер започнаха да се въртят така, сякаш щяха да излязат от орбитите, цената на получаваната информация е прекалено висока. Но когато най-сетне Хелбер му подаде и последния лист, Франсоа се убеди, че поне в този случай чакането си бе струвало.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Нищо на света не би могло да подготви Клодин за усещането, което изпита, когато ѝ дадоха бебето. Кожата ѝ все още беше мокра от пот, косата се бе слепнала на челото ѝ, но тя виждаше единствено прекрасното набръчкано личице с кичурчето мастиленочерна косица и зачервените бузки. Дори неописуемите болки от последните дванайсет часа бяха забравени и като се смееше на бурния отказ на сина си да бъде прегърнат, тя разгърна нощницата си и нагласи устичката му върху зърното на едната си гърд. Бебето започна да суче почти незабавно. Тя се взираше в него, хипнотизирана от съвършенството на мъничките му крайници. След това то внезапно отвори очи и дъхът ѝ секна, когато осъзна докрай положението, в което се намираше.

— Mon Dieu! — прошепна тя. После погледна доктор Лебрюн и избухна в плач.

После заспа. Когато се събуди, докторът и медицинската сестра си бяха заминали, а на ръба на леглото седеше Франсоа. Държеше сина си в ръце и цялото му внимание бе погълнато от начина, по който бебето отваряше и затваряше очи. Клодин лежеше тихо и ги наблюдаваше, смаяна от контраста между грамадната длан на Франсоа и малката главичка върху тази длан. За пръв път виждаше ситуация, в която съпругът ѝ да не се владее. Изразът му подсказваше, че синът му е най-важното нещо на света.

След малко тя се пресегна и отметна пелената, за да може също да вижда малкото личице, и бебето се разплака.

— Мисля, че е гладен — каза тя.

— Искаш ли да изляза, докато го кърмиш? Боя се, че нямам никакъв опит с бебетата.

Не беше сигурна дали иска да излезе, или не.

— Само ако ти искаш.

Той също се колебаеше, но в този момент се появи Магали и Франсоа излезе.

— Щастлив ли е monsieur? — попита Магали, щом останаха сами.

Клодин се замисли за миг.

— Мисля, че да. Кога пристигна?

— Около един час преди бебето.

— Влиза ли? Искам да кажа, докато раждах.

Магали поклати отрицателно глава и лицето на Клодин помръкна за миг.

— Виждала ли си Арман? — попита отново Клодин.

— Отидох до Лилиан веднага. Арман е в Тур, но го очаква да си дойде скоро.

Клодин погледна бебето и в гърлото ѝ се надигна буца.

След известно време Франсоа се върна. Бебето беше заспало в люлката си и след като го гледа продължително, Франсоа се обърна към нея:

— В такива моменти думите са нелепи, но искам да ти благодаря. Много хубав син.

— Нали? — усмихна се тя. После, без явна причина, си спомни за огърлицата, която ѝ беше подарил на рождения ѝ ден.

— Имаше един момент, преди няколко месеца, когато и аз исках да ти благодаря.

— О?

— За огърлицата. Онази, която ми беше оставил на масата... Къде е тя сега?

— След като не спомена за нея, предположих, че не я искаш, така че я дадох на друга.

Нещо я прободете под лъжичката и тя се извърна.

— От реакцията ти разбирам, че съм допуснал грешка.

— Не съвсем — побърза да отговори тя. След това, преди да успее да се спре, продължи: — На нея хареса ли ѝ? Жената, на която я даде — хареса ли ѝ огърлицата?

— Всъщност не ми каза, но предполагам, че да. Естествено, ако има нещо, с което мога да го компенсирам...

— Няма нужда, благодаря. — И тя започна да събира купчината телеграми, които четеше, когато Франсоа влезе.

След няколко минути той каза:

— Бебето ще бъде кръстено Луи Франсоа.

Тя вдигна поглед.

— Въпросът подлежи ли на обсъждане?

— Не. Знаеш, че всеки първороден син в рода дьо Лорвоар се кръщава или Луи, или Франсоа. Редуват се през поколение, така че нашият ще се казва Луи.

— А ако искам да го кръстя на моя баща?

— За тази цел ще трябва да родиш втори син. Но тъй като имам намерение да си изпълня обещанието, това е малко вероятно. Със сексуалната страна в брака ни вече е приключено.

Той я погледна и когато видя очите ѝ, нещо в гърдите му се преобърна. Тя също го гледаше и макар че никой от двамата не помръдна, Клодин усети как тялото ѝ сякаш се отделя от нея и тръгва към него, а той я прегръща с такава страстна нежност, каквато не бе показвал никога. Но в следващия миг усещането изчезна и тя чу думите му:

— Свободна си да живееш както намериш за добре, Клодин. Можеш дори да напуснеш замъка и да живееш, където пожелаеш. Синът ми, разбира се, ще остане тук.

По бузите ѝ неочаквано, изби руменина и погледът ѝ блесна от гняв.

— Нищо на този свят няма да ме раздели от сина ми — заяви тя. — Дори ти. И ако се надяваш да се отървеш от мен и мислиш, че можеш да ме захвърлиш, след като вече съм си изпълнила задължението, много се лъжеш. Ще го наречем Луи, ще го кръстим и ще го възпитаваме както ти желаш — не защото се боя да ти се противопоставя, а защото знам, че ще направиш най-доброто за него. Но никога повече няма го наричаш моят син. Той е нашият син.

— Права си — съгласи се той. — И се радвам, че си решила да останеш в замъка. Нашият син ще има нужда от майка си.

— Оставам, защото нямам друг избор. От известно време се примирих с това.

— Много разумно. А сега, ако не мога да ти бъда полезен с нещо, да ти пожелаая лека нощ.

— Лека нощ — отвърна рязко тя.

Но когато стигна до вратата, Франсоа се обърна отново.

— Ако все пак те интересува — каза приятелски той, — ще ти кажа, че Арман няма да се върне от Тур. Оттам ще хване влака за

Бургундия, а когато си свърши работата там, ще продължи за Бордо. Но преди да ме обвиниш, че съм се опитал да застана между вас, може би трябва да знаеш, че макар да е ангажиран с бизнеса на дьо Лорвоар, тази обиколка е изцяло по негово настояване. Изглежда, иска да се откъсне от Лорвоар за известно време.

След това ѝ отправи една от най-отвратителните си усмивки и затвори вратата.

В първия ден, в който ѝ разрешиха да излиза, Клодин отиде при Лилиан. Възнамеряваше да я разпита за Арман, съвсем небрежно, макар да знаеше, че няма смисъл да се преструва пред жена като Лилиан сен Жак.

— Остави съобщение за теб, *cherie* — започна Лилиан още щом видя болезненото лице на Клодин. — Седни да ти наля малко кафе, после ще ти кажа всичко.

— Дай ми писмото, Лилиан! Моля те!

— Не съм казвала писмо — усмихна се Лилиан. — Казах съобщение — и то е тук. — Тя се почука с пръст по главата, след това издърпа един стол и седна до Клодин.

— Замина за известно време — започна тя, — защото се страхува. Страхува се от чувствата си към теб и от твоите към него.

— Но защо трябва да се страхува? Аз го обичам, Лилиан. Знам, че може да звучи като лудост, след като...

— Не, не звучи като лудост. Аз знаех, може би преди вас самите, какво става помежду ви. Видях го и разбрах, че си безсилна да го спреш. Не виждам никакво бъдеще пред вас, особено сега, след като се роди детето, но... Разбира се, грехота е дори да се мисли за това — но никой от нас не може да избира в кого ще се влюби.

Тя се загледа разсеяно в ръцете си.

— Той искаше да даде време и на двама ви да помислите — продължи тя. — Искаше да ти даде възможност да прецениш как би се чувствувала, ако го няма. Той е свободен да напусне Лорвоар, а ти не си. И е готов да напусне, ако ти пожелаеш.

— Но как бих могла да пожелаая?

— Сега не, но един ден може да поискаш. Арман смята, че вие винаги ще се обичате, но че твоята любов може да го унищожи. Ти си

омъжена за Франсоа, Клодин, и Франсоа никога няма да се лиши от детето, нито пък ти. Това означава, че винаги ще бъдеш омъжена за него. Арман е готов да живее с тази мисъл, да се задоволи с това, което му дадеш, но се страхува, че това, което той може да ти даде, няма да ти е достатъчно. Ще се върне в Лорвоар някъде през август и дотогава ти вече ще си решила какво искаш от него. Ако решиш, че трябва да замине, няма да се опитвам да го спра... — Тя наведе глава и очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Моля те, недей — прошепна Клодин и се пресегна да хване ръката ѝ. — Няма да поискам да замине. Може би е егоистично от моя страна, но...

— Може да си мислиш, че е егоистично, но не е, *cherie*, не съвсем. Ти имаш нужда от любов, както и синът ми. Но бедният ми Арман вече преживя такива неща... Не мога да не искам Франсоа да те обича, защото тогава може би... — Тя се усмихна тъжно и стисна ръката на Клодин. — Странни са пътищата на съдбата, Клодин. Кой знае, може един ден двамата с Арман да намерите щастието задно. Някой ден...

Тя спря и когато Клодин погледна в мъдрите ѝ разбиращи очи, внезапно изпита чувството, че Лилиан скрива нещо от нея.

— Какво има, Лилиан? — попита тихо тя.

Лилиан само поклати глава.

— Нищо. Нищо, освен страховете на една стара жена.

— Страхове? О, Лилиан, никога няма да направя нещо, с което да те нараня, кълна ти се...

— Не от това се страхувам. Всъщност...

Погледите им отново се срещнаха и Клодин инстинктивно усети какво е искала да каже.

— От Франсоа, нали? — попита тя.

Лилиан отмести поглед, но Клодин знаеше, че е права. Разбра го, защото внезапно усети присъствието на Франсоа, сякаш седеше с тях в стаята.

Реши да не измъчва повече Лилиан, но вече беше сигурна, че по някакъв начин, който тя все още не разбираше, Франсоа дирижира живота на всички им.

Елиз изпита огромно облекчение, когато Моник си тръгна. Беше при нея цял следобед и ѝ опяваше за гузната си съвест, така че на няколко пъти ѝ се прииска да я удари през устата.

— Нямам смелост за такива неща, Елиз — хленчеше тя. — Не мога да живея повече така. Ако я беше видяла просната под стълбата, щеше да знаеш какво ми е. Никога не бих говорила с Жан-Пол да наеме Филип, никога нямаше да ти позволя да ми говориш за това. Аз...

— Един момент! — прекъсна я Елиз. — Доколкото си спомням, ти беше тази, която дойде да ме пита как да се отървем от Кучката.

— Да, но тогава бях ядосана и ревнувах. И все още ревнувам, но не съм искала да се нарани детето, честна дума. Сега съм сигурна. Само като го взех в ръцете си, щях да умра при мисълта какво би могло да му се случи и че и аз щях да нося отговорност за това. Филип няма да се върне в имението, нали? Защото...

— Няма да се върне — прекъсна я Елиз.

— Това е добре, защото ако се върне, ще трябва да кажа на Франсоа кой е всъщност.

— Много си закъсняла. Франсоа вече знае.

Очите на Моник се разшириха от ужас.

— Знае? О, господи! Но не знае, че и аз съм замесена в това, нали? Елиз, нали не си му казала?

— Разбира се, че не съм. Сега, ако нямаш нищо против, очаквам един гост.

Моник стана и си нахлузи ръкавиците.

— Преди да си тръгна, бих искала да имам думата ти, че повече нищо няма да заплашва Клодин — каза тя.

Елиз дори не си направи труда да скрие пренебрежението си:

— Имаш думата ми, ако наистина толкова държиш на нея.

— Признавам, че не много — отвърна троснато Моник.

— Всъщност, ако нещо се случи със снаха ми, ще знам къде да дойда.

— Върви си у вас, Моник — въздъхна Елиз. — И си помисли какво би казал Франсоа, ако му загатна как безценната му сестра се е опитала да убие сина му.

— А ако реша да кажа на Клодин за теб?

Елиз се разсмя.

— Това ли е най-страшната ти заплаха? Прибирай се при безценния си племенник. Ако бях на твое място, щях да го пазя с живота си.

След като Моник излезе, Елиз си помисли, че не бива да прекъсва отношенията си с нея. В края на краищата, кой знае дали нямаше да ѝ потрябва отново? Но специално този следобед нямаше настроение да успокоява гузната съвест на Моник дьо Лорвоар.

Нервите ѝ бяха изопнати до краен предел след тайнственото обаждане по телефона, когато някакъв мъж с немски акцент ѝ каза, че ще има посещение във връзка с Франсоа дьо Лорвоар. Не можеше да каже точно, но шестото чувство я предупреждаваше, че каквото и да ѝ кажеше непознатият гост, тя не биваше да се забърква в нищо... Но същевременно беше заинтригувана и бе уредила срещата за този следобед. Неизвестният гост трябваше да пристигне след по-малко от петнайсет минути.

Халунке излезе тихо от апартамента на Елиз, оглеждайки сивото мраморно стълбище. В някакъв апартамент на долния етаж се отвори и затвори врата и той инстинктивно се прилепи към стената. След това, когато всичко притихна, смъкна черната вълнена маска и продължи надолу. Беше гладен. Изнасилването на любовницата на дьо Лорвоар му беше отворило апетит.

За миг в съзнанието му пробягна образът на Елиз — просната на пода, с подута разкъравена уста, с разкъсани дрехи, а очите ѝ — все още изцъклени от насилието. Просто ѝ беше загатнал какво може да се случи, ако се опита да играе двойна игра с „Комитета“. Но тя нямаше да го направи, не и сега, след като ѝ бяха гарантирали смъртта на съпругата на дьо Лорвоар като възнаграждение за услугите ѝ.

Той се ухили. Паскал може би се мислеше за достатъчно умна и ловка, за да постигне целта си и сама — и кой знае, може и да успееше — но сега вече не можеше да се съмнява, че има далеч, далеч помогъща сила, която контролира съдбата на дьо Лорвоар и семейството му. И тя като него беше само един инструмент, една карта от тестето, която щеше да бъде изиграна, когато фон Лайберман преценеше, че е необходимо. Но той, Халунке, щеше да прибере последната ръка,

защото за него вендетата с дьо Лорвоар беше толкова лична, колкото и съдбоносна.

Качи се в колата си и запали двигателя. Докато нагласяше огледалото за обратно виждане, с изненада забеляза сестрата на дьо Лорвоар, която пресичаше улицата на път за апартамента на Паскал. Беше я видял да си тръгва точно когато пристигна и се зачуди какво я е накарало да се върне. Но бързо я изключи от мисълта си. Основната му грижа сега беше Арман сен Жак, който според селяните на Лорвоар се намираще някъде из Бургундия. Като се подсмивваше отново, той се включи в движението и се замисли колко ли време ще е необходимо на Сен Жак, за да прелъсти жената на дьо Лорвоар. Реши, че не много, тъй като самият дьо Лорвоар се бе погрижил тя да бъде лесна плячка. Усмивката на Халунке скоро угасна и той стисна по-здраво волана. Ситуацията между Арман и жената на Доставчика в момента му идваше като по поръчка, но най-много го интересуваше докога дьо Лорвоар ще допусне това да продължи.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Арман се бе върнал преди три дни. Клодин знаеше, защото Лилиан ѝ бе казала, но не го беше виждала, нито пък той ѝ се беше обаждал. Знаеше, че съзнателно я отбягва — и днес беше решила да сложи край на това. Беше излязла от замъка преди половин час и сега стоеше в сянката на горичката, точно до водопада. Долу в равнината църковният часовник удари пладне и след няколко минути, точно както ѝ беше казала Лилиан, Арман се появи от лозята.

Арман стигна до високата трева край вира и внезапно спря.

Не помръдна. Не можеше. Сякаш бе изпаднал в транс и можеше само да наблюдава. Клодин плуваше сред лилиите и се плъзгаше леко към брега.

После бавно се изправи и остави водата да се оттича свободно по голото ѝ тяло. Остави го да я гледа, след това тръгна към него. Гърдите ѝ бяха големи и твърди и кафявите зърна стърчаха гордо. Коремът ѝ беше равен, бедрата ѝ нежно закръглени и когато дългите ѝ крака се раздвижиха под водата, Арман забеляза черния окосмен триъгълник под корема ѝ и изпита такова страстно желание, каквото никога не бе изпитвал през живота си.

Никой от двамата не проговори, докато тя излизаше от водата. Сякаш самата природа бе затаила дъх, сякаш въздухът около Клодин бе наситен до краен предел с нейната чувственост.

Изправи се пред него със свободно отпуснати ръце и леко разтворени устни. Той потърси погледа ѝ и като започна да разкопчава ризата си с една ръка, обгърна я с другата и притисна устни в нейните. Тя изстена нежно, когато езикът му проникна в устата ѝ, после обви врата му с две ръце, помагайки му да се освободи от ризата си. Допирът до твърдата му гола кожа, притисната към нейната, я стресна, но той се отдръпна за миг, без да пуска ръцете ѝ, и се загледа в издутите ѝ гърди.

Бяха пълни с мляко и за миг тя се смути, но когато отгатна мислите ѝ, той ги повдигна и нежно ги стисна. Топлата течност потече

от зърната и като се наведе, той пое едното в устните си. Тя отметна глава и докато прокарваше пръсти в косата му, усети как ръцете му се спускат към кръста ѝ.

Когато отново се изправи, устните му бяха червени и влажни, а щом ги притисна отново към нейните, едната му ръка започна да разкопчава панталоните.

Клодин го наблюдаваше, докато остана гол пред нея, и като се отпусна в прегръдката му, усети твърдия му член притиснат към корема си и въздъхна, останала без сили. Притисна се с всички сили към него, без да отделя устни от неговите, докато я положи на тревата. Целуна отново гърдите ѝ и прокара ръка по гладките ѝ като атлаз бедра. След това пръстите му се плъзнаха между краката ѝ и дъхът ѝ секна в гърлото.

Сякаш движени от своя собствена воля, бедрата ѝ започнаха да се надигат ритмично, докато пръстите му влизаха все по-навътре в нея.

— О, Арман — шепнеше тя. — Арман.

Устата им отново се сляха в целувка и този път езикът му беше по-твърд и настойчив. Претърколи се върху нея и когато усети, че бедрата ѝ се разтварят под него, вдигна глава и погледна дълбоко в очите ѝ.

— Je t'aime — прошепна той. След това много бавно и много нежно проникна в нея, без да откъсва поглед от лицето ѝ. Тя затвори очи и дъхът ѝ секна, а когато най-сетне ги отвори, видя, че Арман се усмихва.

— Обичам те — отвърна тя на усмивката му, след това, когато движенията му започнаха да стават все по-бързи и по-дълбоки, започна да стене. Без да сваля поглед от очите ѝ, той влизаше и излизаше с продължителни нежни движения, а през това време пръстите ѝ го галеха по лицето.

— Не спирай — въздъхна тя.

— Мисля, че много скоро ще се наложи!

Тя се засмя.

— О, обичам те! — Прегърна го с една ръка и когато движенията му станаха още по-бързи, усети как тялото ѝ само се включва в неговия ритъм. Усещането в слабините ѝ постепенно започна да преминава в цялото тяло: сякаш в нея проникваше някаква чужда сила, която я тласкаше напред-назад, докато накрая Клодин съвсем изгуби

представа какво става с нея. Чуваше дишането му, усещаше как тялото му започва да се напруга и го чуваше как шепти името ѝ. Искаше да го вижда, когато свършва, искаше да бъде там, с него, искаше и той да я гледа. Но когато от гърдите му започнаха да излизат гърлени звуци и той влезе колкото можеше навътре в нея с цялата си сила, очите му бяха здраво затворени. И слава богу. Защото през тези няколко безпаметни секунди, когато екстазът бе разтърсил така бясно цялото ѝ тяло, лицето, което виждаше над себе си, не беше неговото, а лицето на Франсоа. Шокът я разтърси цялата и тялото ѝ се вдърви малко преди сладостната вълна да достигне кулминацията си. Тя примигна и отново видя над себе си лицето на Франсоа, чиито очи преливаха от нежност.

— О, Арман — извика тя и го притисна към себе си. — Арман, обичам те.

— И аз те обичам, *cherie* — прошепна той.

Знаеше, че той мисли, че е стигнала до края, и наистина щеше да бъде така, ако не беше... Тя отново се стегна и в този момент мразеше Франсоа, както никога досега не го беше мразила. Изглежда, никога нямаше да може да се отърве от него, каквото и да направеше.

Останаха да лежат в тревата. Тя бе отпуснала глава на рамото му и двамата се вираха сънливо в огрените от слънцето клони над тях. Клодин погледна надолу и усетила силното му мъжко бедро до себе си, цялата потръпна. Описа няколко безцелни кръгчета с пръсти по русите му гърди и се обърна да го погледне.

Той побърза да я прегърне и каза нежно:

— Трябва да поговорим, *cherie*.

— Знам — прошепна тя. — Знам, но не ми се иска да разваляме днешния ден. Нека се престорим, че днес всичко е наред, че съм твоя, че нищо не може да застане помежду ни.

— Щом така искаш — засмя се той.

— Да — каза тя и се надигна да го погледне. — Искам и теб.

— Отново?

— Да.

— Тогава ме целуни.

Тя го целуна и когато силните му ръце я обгърнаха, прокара пръсти от бедрата му към пениса. Той изстена от удоволствие и я притегли още по-близо към себе си. И когато започнаха да се любят —

лениво и отпуснато, тя внезапно усети, че този път всичко ще бъде както трябва.

Но не се получи. Франсоа отново се появи, точно в момента, в който ѝ оставаше само секунда. Гневът заплашваше да разкъса гърдите ѝ и ѝ се искаше да закрепци с всичка сила. Защо ѝ причиняваше всичко това? Нейното удоволствие никога не бе имало значение за него, така че защо трябваше да се появява точно сега, да ѝ се подиграва и да ѝ отнема това, което самият той не ѝ даваше?

Арман я целуна и когато усети любящата му прегръдка, тя си каза, че може би това няма значение. Всички останали мигове в любовната им игра бяха толкова прекрасни, защо трябваше да отдава такова значение, че не е успяла да стигне до края?

— Трябва да тръгвам — каза той.

— Ще ме оставиш?

— Трябва да работя. За съпруга ти.

— Недей! — извика тя. — Моля те, дори не ми споменавай за него!

— Шшшт! — отвърна той и я погали по косата. — Извинявай. Казах го на шега, но излезе съвсем различно. — Той я целуна, след това се отдръпна да я погледне в очите. — Но един ще трябва да поговорим за него, *cherie*. Знаеш го.

— Да — отвърна тя. — Но не сега.

След този ден се виждаха непрекъснато; срещаха се край водопада, за да се любят, да разговарят и да плуват; да започнат обяда, който Лилиан бе приготвила за тях, и след това да го оставят недовършен, защото взаимното им желание беше много по-силно от глада... Известно време Арман не правеше опити да говори за бъдещето. Скоро щеше да дойде денят, когато щеше да се наложи да решат какво да правят. Засега им стигаше, че са щастливи.

Гроздоберът дойде и отмина. Тази година фестивалът се проведе в Шинон, тъй като Клодин и Луи бяха решили да го организират в Лорвоар през година. Захладня и тъй като вече не можеха да се срещат при водопада, Арман започна да поправя една стара колиба в гората. Тя се превърна в техен дом и Клодин ходеше на пазар като домакините от Шинон за хляб, сирене, пердета и одеяла. Купиха си и радио и първото

нещо, което чува по него, беше гласът на Едуард Даладие — френският министър-председател, който съобщи, че в Мюнхен е постигнато споразумение и опасността от война в Европа е отминала. На другия ден чува, че според една от клаузите на Мюнхенското споразумение германците са влезли в Судан, но тъй като Арман бе купил ново легло, бяха прекалено заети с пробването му, за да се интересуват какво става извън тяхната стая.

Валеше. Нощта бе започнала да се спуска и Клодин скоро трябваше да се прибира в замъка, но по-късно, след като всички заспяха, Арман щеше да я чака на моста и да се върнат отново тук, за да прекарат за пръв път заедно цяла нощ.

Той започна да ѝ разкопчава блузата, мушна ръце под нея и усети колко твърди са станали зърната ѝ. Знаеше, че ѝ е приятно да се любят също толкова, колкото и на него, но знаеше още, че никога не бе успяла да стигне до края. Никога не беше я разпитвал за това, ала се досещаше, че е свързано по някакъв начин с Франсоа. Страхуваше се, че ако заговорят за това, призракът на съпруга ѝ може да унищожи всичко помежду им.

Тя отпусна ръце, докато сваляше блузата ѝ, и дишането ѝ започна да се учестява. Арман я прегърна и загледаха дъжда.

Тя внезапно потръпна и той попита:

— Хладно ли ти е?

— Малко. — Тя стана, откачи палтото му и се наметна.

— Да запаля ли печката?

— Тъкмо ще стане по-приятно и по-топло за през нощта — каза тя.

Стоеше и го наблюдаваше как слага въглища в печката.

— За какво си мислиш? — попита той внезапно. — Не само тази вечер. От седмици. Какво има?

Тя отиде до прозореца и загледа в здрача, после въздъхна.

— Може да си помислиш, че съм луда или че си въобразявам, но не мога да се отърся от усещането, че някой ни наблюдава.

— И ти ли?

— Искаш да кажеш...

Той кимна.

— И аз си мислех, че си въобразявам, но също не мога да се отърва от това чувство.

— Кога ти се случи за пръв път?

— Преди няколко седмици. — Той внезапно я стрелна с поглед и по гърба ѝ пролазиха студени тръпки.

— Какво има? — попита тя и отстъпи от прозореца.

— Нищо — усмихна се той. — Извинявай, не исках да те уплаша. Просто ми хрумна нещо, но няма значение.

— Свързано ли е с Франсоа? Мислиш ли, че Франсоа ни наблюдава?

— Не знам — отвърна Арман. — Би могло, но знаем, че той не е в Лорвоар, нали?

— Може да плаща на някого да ни следи.

— Да, би могъл.

Тя седна на масата и се загърна още по-добре с палтото. Отдавна не се беше сещала за Ортанс, но всеки път, когато се появеше усещането, че я следят, инстинктивно го свързваше с Франсоа, след това се хващаше, че си спомня какво ѝ бе казал за Ортанс.

Арман също седна, хвана ръцете ѝ и попита:

— За какво мислиш?

— За една жена на име Ортанс дьо Буршан. Чувал ли си за нея?

— Да — отвърна той и на Клодин ѝ се стори, че усеща как се отдръпва.

— Какво знаеш за нея?

— Защо питаш?

— Мъртва е, нали?

— Да.

Настъпи мълчание.

— Не му вярвам — каза накрая Клодин. — Когато ми го каза, си мислех, че го прави просто за да ме накара да се откажа да се омъжа за него. После, след като се оженихме, мислех... Непрекъснато си повтарях, че ако я беше убил, все някой щеше...

— Чакай малко — прекъсна я Арман. — Искаш да кажеш, че Франсоа ти е казал, че е убил Ортанс?

— Да — каза тя. — Но нали е трябвало да го съдят. Едно убийство не може да скрие толкова лесно, нали?

Погледът ѝ търсеше неговия за потвърждение, но тъй като той продължаваше да мълчи, тя усети как се сковала от ужас.

— Той ли я е убил, Арман? — прошепна тя.

Той отново не отговори и Клодин усети как дълбоко от утробата ѝ се надига зловец писък.

— Той го е направил, нали?

— Да. И аз го видях.

— Видял си го!... Но как? Какво стана? О, господи, не мога да повярвам. Не искам да повярвам.

— Шшшт — опита се да я успокои той.

— Но защо? — извика тя. — Защо я е убил?

— Знам само, че има някаква връзка с Люсиен. Не знам точно каква, но когато ги чух да се бият в избите, чух името на Люсиен...

Умът ѝ работеше трескаво, кожата ѝ настръхна, обля я студена пот.

— Разкажи ми всичко, Арман.

Той замислено кимна, пусна ръцете ѝ и се изправи, и ѝ разказа всичко, което беше видял и чул през онази нощ в избите. Каза ѝ даже за участието на Луи и за неговите лични причини да не съобщи на полицията.

— Може би, ако не приближаваше Жаклин да роди — каза той, след като приключи разказа си, — щях да постъпя по друг начин, но не съм сигурен. Дьо Лорвоар са влиятелна фамилия и да се опълчиш сам срещу тях би било лудост. После, когато Луи ми каза, че семейството на Ортанс не искало да завежда дело, окончателно се убедих с каква власт разполагат дьо Лорвоар. Но дори и тогава може би щях да направя нещо, ако не бях сигурен, че скандалът би разбил сърцето на Соланж — да не говорим за кариерата на Люсиен и надеждата на Моник да се омъжи... Свързан съм с това семейство от дете и просто не можех да го направя.

— Франсоа знае ли, че знаеш?

— Мисля, че не. Ако знаеше... Виж, има доста хора с малко странни сексуални наклонности. Може да е някой от тях.

Тя се засмя с половин уста и го прегърна. Арман я притисна към себе си и започна да я гали по косата. Имаше само един начин да избие страховете от главата ѝ, така че той свали палтото от раменете ѝ и притисна устни към най-прекрасните гърди на света.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

След шест месеца, както бе предрекъл Франсоа, германците нахлуха в Прага. На следващия ден Хитлер обяви, че Чехословакия е престанала да съществува. Елиз чу новината тъкмо когато се чудеше дали да се радва на съобщението, получено от фон Лайберман — че свръзката ѝ ще е Филип Моклер. Мъчеше се да преодолее шока от разкритието, че той е бил не само неин агент, но и на Абвера. В момента положението им беше еднакво, макар че тя почти нямаше какво да му съобщи за периода след завръщането си от Германия, където бе ходил с Франсоа, той се беше затворил в Лорвоар и не даваше никакви признаци, че ще го напусне скоро. Фон Лайберман обаче, изглежда, нямаше нищо против и като спазваше своите задължения по споразумението, я държеше в течение за всички действия на Кучката. Явно тя все още беше в плен на пламенната си любов с онзи селяк. Виждаше се с него почти всеки ден в една къща в края на гората, готвеше му, миеше пода, кърпеше му ризите и може би дори го къпеше в някакво старо желязно корито до печката.

Едва ли една бъдеща графиня щеше да продължи дълго да си играе на селянка, мислеше си злобно Елиз, но виждаше, че селският живот може да се окаже и привлекателен за човек, който не е роден за него. Към два следобед Кучката явно се връщаше в замъка да посрещне следобедните си гости и прекарваше два-три часа в детската стая със скъпия си син, преди да вечеря със свекъра и свекървата си. След това, около десет, се срещаше с лозаря на моста и се връщаха в тяхната къща. Преди да се прибере Франсоа, често прекарваха по цяла нощ заедно, след което Сен Жак я изпращаше до замъка при зори, но сега тя не си позволяваше да остава след полунощ. Любеха се на едно легло в ъгъла на кухнята. Сен Жак винаги биваше отгоре ѝ, а под едната си гърда Кучката имаше бенка. Всъщност Елиз знаеше за нея всичко, включително и това, че използва халка против забременяване. Двамата с лозаря, изглежда, бяха толкова влюбени, че имаше моменти,

в които Елиз почти ревнуваше, но после се успокояваше, че всяко тяхно движение се следи от онази змия Халунке.

Колкото и жадна да беше за подробности от живота на Клодин, Елиз предпочиташе да е в неведение относно Франсоа. Не ѝ харесваше, че стои толкова дълго в Лорвоар. Ако пътуваше из Европа „да продава виното си“, щеше да се чувства много по-щастлива, но от Кристалнахт — нощта, в която бяха започнали антисемитските погроми в Германия — тя беше пътувала само два пъти до Париж и три пъти до Лондон. Чудеше се какво ли е отношението на Франсоа към това, което става с евреите, и дали той не печели някакви пари и от тях. Би могъл да ги предупреждава за съдбата им, а от друга страна, би могъл да осигурява информация на нацистите. Каквото и да правеше, тя нямаше голям шанс да се добере до нещо, след като той явно бе изцяло погълнат от проклетия си син.

Отначало Клодин бе обърквана от интереса на Франсоа към сина им и то не толкова, защото малкият Луи, който не беше виждал баща си повече от пет-шест пъти след раждането си, се държеше с него, сякаш го виждаше всеки ден. Онова, което я притесняваше най-много, беше, че тя почти бе забравила, че Франсоа е неин съпруг — беше отсъствувал толкова дълго, че животът, който водеше с Арман, сега ѝ се виждаше много по-истински от живота ѝ в замъка. Ден след ден чакаше Франсоа да я попита за Арман, но седмиците минаваха и тя скоро разбра, че той няма да го направи. Знаеше, че е глупаво, но беше ядосана от мълчанието му. Изгаряше от желание да го попита дали той е наредил да ги следят. Въпреки че нито тя, нито Арман бяха зърнали някого досега, чувството, че са шпионирани, никога не ги напускаше.

— Мислиш ли, че Франсоа чака нещо да се случи? — попита тя една вечер Арман, докато седяха и слушаха радиото. — Искам да кажа, защо смяташ, че стои тук?

— Това е неговият дом — отвърна Арман. — Луи му е син.

— Ако беше някой друг, а не Франсоа, бих се съгласила с теб, но...

— Но какво?

— Нищо. — Не искаше да говори за страховете си, че Франсоа се опитва да я откъсне от живота на сина ѝ. Всъщност опитваше се изобщо да не мисли за Франсоа.

Мисълта за него правеше невъзможен всякакъв оргазъм. Тя бе споделила проблема си с Арман, като предполагаше, че това се дължи на факта, че ги наблюдават. Той каза, че я разбирал, и призна, че усещането, че го наблюдават, влияе и на него.

— Но ще го преодолеем, сигурен съм — така й каза.

Тя го погледна — беше изтегнат на леглото, толкова красив в голотата си, че сърцето й се преобърна.

— Знам — прошепна тя. — Знаеш, че не е защото не те обичам, нали?

Той се усмихна.

Наближаваше полунощ, когато Клодин мина по моста и се прибра в замъка. Арман изчака, докато вратата се затвори, и чак тогава се обърна и потъна в гората.

Халунке се прокрадваше тихо в нощта. Луната се беше скрила зад облаците, но шумът на водопада го водеше между дърветата.

Тъкмо се канеше да навлезе в лозята, когато чу нещо, спря и се скри в сянката на едно дърво. Ослуша се — сигурно някакво животинче... Белите му зъби проблеснаха в мрака — единственият човек извън къщи в момента беше лозарят, който се прибираше след срещата си със съпругата на дьо Лорвоар.

Изведнъж го обзе гняв. Дьо Лорвоар си стоеше в замъка от месеци и все още не бе предприел нищо по въпроса за връзката на жена си с Арман. Ако продължаваше така едва ли щеше да има някаква полза от убийството й. Но после си напомни, че много неща могат да се променят, докато се стигне до жената на дьо Лорвоар.

Помисли си и за фон Лайберман и изруга злобно. При други обстоятелства отдавна щеше да е приключил със семейството на дьо Лорвоар, но фон Лайберман го беше заплашил, че ако още веднъж действа на своя глава, ще разкрие самоличността му, а Халунке не искаше да рискува Франсоа да разбере кой е всъщност.

Често се чудеше защо фон Лайберман толкова се интересува от дьо Лорвоар, но никога не беше го питал, а и не го засягаше кой знае колко. Единственото, което имаше значение, беше, че фон Лайберман бе научил за смъртната му омраза към дьо Лорвоар и сега я насочваше в своя полза. Засега генералът искаше само информация за идванията

и заминаванията в имението. Халунке се намръщи. Никак не си падаше по шпионажа, но бе попаднал в мрежите на Абвера и единствената му надежда беше, че между Франция и Германия ще има война. Тогава фон Лайберман щеше да се заеме с други задачи и той отново щеше да има свобода на действие. А ако това станеше, щеше да му бъде много лесно да превърне живота на дьо Лорвоар в ад.

На лицето на Халунке отново се появи усмивка: Франсоа дьо Лорвоар бе допуснал фатална грешка, ставайки баща на един син, чиято майка бе толкова красива и жадна за любов.

Клодин се реши, когато внезапно усети, че някой стои на вратата. Това беше едно от нещата, които най-много не можеше да понася във Франсоа — че я караше да усеща присъствието му.

— Искаш ли нещо? — попита студено тя, без дори да си прави труда да се обръща.

Той се усмихна на враждебността ѝ.

— Да. Бих искал да закусим заедно. Помолих да ни сервират тук, в апартамента.

— Защо? — попита гневно тя.

— Искам да ти покажа нещо. — И преди тя да успее да възрази, той излезе.

Когато след пет минути отиде при него, той вече бе седнал на масата — все още по халат върху черната си пижама. Четеше вестник, но когато тя влезе, го остави на масата и наля кафе и за двамата.

— Надявам се да не трае дълго — каза тя, докато седнаше. — Обещала съм на Гертруд Райнберг да я заведа на лекар в Тур тази сутрин.

— Гертруд Райнберг? Жената, която живее до кафенето? Тя е еврейка, нали?

— Мисля, че да — отвърна изненадана Клодин. — Не съм мислила за това. Защо?

— Няма значение. — Той отмести чашата си и се облегна на стола. — Може би ще отнеме малко повече време, отколкото би искала, но се боя, че нямаме друг избор.

— Слушам те. — Тя вдигна чашата си и с израз на крайна досада се загледа през прозореца.

Той я наблюдава един миг и като отпи глътка кафе, премина направо на въпроса.

— Известно ми е — започна той, — че двамата с Арман ме подозирате, че ви следя.

Ръката ѝ замръзна във въздуха. Не можеше да повярва. Толкова месеци, без да спомене нищо — и сега...

— Боя се, че грешите — продължи той. — Поне доколкото подозирате мен. Но сте прави, че има някой, който отдавна се крие в гората. За нещастие, не съм го наел аз. Животът би бил къде по-прост, ако се занимавахме само със собствената си ревност.

Тя реши да не обръща внимание на презрителната му ирония.

— Убеден съм — продължи той, — че интересът му към вас произлиза от интереса към мен. Предполагам няма да се изненадаш, ако ти кажа, че имам много врагове. Така че се надявам, когато утре замина, да си тръгне и този, който ви следи.

— Е, това би било двойно облекчение — каза злъчно тя и сякаш, за да я вбеси още повече, той се разсмя. — А този човек представлява ли някаква заплаха за теб?

Франсоа се ухили.

— Трогнат съм от загрижеността ти. Да, определено не ми мисли доброто. Но много по-малко се безпокоя за себе си, отколкото за семейството си, и точно затова възнамерявам да говоря с Арман преди да замина, да го помоля да има грижата никога да не минаваш през гората сама.

Небрежният му намек за любовта ѝ я вбеси, но преди да успее да каже нещо, той продължи:

— Освен това наех бавачка за Луи. Това не е обикновена бавачка, но трябва да го знаеш единствено ти.

— Това как да го разбирам? — извика тя.

— Това означава, че тя ще защитава моя... нашия син.

Клодин пребледня.

— Това означава ли, че този човек представлява някаква опасност за Луи?

— Съмнявам се, но...

— Но не знаеш със сигурност?

— Не.

Тя затвори очи, усещайки, че е на границата на истерията. След това внезапно сви юмруци и като ги стовари с всичка сила върху масата, изкрещя:

— Той е бебе, Франсоа! Бебе! Как можеш да го поставяш в такова положение? Мислех, че го обичаш!

Той я изчака да го погледне и спря погледа си върху нейния. Клодин усети силата му и изненадана почувствува как паниката ѝ започва да изчезва.

— Имаш думата ми, Клодин — проговори той с дълбок тържествен глас, — че нищо няма да се случи на Луи. За мен е все пак някакво облекчение, че имаш Арман, който да те пази, но въпреки това трябва да се погрижиш за собствената си безопасност. — Той се поколеба за миг. — Може би сега е моментът да ти кажа, че точно това е причината, заради която не исках да се оженя за теб.

— Какво?

— Страхувах се, че един ден може да се случи нещо такова. Като моя съпруга ти си идеална мишена за враговете ми и точно затова живея самостоятелно, за да знаят всички, че не те обичам. Това е и причината да не се меся във връзката ти с Арман. Досега имаше полза.

— Какво искаш да кажеш?

— Все още си жива.

— Не ти вярвам! — извика тя. — Искаш да кажеш, че някой замисля да ме убие, да убие Луи заради теб? Кой са тези хора, които могат да те мразят толкова? Какво си им направил?

— Точно в този момент не мога да ти отговоря на нито един от въпросите.

— Не можеш или не искаш?

Той я погледна.

— Искам да знам какво става, Франсоа.

— Знам, че искаш. Но както ти казах, надявам се, че когато утре замина, който и да наблюдава имението, също ще си тръгне.

— Ами ако те убие? Какво ще стане...? — Тя спря, защото нямаше сили да произнесе думите, които минаха през ума ѝ.

Той се подсмихна.

— Струва ми се, една скоропостижна смърт от моя страна ще ти бъде добре дошла, Клодин, но се боя, че ако искаха да ме убият, досега

щяха да са го направили. За съжаление има много по-ефективни начини да накараш един мъж да си плати, отколкото да го убиваш.

Двамата замълчаха и тя се загледа в ръцете му. Бяха толкова големи, тъмните косми по тях изглеждаха толкова зловещо... Вдигна поглед към лицето му и изведнъж се почувствува така, сякаш някой изтръгва сърцето ѝ. Извърна бързо поглед, изумена от силата му, която едновременно и я плашеше, и я успокояваше.

— За колко време заминаваш — попита тихо тя.

— Много зависи от това какво ще открия.

Не каза нищо повече; тя също. Знаеше, че след като замине, ще ѝ се иска да му зададе хиляди въпроси, но в момента съзнанието ѝ бе блокирало. Накрая съвсем нелепо му напомни, че е обещал да ѝ покаже нещо.

— А, да. — Той изведнъж се усмихна, стана и излезе, а след малко се върна сам и с празни ръце. — Имай търпение — каза той и след няколко минути вратата се отвори и в стаята влезе Магали с Луи на ръце.

— Гледай — каза Франсоа.

Магали сложи Луи на пода, а Франсоа се наведе, опрял ръце на коленете си, и каза:

— Хайде, Луи. Покажи на татан какво можеш.

На ангелското лице на Луи се появи усмивка, докато се мъчеше да се изправи на нестабилните си крачета, крещейки и размахвайки ръчички.

— Не, не, не — каза Франсоа. — Можеш да го правиш много по-добре. Хайде сега, ела при татко.

Клодин гледаше изумена Франсоа, но неговото внимание изцяло бе насочено към малкия Луи. След това Луи нададе оглушителен крясък и направи няколко крачки към баща си, който го прегърна.

— Браво, момчето ми — засмя се Франсоа и го целуна. — Е, какво ще каже татан за това?

Известно време Клодин беше прекалено развълнувана, за да проговори. След това, като се овладя, протегна ръце към сина си, който напираше да отиде при нея. Това, че Луи беше направил първите си самостоятелни стъпки, не беше единственото, което я беше развълнувало. Най-много от всичко я бе трогнало държането на Франсоа, начинът, по който бе гледал...

Тя го погледна, но той само вдигна вежди и се зачете във вестника, сякаш тя вече не съществуваше.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Поздравления, chérie! Чудех се какво ли правиш толкова време в Париж! Но откога го познаваш? Как се запознахте? Хайде, сядай и ми разкажи всичко.

Усмихнатата до ушите, Моник се остави Клодин да я заведе до дивана.

— Това е тайна, нали помниш? — каза тя, все още задъхана от прегръдката на Клодин. — Няма да казваш на никого, докато аз не ти кажа.

— Разбира се, че няма. Но няма ли да кажеш поне на Соланж и Луи?

Моник поклати глава.

— Не. Не мисля, че е честно да им казвам, че съм се сгодила за човек, когото изобщо не познават, така че ще ги подготвим постепенно и ще уредим да го видят поне веднъж, преди да им кажем. Обещай ми, че няма да продумаш и дума.

— Честен кръст! — усмихна се Клодин. После стисна ръцете на Моник и извика: — Как са ти грейнали очите! И най-глупавият ще разбере, че си влюбена! А дори още не си ми казала името му!

— Карол Калиновски — отвърна Моник и лицето ѝ се изчерви от удоволствие, когато произнесе името му. — Поляк е. Напуснал е страната си поради събитията там и сега се опитва да прехвърли и родителите си във Франция. Не е проста работа, а те му липсват ужасно. Много е особен, Клодин — толкова чувствителен, изпълнен със състрадание.

Погледът на Клодин се плъзна към отворения прозорец и когато отново се спря на Моник, тя едва се сдържа да не я прегърне повторно. Беше толкова доволна, че Моник най-после е щастлива, че е дошла да сподели с нея.

— Е — подтикна я тя. — Как изглежда? На колко е години? От добро семейство ли е?

— Той е граф — засмя се Моник. — На трийсет и три и е... най-красивият мъж, когото съм срещала!

— А кога те помоли да се омъжиш за него?

— Ами... по-миналата вечер.

Бузите на Моник поруменияха и Клодин изведнъж разбра истината.

— Били сте в леглото!

— Шшшт! — сложи пръст на устните си Моник. — Сигурно си мислиш, че съм ужасна. Да легна с някого преди да сме се оженили?

— Разбира се, че не — засмя се Клодин.

— Тогава ще те посветя в още една тайна. Карол не е първият.

— О! — извика Клодин, като се преструваше на ужасена.

— Не мога да се преборя с това — въздъхна Моник. — Просто когато ми хареса някой мъж, започвам да... Нали разбираш?

— Разбирам — усмихна се Клодин. — Е, кога ще обявите годежа?

— На другия ден след Юлския бал в полското посолство. Решихме, че това ще бъде най-добрата възможност Карол да се запознае със семейството ми без излишни официалности, а на другия ден ще кажем на Папа. О, и ти ще дойдеш на бала, нали, Клодин? И ти си поканена, всички, сме поканени.

— Не бих го пропуснала за нищо на света. Но не може ли да се запознаем преди това?

Усмивката изчезна от лицето на Моник.

— Той замина за Полша и няма да се върне до деня на бала. Цели три седмици, Клодин! Как ще изкарам толкова време без него?

— Ще пазаруваме и времето ще мине — реши Клодин.

— Цяла вечност не съм ходила в Париж, а е време да си сменя гардероба. Чувствувам се като някоя повлекана до теб. Погледни ми само роклята и виж и твоята!

— Не е ли чудесна? — Моник се изправи и се завъртя. — Последен модел!

— Страхотна е — въздъхна замислено Клодин като опипа копринената материя с два пръста. — И толкова добре ти стои! Карол виждал ли я е?

— Той я избра. Но това е ежедневна рокля, *cherie*. Почакай само да видиш какви вечерни имат Шапарели и Аликс. Ще помислиш, че си

попаднала в рая.

Изведнъж вратата се отвори и в стаята връхлетя Соланж.

— Може ли и аз да дойда на покупки? — извика тя. — И аз трябва да си взема нещо ново за бала, нали? О, *cherie*, моите поздравления. Аз съм най-щастливата майка. — И тя прегърна Моник с всичка сила.

— Матап, пак си подслушвала!

— Не, не, *cherie*. Просто минавах и ти чух гласа.

Когато спряха да се смеят, Клодин каза:

— Значи е решено. Всички отиваме в Париж и оставаме там до бала. Ще вземем ли и Луи?

— Кой от двамата? — попита усмихнатата Моник.

— Как кой, разбира се, че и двамата ще дойдат — заяви Соланж. — Не бих могла да отида никъде без внука си, а старият Луи трябва да дойде, за да се запознае с избраника ти, Моник.

По-късно, когато Соланж си тръгна, Клодин каза:

— Все още не си ми казала къде се запознахте.

Моник се поколеба.

— Може би си го зърнала сред тълпата в някоя претъпкана зала? — подтикна я с усмивка Клодин. — Любов от пръв поглед ли беше? Хайде, умирам от любопитство.

Моник въздъхна.

— Всъщност... Сигурна съм, че вече знаеш за нея. Запозна ни любовницата на Франсоа.

Сякаш нещо остро и нажежено се заби в гърдите на Клодин. След това мускулите на лицето ѝ се опитаха по някакъв странен начин да изобразят усмивка.

— Любовницата на Франсоа?

— О, не! — изстена Моник. Беше напълно убедена, че Клодин вече знае за Елиз. — Съжалявам, *cherie*. Мислех, че знаеш.

— Разбира се, че зная — чу се да казва Клодин. — Просто бях малко изненадана... Изненадана, че ти е толкова близка, че...

— Не е точно така — отвърна Моник. — Просто сме се срещали няколко пъти, но, разбира се, цял Париж я познава. — Тя трепна. Изобщо не бе искала да каже това.

— А знае ли цял Париж, че е любовница на Франсоа? — попита Клодин.

Моник наведе очи.

— Предполагам, че да. Но толкова мъже си имат любовници, Клодин. Нормално е. А ти... ти пък имаш Арман.

Досега Франсоа бе единственият член от семейството, който бе говорил открито за връзката ѝ с Арман, и за момент Клодин не знаеше какво да отговори. Всичко сякаш се развиваше прекалено бързо.

— Да, имам Арман — каза бавно тя. И продължи: — Как се казва тя, Моник? Любовницата на Франсоа? Често съм се питала.

— Елиз — отвърна неохотно Моник. — Елиз Паскал.

Клодин се намръщи.

— Не съм ли чувала това име и преди? Познавам ли я?

— Не. Но мисля, че си я виждала веднъж. В операта.

Клодин веднага си спомни.

— Искаш да кажеш... Искаш да кажеш, че жената, която седеше... Но тя е толкова красива!

Моник се засмя неловко.

— Да. Брат ми, изглежда, има удивителната способност да привлича красиви жени, нали?

След като Моник си замина, Клодин седна на дивана, като си повтаряше непрекъснато:

— Елиз Паскал. Елиз Паскал. Елиз...

Сега естествено разбираше защо жената се бе взирала в нея. Спомни си също, че бе видяла Франсоа да говори с нея след това. Замисли се дали Елиз не храни някакви надежди да се омъжи за Франсоа. Всъщност едва ли беше необходимо, след като Франсоа ѝ беше останал толкова верен въпреки брака си. За миг ѝ се стори, че ще се задуши, след това внезапно скочи от дивана, грабна си чантата и излезе с решителна крачка от стаята.

По-късно същия ден, докато седяха заедно пред колибата, Клодин разказа на Арман новините, които бе чула от Моник. Арман, който бе израснал с трите деца на семейство дьо Лорвоар, се радваше за нея почти толкова, колкото и Клодин.

— Може би този път връзката ще излезе успешна — каза той. — Заслужава някакво щастие, след като толкова пъти вече я зарязват.

Клодин се загледа замислено в гората.

— Това никога не съм можела да го разбера — каза тя.

— Искам да кажа, толкова е красива... И е такава добра партия...

— Мисля, че става, защото е прекалено настойчива — това наистина обърква мъжете. Винаги е била такава. По едно време Франсоа и Люсиен не смееха да поканят никого, не само заради неприятностите, които произлизаха след това, но и защото тя преживяваше много болезнено всяко зарязване.

— Е, да се надяваме, че най-после е намерила щастието. — Клодин замълча за миг. — Знаеш ли, завиждам ѝ.

— Завиждаш?

— Да. Защото може да обяви любовта си пред всички, а ние не можем. Тази сутрин ми каза, че Франсоа има любовница, за която всички знаят. Просто някак не е честно, не мислиш ли? Знам, че може да изглежда детинско, но това ме кара още повече да го мразя. — Очите ѝ внезапно се наляха със сълзи.

— Чудя се как ли ще изкарам без теб, докато си в Париж — въздъхна Арман. — Това ще е първата ни раздяла и не мога да кажа, че го очаквам с нетърпение. Кога каза, че заминаваш?

Тя не отговори и той се пресегна да хване ръката ѝ, но за негова изненада тя се дръпна.

— Не!

— Какво има?

— Нищо... Просто... — Тя кимна към дърветата.

— Мислиш, че там има някой?

— Не знам — въздъхна тя. — Може просто да развивам параноя, откак Франсоа ми каза. Но... Не го ли усещаш и ти?

Той бавно поклати глава.

— Не. А може просто вече да съм свикнал. — Той я притегли към себе си. — Нали каза, че ще видиш Франсоа в Париж? Трябва да му кажеш за това, Клодин. Кажи му, че смяташ, че там все още има някой. Тогава... — Той млъкна и Клодин изненадана забеляза, че се усмихва. Обърна се да проследи погледа му и забеляза, че през гората идват Корин и малкият Луи.

Корин също се усмихваше и белите ѝ зъби светеха ослепително. Ако не беше тази усмивка и русата ѝ коса, щеше да изглежда доста заплашителна, защото беше по-едра и по-мускулеста дори от Арман, който, откак Франсоа му бе казал за изключителните ѝ умения в

ръкопашния бой, непрекъснато я предизвикваше да си премерят силите. Името ѝ — Корин Пикар — беше френско и тя говореше френски като роден език, но с екзотичните си костюми и рокли определено приличаше на тиролка. Клодин нямаше представа къде я е намерил Франсоа, но се радваше, че е тук, защото откакто бе пристигнала, детската стая беше станала най-оживеното кътче.

— Плачеше за мама — каза Корин, — затова реших да го доведа при вас, madame. Мадмоазел Моник ми каза къде да ви намеря. Надявам се, че нямате нещо против.

— Разбира се, че не, Корин — усмихна се Клодин и прегърна Луи. — Здравей, скъпи — каза тя и за миг болезнените ѝ предчувствия за Елиз Паскал и опасните непознати в гората бяха забравени.

Рудолф фон Лайберман надигна туловището си от стола и мина през голата стая до прозореца. През мръсното стъкло се виждаха размазани петна и светлини по улицата долу. Някъде в нощта се чуваше потискащият звук на уморен женски глас, който пееше „Лили Марлен“. Той изтри едно кръгче в стъклото и проследи как някаква прегърбена под дъжда фигура зави зад ъгъла.

— Кога е напуснал Англия? — попита той, без да се обръща. Брюнинг и Грундхаузен седяха вдървено на столовете си зад него. Макс Хелбер беше в Париж.

— Преди четири дни — отвърна Валтер Брюнинг.

— И никой не знае къде е сега?

Тишина.

— Искате да ми кажете, че просто се изпарил?

Отново тишина.

Фон Лайберман си избърса пръстите в носната кърпичка и се обърна.

— Къде е Халунке?

— В Лорвоар.

— И също не знае за местонахождението на Доставчика?

— Не — потвърди Брюнинг. — Но както знаем, той е там заради семейството на Доставчика, а не заради самия Доставчик.

— Трябва да бъде спрял! — изрева Фон Лайберман.

Никой не отговори. След малко фон Лайберман каза малко по-спокойно:

— Това е критичен момент за Отечеството. Имаме нужда от дьо Лорвоар и ако Халунке причини нещо на семейството му, ще го изгубим. Имаме ли някакви нови сведения за тази бавачка?

— Не още, хер генерал. Макс е говорил и с Халунке, и с Елиз Паскал, но никой от двамата не е могъл да каже нещо по-конкретно за самоличността ѝ.

Настъпи дълга тишина. Брюнинг и Грундхаузен се спогледаха няколко пъти и накрая Грундхаузен каза:

— Паскал заплашва, че ще престане да ни подава информация, ако не направим нещо по въпроса с жената на Доставчика. Казва, че сме сключили сделка и тя спазва задълженията си, но ние не си държим на...

— Инструктирайте Халунке да ѝ отиде на гости — прекъсна го фон Лайберман. След това отвратителното му, обсипано с брадавици лице се разтегна в усмивка. — Хм, добра идея. Така и двамата ще кротуват известно време — на Халунке ще му хареса да изнасили любовницата на дьо Лорвоар за втори път. Но в момента ме занимава местонахождението на самия дьо Лорвоар. Кога е предупредил командването на Франция за нашите планове спрямо Белгия и Холандия?

— През януари тази година — отвърна Грундхаузен.

— И французите все още не му вярват? Това е добре. Но сега ме интересува дали англичаните също не му вярват. Имаме ли причини да смятаме, че е възможно да се е добрал до информацията, която му искахме от Англия?

— За Кралските военновъздушни сили? — попита Брюнинг.

— Естествено, че за Кралските военновъздушни сили? Херман Гьоринг иска да знае въздушната им мощ преди да нападнем Полша.

— Значи смятате, че Съюзниците ще си удържат на обещанието и ще защитят Полша? — попита Грундхаузен и моментално съжали за това.

— Глупак такъв — изръмжа фон Лайберман. — Те са на път да подпишат официално съглашение с Полша. Ако го направят, не могат да се отдръпнат. — Той избърса слюнката от устата си с опакото на ръката. — Намерете Доставчика! Ако трябва да направим сделка,

дайте му подробности по плана за унищожението на циганите и душевноболните. Никой няма да им се притече на помощ — също както и на евреите. И напомнете на Халунке, че ако иска да не го разкрием, да не причинява нищо на семейството на дьо Лорвоар, докато не получим необходимата информация. След това може да прави каквото иска. Освен ако, разбира се, дьо Лорвоар не докаже безпрекословната си лоялност към Райха.

Той замълча за момент и погледна Грундхаузен.

— Кажи на Халунке да не се церемони с любовницата и че този път може да си остави подписа. Това ще подскаже на дьо Лорвоар на какво сме способни, ако се наложи.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

В Париж не бе имало такива горещини от години. Нажежените каменни сгради потрепваха в маранята като миражи в пустинята, застоялите води на Сена гъмжаха от насекоми, а бистрата по улиците отдавна не помнеха толкова оживена търговия и толкова много любовници — при непрекъснатите разговори за война любовта сякаш бе станала още по-ненаситна. Магазините по Рю де Риволи реализираха нечувани продажби на новия бестселър „Mein Kampf“ и във въздуха витаеше някакво усещане за нереалност.

В деня преди Юлския бал Моник заведе Клодин да се запознае с Карол Калиновски. Полякът ѝ направи добро впечатление. Чертите му бяха сурови, а маниерите му малко резки, но блясъкът в зелените му очи подсказваше, че не може да има съмнение в отношението му към Моник. Прекараха чудесно цели два часа, докато Карол им разказваше за родината си и ги обсипваше с комплименти. Клодин така добре се забавляваше, че почти забрави, че Карол и Моник не са се виждали от три седмици и че би било най-тактично да ги остави насаме.

Прибра се с такси и се чувствуваше много щастлива. Разбира се, Арман ѝ липсваше ужасно, но бе толкова хубаво да е отново в Париж, далеч от невидимите очи, които непрестанно я наблюдаваха в Лорвоар. И нямаше търпение да се прибере да види дали вече не са донесли балната ѝ рокля... Тя въздъхна отново, когато си представи надиплената материя от чер сатен. Моник и Соланж бяха умрели от смях по време на последната ѝ проба, защото, когато се беше изправила да оправят подгъва, гърдите ѝ бяха изскочили от деколтето.

— Няма значение — увери я Коко, — просто ще повдигнем банелите и ще стегнем в талията.

— Но дали ще мога да дишам?

— Съмнявам се. Но кое предпочиташ да запазим — добрия вид или живота?

— Мисля, че животът ми е по-ценен. Дори да не ми изиграе същия номер пред хората, тази рокля оставя много малко на

въображението!

— Тогава ще вложим цялото си старание — засмя се Коко. — И може би преди да се върнеш в Лорвоар, ще ми окажеш честта да се снимаш с новата рокля. Много се гордея с този модел.

Когато се прибра, Луи спеше. Тя постоя над него няколко минути, загледана в лицето му, в разрошеното кичурче черна коса, дългите тъмни ресници и гладката кожа на розовите му бузки. Толкова много го обичаше, че чак я болеше.

— Измори се да играе с всички нови играчки, които му донесе госпожа графинята — каза Корин.

— Много го глези — отвърна нежно Клодин. — Всички го глезим. — Тя се обърна към бавачката. — Корин, ако нещо му се случи...

— Хайде, *madame* — успокой я Корин. — Нищо няма да му се случи. Нали вашият съпруг ви даде думата си.

От израза на Клодин беше ясно, че има нужда от още успокоение. Корин хвана ръката ѝ.

— Защо не слезете в гостната? Графинята тъкмо ще пие чай с гостите, мисля, че и леля ви е дошла.

Лицето на Клодин моментално грейна.

— Леля Селин! Нямах представа, че е в Париж! — И като хвърли още един изпълнен с любов поглед към сина си, тя изтича надолу по стълбите.

На другата сутрин, докато стоеше пред огледалото в коридора и си оправяше шапката, преди да излезе на разходка с Корин и Луи, Клодин чу гласове в кабинета.

— ... затова се боя, господин графе, че не бих могъл да ви кажа нищо повече.

Тя се намръщи. Познаваше този глас, но не можеше да си спомни чий е.

— Изпратили ли сте някого в Брест? — попита Луи.

— Разбира се, *monsieur*. Но вече минаха четиринайсет дни, откак Кралската флота го остави на брега, а нямаме никакви сведения.

— Опитайте ли с Елиз Паскал?

— Естествено. И тя е не по-малко объркана от нас.

— Това не е добре, Палол — каза Луи. — Излишно е да ти напомням колко опасна игра играе синът ми, а специално в случая категорично не одобрявам действията му. Искам да бъде намерен, и то жив!

— Разбира се, monsieur. Всички желаем това. Но причината за моето посещение днес е да ви подготвя за най-лошото.

Сърцето на Клодин замря.

— Значи смятате, че вече е мъртъв? — попита рязко Луи.

— Не. Изобщо не мислим това. Мислим за онова, от което винаги сме се страхували.

Настъпи дълга пауза. След това се чу гласът на Луи:

— Дали ви разбирам правилно, капитан Палол?

— Нямаме никакви потвърждения, monsieur, но се боя, че ще се окаже това, което подозирахме.

— Махайте се! — изрева Луи. — Махайте се и повече да не сте стъпили в къщата ми!

Клодин прелетя като стрела от коридора в гостната и се спотаи.

Какво ставаше? Не можеше да проумее нищо от чутото — нищо, освен това, че Франсоа е изчезнал — и някъде дълбоко в нея започна да се стяга кълбото на страха. Ако помолеше Луи да ѝ обясни, това би означавало да признае, че е подслушвала. Но имаше ли значение това? Бяха говорили за нейния съпруг и тя имаше право да знае в какво го подозира капитан Палол.

Когато почука, Луи все още бе в кабинета си, но щом отвори вратата, от стълбището връхлетя Моник и се развика:

— Папа! Папа! Ти си най-щедрият човек на света! — И затанцува из стаята. — Знаеш ли какво ми е подарил, Клодин? Виж! — И тя показа на Клодин малка кожена кутийка. Вътре имаше огърлица от смарагди. — Нали ще ми стоят идеално на роклята довечера? О, папа, толкова си чудесен!

За най-голямо учудване на Клодин, в поведението на Луи нямаше нищо, което да подсказва, че е излязъл от кожата си само преди няколко минути; докато приемаше благодарностите на дъщеря си, цялото му лице сияеше от удоволствие.

— Изумителна е, Луи — каза Клодин. — Абсолютно.

— Чакай малко — прекъсна я той. — Не намери ли твоята? Наредих на Магали да я остави на тоалетната ти масичка.

Клодин поклати глава объркана.

— Тогава предлагам да се върнеш в стаята си и да провериш избора ми. Ако не е подходяща, трябва да я сменим преди да е започнал балът. А ти, Моник, защо не отидеш с нея? Трябва се обадя по телефона.

Останалата част от деня бе така запълнена с посрещането на все нови и нови гости, както и със собствената им подготовка за бала, че Клодин отиде да говори с Луи едва късно следобед. Когато обаче почука на вратата на кабинета, нямаше никакъв отговор, а когато натисна бравата, откри, че е заключено. Озадачена, тя се върна обратно по стъпалата и когато вече бе стигнала на площадката, чу вратата на кабинета да се отваря и видя Луи да отива до входната врата и да разговаря набързо с някакъв човек, когото тя не може да види, след което отново затвори вратата и се върна в кабинета си.

Явно ставаше нещо странно и с настъпването на вечерта Клодин се чувствуваше все по-изнервена. Цялото ѝ съзнание бе погълнато от факта, че Франсоа е изчезнал. Какво е направил или в какво го подозираше капитан Палол в момента нямаше никакво значение: тя просто искаше да знае къде е. В следващия миг ѝ хрумна, че Корин сигурно знае.

— Да, наистина знам къде е — каза Корин. — Но той изрично ми нареди да не казвам на никого. Единствената причина, поради която ме уведоми, е, за да се свържа с него, ако усетя, че нещо застрашава Луи.

— Ами Франсоа? Той не е ли в опасност?

— В момента не, мадам — усмихна се Корин.

— Значи е бил?

— Мисля, че в известна степен — да.

Клодин присви очи.

— Корин! Искам да знам къде е!

— Madame, monsieur ми даде тези нареждания както заради своята собствена безопасност, така и заради вашата и би било непроситимо от моя страна, ако действувам против волята му.

— Искам да зная, Корин!

Но точно тогава, за огромно облекчение на Корин, вратата се отвори и в стаята влезе Соланж с Луи.

На Клодин не ѝ оставаше нищо друго, освен да признае поражението си. В края на краищата, след като Корин вярваше, че Франсоа е в безопасност, значи сигурно бе така. А и нямаше намерение да проваля хубавата вечер с тревоги за него. Нали го ненавиждаше.

В разгара на бала леля Селин я повика. Нещо ставало с Моник. Клодин се извини на поредния си кавалер и тръгна забързано след леля си.

Моник седеше сама, навела глава.

— Какво има? — извика Клодин. — Какво се е случило?

— Карол — отвърна Селин. — Не е пристигнал. Изпратих моя шофьор в апартамента му и той току-що се върна и каза, че нямало и следа от Карол. А вече минава полунощ.

Клодин седна до Моник и взе ръката ѝ.

— Трябва да има някакво обяснение, cherie.

— И Селин непрекъснато това повтаря — изхлипа Моник. — Но какво обяснение може да има? Знае колко е важна тази вечер за мен. О, Клодин, не мислиш, че си е променил решението, нали?

— Не, разбира се, че не — увери я Клодин. — Той е влюбен в теб. Той...

— Но аз и за предишните мислех, че са влюбени в мен — изплака Моник. — О, господи, не мога да повярвам, че ми се случва пак. Защо трябва да става все с мен? Не мога да го имам, той никога няма да е мой, затова така упорито се опитвам да се влюбя в други мъже. И си мислех, че Карол е човекът... Мислех, че този път...

— Моник, за какво говориш? — прекъсна я Клодин. — Кой не може никога да бъде твой?

Моник бързо тръсна глава.

— Никой... Нищо... О, Клодин, с какво съм заслужила всичко това?

Клодин погледна към леля си за помощ, но Селин само сви рамене.

— Добре — каза решително Клодин. — Кажете ми кои са приятелите на Карол, Моник — и ще отида да ги питам дали не знаят нещо.

Моник познаваше само трима приятели на Карол, но Клодин не се ограничи само с тях, а започна да разпитва наред. Никой не знаеше къде е. Тя спря да поговори с Рино — френския финансов министър — и тъкмо се обръщаше да продължи издирването, когато почувствува неловкото усещане, че някой я наблюдава. Побиха я тръпки: човекът от Лорвоарската гора сигурно я беше проследил до Париж... Но когато тялото ѝ започна да потръпва по ужасяващия начин, както често правеше под един поглед, който не би могла да сбърка, тя се обърна и естествено видя Франсоа.

До този миг просто не беше съзнавала колко се страхува за него, нито пък колко ужасно ѝ бе липсвал. Сега единственото, което искаше, беше да се затича към него, да го чуе как ѝ казва, че е добре. Но си спомни къде се намира и не можа да се помръдне.

Той си проправи път към нея, а тя го наблюдаваше как я приближава и сякаш витаеше някъде извън тялото си, усещайки дълбоките му черни очи приковани в нейните, без да съзнава какво точно шепнат устните ѝ.

— Какъв късметлия съм да си взема такава красива жена — каза той, когато стигна до нея и поднесе ръката ѝ към устните си. — Това ли са диамантите, които баща ми ти подари днес? — Той опипа гривната на китката ѝ. — Винаги е имал забележителен вкус към хубавото.

В думите му имаше подчертан подтекст и Клодин бе сигурна, че го е разбрала правилно, но каза:

— Кога пристигна?

— Днес следобед. Трябваше да свърша малко работа и...

— Каква работа?

— Работа.

— Не се отнасяй с мен като с глупачка, Франсоа! — отвърна рязко тя. — Искам да знам какво става. Имам право да знам. Ако изложиш сина ми на още някоя опасност.

— Нашият син — напомни ѝ с усмивка той.

За миг очите ѝ бяха приковани към неговите и тя усети как устните ѝ се разтварят, сякаш готови за целувка, но в следващия момент отмести рязко ръката му и каза:

— Ако го изложиш на някаква опасност, Франсоа...

— Няма.

— Къде беше толкова време? Всички те търсиха...

— О, значи си подслушвала разговора в кабинета на баща ми днес. Той предполагаше, че си способна на това.

— Ще имаш ли нещо против да ми обясниш...

— Няма да обяснявам нищо, още повече сред такава тълпа. А сега, изпитвам огромно желание да танцувам с моята съпруга. — И като я хвана през кръста, той я поведе към градината.

Клодин не можеше да повярва какво става с нея. С едната си ръка той я бе прегърнал през талията, а пръстите на другата се бяха вплеели в нейните. Тялото ѝ омекна.

— Изглежда, с мен не можеш да танцуваш така добре, както с останалите — забеляза той. — Но това не ме изненадва. Как е положението в Лорвоар?

— Честно казано, не съм сигурна — отвърна тя, като се опитваше да излезе от транса, в който бе изпаднала. — Продължавам да имам чувството, че ме наблюдават — но Арман, изглежда, изобщо не забелязва. Смята, че който и да е бил, вече си е заминал. Махнал ли се е? — попита тя, тъй като Франсоа не каза нищо.

— Не знам, *cherie*.

Тя се сепна от нежното обръщение и всичко, което се канеше да му каже, изхвъркна от главата ѝ.

— Срещата ли си някои непознати в Лорвоар? — попита той.

— Не. — Но се замисли за миг и добави: — Всъщност има един. Клод Вилие. Организираще някакви състезания.

Франсоа кимна замислено, след това я притегли по-близо и каза:

— Трябва да го проверя. Не мога да позволя да се случи нещо на прекрасната ми жена, нали? — Белите му зъби блеснаха в усмивка. — Арман грижи ли се добре за теб?

— Да — едва продума тя. Усещаше се все по-безпомощна в прегръдката му. Примигна и се опита да се върне в действителността. Това, което изпитваше, не би могло да бъде желание, не и сега, след всички тези месеци, след като бе вложила толкова сили да го победи и след като Арман ѝ бе показал какво означава да бъдеш наистина обичана. И въпреки това движението на краката му до нейните ускори пулса ѝ и дъхът в гърдите ѝ спираше. Тя го погледна и сърцето ѝ трепна при вида грубото му обезобразено лице, което тази вечер изглеждаше странно озарено.

Той я гледаше с иронично вдигнати вежди.

— Ако продължаваш да ме гледаш по този начин, та *cherie*, ще се почувствувам длъжен да предприема нещо по въпроса.

Внезапно сякаш всичката ѝ кръв се събра в слабините и тя усети как се вкопчва в него.

— Всъщност — продължи той — наистина бих могъл да дойда в леглото ти довечера. Но не съм сигурен дали съм склонен да се любя с жена, която мърсува като селянка със собствения ми лозар.

Тя се опита да се измъкне, но Франсоа я сграбчи за ръката и се изсмя.

— Арман знае ли, че изпитваш такава страст към съпруга си?

— Трябва да си душевноболен, за да си помислиш подобно нещо! — процеди тя през зъби. — Презирам те и се отвращавам от теб, и не ме интересува кой знае това!

— Очевидно — забеляза той и се огледа да види кой е чул, но когато Клодин отново се дръпна и се опита да се измъкне, я дръпна към себе си. — Още не съм свършил.

— Пусни ме! — изсъска тя. — Пусни ме или ще викам!

— Викай, щом искаш всички да видят как ще те ударя през лицето.

Тя само преглътна.

— Къде е Моник? — попита след малко той.

— Вътре.

— Искам да отидеш и да ѝ кажеш, че Калиновски няма да дойде.

— Откъде знаеш? Къде е той?

— Няма да има никакъв годеж — продължи Франсоа спокойно. — Калиновски е в Полша и нямам никакво основание да смятам, че ще стъпи втори път във Франция.

— Какво? Защо?

— Защото се погрижих да не стъпи — отвърна той. — Поднеси новината внимателно. Сигурен съм, че Моник си мисли, че е влюбена в него.

— Какво си направил? — процеди тя. — Защо се бъркаш, след като той иска ръката ѝ?

— Не е имал право. Той си има жена.

— О, не! — изстена Клодин. — Защо тогава е молил Моник да се омъжи за него?

— Дали я е молил?

— Е, всъщност... — Думите заглъхнаха на устните ѝ, когато си спомни за Фреди.

— Точно така — каза Франсоа. — Боя се, че Моник просто вижда във всички подобни ситуации неща, които изобщо не съществуват. Но това не го извинява, задето я е оставил да вярва, че е свободен. Известен е с многобройните си похождения, а сестра ми, за съжаление, е твърде лесна плячка.

В този момент танцът свърши и Франсоа я поведе към градината. Докато минаваха през тълпата, Клодин не можеше да не забележи как всички извъртаха глави към тях — рядко можеха да се видят Франсоа и Клодин дъо Лорвоар заедно на обществено място. Дори след ужасното му държане тя усещаше странна тръпка от интереса, който предизвикваха двамата, но когато почувствува, че тялото ѝ отново заплашва да я предаде, издърпа рязко ръката си от неговата.

— Няма да ти е лесно, Клодин — каза той, когато останаха насаме. — Знам, че Моник ще го изживее много тежко, но мисля, че от твоите уста ще прозвучи много по-деликатно, отколкото от моите, и затова те моля ти да ѝ кажеш.

— Тази загриженост към сестра ти ти прави чест — отвърна натъртено тя. — Дали ще проявиш същото внимание и към любовницата си, когато я питаш защо е трябвало да запознава Моник с Калиновски?

— Любовницата ми не е толкова виновна, колкото си мислиш — отвърна най-спокойно той. — Срецнали са се случайно в апартамента ѝ. Елиз е направила всичко възможно да предупреди Моник и да я спре, но не е успяла.

Знаеше, че коментарите му — и защитата на любовницата му — вбесяват Клодин. Забеляза как гърдите ѝ се повдигат от гняв, как очите ѝ проблясват в мрака, видя влагата по нежните ѝ чувствени устни. Сложи ръка на рамото ѝ и започна да я гали.

Тя се дръпна рязко и попита подигравателно:

— За Елиз ли мислиш, докато ме докосваш, Франсоа?

— Touche — засмя се той. — Мислех си, че може би все пак ще дойда тази вечер в леглото ти, ако не за друго, поне да ти припомня колко съм отвратителен.

— Нямам нужда от напомняне! — сви устни тя, обърна се и тръгна към залата.

Безстрастните черни очи на Франсоа наблюдаваха как Елиз забавлява Макс Хелбер. Както винаги, когато занимаваше гостите си, нямаше почти никакви неприятности и той с удоволствие наблюдаваше как германските блюда пристигат едно след друго. Помисли си, че се справя отлично като за първа среща с Хелбер.

Погледна си часовника, след това остави чашата си на масата и стана. Беше време Елиз да изчезне, тъй като той имаше да обсъжда поверителни неща с германеца. Франсоа знаеше колко ще й бъде приятно да я видят с човека, за когото се говореше, че скоро ще стане министър-председател на Франция, и затова бе уредил да присъствува на тържеството, което Пол Рино даваше в операта. Любовницата на Рино също щеше да бъде там и като знаеше колко ненавижда Елиз мадам дьо Порте, Франсоа почти съжеляваше, че няма да присъствува, за да наблюдава фойерверките.

Елиз все още слушаше възхитена възгледите на Хелбер за френската литература, когато Франсоа се приближи до камината и позвъни на прислугата.

— Пригответе пелерината на madame — каза той на момичето, когато то се появи.

Елиз моментално вдигна поглед и Франсоа забеляза раздражението й, задето я изолира така безцеремонно, но без да й обръща внимание, той наля коняк за Хелбер и за себе си.

— Франсоа, може ли за малко — продума през зъби тя.

— Разбира се, chérie, стига да не отнеме много време.

— Няма да отнеме — натърти тя и го последва в спалнята.

— Е? — обърна се той към нея, щом затвори вратата.

— Искам да знам дали ще бъдеш тук, когато се върна.

— Не.

— Защо?

— Не съм длъжен да ти обяснявам.

Болката от думите му ясно се изписа в погледа й, но тонът й бе по-скоро умолителен, отколкото сърдит.

— Не си се любил с мен, откакто се върна от Лорвоар, Франсоа — повече от три месеца. Какво се е случило? Направила ли съм нещо?

— Елиз — прекъсна я спокойно той, — може би няма нужда да ти напомням, че се опита да убиеш сина ми.

— Но аз си мислех, че това е вече забравено! Когато бяхме в Германия...

— Наистина ли си толкова глупава да си помислиш, че мога да забравя подобно нещо?

— Не, разбира се, че не. Но...

— Но какво, Елиз?

Отдавна познаваше студенината му, но напоследък тя бе започнала да я плаши.

— Вече никога не бих се опитала да му причиня нещо, Франсоа! — извика тя. — Кълна ти се. Кълна се в гроба на майка си!

От тези думи му стана забавно.

— Наистина ли, Елиз? Кажи ми тогава — кой ги наблюдава непрекъснато — него и жена ми?

— И преди си ме питал, но отговорът е все същият. Не знам, Франсоа. Честна дума — не знам.

— Не е ли човекът, който те изнасили?

При тази открита бруталност тя онемя. В следващия миг той я хвана за косата и приближи лицето ѝ до своето.

— Не си прави труда да лъжеш, Елиз — каза той. — Кажи ми само за кого работи той?

— Не знам! Не знам дори кой е... Просто дойде тук и...

Той се усмихна мрачно на колебанието ѝ.

— Има ли някаква връзка с фон Лайберман?

Той знае за връзката ѝ с фон Лайберман! Елиз се сви и той стисна косата ѝ още по-здраво.

— Знам всичко за връзките ти с Абвера, Елиз, така че просто отговаряй на въпросите ми.

— Да! — извика тя. — Да, свързан е с него!

Той я пусна.

— Благодаря. Това беше всичко, което исках да знам. Обаче успя да потвърдиш нещо, в което отдавна те подозирах.

— Какво? — попита ужасено тя.

— Че не си способна да си държиш устата затворена, когато се стигне до нещо, което нашият приятел фон Лайберман нарича насилие.

Тя се извърна — прекалено обърквана, за да мисли докъде би могло да доведе всичко това. Очакваше, че Франсоа ще излезе, но той застана зад нея и като я хвана за раменете, я обърна с лице към себе си.

— Така че вече разбираш, ma chérie, защо не ти казвах нищо през последните няколко месеца. Когато човек не знае нещо, не може да го каже. — Тя си пое рязко въздух, когато ръката му се плъзна под роклята ѝ. — Сега единственото, което се иска от теб, Елиз, е да решиш на мен ли ще бъдеш вярна, или на нацистите.

— На теб, Франсоа! Винаги съм ти била вярна.

— И когато отида при тях, съвестта ти ще е чиста? И ще дойдеш с мен?

— Да! Казвала съм ти го и преди...

Тя изстена, когато пръстите му започнаха да си играят със зърното ѝ. Искаше го толкова отчаяно, че не беше в състояние да мисли за нищо друго.

— Искаш ли да се любиш, Елиз? — промърмори той в ухото ѝ.

— Да, о, да — стенеше тя и се виеше в ръцете му.

Франсоа я погледна и когато видя нечовешката страст в очите ѝ, устните му се изкривиха в грозна усмивка.

— В такъв случай, като професионална курва, ще трябва да се погрижиш да си намериш някой, който да те задоволи — каза той, пусна я, обърна се и излезе.

— Разполагам с пълната информация, от която се нуждаете — каза Франсоа на Макс Хелбер само няколко секунди след като Елиз бе излязла.

— Сами ли сме? — попита Хелбер.

— Да, дори прислужницата си тръгна — отвърна Франсоа.

— Тогава да започваме.

Франсоа отпи от коняка си и се отпусна в креслото. Фиксира германеца известно време, като се опитваше да свикне с отвращението, което изпитваше към него. Никога не бе проумявал как е възможно един мъж да привлича друг мъж и никога не би повярвал, че самият той ще стане обект на подобни перверзни фантазии. Но това бе начинът, по който Хелбер предлагаше безценните си мръвки

поверителна информация, и Франсоа нямаше друг избор, освен да го приеме.

Когато най-сетне заговори, гласът му беше дълбок, с наситен и двусмислен тон, който гарантираше, че Хелбер ще започне да шава неспокойно в стола си.

— Имам на разположение — започна Франсоа — серия карти, указващи всички заводи във Великобритания, свързани с производството на муниции.

— А на Франция? — попита Хелбер, като разтвори крака.

— Още не.

— Но ще имаш възможност да ги осигуриш?

— Мисля, че да.

— Добре. — Хелбер се замисли за миг. — А сега, може би ще ме уведомиш къде се губи последните няколко седмици.

— Разбира се. Но преди да го направя, искам една информация от теб.

В погледа на Хелбер блеснаха похотливи пламъчета, както ставаше винаги, когато дойдеше неговият ред да предаде информация.

— Толкова скоро? — каза той и облиза устни с розовия си език.

— В такъв случай съм на твое разположение. Какво те интересува?

Франсоа наблюдаваше как това омразно същество оставя чашата си на масата и започва да си разкопчава панталоните.

— Интересува ме кого е наел фон Лайберман, за да наблюдава семейството ми.

Хелбер не показва никаква изненада. Сочните му устни се разтвориха в усмивка и момичешките му пръсти извадиха пениса от панталоните.

— Има ли значение кой е?

— Да.

— Но защо? Разбираш, че е в наш интерес да знаем къде се намираш по всяко време. Безопасността ти е от изключително значение за Генерала.

Франсоа не обърна внимание на думите му, а каза спокойно:

— Искам да знам името на човека, който души около Лорвоар.

— Не мога да разбера защо е толкова важно за теб. Човекът е там просто за да сме сигурни, че не обслужваш нечии други интереси, освен тези на Райха.

— Имате ли някакво основание да се съмнявате в това?

— Много, приятелю — засмя се Хелбер, едва сдържайки нетърпението си да започне да се гали по члена. — Ти защитаваш собствените си интереси — ние го знаем и го приемаме. Но приближава война, идва време, когато всеки трябва да декларира своята вяроност само към една от страните.

Франсоа стисна зъби и присви очи.

— Този човек преследва лично отмъщение, свързано с мен, нали?

Хелбер не можа да скрие изненадата си.

— Кое те кара да мислиш така?

— Защото това е вашият начин да държите хората си. По-лесно се манипулират, когато имат лични мотиви.

При заплашителните нотки в гласа на Доставчика Хелбер не издържа, хвана изправения си член и изстена от удоволствие.

— И как става това?

— Просто им предлагате да им съдействувате да си отмъстят, като искате от тях само някаква информация. После, след като сте ги вербували, ги заплашвате, че ще разкриете самоличността им пред жертвата, ако не изпълняват точно инструкциите ви. Стар номер, Хелбер, но не е лош. Кой е той?

— Не мога да ти кажа, приятелю.

Франсоа наведе поглед към ръцете на Хелбер и го задържа там известно време, преди да го върне върху мекото женствено лице.

— Тогава кажи ми представлява ли някаква заплаха за семейството ми?

Хелбер вече се задъхваше.

— Мисля, че да. Да — отвърна той. Мисълта му вече не беше тук.

Като насочи отново поглед към болезнено навирения член на Хелбер, Франсоа каза:

— Защо не дойдеш да седнеш при мен на дивана, Макс?

И за миг си помисли с погнуса, че Хелбер ще свърши още в стола, но той успя да се сдържи и се премести на дивана до Франсоа.

— Разбираш какво ти предлагам за тази информация, Макс.

Хелбер кимна, но в момента, усещайки силното мъжествено тяло на Франсоа до себе си, нямаше сили да проговори.

— Кажи ми каквото ме интересува, Макс — придумваше го Франсоа.

Но Хелбер все още не можеше да говори, защото ръката на Франсоа чакаше на сантиметри да хване пениса му.

— Германец ли е? — попита Франсоа.

Хелбер поклати отрицателно глава.

— Французин?

Хелбер кимна.

— Името му, Макс — каза Франсоа, като се бореше с погнусата, която се надигаше в стомаха му, когато докосна изопнатия член.

Хелбер изскимтя.

— Името му — насърчаваше го Франсоа и започна да движи ръката си нагоре-надолу.

Устните на Хелбер трепереха, в гърлото му клокочеха животински звуци. Ръката на Франсоа се плъзна по тестисите му и от устата на Хелбер започнаха да излизат слюнки.

— Името! — изрева Франсоа и стисна. Хелбер изпищя, а той отскочи настрани, тъй като бялата гъста течност се пръсна по ръката му. Господи, би трябвало да знае, че с такова влечуго като Хелбер това няма да помогне. Той си беше типичен мазохист.

Отиде в банята и подложи ръце под силната струя. Докато се върне, Хелбер се беше успокоил и си доливаше коняк. Франсоа никога не бе преставал да се чуди на липсата на всякакъв срам у Хелбер. Но сега германецът му се виждаше по-непоносим от всякога.

— Е — каза бодро Хелбер, — щеше да ми казваш къде си бил през последните няколко седмици.

Тежкият поглед на Франсоа се задържа няколко секунди върху него, след което той прекоси стаята и седна на ръба на масата. Претегляше в ума си малкото информация, която му беше отпуснал Хелбер. Знаеше само, че човекът, който наблюдаваше него и семейството му, е французин и че мотивите му са лични. Това не стесняваше кой знае колко кръга на вероятностите, но той щеше да се обърне към Ерих фон Папен и да види какво ще излезе. Щеше да започне с Велие, човека, за когото бе споменала Клодин. Междувременно знаеше много добре какво се иска от него, та фон Лайберман да продължи да сдържа човека си.

— Бях в Москва — отговори той.

Хелбер моментално наостри уши, но се опита да не покаже интереса си.

— Както ви е известно, Англия и Франция са започнали преговори с Кремъл с оглед да запазят влиянието си в Полша. Маршал Ворошилов — съветският представител на преговорите — ги е уведолил, че неговото правителство има готов план за обединяване.

— Подробности?

— Разполагат със сто и двамайсет пехотни дивизии, готови за бойни действия, и с шейсет кавалерийски дивизии; пет хиляди тежки и средно тежки оръдия и приблизително десет хиляди бронирани машини и танкове.

Хелбер кимна.

— Впечатляващо. Как реагираха поляците?

Франсоа вдигна вежди. Хелбер може да беше отвратителен, но не беше глупав.

— Правителството е отказало да разреши на Червената армия да влезе в Полша при каквито и да било обстоятелства. Ако цитираме маршал Смигли-Риц: „С германците рискуваме да изгубим свободата си, но с руснаците ще изгубим душите си“.

— Проницателен човек е този маршал Смигли-Риц — забеляза Хелбер. — И какъв шанс, според теб, имат съюзниците да променят решението на полското правителство?

— Според мен — много малък или никакъв. Въпреки това преговорите продължават.

Хелбер стана и си наля още един коняк.

— Вярвам, че имаш пълен рапорт за всичко, което си открил както в Англия, така и в Русия. И можеш да ми предадеш картите, за които спомена.

Франсоа кимна.

— Ще ти бъдат предадени, когато минаваш границата на връщане за Германия. Утре ще ти се обадят по телефона и ще те уведомят къде точно ще ги получиш.

— Добре, добре. — Хелбер изглеждаше щастлив. — Генерал фон Лайберман ще ти бъде много признателен, приятелю. А сега, има ли някаква друга информация, която искаш от мен? Безплатна — добави той с лукава усмивка, като хвана тревожния поглед на Франсоа.

— Едва ли си дошъл с празни ръце — отвърна Франсоа, — така че ще приема каквото ми носиш — каквато и да е цената.

Хелбер отвори куфарчето си и извади документите, които Брюнинг и Грундхаузен му бяха изпратили предната седмица по куриер.

Франсоа ги взе, остави ги на масата и каза:

— Още нещо, преди да си тръгнеш, Хелбер. Сега, след като съм се обрекъл на нацистката кауза, очаквам фон Лайберман да контролира този французин.

— О, разбира се, приятелю, не се притеснявай за това. Докато проявяваш лоялност към нас, семейството ти ще е в безопасност. Между другото, много ми е любопитно как се чувства един предател на своята страна?

— Струва ми се, по същия начин, както когато те бях стиснал за топките.

Скоро след това Хелбер си тръгна, без да е съвсем сигурен какво точно се крие зад отговора на Франсоа. Но тъпата болка в слабините му напомняше не само че пръстите на Доставчика най-последно, за пръв път, са били там; тя също укрепваше твърдата му увереност, че ще види пълната капитулация на „изгората си“ в близките дни. Както се развиваха нещата, нямаше да има нужда да чака много дълго.

Двадесет минути по-късно, когато Франсоа излезе от апартамента, Халунке се прилепи към волана на колата си и проследи с поглед как тъмната фигура на обекта на неговото отмъщение влиза в черния си ситроен и изчезва в нощта. Когато се скри от погледа му, пръстите на Халунке се впиха в инструмента, който щеше да използва, за да се справи с ключалката на Паскал. Тя беше малка компенсация за търпението му, след като жената на дьо Лорвоар беше все още прекалено ценна, за да си изпълни плана. Засега щеше да се задоволи само с това, което му позволише фон Лайберман, и довечера красавицата щеше да плати за всичко, което, се беше трупало в него през последните няколко месеца.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Само час след като се върнаха в замъка, Клодин изпрати Магали да намери Арман и да му каже да я чака в колибата. Срещата им беше също толкова страдна, както и раздялата им, но Клодин почти веднага усети, че нещо в него се е променило.

— Младите мъже заминаха — тъжно отговори той на въпроса ѝ. — И аз бих заминал, но съм твърде стар. Твърде стар на трийсет и две, представяш ли си?

Клодин знаеше, че сега не е моментът да изразява облекчението си, и се опита да го изкара от апатията и отчаянието му.

— Искаш ли да седнем навън, под дърветата — попита тя. Изнесоха една черга на сянката и тя опря глава на рамото му и му заразказва за Моник и Карол Калиновски.

— Горката Моник! — каза той. — Къде е сега?

— В замъка. Със Соланж. Знаеш ли, тя е най-страхотната майка. Може да изглежда луда и капризна, но безумно обича семейството си и когато някой е в беда, проявява удивителна сила. — Клодин въздъхна. — Има и друго. Франсоа е взел мерки Калиновски никога вече да не се върне във Франция. Но все си мисля за жена му и децата му — единственият им начин да се спасят от германците е да потърсят убежище във Франция. Трябвало е още отначало да каже на Моник, че е женен.

Арман кимна мрачно, след това се подсмихна.

— Не бих искал да съм на мястото на Калиновски. А говори ли с Франсоа за другото?

Тя кимна.

— Искаше да знае дали тук има чужденци. Знам само за Клод Вилие. Каза, че трябвало да го провери. Какво мислиш? Смяташ ли, че има и други?

— Докато те нямаше, един-два пъти имах чувството, че ме наблюдават, но е трудно човек да прецени дали си въобразява, или не. Франсоа има ли намерение да се върне в Лорвоар?

— Не ми каза. Но мисля, че не.

— Хм. Жалко. Искан да говоря с него.

— За какво?

Той не отговори веднага и в тишината през ума ѝ преминаха странни предчувствия. Усети, че настроението му започва да се променя, че започва да се затваря в тъгата, която беше доловила в него при пристигането си. Чакаше със затаен дъх.

— Ами — каза накрая той, — ако вдигнат възрастта за доброволците, ще искам да отида, Клодин. Ще трябва първо да го обсъдя с Франсоа, защото ако замина, няма да има кой да се грижи за лозята, но не вярвам да има някакви възражения — освен че никой от двамата ни няма да е доволен, че ще останеш тук сама, без никаква защита. Кое то ми напомня, че не бива да минаваш през гората сама, колкото и да нямаш търпение да ме видиш. Не го прави повече... И защо не ми писа?

Беше изумена. Не само поради укора в гласа му, но защото дори не ѝ бе минало през ума, че може да му пише.

— Мислех, че наистина ти липсвам.

— Разбира се, че ми липсваше — отвърна разчувствана Клодин.

Той се усмихна.

— Е, значи всичко е наред.

Но не беше наред. Имаше нещо в гласа му...

— Какво има? — попита тя. — За какво мислиш?

— Колко много те обичам.

— Не. Има нещо друго, Арман. Каж ми какво е?

Той се засмя и насочи погледа си към гората.

— Не мога да ти осигуря живота, на който си свикнала. Балове в полското посолство, соарета в Булонския лес, опери, прислуга... Всички тези неща ще останат в миналото, ако дойдеш да живееш при мен.

— Но те не означават нищо за мен. През цялото време, докато бях в Париж, ми се искаше да бъда тук, с теб, както сме сега. Обичам те, Арман! Ти си единственото, което има значение за мен.

Той поклати глава.

— Не, Клодин. Знаем, че ти се иска да е така, но не е. Мислих за това, докато те нямаше, и разбрах, както и ти знаеш в сърцето си, че за нас няма бъдеще и ако продължаваме по този начин, мога само да те

направя нещастна. Точно за това искам да говоря с Франсоа. Искам да ми съдейства да вляза в армията, защото така и на двама ни ще е по-лесно да се разделим.

— Не! — извика тя.

— Клодин, тази раздяла само ми помогна да разбере колко безплодна е любовта ни. Ти не си от моя свят, както и аз не съм от твоя. Искам да помислиш за това и да бъдеш искрена пред себе си. Не можеш да напуснеш семейството си и го знаеш много добре.

— Но ще измислим някакъв начин, Арман! Винаги сме си казвали, че един ден ще намерим решение. Не бих могла да те загубя. Ако искаш да отидеш и да се биеш за Франция, готова съм лично да говоря с Франсоа за това, но ако заминаваш само за да си далеч от мен, моля те да не го правиш.

Клодин забеляза сълзите в очите му, прегърна го и извика:

— Моля те! Не го прави!

Той притисна лице в рамото ѝ и изведнъж се разрида.

— О, господи! Защо не съм по-силен? Защо нямам смелостта да си тръгна веднага? Искам да се бия за родината си, но ме е страх да те оставя. Страхувам се, че няма да те намеря, когато се върна. Толкова те обичам, че не мога да мисля разумно. Исках да ме молиш да остана. Исках да се уверя, че и ти ме обичаш. Толкова ме е страх да не те загубя, да не решиш да ми кажеш, че всичко е свършено. Откакто замина, не съм мислил за нищо друго. Чаках писмо от теб и когато не получих, реших, че сигурно вече не те интересувам, че си си намерила някой друг. Някой, който да ти подхожда, който да ти даде живота и щастието, което заслужаваш. Клодин, кажи ми, че ме обичаш. Трябва да го чуя. Знам, че съм страхливец, че не заслужавам любовта ти, но без нея съм нищо.

— Разбира се, че те обичам — извика тя. — А ти не си страхливец. Ти си чудесен и мил, и си най-големият идиот, когото съм срещала. Как можеш да се измъчваш по такъв начин? Чуй, ще намерим решение. Аз ще намеря решение. Имай ми доверие.

— Ще останеш ли довечера с мен?

— Да — прошепна Клодин.

Докато стане време да я изпрати на моста, той отново бе станал старият Арман и дори се присмиваше на собствените си сълзи.

Русия и Германия подписаха договор за ненападение и настроението на нацията започна да се колебае между ужас и истерия, докато Великобритания и Франция не подписаха официален съюз с Полша, след което се опитаха да я убедят да преговаря с Германия. Полша отказа и в ранните утринни часове на 1 септември 1939 година германските войски прекосиха полската граница.

На трети септември, в единайсет и половина сутринта, Франсоа се обади по телефона.

— Къде си? — попита Клодин.

— В Париж.

— Ще си дойдеш ли?

— Не. Не мога. Но искам да започнеш да си събираш багажа — веднага! Искам двамата с Луи да дойдете в Париж и оттук ще ви изпратя със самолет до Съединените щати. Не искам да спорим, просто искам да се махнеш от Франция, докато все още имаш възможност.

— Не! — извика тя. Сълзите пареха в очите ѝ, а зловещата паника, която се мъчеше да потисне през последните няколко дни, внезапно заплаши да я обземе безвъзвратно.

— Клодин, слушай ме внимателно — каза той. — Невил Чембърлейн ще излезе с обръщение към британската нация в дванайсет и петнайсет по Би Би Си. Това ще бъде декларация, с която ще се обяви война на Германия. Само след няколко часа същото ще направи и френското правителство. Така че, моля те, започвай да си събираш багажа.

Последва пауза, докато тя вникне в пълния смисъл на думите му. След това, когато постепенно започна да се съвзема, раменете ѝ се изправиха, главата ѝ се вдигна високо и тя заяви с непреклонна решителност:

— Не, Франсоа.

— Клодин...

— Не, Франсоа! Няма да го обсъждам повече. Няма да дойда в Париж. Оставам тук, където ми е мястото.

В гласа ѝ звучеше желязна решителност, каквато досега не бе показвала в разговор с него, и ѝ се стори, че той се усмихва, докато казваше:

— Добре, няма да те насилвам, макар че съм длъжен. Но ако желанието ти е да останеш във Франция, трябва да си наясно какво означава това. Започва война, която е невъзможно да спечелим, Клодин. Руснаците вече са подписали договор с Германия и нашата кауза е изгубена — освен ако Съединените щати не решат да ни подкрепят. Досега те не са се обвързали с нищо и мисля, че няма да го направят, докато не бъдат принудени. Дотогава Франция навярно ще бъде отдавна разбита.

Тя чуваше дишането му в другия край на линията и за миг — повече от всичко на света — ѝ се прииска той да си дойде у дома.

— Ще си дойда при първа възможност — отвърна той, сякаш прочел мислите ѝ. — Но не искам да разчиташ на мен, Клодин. Ти имаш собствени сили и ако останеш в замъка, ще се нуждаеш от тях. Докато Корин е там, синът ни е в безопасност, но това не се отнася за теб. Ще си дойда колкото може по-скоро, но още нямам представа какво ще се иска от мен в близките няколко месеца. Ако Арман остане, ще можеш да разчиташ на подкрепата му, докато е в състояние.

— Какво искаш да кажеш с това „докато е в състояние“? — раздражено попита тя.

— Искам да кажа, че правя всичко възможно, за да остане в Лорвоар, поне за известно време. Но приближава денят, когато Франция ще има нужда от всичките си мъже и Арман ще трябва да замине, ще иска да замине. Може да е дребнаво да ти напомням точно в този момент за човека, който те наблюдава, който наблюдава всички ни, но като ти кажа, че той работи за Абвера — германското разузнаване — ще разбереш защо си застрашена, ако останеш във Франция. Сега ще преразгледаш ли решението си?

— За Абвера? — повтори тя. — Той работи за Абвера? Господи, Франсоа, в какво си се замесил? Защо си ни изложил на такава опасност?

— Ще размислиш ли? — повтори твърдо той.

— Не! Не, по дяволите! Няма. И искам да си дойдеш вкъщи. Искам да ми обясниш всичко това и да ми помогнеш да го разбере. Чуваш ли ме?

— Чувам те — отвърна той. — Но няма да дойда. Ще трябва да разчиташ единствено на себе си и да поемеш отговорността за решението си. Опитах се да ти помогна и повярвай ми — ако бях там,

щях да те накарам насила да заминеш. Слушай вашия министър-председател в дванайсет и петнайсет — може да промениш решението си.

— Франсоа!

— Да?

Клодин не знаеше какво иска да му каже, но мисълта, че той е на другия край на тази ужасно дълга жица, й даваше някакво чувство за сигурност, което щеше да изчезне в мига, в който затвореше. Имаше нужда да чуе гласа му още веднъж.

— Как мога да се свържа с теб?

— Не можеш. Аз ще се обаждам.

— Защо? — извика тя. — Искам само един телефонен номер!

— Слушай Чембърлейн — каза той и линията прекъсна.

Вратата се отвори и влязоха Луи и Соланж.

— Какво има, *cherie*? — попита Луи, разтревожен от израза й. — Кой се обади?

— Франсоа — отвърна тя.

— Каза ли къде е?

— В Париж — отговори Клодин и като видя облекчението, което се изписа по лицето на свекър й, попита: — Луи, кажи ми какво става? С какво се занимава Франсоа? С кого е?

— *Cherie*, моля те не задавай въпроси, на които е по-добре да не знаеш отговора.

— Не ме пазете като дете. Имам право да знам. Той е мой съпруг, за бога!

— Само по документи, Клодин.

За миг двамата й заприличаха по-скоро на непознати, отколкото на хората, които бе обикнала като свои родители. Отстъпи една крачка, сякаш искаше да избяга, после се овладя, вирна брадичка и каза:

— Не съм заслужила това, Луи. За двете години, откакто сме женени, синът ви не е проявил нито за секунда някакво чувство към мен. В началото се опитвах да го обичам, опитвах се, но той ме отблъскваше, не ме искаше. И все още не ме иска. Така че ако трябва да се обвинява някой, това е той. И ако в момента съм застрашена заради нещо, което той е извършил и вие знаете какво е то, мисля, че сте длъжни да ми го кажете.

— Мисля, че на всички би ни дошло добре по едно бренди, chérie — обърна се Луи към Соланж и когато тя излезе, каза на Клодин: — Ела да седнем. — После си свали очилата, въздъхна и продължи: — Ако знаех какво е направил Франсоа, Клодин, щях да ти кажа. Честна дума, но самият аз мога само да гадая. И те моля да ме извиниш за думите ми преди малко. Ти си права — не си заслужила такова отношение. Идват трудни времена и Франсоа ще се включи в неща, които аз нито разбирам, нито съм склонен да одобря...

— Луи — каза Клодин, — Франсоа спомена нещо за Абвера. Да не би... Това означава ли...

Луи поклати глава.

— Ако се готвиш да ме питаш дали не работи за тях, отговорът е, че не знам, Клодин. Моля се на бога да не е вярно. Той ми е син и го обичам, но ако науча, че е предал страната си...

Клодин го гледаше с отворена уста. Тя изобщо нямаше намерение да го пита това, никога не би могло да ѝ мине през ума, че Франсоа може да работи за Абвера.

— Знаеше ли, че ни наблюдават? — попита тя. — Всички ни.

Луи кимна.

— Франсоа каза, че човекът е нает от Абвера. Това би могло да означава, че и той е техен враг, както и ние.

— Де всичко да беше толкова просто — въздъхна Луи.

— Едно време Франсоа ми се доверяваше във всичко. Сега ми казва само това, което той иска да знам и което през последните месеци става все по-малко и по-малко.

— Защо си отдъхна с такова облекчение, когато ти съобщих, че в момента е в Париж?

— Защото се страхувах, че е заминал за Берлин.

Соланж се върна с бутилка бренди и четири чаши и каза:

— И Моник ще дойде.

— Добре — отвърна Луи и като се обърна към Клодин, добави: — Винаги остава надеждата, че ни държи в неведение заради собствената ни безопасност. Ако има някакъв здрав разум в лудостта, с която се е захванал, един ден ще разберем. — Той извърна поглед и бръчките около уморените му очи се очертаха още по-ясно. — Но мога тържествено да ти обещаая, Клодин, че веднага щом открия с какво

точно се занимава и за кого работи, ще ти кажа. Както каза преди малко, имаш право да знаеш.

Соланж им наля бренди и седна. Клодин я наблюдаваше. От всички Соланж бе запазила най-голямо присъствие на духа през последните няколко седмици. Разбитото сърце на Моник ѝ причиняваше също толкова болка, колкото и на дъщеря ѝ, и при постоянния, почти безумен страх за Люсиен, както и страховете ѝ за Франсоа, а също и безпокойството за постоянно влошаващото се здраве на Луи, Клодин се чудеше колко ли още ще може да издържи. Сега, докато гледаше одухотвореното ѝ лице, Клодин осъзна, че независимо какво щеше да каже Невил Чембърлейн и независимо дали мрачните предсказания на Франсоа щяха да се сбъднат, тя бе постъпила правилно, когато му каза, че няма да напусне Лорвоар — и щеше да остане дотогава, докато Соланж имаше нужда от нея.

— Франсоа казва, че Великобритания се готви да обяви война — каза тя с потрепващ глас. — Чембърлейн щял да направи изявление по радиото в дванайсет и петнайсет.

Луи кимна.

— А Франция?

— Според Франсоа — след няколко часа. Не каза в колко часа.

Луи включи радиото. Докато слушаха пукането и пращенето — Луи търсеше станцията — влезе и Моник.

Не минаха и две минути и се чу тържественият глас на Невил Чембърлейн.

— Говоря от министерския кабинет на Даунинг Стрийт десет — започна той. — Тази сутрин британският посланик в Берлин връчи на германското правителство последна нота, в която се заявява, че ако британското правителство не чуе до единадесет часа, че германците са готови незабавно да изтеглят своите войски от Полша, между нас ще съществува състояние на война. Искам да ви уведомя, че до този момент не е получено подобно съгласие от страна на германското правителство, и в резултат от този момент нашата страна е във война с Германия...

Черните очи на Франсоа огледаха изпитателно стаята. Кремавобелите стени бяха потискащи. Между прозорците бе окачено

разпятие. Мирисът на дезинфекционни материали разбъркваше празния му стомах. До кафявия кожен фотьойл, в който седна, имаше малко легло с желязна рамка, а през остъклените стени насреща се виждаха лекари и сестри с бели престилки сновяха насам-натам и си вършеха работата.

Преди малко бяха завили противовъздушните сирени и той бе чул суматохата по улиците, докато парижани тичаха уплашени към убежищата. Когато всичко свърши, няколко жени бяха докарани в болницата — припаднали и полузадушени в противогазите си. Тревогата отново беше фалшива.

Той уморено затвори очи. Но сънят все не идваше — както и през последните няколко дни. Беше се превърнал в машина, работеше непрекъснато, монотонно, без чувство... Въпреки това, когато си спомни разговора с Клодин тази сутрин, устните му се разтеглиха в широка усмивка. Страстният ѝ отказ да напусне Франция не го беше изненадал, но по-късно щеше отново да ѝ позвъни, за да чуе последното ѝ решение. Ако бе твърдо решила да остане, нямаше да спори с нея, сега нямаше време за това... Също както нямаше време и за самообвиненията, които прорязваха полубудното му съзнание. Вече беше твърде късно да съжалява за пътя, който беше избрал, да съжалява за брака си и най-много от всичко — за случилото се с Елиз.

Той се обърна да я погледне, но тя продължаваше да спи и като отпусна глава във фотьойла, Франсоа се загледа в ъгъла с невиждащ поглед. Преди няколко дни лекарят най-последно му бе казал, че животът ѝ е извън опасност, но че пътят до възстановяването ще бъде много дълъг и че тя всъщност никога няма да се възстанови. По гърдите и бедрата ѝ щяха да останат грозните белези от ножа, но това бе нищо в сравнение с разкъсаните ѝ вътрешности. Беше много съмнително дали някога щеше да е способна да се люби отново и споменът за последните думи, които той — Франсоа — ѝ беше казал в нощта, когато забавляваха Хелбер, щеше да пари в паметта му до края на живота му.

Никога не би ги казал, ако не беше сигурен, че Хелбер подслушва на вратата, и сега, когато знаеше пораженията, нанесени на Елиз, се беше закълел, че един ден ще изтръгне гениталиите от тялото му, за да може и той да се лиши от удоволствието на любовта.

Но това нямаше да върне на Елиз изгубеното. Той въздъхна, когато задушавашото чудовище на вината започна да се надига в гърдите му. Беше опитал всичко, за да я предпази да се влюби в него; на моменти дори се отвращаваше от собствената си бруталност. Но въпреки упоритите си опити не беше успял. За нея той представляваше основното предизвикателство в живота и тя вярваше, че е достатъчно силна, достатъчно умна, достатъчно смела, за да го приеме заедно с този свят на интриги и опасности, в който той живееше. Но шансът не беше на нейна страна. Интелектът бе заложен в тялото ѝ, а не в ума ѝ; в красотата ѝ и в неповторимите ѝ умения в леглото.

Все пак би трябвало да очаква, че рано или късно нещо подобно ще се случи — че фон Лайберман ще намери слабото ѝ място. Тя бе искала да стане графиня дьо Раси дьо Лорвоар и нямаше съмнение, че фон Лайберман ѝ е обещал точно това. Ако само го беше слушала, ако му беше повярвала, когато ѝ каза, че никога няма да се ожени за нея! Но виновният беше той. Трябваше да започне да действа още в момента, в който бе разбрал, че фон Лайберман се е свързал с нея. Вместо това той просто я държеше изолирана от делата си, с което недвусмислено бе показал на Абвера, че вече ѝ няма доверие.

И точно това бе предопределило съдбата ѝ. След като е разбрал, че Елиз вече е изгубила доверието му, че не може да им осигурява повече информация за Доставчика, Лайберман я беше предоставил на човека, за когото му каза Хелбер, за да го предупреди какво може да се случи с онези, които обича, ако се опита да клинчи...

— Франсоа, тук ли си?

— Тук съм — отвърна той, наведе се и хвана ръката ѝ. Беше влажна и студена и сърцето му се сви, когато премести поглед към накълцаната ѝ буза. — Как си? — попита нежно той.

— Доста по-добре. — Тя се опита да се усмихне и той трепна от ужасната гримаса, която разкриви лицето ѝ.

Едва през последните два дни бе започнала да говори свързано и въпреки че нямаше търпение да я попита за нападателя, той не можеше да се осмели да ѝ припомня дори един миг от случилото се. Но пък трябваше да научи името.

— Искаш ли да ти почета? — попита Франсоа.

— Може ли от Перо?

Той се усмихна. Идеята да ѝ чете приказки беше на фон Папен и сега тя не искаше нищо друго. Той целуна ръката ѝ и взе книгата, но когато я разтвори, Елиз каза:

— Скоро ще трябва да тръгваш, нали?

— Само за малко — отвърна той.

— Ще се върнеш ли?

— Да.

Една сълза се търколи по белезите и капна на възглавницата.

— Знам, че трябва да тръгваш, но не искам. Страх ме е без теб.

— Ерих ще бъде тук, cherie — каза той, остави книгата и отново хвана ръцете ѝ. — Нищо няма да ти се случи. А когато се оправиш достатъчно, за да те изпишат, намерил съм човек, който да те пази.

Тя отново се усмихна и той посегна да отметне кичура коса от лицето ѝ. Внезапно очите ѝ се разшириха, погледът ѝ се изпълни с ужас и тя запелтечи нещо.

Често ставаше така и докторите го бяха предупредили, че може никога да не се оправи. Травмата, която бе преживяла, бе увредила не само тялото, но и съзнанието ѝ.

Той изчака, неспособен да разбере обърканите звуци, но знаеше, че след няколко минути Елиз ще се оправи. И все пак, когато погледът ѝ се фокусира, очите ѝ все още бяха изцъклени от ужас.

— Халунке? — дръпна се тя. — Ти Халунке ли си? — И изпищя.

Ужасният писък проехтя в стаята и той я сграбчи, когато се опита да се изправи.

— Елиз! — извика той. — Елиз! Успокой се!

Вратата се отвори с трясък и влезе лекарят, последван от три сестри. Биха ѝ инжекция и само след секунди тя заспа. Докторът погледна Франсоа, намръщи се неодобрително, но не каза нищо и излезе.

Франсоа остана до сестрата, която проверяваше раните ѝ, за да види дали някоя не се е отворила. Каква беше тази странна дума, която бе извикала Елиз... Halunke. На немски означаваше плъх, но тя несъмнено говореше за човек.

„Ти Халунке ли си?“

Той си погледна часовника и в този момент в стаята влезе Ерих фон Папен — закъснял с цели пет минути. Франсоа направи знак на сестрата да излезе, след това се обърна към куриера си.

Фон Папен имаше странен външен вид — очите и устата му образуваха три кръга над ѝ под тънък вирнат нос. Нямаше коса нито врат, а ниското му мършаво тяло непрестанно се разтърсваше от нервни тикове.

— Е? — каза Франсоа.

— Все същото — отвърна фон Папен. — Лайберман те иска в Берлин.

Франсоа кимна и се почеса по брадичката.

— Мисля, че не можеш повече да пренебрегваш исканията му — каза фон Папен. — Трябваше да си там преди три седмици. Търпението му започва да се изчерпва.

— Свърза ли се с капитан Палол?

— Да. Ще те чака довечера в девет на улица „Турвил“.

Погледът на Франсоа беше мрачен.

— Главната квартира? — Той се изсмя жестоко. — Това означава, че вече ми няма доверие. Много разумно от негова страна... Свържи се с фон Лайберман веднага след полунощ. Кажу му, че съм тръгнал.

— Ще ти трябва повече време за път — предупреди го фон Папен. — Пътищата от Париж са задръстени на километри. Всички бягат от града, истинска лудница е!

Франсоа само махна с ръка и каза:

— Посети ли евреите?

— Всички, освен двама, за които ми казаха, че са в Щатите. Съмнявам се, че ще се върнат.

— Ясно. А останалите?

— Скъпоценностите им вече са при мен. Ще бъдат откарани в Лорвоар при първа възможност.

Франсоа се усмихна.

— А самите евреи?

— Всичко върви по плана.

Франсоа кимна към Елиз и попита:

— Клод Вилие?

— Боя се, че не — отвърна фон Папен.

— Халунке — каза Франсоа. — Това говори ли ти нещо?

Фон Папен сви рамене.

— Означава плъх.

— Кодовото му име. — Франсоа бръкна в джоба си и извади бележката, която бе получил на сутринта след обезобразяването на Елиз. Тя съдържаеше само една дума: ЕЛИЗ. — Мисля, че е имал намерение да я убие — каза той.

— Може би щеше да е по-добре за нея — отвърна мрачно фон Папен.

— Имаме ли някаква представа къде може да е в момента?

— Никаква.

— Остани с Елиз, Ерих. Когато излезе от упойката, почети й Шарл Перо, а ако пита за мен, кажи, че ще се върна колкото мога по-скоро. Ако се наложи, закълни се в гроба на майка си, че няма да я изоставя.

В отговор мършавите крайници на фон Папен потръпнаха конвулсивно.

Франсоа се прибра в къщата си в Булонския лес и поръча разговор с Лорвоар. Знаеше, че ще трябва да чака, и реши, че сега е моментът да съчини дълго отлаганото писмо до баща си. То излезе по-малко от страница, но му трябваше повече от час, докато се реши да сложи подписа си под най-сърцераздиращото писмо, което бе писал през живота си. В същия миг телефонът иззвъня.

Когато чу гласа на Клодин, усети как умората се разля чак в костите му. Господи, как копнееше да я прегърне! Но внезапната и ненавременна слабост го ядоса и гласът му прозвуча като метален:

— Промени ли решението си?

— Не — отвърна твърдо тя. — Оставам в Лорвоар.

— Глупачка.

Настъпи пауза. След това тя каза:

— Може да съм глупачка, но е по-добре, отколкото да съм предател.

Той присви очи, сякаш обвинението го беше ударило физически. Искеше му се да я попита как е разбрала, но тъй като в момента това нямаше голямо значение, просто затвори.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Във въздуха се носеше мирисът на настъпващата есен. Лорвоарските лозя бяха отрупани със сочни тежки гроздове, вече почти готови за бране, а дърветата бяха обагрени в злато.

Клодин както почти всяка сутрин отиде в селото, поговори с кръчмаря, който се оплака, че след като мъжете били заминали, нямал клиентела, и се загледа в децата, които си играеха на площада — естествено на война. Тичаха около кладенеца, крещяха и раздаваха команди, стреляха с въображаеми пушки и се преструваха, че падат убити. Направи й впечатление, че Робер Райнберг е някак изолиран. Другите деца не му обръщаха внимание и на Клодин изведнъж й дожаля за него, така че го прегърна и го попита:

— И ти ли ще станеш герой?

— Той не може да бъде герой! — извика едно момче. — Много е глупав. Дори големите казват, че е глупав.

— Кои големи? — строго попита тя.

Момченцето се изчерви.

— Кои? — повтори Клодин.

— Мадам Жале — отвърна едно друго момче. — Тя каза, че Робер бил кретен, понеже бил евреин, и че всички евреи били страхливци.

— Така ли? — Клодин стисна зъби и погледна през улицата към къщата на Жале. Капаците на прозорците бяха спуснати — преди малко бе видяла Флоранс да отива в Шинон със съпруга си. Крайно време беше да се заеме с тази вещица. Е, утре щяха да си поприказват.

На връщане към замъка се замисли за Франсоа. Откакто се беше обадил и тя му каза, че е предател, не беше чувала нищо за него. Също и Луи, който по някакъв начин бе успял да открие, че Франсоа вече не е в Париж, и подозираше, че се намира някъде в Германия.

Клодин не можеше да си позволи дори мисълта, че съпругът ѝ е предател. Арман беше сигурен, че не е вярно, че има някакво съвсем просто обяснение за поведението на Франсоа. Но Франсоа дори не си

беше направил труда да оспори обвинението на Клодин. Не си беше направил труда дори да уведоми баща си къде се намира и с какво се занимава. Всичко това разбиваше сърцето на Луи. И ако Луи наистина се откажеше от първородния си син, както заплашваше, че ще направи, ако Франсоа се окаже предател, сърцето на Соланж също щеше да се разбие...

Пред замъка имаше четири камиона и около тях се суетяха хора. Луи също бе там и Клодин го попита какво става.

— Тази сутрин получих съобщение от куриера на Франсоа, Ерих фон Папен — каза той. — Франсоа иска съдържанието на тези камиони да се прибере тук, във вътрешната изба.

— Но какво има в тях?

— Не знам. Когато ги разтоварят и останем сами, ще проверим.

— Mon Dieu! — възкликна Луи, когато отвори първия сандък и надникна вътре. — Виж. — Лицето му бе преbledняло.

Клодин не повярва на очите си. Диадеми с диаманти, огърлици с рубини, сапфирени гривни, смарагдови брошки и златни обеци.

— Откъде ги е взел? — прошепна тя.

Луи само сви рамене.

— Но може не всички сандъци да са пълни със скъпоценности — каза тя, като погледна към най-големите. — Какво мислиш, че има в тези?

— Има само един начин да се разбере.

Наближаваше три следобед, когато преместиха голямата маскировъчна бъчва пред входа на вътрешната изба и се качиха в замъка.

— Какво ще правим? — попита Клодин, когато Луи затвори вратата на гостната и отиде да си налее бренди.

— Какво можем да правим? Онези картини са по-ценни даже и от бижутата, нали разбираш.

— Но откъде е дошло всичко това?

— Не знам. Не знам дори дали са негови. Просто трябва да изчакаме, докато се върне в Лорвоар, и да го накараме да ни обясни.

— Фон Папен каза ли къде е в момента?

— Не. Но сигурно знае. Ерих фон Папен винаги знае къде е Франсоа.

— Не може ли да се свържем с него?

— Едва ли, *cherie*.

— Ще кажеш ли на някого? — попита тя.

— Не. И ти не трябва да казваш. Не мога и не искам да гадая откъде е всичко това и защо е тук, но може да има съвсем разумно обяснение.

Гласът му не звучеше много убедително и тъй като знаеше какво си мисли, Клодин усети как устата ѝ пресъхва. Какво друго би могъл да мисли човек? Слуховете за плячкосването на евреите от страна на нацистите отдавна обикаляха парижките салони.

— Не мога да изгоня Анри Жале, Клодин — каза Арман, като избърса трохите от устата си с опакото на ръката. — Вече половината от работниците ги няма. Освен това не го е казал той, а жена му. А ти със сигурност си си спечелила враг в нейно лице. Какво точно ѝ каза?

— Едва ли има значение какво аз съм казала — отвърна натъртено тя. — Важното е какво е казала Флоранс Жале.

— Но никой не ѝ обръща внимание.

— Обръщат ѝ! — избухна тя. — Децата го повтарят, а Гертруд Райнберг има достатъчно грижи и без сплетните на тази злобна клюкарка.

— Но няма причина и ти да се забъркваш в това — каза уморено той.

— Има причина! — извика тя. — Обичам това момченце. Мислех, че ти също.

— Добре. Добре — въздъхна той. — Ще говоря с Анри, щом искаш.

Клодин преглътна гнева си и се обърна към печката. Знаеше, че ако Арман в най-скоро време не предприемеше нещо, за да излезе от апатията си, може да наговори неща, за които и двамата да съжаляват. Депресията му от обявяването на войната насам започваше да ѝ действа на нервите. При всяка нова среща от него сякаш се смъкваше още един пласт от самоуважението му и тя не беше сигурна дали човекът, който се показва отдолу, наистина ѝ харесва. Беше

толкова различен от мъжа, когото познаваше, когото обичаше. Просто вече не знаеше как да стигне до него.

Погледна го. По загорялото му лице се бе изписала такава безнадеждност, че раздразнението ѝ моментално отстъпи място на съжаление. Знаеше, че страда ужасно — но защо не можеше да ѝ каже защо? Сигурна беше, че зад тази негова отпадналост се крие много повече от това, че не може да постъпи в армията, но как можеше да му помогне, след като самият той отказваше да сподели?

— Не ми каза защо не дойде вчера — каза той, когато Клодин издърпа стола и седна на масата.

— Между другото, казах ти, но ти явно не си ме слушал. Помагах на Луи да свърши нещо важно и времето просто се изниза неусетно.

— Какво нещо?

— Нарездахме някакви сандъци, изпратени от Франсоа.

Не знаеше какво да му отговори, ако я попита какво е имало в сандъците, но в следващия момент той каза нещо съвсем друго.

— Чудя се — каза бавно той — дали няма да ни направи услугата да бъде убит в тази война?

— Престани! — изкрещя Клодин. — Млъкни веднага или си тръгвам!

— Извинявай — въздъхна Арман. — Не исках да кажа това. Не биваше да го казвам. Бог е свидетел, че ти е достатъчно тежко. — Той вдигна поглед. Красивото му лице бе помръкнало от чувство за вина. — Не ти е все едно какво става с него, нали?

Внезапно я обхвана непреодолимо желание да избяга. Но разбра, че не иска да избяга от Арман, а от самата себе си.

— На мен също — пак въздъхна Арман, сякаш му бе отговорила. — Имало е моменти, когато почти съм го намразвал — за това, което направи на Ортанс, за това, което ти причини и продължава да ти причинява... Но не мога да забравя какъв човек беше преди...

Нещо проблесна в паметта ѝ и тя си спомни, че веднъж Люсиен беше казал почти същото за брат си.

— Преди кое? — подтикна го тя и отиде да седне на масата.

Той поклати глава.

— Не знам. Знам само, че с него стана нещо, което го промени. Преди около пет години. Но предполагам, че в него винаги е имало

нещо по-различно, нещо, което го отделяше от всички останали. Още тогава хората се страхуваха от него. Освен Люсиен, разбира се. И мен. Казвах, че бил дявол. — Той се засмя, но очите му останаха сериозни.

— Това се харесваше и на трима ни — продължи той.

— Бяхме много близки. Нямахме нещо, което да не знаем един за друг; дори когато Люсиен постъпи в армията, а аз се ожених за Жаклин, връзката ни не се прекъсна. След това, както ти казах, преди около пет години, Франсоа изведнъж се промени. Престана да споделя с нас, стана потаен, затвори се в себе си. Започна да прекарва все повече време в Париж; не се прибираще в Лорвоар даже когато се върнеше Люсиен... И така пътищата ни се разделиха. — Арман я погледна, после продължи: — Виждаш ли, всеки от трима ни измина дълъг път самостоятелно, но дори сега няма нещо, което не бихме направили един за друг. Поне аз така се чувствавам и съм сигурен, че Люсиен също. Може да звучи странно, след като прелюбодеяствам с жената на Франсоа, но е така. Освен това напоследък не го правя чак толкова често.

Красивите ѝ сини очи гледаха твърдо и безкомпромисно. Нямахме да поеме вината за това. Той беше този, който бе изгубил желание за секс, и дори сега, колкото и да беше ядосана, ако я вземеше в прегръдките си с онази любов, с която го правеше в началото, тя беше сигурна, че ще му отвърне.

— Варшава е капитулирала — въздъхна той. — Съветите и Германия разкъсват Полша. Вече е въпрос на време да се обърнат на запад. И какво правя аз, за да ги спрем? — На лицето му внезапно се изписа отвращение към самия него. — От трима ни Люсиен е единственият, който ще има право да ходи с изправено чело, когато тази война свърши.

— Мислех, че не вярваш, че Франсоа е предател — каза тя.

— Не вярвах. Но Луи ми каза какво има в сандъците. — В гласа му не прозвуча никакво обвинение, но тя го забеляза в очите му.

— Луи се закле да пазим тайна!

— И затова ли не ми каза?

— Разбира се. Защо иначе ще крия от теб?

— Помисли си, Клодин, и съм сигурен, че сама ще стигнеш до отговора.

— Не знам за какво говориш, Арман, но се радвам, че Луи ти е казал. Не искам да има някакви тайни между нас.

— Тогава бъди откровена докрай с мен, Клодин.

— Откровена съм — заяви тя и в същия миг се смути, защото изведнъж откри, че не може да го погледне в очите.

— Луи знае, Клодин. Аз знам. И няма да се изненадам, ако Франсоа също знае.

— Какво знае? Какво се опитваш да ми кажеш?

— Няма какво да ти казвам, Клодин. Ти трябва да ми го кажеш.

— Нямам никаква представа за какво говориш и мисля, че ти също нямаш.

— Добре! — викна той и стовари юмрук върху масата. — Ще сменим темата. Ще избягаме от истината. Ще се престорим, че нищо не се е случило. Щом така искаш, така ще направим.

Някой се изкашля. Клодин се обърна и видя, че на вратата е застанал Луи.

— Извинявам се, че ви прекъсвам — каза той. — Знаех, че мога да ви намеря тук по това време, и тъй като не исках никой да подслушва разговора ни... Може ли да вляза?

— Разбира се. — Клодин хвърли бърз поглед към Арман. — Нищо лошо не се е случило, нали? Малкият...

— Всички са добре — успокои я Луи.

Арман му предложи стола си и му поднесе чаша вино. Луи хвана чашата, но не направи никакъв опит да пие.

Няколко секунди всички мълчаха, после Луи се обърна към Клодин:

— Обещах ти — започна Луи, загледан сериозно в чашата си, — че веднага щом науча нещо, свързано с Франсоа, ще ти съобщя. Тази сутрин получих писмо от него.

— Може би ще е по-добре да изляза — каза Арман.

— Не — отвърна Луи. — Франсоа споменава и за теб в писмото, така че мисля, че и ти трябва да го чуеш.

Бръкна в джоба на самото си, извади един плик и го подаде на Клодин.

Ръцете ѝ се разтрепериха; а сърцето ѝ сви. С прегракващ глас тя започна да чете:

„Mon cher Papa,

Не мога да предложа никакво извинение за това, което се готвя да направя, защото съм убеден, че постъпвам правилно. Единственото, за което съжалявам, е болката, която знам, че ще ти причиня. Тази нощ напускам Франция и нямам никаква представа дали и кога ще се върна. Предполагам, че няма да останеш изненадан, когато ти съобщя, че съм се посветил на нацистката кауза. Както знаеш, използвал съм много случаи, за да се опитам да убедя ключовите фигури във френското висше командване да приемат политиката на Хитлер, тъй като вярвам, че това е единственото бъдеще за страната ни. Това, че не успях, ме кара дълбоко да съжалявам и ще ме кара, докато Франция не капитулира пред германците, което със сигурност ще стане скоро.

Сигурен съм, че ще предприемеш спрямо мен онова, което се чувствуваш длъжен да направиш. Моля те само, когато ме лишаваш от наследство, да направиш така, че Клодин да получи свободата си. Двамата с нея ти оставихме наследник; тя изпълни това, което се изискваше от нея и сега може да се чувства свободна да отиде при човека, когото обича. Знам, че Арман обича и нея, и Луи и ще съумее да бъде много по-добър съпруг и баща от мен.

Тежко ми е, че не съм такъв син, какъвто би искал, Папа, но трябва да остана верен на себе си.

Франсоа“.

Писмото се изплъзна от пръстите ѝ и тя залитна. Луи я прегърна. И двамата бяха живели с подозренията си, но сега тя осъзна, че никой от тях не си бе позволявал да повярва, че те може да се окажат истина. Но сега бяха прочели признанието на Франсоа, написано със собствената му ръка, и бяха принудени да застанат лице в лице с фактите. И Франсоа сам им беше казал какво да направят. Баща му трябваше да се отрече от него, а тя — да получи свободата си. Докато той — нейният съпруг, бащата на сина ѝ, човекът...

Луи ѝ прошепна да се успокои, но паниката, който се надигаше в нея, не можеше да се уталожи. Това не беше възможно! Не можеше да е истина! Цялото ѝ съзнание крещеше името на Франсоа: той беше заминал, беше ги оставил, никога нямаше да се върне! Неговите идеали и убеждения означаваха за него повече, отколкото собственият му син...

Не, това не беше истина! Франсоа обичаше сина си, тя знаеше, че го обича. Дали е взел със себе си и любовницата си? Прекрасната, бляскава жена, която беше видяла в операта. Жената, която обичаше. Жената, заради която бе зарязал семейството си...

Тя затвори очи и се опита да се овладее. В писмото не се споменаваха нищо за Елиз, така че трябваше да спре да се измъчва по този начин. Трябваше да помни, че той ѝ дава свободата. Казваше ѝ да отиде при Арман, да позволи на Арман да заеме неговото място. Нали точно това бе искала винаги...

Но това не беше нейното желание!

— Защо, Луи? — едва продума тя. — Защо?

— Обяснил ни е причините си, *cherie*.

— Но аз не вярвам. Няма да повярвам на такива причини!

— Успокой се, Клодин — обади се и Арман. — Няма нужда да го криеш повече.

— Какво да крия? — извика тя и се дръпна. — Не е вярно! Не е! Чуваш ли?

Но сърцето ѝ подсказваше, че е вярно.

— Винаги си го обичала — прошепна Арман — и сега е време да признаеш истината. Знаем, че ще ти е тежко, но аз ще бъда до теб. А също и Луи, и Соланж. Всички знаем, Клодин. Винаги сме знаели. И ти също знаеш в сърцето си.

— Не, Арман, не! Обичам теб.

Той поклати глава.

— Опитвах се да те накарам да ме обикнеш, Клодин, и известно време си мислех, че съм успял, но когато се върна от Париж, разбрах, че е само въпрос на време...

Клодин пое дълбоко дъх и каза:

— Грешите — и двамата. Той е предател. Той е убиец. И колкото се отнася до мен — той е мъртъв.

Погледите на Арман и Луи се срещнаха, но преди някой от двамата да проговори, тя издърпа един стол, седна и заяви твърдо:

— Сега трябва да решим какво ще правим. Седнете и вие.

Когато се настаниха на столовете, Клодин продължи:

— Трябва да решим какво ще кажем на Соланж. И на Моник. И на Люсиен. — Тя забеляза как Луи се сви, когато спомена Люсиен, и внезапно осъзна какво би означавало това за кариерата му. — Не можем да си позволим да чакаме — продължи тя. — Луи, нали утре щеше да ходиш в Париж. Трябва веднага да се уведомят свръзките на Франсоа в правителството, в случай че се опита да се върне във Франция. Ако не предадем тази информация, където трябва, самите ние ставаме предатели.

Знаеше, че думите ѝ са като сол в раната на Луи, но жестоката истина не биваше да се отбягва.

— Предполагам — продължи Клодин, — че който и да ни наблюдава, вече е изтеглен от Абвера, тъй като верността на Франсоа вече не подлежи на съмнение.

За нейна изненада дългата ѝ реч бе посрещната с мълчание. След това Луи каза бавно:

— В това, което казваш, има здрав разум, Клодин, но се чудя дали не прибързваме малко. Нали разбираш, не че искам да събудям празни надежди, но... Може да не съм прав, че в писмото има и друго послание, освен написаното. Погледнете датата. Разбирате ли, Франсоа е писал тона писмо преди близо четири седмици.

— Не разбирам — каза Арман.

— На едно писмо не са му необходими четири седмици, за да пристигне от Париж, дори в сегашните времена. Клодин получи писмо от Селин вчера, а писмото беше писано пет дни преди това. Имам чувството, че Франсоа е искал някой да прочете това писмо преди мен. Че иска да каже на някой друг, а не на мен, че е преминал на страната на германците. Това би обяснило забавянето. И никога през живота си Франсоа не се е обръщал в писмата си към мен с „Mon cher Papa“.

— Не! — извика Клодин и удари по масата. — Не може да ни причини такова нещо! Не може! Той е признал, че е предател, и трябва да действваме съобразно с това.

— Клодин — каза нежно Арман. — Мисля, че в думите на Луи има логика. И дължим на Франсоа да проверим...

— Нищо не му дължим! — извика тя. — Той е дезертър! Предал е страната си и аз няма да му помагам!

— Трябва, chérie — отвърна Арман. — Всички трябва да му помогнем. Може би е в много голяма опасност... Знам, че болката от неизвестното увеличава болката по него, но ако имаме и най-малките съмнения относно това писмо, не мисля, че трябва да постъпваме както е написал Франсоа.

— Съгласен съм с Арман — каза Луи.

По-късно същата нощ Клодин седеше на ръба на леглото на Франсоа, прегърнала една възглавница, и се взираше с празен поглед в пода.

— Мразя те — говореше в мрака тя. — Мразя те заради това, което ми причиняваш. Вече не знам коя съм, не знам какво искам. Но не те обичам, Франсоа. Чуваш ли ме? Те грешат! Не ме интересува какво става с теб! Не искам да се връщаш! Не искам да те виждам никога вече...

— О, Франсоа, не мога да те обичам, това е голямо бреме... Не мога да се надявам, че ще се върнеш, защото ако не се върнеш... О, любов моя, къде си? Къде си? — Тя притисна лице във възглавницата и сълзите ѝ потекоха.

— След като не ме искаш, защо не ме освободи още в началото? — хлипаше тя. — Защо трябваше да постъпваш по този начин? Но ако не можеш да обичаш мен, намери в сърцето си поне мъничко обич за Луи. Върни се заради него, Франсоа, той има нужда от теб. Сега плача, Франсоа, но повече няма да плача. След тази нощ няма да има повече сълзи, повече няма да има любов. Няма да има нищо след тази нощ.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Франсоа живееше в провинциалната резиденция на фон Лайберман, откакто Франция бе обявила война на Германия — вече близо четири месеца. През това време гневът му по повод случилото се с Елиз бе отстъпил място отначало на безсилие поради принудителното му бездействие, след това на ужасна скука. Не можеше да се отрече, че фон Лайберман бе щедър враг: за Франсоа се организираха интелектуални соарета, осигуряваха му посещения на театри и опери, а за забавлението му бяха ангажирани доста голям брой жени; редовно му се предоставяха всички френски и английски вестници наред с германските и имаше пълен достъп до всички радиостанции. Имаше дори шофьор на разположение през цялото денонощие. Но независимо от всичко това, не можеше да избяга от факта, че е затворник.

След поражението на Полша беше закаран във Варшава, където лично се бе убедил в ефективността на блицкрига. Градът беше в развалини и един Бог знаеше колко души бяха загинали. Но те бяха имали късмет, защото над един милион поляци — жени и деца — бяха откарани като военнопленници в концентрационните лагери. Франсоа предположи, че след това фон Лайберман ще го изпрати във Франция, за да разкаже на французите какво е видял и да се опита да ги убеди да капитулират. Но наближиха Коледните празници, а той продължаваше да седи затворен в своята златна клетка. И двамата с фон Лайберман знаеха, че да избяга е най-лесното нещо, но че никога няма да го направи, докато Абверът контролира Халунке.

Той подпря крака на решетката на камината и се замисли върху положението. Дори сега фон Лайберман продължаваше да му няма доверие. Писмото до баща му положително беше минало през Абвера и това бе целта. Но може би германците се чудеха защо граф дьо Лорвоар все още не отнема наследството от първородния си син. Нещо, за което се чудеше и самият той: защо, по дяволите, Луи не постъпваше както трябва и не се беше отказал от него, както сам той

му беше внушил? Лишаването му от наследство беше критичният момент, който щеше да убеди Абвера, че може да му се има доверие, но в същото време щеше да го направи безполезен като шпионин за френските и британските тайни служби, които щяха да го обявят за предател. Това беше сложна и опасна игра и имаше голяма вероятност да изгуби живота си в нея.

Той се размърда неспокойно. Защо баща му се бавеше толкова? Ако германците не се убедяха, че им е изцяло предан, на Клодин можеше да се случи същото, каквото и на Елиз. Тя беше живо напомняне какво би могло да сполети семейството му, ако не работи единствено и само за тях. И най-ужасното беше, че сега капитан Палол и хората му не можеха да припарят до Лорвоар — нито да вземат предпазни мерки за семейството му, нито да видят защо се бави Луи — защото присъствието им там моментално щеше да събуди подозренията на германците.

Вратата се отвори и на прага застана фон Лайберман.

— Здравейте, приятелю — каза германецът и тесните му очи светнаха от удоволствие. Тежкото му туловище се насочи към гарафите върху голямата махагонова маса. — Какво ще кажете за един аперитив преди вечеря?

Франсоа отказа с поклащане на главата.

— Я да видим какво четем? — попита фон Лайберман, като надникна през рамото му.

Франсоа се намръщи, когато осъзна пълния смисъл на заглавието, което беше избрал и което не би могло да убегне на генерала.

— „Римски елегии“ — отвърна той, като отмести книгата настрана.

Тлъстите рамене на фон Лайберман се заклатиха, когато се обърна и вдигна чашата си към Франсоа.

— Поеми, посветени на една метреса, която накрая става съпруга — подсмихна се той. — Колко подходящо.

Франсоа не отговори. Веднага след пристигането си беше показал съвсем недвусмислено чувствата си по повод случилото се с Елиз. В резултат оттогава Хелбер не се беше мяркал пред него, защото той съвсем точно бе обяснил на фон Лайберман какво възнамерява да направи с мъжествеността на неговия блюдолизец.

Фон Лайберман просто се беше усмихнал.

— Мога само да ви кажа да не бързате с отмъщението, приятелю. Ще се отрази зле на останалите.

— Да разбирам ли, че ме заплашвате с Халунке? — Това беше блъф, но тънките вежди на фон Лайберман се бяха вдигнали рязко.

— Значи сте разкрили кодовото му име — беше отвърнал той. — Моите поздравления.

Франсоа бе сменил темата и оттогава никой от двамата не бе споменавал за Халунке или за Елиз.

— Трябва да си призная, че ме изненадва фактът, че не проявихте никакъв интерес към състоянието на мадмоазел Паскал от пристигането си — каза фон Лайберман, отпускаяки месищата си във фотьойла срещу Франсоа.

— Тъй като вече ви е безполезна, предполагам, че е в безопасност — отвърна Франсоа.

Фон Лайберман кимна.

— Прав сте. Защо тогава сте се погрижили да е под наблюдение?

— За нейно собствено успокоение.

— Много похвално. Особено като се знае, че след инцидента ще е непотребна и за вас.

Франсоа не издаде с нищо гнева си — съзнаваше, че е напълно безполезно да го отприщи сега.

— Но връзката и без това беше приключила, нали? — усмихна се фон Лайберман. — Така че сега ни остава само да открием коя щастлива дама е успяла да спечели чувствата ви.

— Може да опитате, но тъй като такава дама няма, просто ще си изгубите времето.

Фон Лайберман се засмя.

— Много мъдро, приятелю. Човек във вашето положение не може да си позволи лукса да обича, както сам се убедихте. Днес обаче имам добри новини за вас. Ще се върнете във Франция догодина. Или по-точно — през пролетта. Знаете за Weser — плана за Норвегия — макар че, предполагам, бихте искали повече подробности. За съжаление не мога да ви ги осигуря, но с вашия безпогрешен ум сигурно вече сте разбрали, че шведската стомана пристига в Германия през Норвегия. Следователно за нас е необходимо да насочим

вниманието си първо натам, преди да преминем към изпълнението на Fall Gelb.

Франсоа знаеше, че Fall Gelb е план, свързан с окупирането на развиващите се страни. Доколкото му беше известно, трябваше да започне през януари, но ако на първо място минеше Норвежката операция, Жълтият план очевидно щеше да се отложи за по-късно. Тази информация обаче щеше да е безполезна, когато пристигнеше във Франция. Ако нацистите действуваха разумно, планът Weser вече трябваше да е влязъл в действие.

— Боя се, че възможностите ви да сключвате сделки във Франция ще бъдат ограничени — продължи фон Лайберман. — Обаче желанието на хер Химлер не е да получавате информация от французите. Той просто разчита, че ще използвате забележителния си талант да убеждавате, за да накарате французите да разберат, че е невъзможно да спечелят тази война.

— Едва ли е убягнало от вниманието ви, че преди време се провалих в този си опит. Кое ви кара да мислите, че сега ще успея?

— Тогава Франция и Германия не бяха във война. Вие видяхте какво стана в Полша — съдбата на поляците не е за завиждане. Но ако те не се бяха опълчвали срещу неизбежното, сега нямаше да са в такова положение. Сигурен съм, че мосю Даладие и мосю Лебрюн не биха желали подобна съдба да сполети страната им. Задавали ли сте си въпроса защо Франция и Англия не нападнаха от запад в най-изгодния за тях момент, след като обявиха война на Германия?

Франсоа си го беше задавал, и то много пъти, но сега не каза нищо.

— Единственото заключение, което можем да си извадим от това почти безразлично отношение към съдбата на Полша — продължи фон Лайберман — е, че Франция, а може би и Англия — не желаят да се бият, въпреки че те обявиха войната.

— За Англия не сте толкова сигурен.

— Коварна нация. Държат свои експедиционни сили в някои бази в Северна Франция, които смятат за стратегически. Ще видим дали ще се бият. Естествено, ще се опитаме да ги убедим да не го правят, нямаме никакво желание за излишни кръвопролития. Но и двамата с вас познаваме англичаните — не са толкова прагматични,

колкото французите. Така че може би първата ви задача като офицер от Абвера няма да е чак толкова трудна.

— Офицер? — повтори Франсоа.

— Това е другата добра новина, която имам за вас. Хер Химлер счете за уместно да ви произведе в чин майор.

— Поласкан съм — измърмори Франсоа. — Моля да благодарите на хер Химлер от мое име.

— Можете да го направите лично — ухили се фон Лайберман. — Ще прекараме Коледните празници в Карихол като гости на хер Гьоринг и неговата съпруга. Хер Химнер също е поканен. Както и Фюрерът.

— Наистина ще бъде чест за мен да бъда гост сред такава отбрана компания — забеляза Франсоа и се изправи.

Фон Лайберман го наблюдаваше. И той като Хелбер не беше безучастен към шокиращата потентност на дьо Лорвоар, но за разлика от него, съумяваше владее плътските си желания — просто защото дьо Лорвоар го ужасяваше. Е, сега и той щеше да го постресне.

— Имам и новини от семейството ви — каза фон Лайберман и се засмя, когато Франсоа трепна. — Не, не са от Халунке. Но може би ще ви е интересно да знаете, че жена ви е приела новината за вашето отстъпничество доста добре. Дори вече се приготвя за сватбата си с лозаря...

Значи Абверът беше прочел писмото и след това го бяха предали на баща му — имаше моменти, когато той се чудеше дали изобщо е стигнало до Луи. Но след като го бе получил, защо не го лишаваше от наследство?

— Доста странен избор за една жена с положението на съпругата ви, не мислите ли?

Франсоа трудно можеше да бъде хванат по такъв елементарен начин. Фон Лайберман се опитваше да разбере дали не храни някакви скрити чувства към съпругата си.

— Ако познавахте Сен Жак — каза той, като се усмихваше право в очите на германеца, — нямаше да мислите така. Той умее да привлича жените. Пък и кой знае — може във втория си брак жена ми да успее да намери щастието, което не успя в първия.

— Но не и положението.

Франсоа се усмихна.

— Ако има нещо, в което жена ми не може да бъде обвинена, това е снобизмът.

— Печално е, когато жените ни не живеят според нашите очаквания, нали? — въздъхна фон Лайберман.

— Но моята живее — отвърна Франсоа. — Роди наследник, а това беше всичко, което се искаше от нея.

— Обичам те — каза Арман, — но ако поне малко те е грижа за мен, ще разбереш, че вече е време — не, отдавна е време — да се разделим.

— Не! — извика тя. — Не, не мога!

— Тогава се запитай защо не можеш. И моля те, не казвай, че е защото ме обичаш.

— Точно затова е.

— Не, Клодин! Ти никога не си ме обичала, поне не така, както можеш да обичаш... — Той вдигна ръка, за да предотврати протестите ѝ. — През цялото време, откакто започнахме да идваме в тази колиба, играехме игра. Игра, която означава много за теб, знам... но никога не би я играла, ако не беше самотна, ако Франсоа не ти беше обърнал гръб по този начин. — Той въздъхна и се извърна, за да не вижда болката в очите ѝ. — Трябва да спрем връзката си. Иначе ще полудея. Трябва да ме оставиш, Клодин. Трябва.

— Не, Арман! Престани да говориш такива неща.

— Клодин, моля те, помисли какво ми причиняваш. Не мога да продължавам да те любя, като знам, че през цялото време мислиш за него, че го обичаш и че...

— Не е вярно — прекъсна го разгневена тя. — Казвала съм ти как стоят нещата между нас. Той дори не си правеше труда да прикрие отвращението си към мен.

— Но докосването му наистина ли ти беше противно?

Тя отвори уста да отговори, след това наведе поглед и едва-едва измърмори:

— Да. Противно ми беше.

— Погледни ме в очите и ми го кажи. Кажи ми, че ти си причината, та бракът ви да стигне дотук.

— Има ли значение кой е причината? — извика тя. — Истината е, че Франсоа обича друга жена. Той е спял с Елиз Паскал още преди да се оженим! Толкова много я обича, че сега е зарязал собствения си син и е заминал с нея за Германия. Как можеш да си помислиш, че мога да искам или обичам човек, който се отнася с мен по такъв начин?

— Може би сега е моментът да ти кажа, че не е взел Елиз Паскал в Германия. Всъщност връзката му с нея е приключила.

— Откъде знаеш?

— Луи ми каза.

— Защо не е казал на мен?

— Защото след като Франсоа е в Германия е решил, че това само ще ти причини допълнителни страдания.

Значи не беше взел Елиз Паскал в Германия. Беше заминал сам. Но дали така не беше още по-зле? Защото въпреки че беше зарязал любовницата си, все пак оставяше нея — собствената си жена — на друг мъж. Така че прекъсването на връзката му с Елиз изобщо не променяше нещата. Той все още не я искаше. А тя по-скоро би умряла, отколкото да признае, че го иска, дори всяка фибра от тялото ѝ да крещеше за него.

Без да осъзнава какво точно прави, тя сложи ръка върху рамото на Арман и прошепна:

— Съжалявам. Наистина съжалявам — за всичко.

— Няма за какво да се извиняваш — отвърна той и я притисна в прегръдките си. — Радвам се, че успях да облекча донякъде самотата ти.

— А аз твоята?

— О, да. Разбира се. Но сега се чувствавам по-самотен с теб, отколкото ако сме разделени. — Той я погледна в очите. — Сега готова ли си да признаеш, че го обичаш?

— Не — каза тя и се дръпна.

— Защо?

— Защото не мога. Защото не мога дори да си помисля за него, без да ми се прииска да закрепця, или да заплача, или... Не знам. Не разбирам какво чувствавам. Между нас никога не е имало дори моментно чувство и все пак... — Тя отмести поглед. — Не мога, Арман. Сякаш някъде в мен има нещо, толкова дълбоко и толкова

мощно, че... Не знам... Знам само, че то ме плаши и че трябва да го държа затворено там. — Тя отиде до прозореца. — Разбрах го още в деня, когато се оженихме, но си мислех, че след като постъпи с мен по този начин в онзи хотел... Беше толкова жесток, толкова безчувствен и все пак... прав си — желанието в мен не изчезна. Но се опитах да го погребя, заедно с болката. Знаех, че само така мога да спася брака си. Той никога не бе искал съпруга, показва го много ясно още от началото, и искаше да го презирам, както той ме презираше. И аз го презирах. След това, когато те срещнах и ти беше толкова мил, толкова нежен и загрижен... Наистина повярвах, че искам теб, че обичам теб. Но сега разбирам, че единственото, което съм искала, дори тогава, е било Франсоа да... Че ако ме види с друг мъж, може да...

В очите ѝ имаше сълзи.

— Въпреки това той остана безразличен. Единственото, което го интересуваше, беше детето да е негово. И като виждах нежността в очите му всеки път, когато погледнеше към сина си... О, Арман, нямаш представа как съм копняла да погледне и мен поне веднъж по този начин. Да ревнуваш собствения си син, понеже баща му го обича, представяш ли си? Но аз все още го мразя, Арман. И точно тази омраза ми помага да оцелея, тя ме спира да не се хвърля в краката му и да го моля за любов. Защото точно това ми се иска да направя. Не успях по никакъв друг начин и сега искам да го моля... Но никога няма да го направя, защото ако го направя, ще започна да презирам себе си много повече от него.

Тя захлупи лицето си с ръце.

— Той е предател и убиец, знам го, но защо не мога да го повярвам? Защо не мога просто да приема факта, че не ме обича, и да си живея живота? Сякаш упражнява някаква невидима власт над мен, сякаш никога няма да ме освободи. Но това не е вярно! Аз съм тази, която няма да се махне. И въпреки че говоря всички тези неща, все още не знам какво да правя. Сякаш се давя. Сякаш някой ме е взел от брега и ме е пуснал сред вълните и нищо не зависи от мен. Но аз ще се справя, Арман. Ще видиш! И единственият начин за това е да отричам всичко, което става в мен, да не му обръщам внимание. Така че, моля те, Арман, не ме принуждавай да казвам нещо, което дори не мога да си позволя да изпитвам.

Настъпи дълга, дълга тишина. Дъждът беше спрял и се чуваше само пращането в камината. Беше казала много неща — много повече, отколкото имаше намерение, но не можеше да си позволи да продължава. Толкова пъти бе протягала ръка за любовта му: в деня на сватбата, в деня, когато се роди Луи, през нощта на Юлския бал — и всеки път, както и в десетките случаи, за които не искаше да си спомня — той я беше отблъсквал. Не можеше да позволи това да се повтори.

Гласът на Арман сякаш дойде от много далеч.

— Ако продължаваш да се криеш от истината, ще става само по-лошо.

— Може би си прав — въздъхна тя. — Но засега не знам друг начин.

— Няма нужда да търсиш логика в чувствата си — каза той. — Просто трябва да ги приемеш. Може би тогава ще можеш да решиш какво да правиш.

— Нима той вече не реши вместо мен?

— Само ако ти му позволиш.

Тя се обърна да го погледне и сърцето ѝ се сви — той плачеше.

— Съжалявам! — каза тя. — О, господи, не мислех, че...

— Не, не ми говори. Повече не мога да живея в неговата сянка. Намери го, където и да е, и върви при него. Не те искам до мен. Не мога да понасям, когато ме гледаш така и ме мразиш, защото не съм той.

— Никога не съм го правила! — извика тя.

— О, правила си го! И аз — утешителят, човекът, който винаги е подръка...

— Никога не съм те използвала!

— За бога! Защо мислиш, че си дошла тук днес? Използуваш ме от самото начало. Сама си призна: искала си да го накараш да ревнува. Но не се получи, нали? Но дори и тогава не ти се искаше да си сама и затова продължи да идваш. Обаче какво щеше да стане, ако само си бе помръднал пръста, за да те повика? Веднага щеше да хукнеш. Щеше да ме изоставиш също толкова жестоко, както те изостави той. И двамата сте еднакви, Клодин. Вие просто сте един за друг. Но никога не забравяй какво се случи с Ортанс. Тя си плати за това, че го обичаше, и то с живота си. А сега си вземи палтото — ще те изпратя до замъка за последен път.

Онемяла, тя само се взираше в него. Най-после успя да стане и си взе палтото.

— Арман — каза тя, когато стигнаха до гората. — Не си прав, Арман. Аз наистина те обичах. Може би не така, както би искал, но никога не бих те зарязала така, както ми каза. Арман, не бива да се разделяме така.

— О, ще свикнеш — каза горчиво той. — Също както си свикнала да живееш с отхвърлянето на Франсоа. Ще погребеш всичко, все едно че никога не е съществувало. И ако някой ти припомни за това след няколко години, просто ще потръпнеш от отвращение при мисълта, че си позволила на лозаря на твоя съпруг да се доближи до теб. А къде ще бъда аз? Ще бъда тук, ще подрязвам лозята и ще се грижа за имението ви, а ти... дори няма да ми говориш.

— Не е вярно! — извика тя. — Не знам защо казваш всичко това, но...

Той понечи да каже нещо, но тя затисна устата му с ръка.

— Не, спри! Моля те, спри веднага, преди и двамата да сме казали неща, за които ще съжаляваме!

Той бавно отмести ръката ѝ.

— Това нареждане ли е, madame?

— Арман! Какво ти става? Допреди малко беше толкова... — Тя поклати глава. — Разбирам, че си наранен, че вината е моя, но нямах представа, че си способен на такава злъч.

Той затвори очи.

— Не съм. — Гласът му беше прегракнал от отвращение към самия него. — Дори на това не съм способен. Но се опитвам да се хвана за нещо. — Той внезапно я притисна с всичка сила към себе си и зарови лице в косата ѝ. — Не ме изоставяй, Клодин! Моля те, не си отивай, няма да го понеса!

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Франсоа не беше очаквал да види Париж по-различен, но седем месеца са много време и той с облекчение и известно успокоение откри, че градът не се е променил. Може би имаше малко повече велосипеди — без съмнение в резултат на петролната криза, но всичко останало — авенютата с три реда дървета, бистрата, сивите спокойни води на Сена, забързаните хора — стопроцентови парижани — си беше същото.

Припомни си Варшава и потръпна: димящите руини, ужасените лица, германските войници в черни кожени ботуши, които плякосваха из развалините. Всичко оживя в съзнанието му толкова ясно, че за момент имаше чувството, че става пред очите му. Недопустимо беше Париж да изживее същите тези ужаси. Молеше се на бога, ако някога се стигне до това, все някой да прояви достатъчно далновидност да отвори града за завоевателя преди германците да превърнат блясъка и славата му в пепел.

— Мислиш ли, че вече си спечелил доверието им? — помита фон Папен.

— Само те знаят отговора на този въпрос, mon ami — отвърна Франсоа.

— Макс Хелбер ми каза, че те подложили на изпитание, преди да те пуснат.

— Хм. — Орловите очи на Франсоа се присвиха и Фон Папен по-скоро усети, отколкото видя злобата в тях.

— Издържа ли?

— Ако смяташ изтезаването на двама французи до смърт за издържане, тогава отговорът е „да“.

Фон Папен се дръпна несъзнателно.

— Познаваше ли някого от тях?

— Да — отвърна Франсоа и побърза да смени темата.

— Какво откри за Халунке?

— Не много — призна фон Папен. — Проверих списъка, който ми даде, допълних го и с още няколко имена на хора, които биха могли да ти имат зъб, но досега нямам нищо положително.

— Провери ли семейството на Ортанс дьо Буршан?

— Да. Все още са в Таити, с изключение на брат ѝ Мишел. Той служи в Седма армия под командуването на генерал Жиро и не е вземал отпуска от пристигането си във Франция.

— Кога е пристигнал?

— В началото на октомври. Два месеца след нападението върху Елиз.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно.

Франсоа не попита как фон Папен се е добрал до тази информация, а каза:

— Елиз готова ли е да даде вечерно парти?

— Мисля, че да. Според мен ще се радва да е заета с нещо. Напоследък излиза много рядко.

— Казал ли си ѝ, че идвам?

— Не.

— Кажи ѝ. — Той отвори жабката на колата и извади списък с имена. — Искам да уредиш колкото е възможно повече от тези хора да дойдат довечера.

— Официалната ти версия? — осведоми се фон Папен, след като прегледа списъка.

— Да убедя Франция да се откаже от война — отвърна равнодушно Франсоа, после се подсмихна. — Проста работа, нали, Ерих?

Фон Папен много добре знаеше какво има предвид Франсоа. Той, разбира се, тази вечер щеше да говори за капитулация, но нито той, нито германците очакваха да успее в мисията си — в политическите кръгове отдавна беше известно, че Англия и Франция съвсем скоро ще подпишат споразумение никоя от двете страни да не сключва мир самостоятелно. А доколкото зависеше от Уинстън Чърчил, англичаните щяха да се бият докрай. Не, истинската причина, поради която фон Лайберман бе изпратил Франсоа във Франция, беше да разбере колко от политиците и генералите все още са готови да се вслушват в един човек, който — поне според слуховете — беше предател.

— Има още нещо, Ерих — каза Франсоа. — Утре сутринта ще отидеш до Лорвоар и ще говориш с баща ми.

— Имаш специално съобщение за графа?

— Просто искам да ме лиши от наследство. Това е единственият начин да се попречи на германците да ме изпратят повече във Франция. Ако бъда заклеймен публично като предател, ще съм безполезен като шпионин срещу собствените си сънародници. Това ще бъде голям удар за баща ми, така че се погрижи да го запознаеш с всички факти. Искам да го направиш лично, за да съм сигурен, че всичко е минало както трябва.

— Разбрано.

— И последно — добави Франсоа. — Знаеш ли дали е направено нещо във връзка с другата ми инструкция в писмото?

Фон Папен сви устни.

— Имаш предвид жена ти? Нищо не съм чувал.

— Не ми харесва това, Люсиен — въздъхна Клодин. — Арман каза, че май бил видял някого тази сутрин. Знам, че може да е някой от селото, но кой нормален човек ще тръгне през гората в тази мъгла? И какво иска този човек? Какво търси тук, след като знае, че Франсоа е в Германия?

— Дори да предположим, че си права и наистина има някой — отвърна Люсиен, като запали две цигари и подаде едната на Клодин, — смятам, че Франсоа е единственият човек, който би могъл да отговори на тези въпроси.

— Какво толкова е направил, Люсиен? — попита тя. — Знаеш ли? Каза, че този човек таи някаква омраза към него...

— Цялата тъмна страна на брат ми е също толкова загадъчна за мен, както и за теб, Клодин — поклати глава Люсиен. — Сигурно има доста хора, които имат причина да го мразят.

— Но чак пък толкова, че да тероризират семейството му! — Тя потрепери. — Смяташ ли, че този човек наистина има намерение да ни направи нещо?

— Не знам. — Люсиен се усмихна. Но няма да е лошо да се махнеш отгук за няколко дни, cherie. Защо не прескочиш до Париж? Промяната може да ти се отрази добре. Вземи и Моник.

— Не мога да оставя Луи. Не и когато този... този човек е наблизо.

— Тогава вземи и Луи. Макар че тук се грижат добре за него. Франсоа се е погрижил за това, не помниш ли?

Тя кимна и се загледа в цигарата си. Предложението на Люсиен беше примамливо. О, естествено, че би искала да избяга от този ужасен невидим поглед, който я преследваше навсякъде — но най-много имаше нужда да се махне за малко от Арман. Повече заради него, отколкото заради себе си. Откакто бяха скъсали, той се бе затворил в себе си толкова дълбоко, че всеки опит от нейна страна за по-приятелско отношение се посрещаше с леден поглед. А когато ѝ проговореше, гласът му беше наситен с толкова болка и сарказъм, че тя едва издържаше. Мисълта ѝ беше не по-малко заета и с Франсоа — страховете ѝ за неговата безопасност, гневът ѝ за това, което беше направил, чувствата ѝ към него — толкова много мисли се въртяха бясно в главата ѝ, че перспективата да се махне от замъка за пет-шест дни я поблазни.

— Така или иначе Моник заминава за Париж — прекъсна мислите ѝ Люсиен. — И ще се види с леля ти.

Това реше въпроса. Как, по дяволите, не се беше сетила досега да отиде и да поговори с леля Селин!

— В такъв случай и аз ще отида — каза решително тя и скочи да позвъни на Магали. — Защо не дойдеш и ти?

— Не мога. Отпуската ми свършва в края на седмицата и Мамап няма да ме пусне. Така или иначе, та chérie, имаш нужда да отделиш малко време за себе си — иди и се забавлявай!... И знаеш ли, накрая може и да победиш.

Тя сведе поглед — не искаше Люсиен да види ужасното отчаяние в погледа ѝ, и прошепна.

— Но няма да е лесно, нали? След като дори не знам дали ще го видя отново.

— О, ще го видиш. И доколкото познавам брат си — много по-рано, отколкото си мислиш. — Той се ухили. — И също така не се учудвай, ако в някой от близките дни откриеш, не и той те обича също толкова, колкото и ти него.

— Добри новини — докладва по телефона фон Папен.

— Гостите ще са осем, включително Пол Рино, капитан Палол и Уилям Бълит — американският посланик. Явно нямат търпение да чуят какво ще им кажеш.

Франсоа не беше сигурен какво точно означава това, така че не коментира новината.

— Позволих си също така да поканя един човек, чието име го няма в списъка — продължи фон Папен. — Сигурен съм, че щеше да го поканиш, ако знаеше, че ще е в Париж. — Той направи пауза. — Става дума за полковник дьо Гол.

Франсоа вдигна вежди.

— Какво прави в Париж?

— Тук е само за днес. Говори се, че ще бъде назначен за първи секретар в министерството на отбраната, но министър-председателят е наложил вето. Както можеш да си представиш, мосю дьо Гол едва ли ще му остане дължен.

Франсоа се усмихна, предвкушвайки удоволствието от срещата си със своя стар приятел. После усмивката му се стопи и той попита:

— Как е Елиз?

— Вълнува се — отвърна фон Папен. — В банята е. Искаш ли да я чуеш?

— Не. Но й кажи, че нямам търпение да я видя.

През цялата вечер Франсоа усещаше погледа на Елиз. От време на време й се усмихваше, но досега бяха разменили само няколко думи. Сред врявата от плътни мъжки гласове и тракането на приборите той чуваше неврастеничния й смях и току поглеждаше пръстите й — трепереха, когато вдигаше чашата към устните си. Ерих не му беше казал, че очите й са изгубили неповторимия си блясък, а косата — меката си лъскавина, и как потръпва от болка всеки път, когато направи някакво по-рязко движение.

Вечерята преминаваше според очакванията му. Имаше много разговори, но не беше казано нищо съществено и почти всичко от чутото вече му беше известно. Размениха няколко думи с дьо Гол за Люсиен, който, както го уведоми полковникът, прекарвал отпуската си в Лорвоар. Франсоа изпита огромно съжаление — толкова много му се искаше да се види с брат си.

— Радвам се да подчертая, че този път отпуската му е легална — забеляза дьо Гол.

— Този път? — учуди се Франсоа.

— Преди известно време се наложи да го порицая — обясни дьо Гол, — защото бе заминал без разрешение. Размина му се, защото знам, че не е човек, който би напуснал поста си в критичен момент. Но не му е за пръв път да изчезва на своя глава за няколко дни; склонността му към дамите ще му докара големи неприятности, ако не внимава.

Малко по-късно Франсоа чу Пол Палол да пита Елиз дали е добре и когато вдигна поглед, забеляза, че тя го наблюдава и очите ѝ са пълни с обожание. Този поглед проникваше до сърцето му. И все пак чувствата, които изпитваше сега към нея, бяха почти бащински — болезнената любов на един баща към една осакатена дъщеря. С напредването на вечерта всички гости забелязаха моментните ѝ обърквания — от време на време очите ѝ се заковаха неподвижно в една точка, усмивката ѝ се изкривяваше в гримаса и тя цялата потреперваше, обладана за миг от някакво ужасно видение. Всичко това продължаваше само секунди, но след това тя за дълго оставаше объркана и неадекватна.

В десет Шарл дьо Гол стана да си тръгва. Трябвало да се върне в полка си преди съмване.

— А колкото до желанието ти да убедиш френската армия да сложи оръжие — изръмжа той на Франсоа, — мога да ти кажа, че лично аз нямам подобни намерения.

— Чувам, чувам — обади се Пол Рино.

— За такава възможност сега изобщо нямаше да има нужда да се споменава — продължи разпалено дьо Гол, — ако Франция се беше подготвила за войната, която хора като мен и теб, Франсоа, предвиждаха още от трийсет и трета. Трагично е, че страната ни стигна дотук, заради разни генерали, които си затваряха очите за това, което ставаше в Германия. Те дори не могат да си представят как би изглеждала една такава война, методите им са остарели, стратегията им е направо праисторическа. Дори и в момента!... Направено ли е нещо за модернизирането на въздушните ни сили? Казвам ти, приятелю, изтръпвам като се замисля за съдбата на този народ. И

колкото и да мразя англичаните, те поне ще се бият, и то на живот и смърт.

Минаха още два часа, докато останалите се откъснат от брандита, пурите и приятната атмосфера в гостната на Елиз, но накрая и те си заминаха — насърчавани от Франсоа, който забеляза, че Елиз е започнала да се изморява.

— Как си, *cherie*? — попита я той, щом останаха сами, и я прегърна.

— Като си тук, съм по-добре.

Забеляза колко внимаваше да не притисне тялото си към неговото.

— Липсваше ми — каза той. — Добре ли се грижиха за теб, докато ме нямаше?

В очите ѝ се появи нещо, което напомняше за стария блясък.

— Ако имаш предвид секса, трябва да ти кажа, че не е чак толкова трудно, колкото сигурно си мислиш.

— Изобщо нямах това предвид — подсмихна се той, възхитен от смелостта, с която тя премина направо към въпроса, който щеше да му бъде изключително трудно да засегне.

— Всъщност — продължи тя — не ми беше трудно, защото те нямаше да ме изкушаваш.

— Ако някой носи отговорност — каза мрачно Франсоа, — това съм аз.

Тя оправи косата си и хвърли един бърз нервен поглед в огледалото над камината, после каза тихо:

— Не, не бива да обвиняваш себе си. Освен това никакви самообвинения от твоя страна няма да променят нещата. Просто се радвам, че си тук. Страхувах се, че никога вече няма да те видя. — Долната ѝ устна потрепна. — Ти също искаше да ме видиш, нали? — Очите ѝ се разшириха като на дете.

— Разбира се.

— Защото преди... преди да заминеш, имах усещането, че може би нещата между нас са се променили. Че искаш да ми кажеш, че всичко е приключило.

Той я прегърна отново, за да не може да вижда очите му, и каза:

— Не, нямаше да ти кажа такова нещо.

— Толкова ми олекна. — Тя се засмя неловко. — Едва ли щеше да ми се живее повече, ако беше така. И ти благодаря за тази вечер. За мен означава много да знам, че все още мога да ти бъда полезна. Накара ме отново да се чувствавам пълноценна. Важно е да се нуждаят от теб, нали?

— Да — прошепна той. — Да, важно е.

— Но ти не обичаш да се анализират чувствата, нали? — каза тя и се отдръпна от него. — Така че нека да сменим темата.

— Изморена ли си?

— Не съвсем. — Лицето ѝ внезапно се промени и тя прикова поглед в него изпод тъмните си ресници и се разсмя приканващо. — О, разбирам. Искаш да си лягаш. Защо не каза? О, Франсоа! Не си забравил за другите неща, които мога да правя за теб, нали? Да отидем ли в спалнята, или предпочиташ тук?

— Елиз... — Той я хвана за ръцете, когато тя започна да разкопчава панталона му.

— Да? — измърка Елиз.

Мили боже, как щеше да ѝ каже? Как щеше да ѝ обясни, че просто не може да я остави да го направи?

За негово безкрайно облекчение в този момент вратата се отвори и в стаята влезе някаква кръглолика жена и каза:

— Bonsoir, monsieur. Аз съм Беатрис.

От едва забележимото повдигане на веждите ѝ той разбра, че това е „гледачката“ на Елиз.

— Беатрис! — извика Елиз. — Какво правиш тук?

— Дойдох да те слъжа да си легнеш, Елиз — отвърна Беатрис. — Минава полунощ.

— Но Франсоа е тук — каза вбесена Елиз.

— И ще остане до сутринта — заяви Беатрис и погледна Франсоа многозначително. — Така че идвай веднага, без да спорим.

Елиз сви безпомощно рамене и като погледна отчасти глуповато, отчасти палаво Франсоа, се запъти покорно към спалнята.

— Идвам след минутка — извика след нея Беатрис, после се обърна към Франсоа и каза: — Надявам се, че нямате нищо против задето ви прекъснах, мосю. Боя се, че сега се държи така с повечето мъже. Има нужда да се убеждава, че те — тоест вие — все още я

намирите, привлекателна. Казвам ви го, защото тя винаги ги нарича Франсоа, когато се опитва да ги прелъсти.

— О, господи! — изпъшка Франсоа. — Нямах представа.

— Е, откъде бихте могли да знаете? Надявам се, че няма да имате нищо против да останете тази нощ. Прислужницата ви е приготвила свободната стая. Просто да не би Елиз да се събуди през нощта и да си спомни, че сте били тук. И ако разбере, че сте заминали, ще го преживее много тежко.

Беатрис се поколеба за миг, после продължи:

— Страхувам се, че няма как да ви го кажа по-деликатно, мосю, но мисля, че трябва да го знаете: тя си е внушила, че ще се ожени за нея. По двайсет пъти на ден ми повтаря колко ви обича, колко вие я обичате, как ще намерите човека, който я е нападнал, и ще го убиете. Ерих винаги я уверява в последното, тъй като понякога има нужда да го чуе, но що се отнася до женитбата ви, тя отказва да разбере, че е невъзможно. Казва, че вие не обичате съпругата си, и непрекъснато моли Ерих да уреди някой да я „премахне“, както тя се изразява. И настоява, че така щял да ви направи голяма услуга. Разбира се — добави тя, щом забеляза как се е изопнало лицето на Франсоа, — всички тези неща ги говори само когато разсъдъкът ѝ помътнее, но все пак реших, че трябва да ви предупредя.

— „Предупредя“ е прекалено силна дума, Беатрис — каза той.

— Тя може да бъде много решителна, мосю, и не се съмнявам, че сам сте се убедили в това. И с връзките, които има, може да се справи и без Ерих.

— Да, може — каза той. — Благодаря, че ми каза. Ще разчитам на теб да информираш или Ерих, или мен, ако усетиш, че има някаква опасност да изпълни плана си.

— Разбира се — отвърна тя и като се поколеба, добави: — Може би не е най-подходящият момент, но навярно ще трябва да обмислим въпроса за настаняването ѝ в някое заведение...

— Не! — прекъсна я рязко Франсоа. — Изключено... Извини ме, но е време да си лягам.

— Има още нещо — спря го Беатрис. — Свързано е с Халунке.

— Да? — попита той. Гърлото му внезапно пресъхна.

— Корин, бавачката на сина ви, ми изпрати съобщение. Жена ви мисли, че Халунке може да се е върнал в Лорвоар.

Франсоа затвори очи и каза само:

— Може?

— Всъщност никой никога не го е виждал.

— Никой, освен Елиз.

— И тогава е носел маска.

— Да. Говори ли с Ерих?

— Настигнах го, когато слизаше по стълбите. Каза ми да ви предам, че вече е заминал за Лорвоар.

Клодин отвори вратата и замръзна. На прага стоеше Франсоа и я наблюдаваше с пронизващите си черни очи.

Първата ѝ реакция беше да се обърне и да хукне нагоре по стълбите. Но погледът му я прикова и тя усети как кръвта започва да пулсира в главата ѝ. Изпълни я внезапно желание — толкова силно, че трябваше да се хване за парапета, за да не падне.

— Какво правиш тук? — попита тя почти шепнешком.

Въпросът ѝ, изглежда, го развесели.

— Това е и мой дом, не помниш ли?

Беше толкова обърквана, че не разбра какво точно ѝ казва.

— Но... писмото. В писмото пишеше, че...

— Мислела си, че никога няма да се върна? Аз също. Но поне се надявах да не е така.

Знаеше, че трябва да се обърне и да се махне, преди...

— Франсоа...

— Изглеждаш чудесно — каза той. — Но всъщност винаги си чудесна.

Свали си шапката и я сложи на масата до входната врата, след това я изгледа с арогантна усмивка, обърна ѝ гръб и влезе в кабинета си.

Как бе възможно само за седем месеца да се промени толкова, чудеше се той, ядосан на себе си. Как бе възможно този неин поглед, който бе гледал равнодушно толкова пъти, внезапно да разруши бариерата, която бе изградил помежду им? Откъде се беше появило това непреодолимо желание да я притисне в прегръдките си, след като винаги досега бе успявал да я отблъсне?

Стегна се, когато вратата се отвори, и се обърна. Видя познатия блясък в очите ѝ, ядът му се изпари и той се усмихна. Това вече беше Клодин, която познаваше, Клодин, с която можеше да се справя.

— Дължиш ми обяснение — започна рязко Клодин. — И искам да го чуя веднага.

Той кимна.

— Имаш предвид писмото, което изпратих на баща си, нали?

— Естествено.

— Тогава мисля, че вече не се съмняваш...

— Как смееш! — почти изсъска тя. — Как смееш да мислиш, че можеш да ме изхвърлиш като прислужница? Аз съм ти съпруга! Луи е твой син. Нямах ли съвест, Франсоа?

— Нямам, разбира се — отвърна сухо той. — И за какво е целият този цирк? Мислех, че съм ти дал каквото искаш. Свободата да се омъжиш за Арман.

— Католическата църква не разрешава развод — извика тя.

— Но позволява анулиране — отвърна не без ирония той.

— Прекалено е късно за това. Имам син, не помниш ли?

— Неконсумирането не е единственият повод за анулиране. И ако баща ми ме лиши от наследство — а аз имам основателни причини да вярвам, че ще го направи в близките няколко дни, мисля, че епископът ще прояви разбиране.

Клодин го изгледа ужасена. Той не блъфираше. Наистина искаше да се отърве от нея. Чувствата ѝ се объркаха окончателно. Тя го искаше. Господи, толкова много го искаше... Но сега не можеше да мисли за това.

— Значи си предател? — прошепна тя.

— Работя с германците, да. — Той спокойно скръсти ръце. — Всъщност те дори ме произведеха в чин майор.

— Не! — извика тя и се хвана с две ръце за главата. — Не! Не можеш! Ти си французин, семейството ти е френско! Не си ли помислял за това?

— Мислил съм — отвърна той, извади цигара от кутията на бюрото и я запали. — Но май се отклонихме от темата. А именно, че сега имаш основание за анулиране на брака и този път няма да ти попреча с нищо.

— Не искам анулиране!

— Искаш — каза зловещо Франсоа и я сграбчи за ръката.

Тя го погледна — уплашена и объркана, а той внезапно я отблъсна и изръмжа:

— Махай се, Клодин. Върви при Арман. Не те искам! Никога не съм те искал!

— Но аз те искам — каза тя съвсем тихо.

— Не! — изрева той.

Млъкнаха. Франсоа изгаси цигарата си. Беше му коствало прекалено много да я нарани. Но защо ставаше така? Защо ѝ позволяваше да срути всички прегради, които бе издигнал, точно в момента, когато беше по-важно от всякога никой да не подозира за чувствата им? И защо точно сега изпитваше такова нечовешко желание да ѝ каже колко много я желае? Колко много я обича. Думите бяха на езика му и напиреха да бъдат изговорени, но не — не биваше.

И все пак, как би могъл да живее така? Забеляза колко исправена е застанала, как е извила глава, за да не види болката в погледа ѝ, и смелостта и достойнството ѝ допълнително разкъсваха сърцето му. Винаги бе знаел колко много я обича. Знаеше го, може би, преди самата тя да го осъзнае. Но бе заключил сърцето си, беше я прогонил оттам — макар да имаше мигове, толкова много мигове, когато това просто го убиваше. Никога не беше лесно, дори в началото, преди да я обикне, но най-трудно му беше когато се бяха любили, когато великолепното ѝ тяло се извиваше под неговото с такава жажда, че можеше да прелъсти самата му душа. Но той продължаваше да се сдържа, въпреки че всяко нейно движение, въздишка, всеки шепот бе извор на непоносимо страдание. Тя беше негова съпруга и той копнееше за нея с болезнена страст, която граничеше с лудостта.

Болката отново прорязва слабините му, той затвори очи и се помоли от все сърце Клодин да си тръгне. Но тя не помръдваше. Чудеше се колко ли ще може да издържи. Влудяващото желание да я докосне, да усети устните ѝ върху своите, ставаше толкова силно, че той скоро щеше да изгуби контрол. Чувствата заплашваха всеки момент да замъглят волята му. Знаеше, че ако тя не си тръгне веднага, няма да може да направи нищо, за да се сдържа да не я притисне в прегръдките си и да я задуши с цялата сила на любовта си.

Клодин си повтаряше, че скоро, всеки момент, ще може да се овладее и да излезе. Трябваше да излезе и да не се връща никога,

защото иначе щеше да му каже. Иначе нямаше да може да се сдържи да не падне на пода пред него и да му признае колко дълбоко го обича. Как нуждата да усеща ръцете му около себе си я измъчва до смърт. Но по-скоро би умряла, отколкото да му позволи да я види в такова положение. Предпочиташе смъртта пред презрението в погледа му, докато го моли за любов.

И внезапно от гърдите на Франсоа се изтръгна мъчителен болезнен стон, той я грабна в прегръдките си, притисна я към себе си, започна да вдишва аромата на косата ѝ. Усещаше я как трепери, също както и тя усещаше разкъсващата сила на неговото желание.

Тя се вкопчи в него, притискайки се с всичка сила, тялото ѝ се разтърси. Усещаше дланите му в косата си, устните му обсипваха лицето ѝ с целувки и единственото, което чуваше, беше пресипналият му глас, който повтаряше: „Господи, о, Господи, Клодин! Обичам те. Обичам те!“.

След това устните му се сляха с нейните и езикът му настойчиво затърси нейния.

Телефонът иззвъня, но в този момент на света нямаше нищо, което би могло да го откъсне от нея... освен страха от Халунке. Франсоа се пресегна за слушалката, ала Клодин се вкопчи още по-здраво в него. Той я целуна отново, още по-жадно и по-страстно, след това отмести нежно ръцете ѝ от врата си и се обърна към бюрото.

Вдигна слушалката, без да сваля поглед от Клодин, която тръгна към прозореца. Вместо фон Папен, както бе очаквал, чу гласа на Люсиен:

— Да — каза грубо Франсоа. — Клодин е тук.

Тя вдигна поглед към него. Начинът, по който я гледаше, предизвика такава отмала в слабините и в цялото ѝ тяло, че имаше чувството, че всеки момент ще се свлече на земята.

— Да, Люсиен. Аз съм. — И след кратка пауза отвърна: — Пристигнах вчера.

След това не каза нищо повече, само слушаше брат си, а Клодин го наблюдаваше хипнотизирана, неспособна да откъсне очи от него. И изведнъж забеляза как кръвта се оттегля от лицето му, как кокалчетата на пръстите му побеляват от напрежение, докато стиска слушалката, и как в очите му — когато отново я погледна — пламна неистов гняв. Сърцето ѝ заседна в гърлото и тя тръгна неуверено към него.

— Пристигаме възможно най-бързо — каза накрая Франсоа и затвори телефона.

Очите ѝ се бяха разширили от ужас.

— Нещо с Луи, нали? Знам. Франсоа, какво се е случило?

Той я погледна и от нечовешкия му израз кръвта в жилите ѝ се смрази.

— Какво е станало? — извика тя и в следващия миг изпищя, защото Франсоа разби с юмрук огледалото и изрева:

— Мъртъв е! Баща ми е мъртъв!

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Отдавна беше минало полунощ. Соланж и Моник сигурно спяха, а Люсиен се бе прибрал в стаята си.

Франсоа беше в кабинета с доктор Лебрюн — вече дълго време бяха сами, но това не беше единственото, което навеждаше Клодин на мисълта, че около смъртта на Луи има нещо странно. Мислеше си и за начина, по който Франсоа бе реагирал при вестта за смъртта му.

Измина повече от час, преди да чуе стъпките му по стълбището, и когато вратата се отвори, тя се отмести от камината и го погледна. Гневът му, изглежда, бе стихнал, но бледото му белязано лице беше изпито от изтощение.

— Трябваше да си легнеш — каза той.

— Искан да те изчакам.

Погледът му беше уморен и празен. Тя пристъпи към него, но той се отдръпна.

— Лягай си!

— Франсоа — каза умолително тя.

— Не! — извика сърдито той. — Просто си лягай.

Но тя все пак сложи ръка на рамото му и за нейно облекчение той я притегли към себе си и зарови лице в косата ѝ.

Дълго стояха така, без никой от двамата да проговори или да помръдне. Единственият звук беше вятърът навън и тихото цъкане на часовника.

— Ела — каза накрая тя. — Ела да си легнем.

— Не — отвърна грубо той.

— Трябва да поспиш, изтощен си.

Той поклати глава.

— Искан да кажа, че не мога да дойда с теб. — И преди тя да успее да възрази, се дръпна от нея. — Отивай си в стаята. Върви си в стаята, преди...

— Но, Франсоа...

— Не, Клодин! Знам какво ще кажеш, но трябва да забравиш какво се случи между нас днес. Трябва да го избиеш от главата си, да се преструваш, че... Поискай анулиране, омъжи се за Арман. След това замини колкото можеш по-далеч от мен, чуваш ли ме? Колкото можеш по-далеч.

— Не! — извика тя. — Не мога да се преструвам, че не изпитвам това, което изпитвам. Нито пък ти можеш. Трябва да престанем с това, Франсоа! Ти ме обичаш, знам, че ме обичаш...

Той сложи пръст на устните ѝ.

— Никога повече не го казвай. Просто постъпи както ти казах, Клодин. Моля те!

И преди да успее да му възрази, той си влезе в стаята и заключи вратата.

Знаеше, че заключената врата не може да бъде никакво разрешение, и докато стоеше в средата на тъмната стая и се взираше с празен поглед в леглото, все още усещаше топлината на тялото ѝ и разкъсващата нужда да я прегърне отново. Но смъртта на баща му бе жестоко и нелепо напомняне, че не бива да се поддава на настойчивите повици на сърцето си. Все още не можеше да разбере дали за нея е отговорен Халунке, но съвпадението беше твърде голямо, за да не му обръща внимание. Според доктор Лебрюн Луи бил в параклиса и се молел, когато получил пристъпа. Нямащо кой да му помогне, но той успял да се добере до вратата, където — вече мъртъв — го намерил Арман.

Единствената му утеха беше, че Ерих е успял да говори с него преди смъртта му — просто не можеше да се примири с мисълта, че Луи ще влезе в гроба убеден, че първородният му син е предател. Но независимо дали Ерих бе говорил с него, или не, сега нямаше никаква възможност да бъде лишен от наследството. Вече беше граф дьо Раси дьо Лорвоар и никой не можеше да промени този факт.

И точно затова дълбоко в сърцето си той знаеше, че около смъртта на баща му има нещо повече, отколкото предполагаше доктор Лебрюн. Халунке беше тук, усещаше го във въздуха. Фон Лайберман го бе изпратил за наказание и за напомняне.

Стисна силно очи и отпусна уморено глава. Господи, как е възможно човек да избира между семейството и страната си? Никога вече не би посмял да измами германците, не и след тази недоизяснена

смърт. И все пак... може би грешеше. Може би всичко бе станало така, както предполагаше доктор Лебрюн. Докато съществуваше съмнение, може би все още имаше начин...

На другата сутрин го събуди чуване по вратата — Жан-Пол носеше спешно писмо. И още преди да го отвори, Франсоа разбра, че искрицата надежда е угаснала безвъзвратно. В плика имаше едно-единствено листче и върху него беше написана само една дума — ЛУИ.

През следващите два дни, когато първо пристигна леля Селин, а след това баща ѝ, Клодин наблюдаваше как Франсоа изгражда около себе си толкова здрава бариера, че се страхуваше дали изобщо ще може да говори с него до края на живота си. Отбягваше я тотално и безкомпромисно и колкото и дълбоко да я нараняваше това, тя също реши да пази дистанция, понеже съзнаваше, че присъствието ѝ само засилва болката му. Но винаги знаеше къде е — ако не беше със Соланж или с Луи и Корин в детската стая, той обикновено излизаше на езда в гората. Прибираше се мокър до кости и премръзнал и Клодин виждаше, че все още не е успял да подреди нещата в съзнанието си. Понякога го засичаше, че я наблюдава, най-често сутрин на масата — но в мига, в който погледите им се срещнеха, той извъръщаше глава. Почти не бяха говорили от нощта след смъртта на Луи, но тя знаеше, че Франсоа непрекъснато мисли за нея, и интуицията ѝ подсказваше, че се опитва да вземе някакво решение, свързано с брака им.

Вече бе взела твърдо решение да остане негова съпруга до смъртния си час. Не можеше да я спре да го обича — но колко по-лесно щеше да бъде и за двамата, ако той намереше сили да ѝ се довери! Да ѝ каже какво става... Когато заминеше — защото Клодин бе сигурна, че рано или късно той ще замине — и Люсиен се върнеше, в полка си, тя щеше да поеме отговорността за Соланж и Моник. И ако имаше сериозна заплаха — а тя бе сигурна, че има — единственият начин да се бори с опасността беше първо да разбере каква точно е тя.

Рано сутринта след деня на погребението Ерих фон Папен най-после се появи в замъка. Франсоа го разпита как е Елиз и дали не е

научил нещо ново за Халунке.

— Не. Но мисля, че сега съм по-близо, отколкото в началото.

— О?

— Все още нямам представа кой е, но мисля, че отмъщението му би могло да има нещо общо с Ортанс дьо Буршан.

— Кое те кара да мислиш така?

— Не знам. Просто нюх. Но знам, че съм на вярна следа.

Франсоа не каза нищо повече по въпроса. Такъв беше стилът на фон Папен: щом се добереше до нещо, което си струваше да му съобщи, щеше да го направи.

— Видя ли се с баща ми, преди да умре?

— Да.

— Каза му всичко, нали?

— Да.

Облекчението на Франсоа беше повече от очевидно.

— И какво стана?

— Направих както ми каза и се свързах с Корин — започна Папен. — Тя уреди да се срещнем с графа в кметството, където в единайсет пристигаше някаква делегация от Тур, за да обсъждат разпределението на провизиите. Аз трябваше да вляза като подранил член на делегацията — естествено дегизиран, както и направих. Докато делегацията пристигне, успях да уговоря баща ти да те лиши от наследството, и макар да му беше крайно тежко, в края на краищата се убеди, че това е единственият начин. Останах на събранието и когато си тръгнахме, графът ми прошепна, че ще прескочи до параклиса да се помоли за теб, и ми поръча да ти предам, че те обича. Не знаех за смъртта му, докато Беатрис не ми каза, когато се върнах в Париж... Моите съболезнования, Франсоа. Знам колко много означаваше той за теб.

Вратата се отвори и загърната в син сатенен пенъоар, в стаята влезе Клодин.

Фон Папен моментално скочи. Докато я гледаше — с поруменяло от съня прекрасно лице и разпусната по раменете коса, Франсоа усети как болката от любовта му го пронизва право в сърцето.

— Чух гласове — каза тя.

Той се усмихна и без да сваля поглед от нея, каза:

— Ерих, не се познавате с жена ми, нали? Това е Папен.

— Madame la Comtesse — каза фон Папен и ѝ целуна ръка.

Франсоа неволно се усмихна на объркването ѝ. За пръв път се обръщаха към нея с новата ѝ титла. През последните няколко дни беше мислил много и най-после бе взел решение. Молеше се да е най-правилното, защото възнамеряваше да ѝ каже всичко. Знаеше, че това ще е огромно бреме за крехките ѝ рамене, но от всичките ѝ качества той може би най-много се възхищаваше на нейната жизненост и решителност. Несъмнено фон Папен щеше да го обвини, че е просто лудост в такъв момент да слуша сърцето си вместо разума, но това щеше да стане едва след като Ерих преодолееше шока да го види да прави нещо, което никога не бе допускарал в живота си — да се доверява на жена, и особено на жена, която обича.

— Ела седни тук — каза той, изненадвайки и Клодин, и Ерих. И когато тя стигна до него с несигурна стъпка, той я настани на възглавничката до себе си и я прегърна, после попита фон Папен: — Носиш ли ми някакви съобщения?

— Имаш предвид от... — Фон Папен погледна недоверчиво към Клодин.

— Да, имам предвид от фон Лайберман — довърши Франсоа, като наблюдаваше фон Папен и същевременно галеше косата на Клодин. После се наведе да я погледне и добави: — Ерих е моята свързка.

Тя кимна, припомняйки си къде бе чувала това име. Беше го споменал Луи в деня, когато бяха пристигнали камионите.

— Продължавай, Ерих — насърчи го Франсоа.

— Ами... той изказва съболезнованията си по повод загубата на баща ти, но би искал да се върнеш в Берлин до края на следващата седмица.

Клодин се стегна и Франсоа я прегърна по-силно.

— Съболезнованията му са доста нелепи, Ерих — каза той. И изведнъж му се прииска Клодин да не е тук и да не чуе следващите думи; искаше му се да ѝ го поднесе някак по-внимателно. — Генералът — чрез Халунке — е отговорен за смъртта на баща ми.

Клодин остана с отворена уста, а причудливото лица на фон Папен замръзна.

— Но нали е било сърдечен удар — успя да продума той. — Беатрис каза, че е получил сърдечен удар в параклиса.

— Така е — отвърна Франсоа. След това взе плика от масата и го подаде на фон Папен. И когато фон Папен видя съдържанието, бе толкова зашеметен, че дори тиковете му спряха.

Погледна въпросително към Франсоа и когато Франсоа кимна, подаде бележката на Клодин.

— Ще ти обясня по-късно, chérie — каза Франсоа. — Не знам как Халунке е успял да предизвика сърдечен удар, но явно е, че е направил точно това. Ясно е също така, че иска и аз да го знам.

Фон Папен прехапа устни и наведе замислено глава. Всичко това никак не му харесваше. Нещата започваха да се развиват в доста неприятна насока. Но засега не искаше да казва нищо. Въпреки че Франсоа изживяваше моментната лудост да се довери на жена си, немецът бе съгласен да се откаже и от последния франк от значителната сума, която той му плащаше, ако можеше Клодин никога да не разбере за Ортанс дьо Буршан — и беше повече от сигурен, че няма да е той човекът, който ще ѝ каже.

Вдигна глава и видя, че Франсоа ѝ шепне нещо. Лицата им бяха толкова близо, че за миг му се стори, че се целуват. След това, когато Франсоа взе ръката ѝ и пръстите им се сплетоха, фон Папен усети взаимното им привличане толкова силно, сякаш беше нещо материално. Отмести бързо поглед — искаше му се да може да изчезне от стаята. Той, разбира се, винаги бе знаел, че Франсоа обича жена си, помнеше дори деня, в който самият Франсоа беше осъзнал този факт. Но никога не би могъл да допусне, че работодателят му ще стигне дотук.

Чу тихия смях на Франсоа и бръкна в джоба си за цигара. Още докато я палеше, само с един бърз поглед разбра, че Франсоа се смее на него. А когато забеляза как блестят прекрасните сини очи на Клодин, как пълните ѝ устни — толкова червени и мамещи — се разтварят в усмивка, изведнъж се зачуди как Франсоа бе успял да я отблъсква толкова време.

— Ще се връщаш ли довечера в Париж? — попита го Франсоа.

— Да — отвърна фон Папен. — Ако тръгна веднага, ще пристигна на разсъмване.

— Както решиш — каза Франсоа и стана. — Ще те изпратя.

— Сигурен ли си, че това е разумно? — продума шепнешком германецът, докато минаваха покрай детската стая.

— Доколкото разбирам, имаш предвид жена ми — усмихна се Франсоа. — Е, истината е, че и аз не знам, Ерих — но все пак ще ѝ кажа. Има право да знае. Междувременно кажи на Елиз, че ще дойда в Париж в някой от следващите дни, но същевременно я подготви за спешното ми заминаване. И... благодаря ти, че се грижиш за нея.

Върна се при Клодин и усмивката изчезна от устните му.

Тя стоеше пред гаснещата жарава, осветена само от меката кехлибарена светлина на лампата зад нея, така че косата, падаща по синия сатен на раменете ѝ, беше като зарево на залязващо слънце. Беше толкова красива, че не можеше да направи нищо, освен да я гледа.

Тя се обърна с лице към него, почти като в сън. Не повярва на очите си, когато забеляза любовта, излъчвана от цялото му същество. Толкова дълго бе чакала, толкова го беше желала — и сега той също я искаше.

Изведнъж цялото ѝ тяло бе прорязано от всепоглъщащо и неустойимо желание и сякаш усетил чувствата ѝ, той тръгна бързо към нея, прегърна я и устните им се сляха. Франсоа развърза панделката на шията ѝ и Клодин изстена нежно, когато дрехата се свлече от раменете ѝ, и въздъхна безсилно, щом ръката му освободи гърдите ѝ от нощницата. Той загали зърната на гърдите ѝ и страстта премина през тялото ѝ като светкавица и тя се прилепи с ридания към него. Нощницата се свлече на пода, а Франсоа започна да гали гладката кадифена кожа на бедрата ѝ.

— О, Франсоа! — шепнеше тя в несвяст и се притискаше към него. — Франсоа. Моля те! Обладай ме тук. Искам те сега. О, господи! — извика тя неистово, когато пръстите му намериха обляното в топла влага отвърстие между краката ѝ.

— Имай търпение, любов моя — шепнеше той и като я вдигна в прегръдките си, я занесе в спалнята.

— Искам да те виждам — прошепна тя, докато той я слагаше на леглото, и се пресегна да запали лампата.

Наблюдаваше го как се съблича и пиеше с очи силните мускули на ръцете, на раменете, на корема му. А когато събу панталоните си, от устните ѝ неволно се откъсна слаб вик.

— Франсоа — хлипаше тя. — Моля те! Не ме карай да чакам повече! Искам те!

Желанието в гласа ѝ го възбуди до такава степен, че разбра, че няма да може да издържи повече. Обърна я бързо по гръб и се намести между краката ѝ, след това плъзна ръка под бедрата ѝ и я повдигна да го докосне. През цялото време гледаше лицето ѝ. Тясното ѝ влагалище пое жадно коравата му плът и той започна много, много бавно да я изпълва. Но преди да проникне до края, се върна за малко и отново пое навътре.

— Да, о, да — стенеше тя, извивайки гърба си, за да поеме колкото може повече от него, но той отново изтегли големия си член. След това го напъха толкова рязко и дълбоко в нея, че тя изпищя. Навън, навътре, навън, навътре, докато бурята на страстта избухна с пълна сила и ги погълна във вихъра си, докато и двамата забравиха, че са отделни същества. Ноктите ѝ се бяха забили в гърба му, краката ѝ бяха обгърнали кръста му, а гърдите ѝ се люлееха неистово, докато той проникваше в нея с все по-мощни и мощни тласъци. Той се подпря на ръце и движенията му станаха толкова неудържими, че Клодин усети как силата изчезва от крайниците ѝ.

Тези движения изпращаха непознати божествени усещания до всяка клетка на тялото ѝ. Не можеше нито да вижда, нито да говори. Единственото, което съществуваше, беше изгарящото подлудяващо усещане за пулсиращия му пенис. Опита се да го прегърне, да изговори името му, но дъхът ѝ беше секнал.

След това се чу да хлипа, усети смътно, че върти глава наляво-надясно. После устата му се озова върху нейната, ръцете му разтвориха още по-широко краката ѝ и когато достигна сякаш до центъра на утробата ѝ, оргазмът ѝ избухна с цялата сила на сдържаните толкова месеци желания, взриви и неговия и пое с космическа жажда бликналата от чреслата му сперма.

— Клодин — стенеше той. — О, господи! Клодин! Господ да ми е на помощ! — И с болезнен вик потъна дълбоко в нея с такава сила, че тя за миг се отдели от тялото си и сякаш видя и двамата отстрани. Сърцето му биеше лудо, по кожата му блестяха капчици пот, а спермата му продължаваше да блика. Той се отдръпна, потъна отново в нея и изчака неистовия оргазъм да затихне.

Най-после се отпусна върху нея задъхан и заслуша как бие сърцето ѝ. Държеше я здраво в прегръдките си, докато силите започнаха да се възвръщат в тялото му, но когато се опита да се отмести, тя се вкопчи в него и склучи здраво краката си на кръста му.

— Не — мърмореше Клодин. — Не ме пускай. Не си отивай...

А когато плъзна пръсти по бедрата му да го погали, разбра, че ще я обладае още веднъж. Той бързо я обърна, повдигна таза ѝ и пенисът му се скри докрай в нея. Тя извика, заскимтя през стиснати зъби, а той хвана тежките ѝ гърди, след това започна да гали клитора ѝ с пръст. Клодин зарови лице във възглавницата и се разрида от блаженство.

Дълго след това остана да лежи просната върху него, краката и ръцете им бяха здраво сплетени и двамата усещаха как всяка пора от телата им продължава да е изпълнена. Той я наблюдаваше как се опитва да вдигне глава — но все още бе прекалено слаба и Франсоа се усмихна като усети, че се отказва. Тя заби нежно зъби в ръката му, а той прокара внимателно пръст по чертата между бутовете ѝ. Леглото беше в пълен хаос, но той успя да измъкне един чаршаф и го метна отгоре им. Накрая Клодин успя да се надигне и го погледна с все още замъглен поглед.

— Не знам какво да кажа — прошепна тя. — Никога не съм предполагала, че може да бъде така. Никога не съм знаела... О, Франсоа...

Той сложи пръст на устните ѝ и като надигна глава от възглавницата, захапа нежно с устни първото едното ѝ зърно, след това и другото. След това я отмести от себе си, обърна я така, че да вижда лицето ѝ, и каза:

— Забравих да направя нещо.

— Че какво друго може да има? — промълви тя.

— О, има, повярвай ми — засмя се той. — Но не мислех за него.

— А за какво? — усмихна се сънливо тя.

— Мислех да ти кажа, че те обичам.

Тя отвори очи и когато се вгледа в него, усети как нещо я задавя.

— И че съжалявам за всичко, което ти причиних.

— Няма значение — прошепна тя. — Нищо няма значение, освен това, че ме обичаш.

Сгуши се в прегръдката му, тръпнеща от усещането за силното му тяло до себе си, от начина, по който физическата и моралната му

сила я правят толкова нежна и уязвима.

Най-после — след толкова време — беше там, където винаги бе искала — в неговите прегръдки и в сърцето му, и сякаш най-сетне бе открила част от себе си, която винаги ѝ бе липсвала. Чувствуваше се завършена. Съвършена.

Погледна го. Очите му бяха затворени и сърцето ѝ се сви от обич, докато се любуваше на всеки сантиметър от лицето му: на гъстите черни вежди, орловия нос, тънките устни, на силната челюст и дългия белег. Той усети, че го гледа, отвори едното си око и се усмихна и сърцето ѝ се преобърна.

Тя го възседна, а Франсоа пъкна ръце под тила си и я загледа. Клодин прокара пръсти по гърдите му, после бавно премести поглед към пениса му и когато той започна отново да се изправя, вече не можеше да откъсне поглед от него. Франсоа вдигна вежди развеселено, забелязал възхищението ѝ. След това, като го хвана внимателно с две ръце, тя започна да го гали, докато стигне до пълна ерекция.

Когато на другата сутрин Клодин се събуди, стаята беше залята в слънчева светлина и ѝ трябваша няколко секунди, докато разбере защо я боли цялото тяло. Тя се обърна към Франсоа и сърцето ѝ отново преля от любов. Защото съпругът ѝ и синът ѝ бяха заедно — малкият Луи спеше, сложил глава на бащиното си рамо. Очите ѝ се наляха със сълзи. Луи идваше при нея почти всяка сутрин, но сега, след като бе заварил баща си, очевидно се бе покачил от другата страна на леглото. Голямата ръка на Франсоа го беше прегърнала. Малкото юмруче на детето бе свито под бузката, а гарвановочерните му кичури падаха върху челото. Изглеждаше толкова малък до баща си... Трудно ѝ беше да повярва, че всичко това се случва наяве — никога не се бе осмелявала дори да си помисли, че може да е толкова щастлива.

Загледа се в черните космати гърди на Франсоа и се опита да преодолее желанието да ги докосне. Но като си припомни какво бяха правили през нощта, желанието се разля в слабините ѝ с такава пронизваща сила, че ръката ѝ посегна сама. И изведнъж забеляза, че той я наблюдава.

Хвана нежно ръката му и я сложи на гърдите си, и се загледа в палеца му, който търкаше болезнено щръкналото ѝ зърно. Затвори очи и отпусна глава... но трябваше да се сдържа — нали Луи беше при тях.

После го чу да пита с тъничкото си гласче какво прави татко му при Матап и се засмя.

— Боли я и я разтривам — засмя се и Франсоа, вдигна го и го залюля. — А сега, млади момко, време е да си отиваш в стаята и да се обличаш.

— Не искам — възрази Луи, когато Франсоа го пусна на пода. — Искам при теб.

— Върви да се облечеш! — каза строго Франсоа.

— Татко...

— Луи!

Луи отпусна печално глава и седна на пода.

Устните на Франсоа потрепнаха в усмивка и Клодин се извърна, за да не се разсмее и тя.

— Е, тогава. — Франсоа отметна завивките и стана от леглото. — Тогава просто ще те изхвърля.

— Ама искам при вас — захленчи Луи.

— Не може. Двамата с Матап трябва да направим нещо. Хайде, край на споровете. — И като го хвана за ръката, Франсоа го изправи. Би било много по-добре да го вдигне над главата си, но беше твърде късно — черните очи на Луи, на нивото на бедрата му, се разшириха от учудване. Франсоа хвърли бърз поглед към Клодин и видя, че тя се превива от смях.

— Много смешно — каза Франсоа. После заключи вратата зад сина си, изгледа я с блеснали очи и добави: — Сега ще ти кажа аз...

— Ммм... а аз на теб? — отвърна тя. Той отиде до леглото, а Клодин седна и го прегърна през кръста. — Обичам те — усмихна се тя и го погледна. Пръстите му разрешиха косата ѝ и тя чу как дишането му се учестява, когато прокара език по цялата дължина на пениса му.

— Май няма нужда да го правиш, *cherie* — измърмори той.

— Знам, но искам — отвърна тя, след това доближи уста към тестисите му, пое ги между устните си и ги засмука нежно. Никога не беше правила подобно нещо, дори не ѝ беше хрумвало, но сега ѝ се струваше най-естественото на света и когато най-после вдигна поглед, забеляза какъв ефект е произвело... Но и той беше не по-малко изненадан от нея и двамата се измъкнаха от леглото чак по обяд.

Когато след час влезе при него в гостната, той четеше вестник. Клодин моментално усети, че настроението му се е променило, забеляза и дълбоката бръчка между веждите му. Понечи да го целуне, но той се извърна и устните ѝ докоснаха само бузата му. Обзе я паника — страхуваше се, че дори сега, след всичко, което се бе случило помежду им, Франсоа може отново да я отблъсне. Но той усети страховете ѝ и като я взе на коленете си, я целуна по устата, а после въздъхна:

— Не знам какво ще си помислят всички...

— Какво значение има? В края на краищата сме женени.

— Да, точно това е същественото — отвърна той. — И точно за него трябва да поговорим. Може би когато свърша, ще ти стане ясно защо бракът ни беше такъв досега. Защо е било необходимо да крия чувствата си — не само от теб, но и от целия свят. И се страхувам, че все още е необходимо. Вече няма да ги крия от теб, но останалите не бива да знаят за тях. Ти също не бива да ги показваш.

Клодин вече бе решила, че трябва да бъде прагматична, че трябва да реагира спокойно и разумно, затова отвърна:

— Ще направя каквото ми кажеш. Но мога ли да те попитам защо реши да ми се довериш? И не искам комплименти, просто отговор.

— Защото сега, когато Халунке — това е кодовото име на човека, който ви е наблюдавал с Арман — сега, след като се е заел със семейството ми, си длъжна да знаеш пред каква опасност си изправена, ако останеш тук.

— Ако?

— Ще стигнем и дотам. Но най-добре да започна от началото, което означава да се върна пет години назад, към времето, когато баща ти ме въведе в шпионажа.

— Баща ми? — ахна тя.

— Да. Той не е дипломат, за какъвто го мислиш. Той също работи към разузнаването. В неговия случай — към английското разузнаване, естествено, а в моя — към френското.

— Матап знаела ли е?

— Не. Тя умря, без да ѝ бъдат обяснени много неща. Но ти — ти си изправена пред много реална опасност, Клодин. Човекът, когото

германците са наели да следи за моята лоялност към тях, освен всичко останало е лично заинтересован да ми отмъсти. Не знам кой е и каква е причината за отмъщението му. Но ще разбере. Бих искал да ме беше послушала преди да се оженим и да се беше върнала в Англия, както те съветвах. Разбира се, тогава не те заплашваше опасността, която те грози днес, или поне аз не съм знаел за това, но не желяех да влизаш в орбитата на моя живот. Обаче, както знаеш, баща ти и моят баща бяха твърдо решили да ни оженят, въпреки че твоят знаеше всички рискове, както и аз. И аз дадох дума на баща си, не можех да не я удържа. Така че след като се оженихме, единственият начин да си спестя обясненията за дългите си отсъствия, беше да те държа на разстояние. Тогава, разбира се, не те обичах и ми беше много по-лесно да те наранявам, отколкото след това.

— Кога? Кога започна да ме обичаш, Франсоа?

— В деня, когато едва не пометна. Всъщност може да е било и по-рано, но точно в този ден си помислих, че може да умреш, и внезапно разбрах колко много означаваш за мен... И тъй, както сама чу вчера от Ерих, до края на седмицата трябва да се върна в Берлин. Сега разбираш защо трябва да замина, както и защо взаимните ни чувства трябва да останат в пълна тайна. Това е единственият начин да останеш жива. Ако Халунке разбере, че те обичам, няма да се поколебае да те убие. Много се боя, че рано или късно все пак ще опита — едва ли е толкова глупав да мисли, че не означаваш абсолютно нищо за мен.

— Люсиен и Арман знаят, че съм влюбена в теб. А Ерих знае, че ме обичаш.

— Това няма значение. На Ерих може да се има доверие. И тримата са сигурни, но все още не ми се иска Люсиен или Арман да знаят за моите чувства. Просто е по-безопасно. Люсиен се връща в полка си утре, но Арман е все още много разстроен от скъсването ви. Ако разбере какво изпитвам към теб, може да каже на майка си, тя пък на някой друг и така да се разчуе. Най-добре е да не се натоварва никой с това бреме — защото то е точно такава, *cherie* — бреме. Аз обаче бих искал да ти облекча живота, доколкото е възможно и затова говорих с Арман. Помолих го да ви заведе с Луи в Америка и той се съгласи. Искам да заминеш, Клодин.

— Не — твърдо каза тя. — Не искам. Но дори и да исках, не бих могла. Знаеш защо. Не мога да оставя майка ти и Моник.

— И двамата с Арман знаехме какво ще кажеш, затова той се съгласи да не постъпва в армията, а да остане тук, за да те пази. Мисля, че вече мога да разчитам, че ще ми останеш вярна? — Той вдигна иронично едната си вежда.

Погледът, който Клодин му отправи в отговор, беше толкова открито прелъстителен, че Франсоа не можа да се сдържи да не я целуне.

— Казваш, че германците контролират Халунке. Но как?

— Много просто. Държат го в ръцете си с това, че ако не върши каквото му кажат, ще ми разкрият самоличността му. А той много добре знае, че науча ли кой е, дните му са преброени.

— Но защо германците държат толкова много на теб? Нали си имат собствени агенти.

— Естествено, че имат. Но контактите, които аз имам тук, във Франция, в Англия, Италия, Северна Африка ме правят особено ценен за тях. И това, че са намерили човек като Халунке, чрез когото непрекъснато да заплашват семейството ми, им е добре дошло.

— И са му разрешили да убие баща ти, защото си ги измамил? Просто не мога да повярвам. Изглежда... изглежда толкова жестоко.

— Методите им са жестоки, chérie. Точно затова не мога да поема риска да ги подведа втори път.

— И какво ще правиш?

— Един Бог знае — въздъхна той. — Цялата информация, която съм им предавал досега, идваше от самото френско правителство. Или в някои случаи — от английското. Но след като Съюзниците разкриха, че германски агент ме заплашва с лично отмъщение, заключиха източниците — и трябва да призная, съвсем разумно — което означава, че повече няма да ми подават информация за германците. А ако Абверът не получава от мен това, което иска, ще кажат на Халунке, че е свободен да постъпи, както реши. Разбира се, тази игра срещу германците рано или късно трябваше да приключи. Имам чувството, че от известно време германците са наясно, че ги мамят — не само чрез мен, но и чрез още трима-четирима френски агенти. Досега германците също имаха интерес да продължават играта, но нещата се развиват твърде бързо и Френските тайни служби вече изтеглиха

колегите ми от Германия. Тях естествено не ги заплашва Халунке. На мен обаче французите не могат да ми помогнат с нищо. Вече не могат дори да поемат риска да ми се доверяват. Както и ти.

— Не искаш да кажеш, че ще станеш предател, нали?

— Кой знае? След месец, след година, може да ме принудят да направя избор между семейството и страната си. А когато ножът опре в кокала — което скоро ще стане, ако не открием кой е Халунке — не се знае кое ще избира.

— Нямах ли поне някаква представа кой може да е?

Той поклати глава.

— Не. Ерих има някакви подозрения, макар че ми се струва, че е на погрешен път. Но има още един човек, освен фон Лайберман, който знае кой е. Макс Хелбер.

— Той ще ти каже ли?

— Може би. Като награда за някои... как да го наречем... услуги.

— Какви услуги?

— Услуги, за които предпочитам да не говорим.

Очите ѝ се разшириха.

— Искаш да кажеш, че... Да не би да е...

Той кимна бавно.

— Да, скъпа, той е хомосексуалист.

— Но ти не можеш да го направиш!

— Може да се наложи, ако Ерих се забави с отговора.

Халунке си проправяше път през гората. Беше доволен. Значи все пак дьо Лорвоар обичаше жена си! Е, все още нямаше причина да предприема нещо срещу нея. Много по-забавно щеше да е да види докъде ще стигне по пътя на предателството, преди да разбере, че всичко е било напразно...

Жалко, че старецът бе умрял по своя воля — е, почти. Защото именно с разкриването на самоличността си Халунке бе предизвикал сърдечния му удар.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

През седмиците след заминаването на Франсоа от Лорвоар Клодин изпитваше толкова коренно противоположни чувства, че често се смееше и плачеше едновременно. Нещата се бяха развили толкова бързо, че тя още не можеше да свикне с мисълта, че той я обича, и имаше моменти, когато се страхуваше да не би всичко да е само сън. Но стигаше ѝ да си представи лицето му, да си спомни нежността в усмивката му и силата на тялото му, за да се изпълни сърцето ѝ с любов и сигурност. Това, че ѝ имаше доверие, че беше решил да я въведе в живота си, я замайваше от щастие и облекчение.

Но тя нито за миг не забравяше за опасността, която я грозеше. В известно отношение дори беше благодарна за тази опасност, защото в крайна сметка именно тя най-после ги беше свързала; но не беше заслепена от любов чак дотам, та да забрави ужасната дилема, пред която бе изправен Франсоа.

С течение на времето тя все повече се ядосваше, задето не се бе сетила да го пита за толкова много неща. Сандъците в избата все още си оставаха загадка; искаше също да знае какво се крие зад скъсването му с Елиз. Но това, което най-силно занимаваше мисълта ѝ, беше защо бе убил Ортанс дьо Буршан. Имаше натрапчивото чувство, че това може би стои в основата на сегашните събития. Изкушаваше се дори да помоли Арман да ѝ разкаже отново какво е видял, но ѝ се струваше някак си некоректно спрямо Франсоа. Щеше да го попита лично — още първия път, когато го видеше — не се съмняваше, че той ще се върне, просто защото съзнанието ѝ отказваше и да допусне мисълта, че може да не се върне. Знаеше единствено, че е заминал за Берлин; не можеше да се свърже с него, а и той ѝ бе дал ясно да разбере, че освен в много спешни случаи, също няма да я търси.

Нямаше представа дали Халунке е все още в Лорвоар. Напоследък ѝ се струваше, че не усеща присъствието му. А световните събития се развиваха толкова главоломно, че дори опасността, която представляваше Халунке, бледнееше пред тях.

Германците идваха. Всеки във Франция го знаеше и народът беше на ръба на паниката.

Все още съкрушена от смъртта на Луи, Соланж всеки ден очакваше някаква вест от Люсиен. Клодин правеше всичко възможно да я успокоява и звънеше на познатите им в Париж, но сега, когато го нямаше Луи да дърпа конците, почти нямаше надежда да получат някаква информация. Единственото, което можа да установи със сигурност, беше, че правителството е в пълен хаос. Страхът започваше да става потискащ — кръгът се затваряше от всички страни: германците, Халунке и постоянната несигурност на съдбата на Франсоа.

В началото на юни германците бомбардираха Париж. От двеста петдесет и четиримата убити близо двеста бяха цивилни, много от тях деца. Народният гняв бързо бе последван от паника. Десет милиона души на север напуснаха домовете си, оставяйки работните си места празни, реколтата неприбрана и къщите си опустели, само за да избягат от врага. Междувременно германците печелеха победа след победа, а Съюзниците — поне така се говореше — най-позорно отстъпваха. После дойде евакуацията на войските от Дюнкерк. Мненията се разделиха — някои се чувствуваха предадени, други таяха надежда, че войските ще се върнат. Арман беше от тези, които се надяваха, и за свое облекчение Клодин забеляза, че си е възвърнал голяма част от предишния дух. Независимо от това беше предпазлива — настроението му се променяше дори само от някоя забележка.

— Смяташ, че аз съм отговорна, че не можеш да се биеш, нали? — каза тя веднъж. — Не те обвинявам. В края на краищата, вината наистина е моя. Ако не беше този Халунке...

— Вече е прекалено късно за взаимни обвинения — прекъсна я той. След това се засмя приятелски. — Вече не съм любовник, но все още съм закрилник. Какво ирония, а?

Не го казваше за пръв път и в това се таеше някакъв намек, който я караше да се чувствува неловко.

— Искам да ти кажа нещо — продължи той. — Отдавна искам да ти го кажа... — Замълча за миг. — Запознах се с друга жена. Всъщност познавам я от доста време. Казва се Естел. Ти също я познаваш, работи в модния салон в Шинон.

— Да, познавам я — отвърна веднага Клодин, неспособна да скрие изненадата си.

— Може да ти дойде малко неочаквано, но истината е, че ходех с нея преди да дойдеш в Лорвоар. Всъщност никога не сме преставали да се срещаме, дори когато бях с теб.

Клодин не можеше да бъде по-шокирана.

— Ясно — каза тя, като се чудеше дали това, което изпитва, е ревност. — Е, предполагам, че нямам никакво право да се сърдя.

— Нямах — отвърна той. — Но нямаше да те обвиня, ако се беше разсърдила. Все пак имаше дни, в които се любех с нея само часове след като се бяхме любили с теб.

— Защо ми казваш всичко това? — попита още по-объркана тя.

— По две причини. Първо, защото не искам да си мислиш, че ако Франсоа не се върне, двамата ще продължим каквото бяхме започнали. Когато се справим с този Халунке и войната свърши, ще помоля Естел да се омъжи за мен, така че всичко ще приключи окончателно. *La belle dame du chateau* ще трябва да си намери друг любовник. Междувременно ще продължавам да върша мръсната работа на Франсоа, докато е необходимо, но след това не искам повече да имам нищо общо с теб... нито с него. И втората причина е, че двамата с Естел бихме искали да използваме старата колиба. Земята, върху която се намира, е твоя, така че е необходимо твоето разрешение.

— Ако Естел няма нищо против, че вече си използвал колибата за тази цел, можеш да се чувствуваш напълно свободен да правиш в нея каквото искаш — каза тя спокойно, въпреки че бе потресена.

— Извинявай — каза той. — Не биваше да ти говоря така. Но трябваше да бъда откровен и...

— Арман — прекъсна го тя, — ако ти е толкова неприятно да изпълняваш желанията на Франсоа, може би ще успеем да стигнем до някакво друго споразумение.

Той поклати глава.

— Аз му дадох дума и независимо какво казах преди малко, никога не бих си простил, ако с теб се случи нещо.

Тя се усмихна и сложи ръка на рамото му.

— Радвам се за Естел... — И моментално усети, че е сгрешила. Той не очакваше да чуе от нея това, очакваше да прояви ревност. А тя наистина ревнуваше — малко. Защото колкото и да обичаше Франсоа, не можеше да отрече, че макар и за малко, беше обичала и Арман, и нощите и дните, които бяха прекарвали заедно в колибата, щяха да останат незабравим спомен.

— Имаш ли някакви новини от Франсоа или Люсиен? — попита той.

— Нищо — поклати глава тя.

— Сигурен съм, че скоро ще получиш — каза успокоително той. — А между другото, как така се разхождаш с колата, когато никой не може да намери капка бензин?

— Луи беше прибрал някакъв варел в конюшните — отвърна тя. — Но си прав: би трябвало да го използвам само при изключителни случаи.

— Знаеш ли какво, ще ти намерим едно колело. И едно за Соланж. Сигурен съм, че много ще ѝ хареса. Защо не отидем утре до Шинон — и тримата — да видим дали не можем избра нещо?

— Това покана за среща ли е? — усмихна се Клодин. — Мисля, че трябва да помислим и за леля Селин. Представям си я как кара надолу по хълма към Лорвоар, а ти?

— Не. Но ми се иска да я видя! — И той ѝ махна и си тръгна.

Знаеше, че бе глупаво да я наранява, като ѝ говори за Естел. Това само можеше да ги отдалечи още повече — а той изобщо не го искаше. Не че нямаше нищо вярно в думите му за Естел; наистина се виждаше с нея преди Клодин да дойде в Лорвоар и сега отново се срещаха, но докато ходеха с Клодин, винаги ѝ беше оставал верен.

И щеше да ѝ остане верен, макар и само като приятел. Щеше да преодолее ужасното си огорчение — щеше да удържи на обещанието, което бе дал на Франсоа, и да направи всичко зависещо от него, за да предпази Клодин от Халунке.

В деня, когато купиха велосипедите, водещата новина беше, че Пол Рино, който бе станал министър-председател на мястото на Даладие преди два месеца, е назначил генерал Шарл дьо Гол за

заместник-министър на отбраната. Съобщиха и че въпреки изключително умелото провеждане на евакуацията в Дюнкерк, са били взети четиридесет хиляди военнопленници. Все още не се знаеше колко от тях са французи.

В края на бюлетина бе отделено място на речта на английския министър-председател Чърчил, произнесена по предния ден в британската Камара на общините. Странният му хипнотичен глас звучеше в ефира със страстен патриотизъм:

— Ние няма да униваме и да се предадем. Ще продължим докрай. Ще се бием във Франция, ще се бием по морета и океани, ще спечелим пълно надмощие по суша и по въздух. Ще защитаваме нашия остров, каквото и да ни струва това. Ще се бием по бреговете, ще се бием на сушата, ще се бием в полята и по улиците, ще се бием по хълмовете. Никога няма да се предадем! И дори ако този остров или големи части от него бъдат завладени и започнат да изнемогват от глад — нещо, което не бих могъл да допусна и за миг — тогава нашата Империя отвъд океана, предвождана от непобедимата британска флота, ще подем борбата, докато по велика Божия повеля Новият свят — свят с цялата си сила и мощ — не се притече на помощ на Стария.

На 18 юни генерал Шарл дьо Гол призова от Лондон по радиото всички французи да си спомнят, че „... каквото и да се случи, пламъкът на френската съпротива не бива и няма да угасва!“. Но апатията и чувството за поражение бяха плъзнали като зараза и четири дни след речта му маршал Анри Филип Петен — гордият изправен мъж с бистри сини очи, когото Клодин бе срещала в Париж и който бе оглавил правителството след като преди шест дни Пол Рино си бе подал оставката — подписа примирието, с което измени на Великобритания и донесе мир на Франция. Но дори унижението да видят как народните избраници се връщат в закрит вагон в Компьенската гора, откъдето френският маршал Фош бе диктувал условията на победена Германия през 1918, изглежда, не тревожеше французите. Сега цялата страна бе обзета от ново настроение — на радост. Войната — поне за Франция — беше приключила.

Клодин бе изумена. Това, че Франция посрещна с такава лекота нашественика, беше достатъчно ужасяващо, но когато победителят реши, че три пети от територията ѝ — включително Турен, ще бъдат окупирани и управлявани от германската армия, че всеки ден трябва да бъдат плащани по четири милиона франка на Райха и че над един милион и половина французи трябва да бъдат изпратени във военнопленнически лагери — ужасът, който заля страната, бе неописуем.

Първите германци пристигнаха в Шинон в четири сутринта на пети август. Бяха петима и дойдоха на велосипеди — така съобщи на Клодин мосю Боне, който открай време отглеждаше дини.

— Спряха до паметника на Жана д'Арк, стреляха в прозорците на пералнята, след това продължиха нататък — каза той, като въртеше объркано глава.

След това си тръгна с колелото, но към шест вечерта отново пристигна, за да ѝ каже, че швабите се върнали и този път били много. Заели хотелите в центъра и на пристанището и много от по-представителните къщи по улица „Волтер“.

На другия ден Клодин и Моник отидоха с велосипедите до Шинон, без да знаят точно какво ще заварят там, но неспособни да преодолеят любопитството си. Смаяха се като видяха десетките млади мъже в униформи, които сновяха из целия град. Грубата военщина бе сложила отпечатъка си върху всичко — от прозорците бяха спуснати знамена с пречупен кръст, други пък се развиваха триумфално на пилоните, където само допреди седмица се вееха френските трикольори. Но най-шокиращото бе, че почти всеки войник размахваше фотоапарат или ближеше сладолед, или пък засенчил очи се възхищаваше на руините на замъка на хълма.

— Все едно са дошли на почивка — каза Клодин.

Трима германци ги поздравиха въодушевено, а други няколко, седнали пред кафенето на мадам Деборде, се смееха и се шегуваха с местните жители, сякаш си бяха у дома. Никой от тях не можеше да се съмнява, че не е добре дошъл тук, и на всичките им бе ясно защо ги посрещат така: имаха пари за харчене, а французите както винаги просто нямаха търпение да приберат тези пари.

— Така добре изглеждат — измърмори Моник, когато засече погледа на един от войниците. — И са толкова млади...

— И толкова дяволски арогантни — процеди през зъби Клодин и обърна гръб на някакъв войник, който ги покани да седнат при тях. — Виж: Какво е онова там на стената?

Бяха плакати. На тях бе изобразен германски войник, прегърнал две деца, а под него с големи букви бе написано на френски: „Изоставени граждани, доверете се на германския войник“.

— Това е гадно! — продума Клодин и за миг се изкуши да скъса плакатите. — Как смеят да спекулират така с децата! И как смеят да ни наричат „изоставени граждани“!

— Но ние сме точно това — отвърна спокойно Моник.

— В момента нямаме армия.

Очите на Клодин святкаха от възмущение.

— Хайде — каза троснато тя. — Да се прибираме. Чувствувам се омърсена само като стоя на една и съща улица с тях.

Но беше ясно, че никой в областта не споделя скрупулите ѝ, и когато победената армия започна да пристига от фронта и да се връща по работните си места във фабриките и на полето, окупационните сили се държаха толкова възпитано и цивилизовано, че накрая дори Клодин откри, че не са чак толкова отвратителни. Как би могъл например човек да мрази генерал Кайл, който всяка сутрин обикаляше по павираните улици на Шинон и разхождаше любимия си пудел на каишка?

След това, за своя изненада, без да разбере точно как, тя покани двама офицери от по-низшия състав да дойдат с колата до Лорвоар и да се почерпят при Гюстав. Арман, който непрекъснато ѝ се подиграваше за бурния ѝ гняв от германското присъствие, моментално я обвини в симпатизиране на окупатора, но самият той може би прекара следобед най-приятно от всички. Накрая се наложи Гюстав, с помощта на един германски младеж, да го закара вкъщи. Клодин ги последва и не можа да се сдържи да не се разсмее на физиономията, изписала се върху лицето на Лилиан, когато видя сина си метнат върху раменете на германски офицер. Но за нейна изненада Лилиан ги покани да влязат и след по-малко от десет минути вече бе научила, че Айнрих е на деветнайсет години, родом от Хамбург, и има четирима братя, двама от които убити в боевете край Амиен. А също така и че майка му е изкарала сърдечен удар, когато научила за смъртта на втория си син.

— Генерал Кайл уреди за мен върне у дома — каза той на завален френски. — След само четири дни, но майн мутер... — Той се запъна, очите му се напълниха със сълзи и Клодин разбра, че в гърлото на Лилиан е заседнала същата буца, както и в нейното. Това бяха хора като всички останали, бе принудена да признае неохотно тя — всъщност момчета, откъснати от семействата си, и бяха благодарни и за най-малкото внимание, проявено към тях. Независимо от това отношението ѝ към германците като цяло не се беше променило. Те нямаха право да бъдат във Франция и ако семействата им в Германия страдаха, нямаше кого друго да обвиняват, освен самите себе си. Нали самички бяха издигнали Хитлер на власт.

Скоро с изненада забеляза, че започват да се появяват надписи в подкрепа на генерал дьо Гол. Появяваха се по плакатите, по стените, по колите на германците, дори по фасадата на хотела, където се бяха настанили повечето от висшите офицери. Много ѝ се искаше да разбере кой ги пише.

— Нямам абсолютно никаква представа — въздъхна Селин, когато я попита. — Защо толкова се интересуваш?

— Може би защото това говори, че някои хора във Франция все още не са изгубили достойнството си.

— Тоест? Да, да, знам какво искаш да кажеш. Но такъв е животът, Клодин, трябва да го приемеш като всички останали.

— Приела съм го, доколкото мога, но те все пак са ни врагове, лельо Селин. Ти също си чула обръщанията на генерал дьо Гол по радиото — призовава всички французи да оказват съпротива. И някой се вслушва в думите му — надписите го доказват. Просто искам да знам как да се свържа с тях. — Тя замълча за момент. — Навярно бих могла да им помогна.

Селин изгаси тънката си цигара, остави списанието и се обърна към нея.

— Клодин — започна тя, — войната приключи. Германците са тук и разнообразяват живота ни, доколкото могат според обстоятелствата. Ако се опиташ по някакъв начин да промениш това, няма да направиш услуга на никого, най-малко на себе си. Така че се вслушай в съвета ми и не се занимавай с тези неща.

— Ако Луи беше жив, мислиш ли, че не би се занимавал? Разбира се, че не би стоял настрана — това би било подигравка с

паметта на всички загинали през последната война, а също и в тази. Франсоа и Люсиен биха постъпили по същия начин.

— Стига де. — Селин се засмя. — Доколкото знаем, съпругът ти е предател...

— И аз вече започвам да се чувствавам предателка — да се солидаризирам с германците, представяш ли си?

— Продължавай по същия начин! Много по-разумно е да си създаваш приятели, отколкото врагове.

Клодин се замисли над думите на леля си, после каза:

— От една страна си права. Но от друга, вече не сме свободни. Трябва да си вадим хиляди пропуски, и документи за самоличност. Трябва да се редим на опашки за храна — да чакаме първо германците да получат своето, и то най-доброто. Не бива да излизаме от къщи след десет вечерта... И още цял куп ограничения. Това ме вбесява...

— Добре, животът е труден, съгласна съм. Но никой няма да ти благодари, ако го направиш още по-труден, нали? А точно това ще стане, ако се опиташ да се противопоставиш на германците.

В този миг чуха, че в алеята влизат някакви коли. Напоследък този шум беше толкова рядко явление, че и двете станаха да погледнат. Иззад дърветата се появи един черен мерцедес и четири мотоциклета с кошове.

— Какво ли искат?

— Има само един начин да разберем — отвърна твърдо Клодин. — Стой тук.

Когато колата спря пред главния вход, Клодин слезе по стъпалата и попита:

— С какво мога да ви помогна?

От задната седалка се измъкна някаква униформена фигура с цял ред медали по гърдите и кимна на един от подчинените си, който побърза да пристъпи напред.

— Полковник Бломберг желае да говори с графиня дьо Лорвоар — изляя той.

— Аз съм — каза студено Клодин. Съзнаваше, че дружелюбното ѝ държане и домашната ѝ дреха може да са ги накарали да я помислят за прислужница.

Полковникът си свали фуражката. Беше плешив, с гъсти сиви вежди и пронизващи жълти очи. Долната му устна бе издадена напред,

а под ноздрите му бяха наболи малки остри мустачки.

— Madame — каза той и кимна отсечено, — за мен е удоволствие да се запознаем.

Клодин пое подадената ѝ ръка и моментално изпита отвращение от меката ѝ потна длан.

— С какво мога да ви бъда полезна, полковник? — попита тя и се опита да се усмихне.

Полковникът се обърна отново към сержанта, заговори рязко на немски, след това изчака, докато сержантът обясни целта на посещението.

Докато слушаше, сърцето на Клодин се сви. Техни приятели в Северна Франция бяха принудени да напуснат домовете си, за да отстъпят място на германски офицери, и тя знаеше, че в това отношение окупаторите не проявяват милост.

— Мога ли да попитам защо сте избрали да дойдете в Лорвоар? — каза тя. — Наоколо има толкова други имена, някои от които са празни.

— Мисля — отвърна полковникът, като посочи към величествената фасада, — че би трябвало сами да се досетите. Но тъй като мъжете от семейството ви в момента не живеят тук, няма да искаме да напускате жилището. Ще има място за всички ни. — От усмивката му по гърба на Клодин полазиха тръпки. — Увериха ме, че тук ще мога да се радвам на чудесно гостоприемство — продължи той, като мина покрай нея и продължи по стълбището към вратата. — Казаха ми, че на втория етаж има апартамент, който на първо време би задоволил изискванията ми.

Няколко секунди, докато полковникът разглеждаше картините в коридора, а след това прокара пръст по идеално лъснатия парапет, Клодин не можа да продума. След това с голямо усилие успя да се овладее и каза:

— Мисля, че кръглата ни гостна ще ви хареса много повече. Ще наредя на прислугата да ви заведе.

— Не е необходимо, madame, можете да ме заведете до апартамента лично.

— Изобщо нямам такова намерение — отвърна троснато тя. — Вие сте гост в дома ни и ще се настаните в стаята за гости.

— Струва ми се, че не ме разбрахте правилно, madame. Сега гостите не сме ние, а вие, и като такива...

Той не довърши, защото Соланж, с престилка върху роклята и навит като тюрбан шал около главата, излезе от трапезарията. Размахваше ръце и си мърмореше нещо. Щом видя германеца, спря внезапно и като го изгледа така, сякаш очите ѝ всеки момент щяха да изскочат от орбитите, попита рязко:

— Кой сте вие?

— Това е полковник Бломберг, Соланж — отвърна вместо него Клодин. — Ще ни гостува известно време — в кръглата гостна.

— Достатъчно! — изсумтя Бломберг, мина покрай тях с широка крачка и тръгна нагоре по стълбището, като викна на младшия офицер, който стоеше в очакване на заповеди: — Внесете ми багажа.

Клодин и Соланж се спогледаха, след това Клодин бързо пое по стълбите след полковника.

— Стаята ви е нататък — процеди тя, когато стигнаха първата площадка, но без да ѝ обръща внимание, полковникът продължи да се изкачва нагоре.

Клодин стисна зъби. Какво би могла да направи? Но каквото и да ставаше, нямаше да отстъпи стаите си на никого, най-малко на такова отвратително същество като Бломберг.

— Това е спалнята ви, доколкото разбирам — каза той, когато Клодин влезе в дневната на апартамента и го завари на прага на стаята си. — Така че отгатък би трябвало да е спалнята на съпруга ви — продължи той, без да чака отговора ѝ.

— Откъде, по дяволите, знаеш всичко това?

— Ммм, допада ми — изгрухтя полковникът, когато отвори вратата на стаята на Франсоа. — Всъщност ще ми е напълно достатъчна, така че не виждам причина да освобождавате вашата. — Той се обърна и Клодин потръпна, видяла блясъка в погледа му. — Мисля, че бихме могли да станем много добри приятели. Между другото, съпругът ви ме увери, че ще станем. Изключително услужлив човек е този ваш съпруг. Предложи ми не само къщата си, но и собствената си жена. Твърде великодушно, не мислите ли? Мислех да се откажа, но сега, след като се запознах с вас, madame... — Той се облиза и жадно изгледа гърдите ѝ.

Главата на Клодин се въртеше. Този отвратителен тип познаваше Франсоа! Твърдеше, че Франсоа е... Тя си пое дълбоко дъх. Франсоа никога, никога не би направил подобно предложение. Освен ако...

Само при мисълта, че може да са го изтезавали, усети, че ще припадне. Погледът ѝ се върна отново на Бломберг. Беше чувала колко възпитано се държат повечето германци в тукашните жилища. Но той... Невероятно! Нямахте и пет минути, откакто бе пристигнал, и вече...

Вече се беше посъзвела; трябваше да мисли, и то бързо. Ако се окажеше права и Франсоа е бил принуден да направи такова предложение, какво ли щеше да стане с него, ако тя откажеше? От друга страна, Бломберг можеше да лъже... Не ѝ оставаше нищо, освен и тя да се опита да блъфира.

Тръгна с властна походка към вратата. На прага се обърна и каза надменно:

— Позволете да ви напомня, *monsieur*, че не се намирате в бордей, а в замъка на рода дьо Раси дьо Лорвоар. Ако наистина възнамерявате да останете тук, би трябвало да се научите на по-добри обноски. А сега напуснете тази стая, преди да бъда принудена да изпратя някого в Шинон, за да докладва за възмутителното ви поведение на генерал Кайл.

Отблъскващото лице на Бломберг се изкриви във вълча гримаса и той тръгна към нея и вдигна ръка да я удари.

Но когато дори едно мускулче не трепна по лицето ѝ, Бломберг се обърна, изсумтя и излезе.

Разтреперана от облекчение, Клодин се облегна на стената. Блъфът ѝ бе успял — засега — и тя тихичко благодари на бога за генерал Кайл, защото тази малка победа бе извоювана единствено благодарение на неговото име. Но Франсоа!... Къде ли беше и какво ли ставаше с него?

Завари Бломберг в кръглата гостна. Соланж се суетеше около него, потупваше го по рамото и непрекъснато го наричаше *Monsieur Allemand*. Клодин не можа да сдържи усмивката си. Соланж си играеше добре ролята и полковникът явно вече беше вбесен.

— Махнете тази побъркана жена оттук! — изрева той, щом видя Клодин. — И кажете на готвача си, че искам вечерята ми да бъде сервирана точно в седем.

— Разбира се, Herr Colonel — отвърна спокойно Клодин. Беше доволна от удържаната победа и нямаше намерение да продължава борбата — поне тази вечер. Но имаше един пункт, по който не можеше да остане безразлична. Като хвана под ръка Соланж, тя изви вежди и показвайки му още веднъж колко малко се притеснява от него, каза: — Мосю, сигурна съм, че няма да имате възражения срещу забележката ми, че би било много по-уместно да се обръщате към свекърва ми с „Madame la Comtesse“.

Щеше да го накара да съжалява, че е дошъл тук.

Клодин съзнаваше, че при никакви обстоятелства не е разумно да разпитва за Франсоа, затова остави тази задача на Соланж, която повдигна въпроса още по време на вечерята.

— Снаха ми ме осведоми, че се познавате със сина ми — започна тя, с подчертан интерес приковала поглед във вилицата на полковника.

Леко изчервен, Бломберг също погледна към вилицата си и Клодин се извърна, за да не забележи усмивката ѝ. Соланж умишлено го дразнеше, като поставяше под съмнение етикета му при хранене, въпреки че той използваше съвсем правилно всички прибори.

— Мога ли да попитам кога за последен път го видяхте? — продължи Соланж.

— В края на юни — отвърна Бломберг и изтри устата си със салфетката.

— И къде стана това?

— В Германия, разбира се.

— Къде в Германия? — обади се Моник.

Бломберг ѝ отправи надменна усмивка.

— Това нямам право да кажа.

Соланж се прозя.

— Доколкото ме е научил опитът — каза тя, — когато някой отговаря по този начин, това означава, че не знае.

— Всъщност — каза полковникът — прекарах доста приятна вечер в компанията на Мосю графа — в дома на зет ми.

— Имаме ли честта да познаваме зет ви? — попита отново Соланж.

— Едва ли. Казва се Макс Хелбер.

Клодин успя да не покаже изненадата си и лицето ѝ остана безизразно, но мисълта ѝ работеше бързо. Ако беше се случило нещо

между Хелбер и Франсоа, Франсоа явно не бе успял да разкрие самоличността на Халунке — иначе щеше да ѝ изпрати някаква вест. Беше ужасно да си помисли, че Франсоа се е предложил на Хелбер напразно... Дори не искаше да мисли за това, трябваше да го прогони от мисълта си.

— Не, не го познаваме — усмихна се мило Соланж. — Доколкото разбирам, синът ми е бил в добро здраве, когато сте го видели, полковник?

— Беше... тогава — отвърна Бломберг.

На никого не убягна подтекстът на втората дума.

— Какво искате да кажете с това „тогава“? — не се сдържа Соланж.

— Мамап, мисля, че полковникът се подиграва с нас — прекъсна я Клодин. — Както сам каза, той не е виждал Франсоа от юни, а сега е началото на септември. Убедена съм, че няма представа къде е Франсоа в момента, така че не е ли по-добре да се поразходим из градината?

Излязоха в хладната вечер, като оставиха Бломберг сам.

Клодин не беше казала на никого какво се бе случило между нея и Бломберг следобед. Нито пък мислеше да каже — защото, ако се стигнеше дотам животът на Франсоа да зависи от това, щеше да е принудена да се поддаде на жалкото му изнудване — и по-скоро би умряла, отколкото да каже на някого за това. А сега, след като полковникът бе споменал името на Макс Хелбер, вече не можеше да си прави никакви илюзии, че присъствието му в замъка е случайно. Но какво се надяваше да направи или да открие тук — за това можеше само да гадае...

Подухна хладен вятър и Клодин настръхна. Не, не беше вятърът. Обърна се рязко — почти сигурна, че някой стои зад нея. Но нямаше никого. И все пак беше сигурна, че някой следи разходката ѝ из градината, макар и само с поглед, и ако не приближаваше полицейският час, щеше да изпрати някого в селото да повика Арман.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

В едно хладно утро в средата на ноември Клодин и Моник отидоха в селото и веднага научиха най-новата клюка — мадам Жале била заплюла Райнберг насред площада, защото била еврейка. Клодин отиде до Райнбергови и почти се разплака, като видя жълтата значка на дрехата ѝ.

Вечерта, когато полковник Бломберг се прибра, завари жените вече преполовили блюдата си. Издадената му долна устна потръпна от гняв, но той се настани мълчаливо на мястото си.

И точно когато му сипваха воднистата зеленчукова супа, забеляза значката, която си бе окачила Соланж, и с присвити очи изгледа всички. Бяха си сложили значки от яркожълт картон, върху които пишеше „католичка“.

— Madame — каза Бломберг на Клодин. — Искам да ми отделите няколко минути. Ще изпратя да ви повикат в стаята ми.

Клодин само кимна.

Малко след вечеря на вратата ѝ се почука и влезе Ханс — младият красив германец, любимецът на Моник.

— Полковникът ви вика веднага, madame.

— Кажете му, че идвам след малко — отвърна Клодин.

— Но...

— Отивам при сина си. Ще дойда след малко — повтори категорично тя и като мина покрай Ханс, се запъти нагоре към детската стая.

— Ще ме караш да чакам, а? — викна Бломберг, когато тя отвори вратата му след десет минути.

— Полковник — отвърна тя отегчено, — както виждате, поддържането на това имение е паднало главно върху мен, така че просто трябва да изчакате реда си. Е, какво искате да обсъдим?

— Значката, madame. Свалете я!

— Няма закон, който да забранява носенето на значки — отвърна хладно Клодин.

— Това е преднамерена обида спрямо Райха.

— Защото съм католичка? — попита изненадано Клодин. — Как е възможно?

— Не желая да обсъждаме повече този въпрос! Свалете я или ще я сваля аз.

Клодин го изгледа с явно задоволство, след това спокойно скръсти ръце и се обърна към прозореца.

Той я удари — удари я така, че пред очите ѝ се появи червени кръгове, но тя само стисна зъби, обърна се и го погледна право в очите.

— Само един страхливец може да удари жена — започна тя, но млъкна, понеже той сграбчи значката и я откъсна от роклята ѝ. Платът се раздра и откри копринената ѝ камизола.

— Надявам се, че сега се чувствувате по-добре — каза тя. — Ако сте свършили, бих искала да се върна при семейството си.

— Не е ли по-точно „при семейството на съпруга си“?

Наблягането върху „съпруга“ я стресна. В погледа му се беше появил нов блясък и тя разбра, че едва сега преминават към въпроса, за който я е повикал.

— Имам новини за съпруга ви — каза той, като прекоси бавно стаята и седна на дивана до прозореца. — От колко време не сте го виждали? Шест месеца? Седем?

— Нямам представа — отвърна тя. — Не ги броя.

Бломберг се подсмихна.

— Бяха ми казали, че между вас няма никаква любов. Така че, както разбирам, изобщо не ви интересува какво прави или къде се намира.

— Точно така — потвърди тя.

— В такъв случай ще съобщя на зет си, че опитите му да ви държи в течение за състоянието на съпруга ви са излишно губене на време.

— Да, кажете му — усмихна се тя и понечи да отвори вратата.

— О, не, не, не — възкликна Бломберг и Ханс моментално се изпречи на прага. Не я пускаха да излезе.

Клодин въздъхна отегчено и затвори вратата.

— Добре — каза тя, като скръсти отново ръце. — Очевидно сте решили твърдо да ми кажете нещо за съпруга ми, така че давайте.

— Първо, трябва да ви уведомя, madame, че за последен път търпя обидното ви поведение. Ако още веднъж ми заговорите с този тон, няма да пострадате толкова вие, колкото съпругът ви.

Клодин затвори очи.

— Тъй като не ме интересува нито съпругът ми, нито неговото състояние — процеди през зъби тя, — само си губите времето...

— Съмнявам се дали свекърва ви ще одобри подобно отношение — прекъсна я Бломберг. — Онзи ден чух, че пръстите на лявата ръка на господин графа са били строшени и не мога да не се замисля как ли би реагирала майка му на едно картинно описание на... как да се изразя... на страданията му. Има, разбира се, и някои други повреди, но ще спестя подробностите пред графинята. Освен ако не предпочетете да не ѝ казвам изобщо нищо. Изборът е изцяло ваш.

Лицето на Клодин беше преbledняло.

— Лъжете! — изсъска тя.

— Така ли?

— Знам защо го правите, но за разлика от вас, полковник, аз не си служа със заплахи, а с обещания. И сега най-тържествено ви давам думата си, че ако само ме докоснете, ще ви убия.

— Не мисля — засмя се Бломберг.

— Тогава сте глупак.

— Дори да успееш да изпълниш обещанието си — в което много се съмнявам — помисли какви последствия би имало това за семейството ти, Клодин. — Той забеляза как потръпнаха ноздрите ѝ, щом ѝ заговори на ти, и не можа да сдържи усмивката си. — И преди да ме заплашваш отново с генерал Кайл, трябва да ти съобщя, че вече ми е дадена пълна и неограничена власт да правя с това семейство каквото сметна за уместно. Нямам никакво намерение да те докосвам, както се изрази; искам обаче да те видя унижена така, както се опита да ме унижиш ти. Събличай се!

— Избийте си го от ума — отвърна тя с присмех.

— Свекърва ви не е много добре с ума, нали? Ще е срамота да я побъркваме допълнително заради вашата неоправдана гордост. В края на краищата, това е всичко, което се иска от вас, madame. Не е чак толкова висока цена, когато я сравни човек с тази, която би платила графинята, ако ми откажете.

— Вие сте отвратителен! — процеди презрително Клодин.

— Само усложнявате собственото си положение, като ми говорите така — отвърна невъзмутимо той и с бързо движение я удари през лицето с кожените си ръкавици.

Клодин почервеня и преди да успее да се овладее, беше извила ръката му зад гърба толкова жестоко, че усети как ставите изпукаха.

— Ханс! Ханс! — извика той и младежът моментално се появи на вратата. В гърба на Клодин бе опрян пистолет и като разбра, че не може да направи нищо, тя пусна полковника.

— Добре, Ханс — каза Бломберг със зачервено до мораво лице. По кожата му бе избила ситна пот, а гротескно издадената му долна устна се бе овлажнила от слюнка.

Ханс излезе и Клодин разбра, че е допуснала фатална грешка. Това, че Бломберг бе извикал на помощ подчинения си, защото е нападнат от жена, щеше да го направи за смях. Но тя дори не помръдна, докато приближаваше, и когато сграбчи скъсаното място на роклята ѝ и раздра цялата ѝ предница, само го изгледа с пренебрежение и превъзходство.

— Събличай се, курво! — изръмжа той. — Веднага се събличай или ще инструктирам колегите си в Германия да започнат да изтезават мъжа ти наистина. А след това ще кажа на свекърва ти защо съм бил принуден да предприема тази мярка. Сигурен съм, че се сецаш как ще се почувствува, когато разбере, че си можела да го спасиш.

Като се взираше с неописуемо отвращение в очите му, Клодин разкопча блузата си. През цялото време повтаряше, че тялото ѝ е просто един предмет и че няма никакво значение дали по него ще има дрехи, или не. Но ако посмееше да се доближи и да я докосне, щеше да му счупи врата...

— Добре — продума иронично той, когато тя остана гола. Разкопча яката на ризата си и се изкашля. — Върви до прозореца.

Клодин го послуша. Намерението му беше да я унижи и тя реши да го накара да повярва, че е успял. Така всичко щеше да приключи побързо.

— Сега мога ли да се облека? — попита кротко тя, като закри гърдите си с ръце и кръстоса крака.

— Не! — отвърна той. — Върви пред огледалото.

Тя пак се подчини.

— Точно така — каза той. — Сега се обърни така, че да те виждам и отпред, и отзад. Добре. Ханс!

Вратата отново се отвори и Ханс влезе. Щом видя господарката на замъка гола пред огледалото, побърза да извърне поглед.

— Погледни я! — изръмжа Бломберг. — Точно затова е застанала там.

Младежкото лице на Ханс се изчерви, но той се подчини на заповедта и огледа изящното тяло на Клодин. Клодин наведе подигравателно глава. Чудеше се дали Ханс е достатъчно умен да разбере, че от него се очаква да разкаже за това на всички.

— Можеш да се приближиш, Ханс. — Бломберг започваше да се задъхва.

Клодин замръзна. Бломберг бе удържал на обещанието си да не я докосва с пръст, но това обещание не се отнасяше за младшия офицер.

— Добро парче е, нали, Ханс? — каза Бломберг.

— Тъй вярно — отвърна Ханс, целият напрегнат.

— Добре, сега можеш да си вървиш. — Клодин едва не се свлече на земята от облекчение. — А ти? — обърна се Бломберг към нея. — Къде остана гордостта ти?

Клодин продължаваше да гледа в земята и Бломберг се засмя.

— Ще се погрижа мъжът ти да узнае колко послушна е била съпругата му. Струва ми се, че шегата ще му хареса. А сега се обличай и се махай.

Клодин отиде в стаята си и започна да си плиска лицето със студена вода. В края на краищата, успокояваше се тя, ако това бе всичко, което трябваше да изтърпи, за да спаси Франсоа от нови мъки, щеше да се примири.

Погледна се в огледалото и името му внезапно изригна от дълбините на спотаения ѝ страх. „Франсоа! О, Франсоа!“. Барикадата, която бе издигнала срещу болката, изведнъж се срути и ужасът от това, което би могло да се е случило с него, проникна със смразяваща сила до всяко кътче на тялото ѝ. Бяха минали повече от седем месеца, откак не го беше виждала. Къде ли беше сега? Какво ли правеха с него? „О, Боже милостиви, дано Бломберг да лъже. Моля те, моля те, Господи, дано да е в безопасност!“

— Пристигнал е Ерих фон Папен, madame — прошепна ѝ Корин на другата вечер.

Сърцето на Клодин подскочи, но лицето ѝ остана спокойно. В коридора тя се усмихна учтиво на Ханс, който стоеше на пост пред трапезарията, и му пожела лека нощ.

После тръгна със спокойна крачка след Корин към апартамента.

— Не мога да остана повече от пет минути — каза Ерих, когато Клодин нахлу в спалнята.

— Франсоа! — прошепна тя, сподавяйки вика си. — Как е той? Къде...

Фон Папен поклати глава.

— Не съм дошъл по тази причина — каза той. — Искам да разбера обаждан ли се е Люсиен.

— Не — отвърна Клодин. — Не, изобщо. Защо?

Фон Папен отново поклати глава.

— Нямахте го много дълго време и сме... и съм загрижен.

Тя не пропусна да забележи поправката му от „сме“ на „съм“ и сърцето ѝ заби лудо.

— Къде е Франсоа, Ерих?

Той погледна настрани, но Клодин го хвана за раменете.

— Къде е? Кажете ми!

Той се взираше в нея с празен поглед и Клодин изведнъж усети как страхът отново сграбчва сърцето ѝ.

— Ерих — каза тя. — Мисля... не съм сигурна, но мисля, че Халунке се е върнал. Така че кажете ми! Какво се е случило?

Тя го чу как въздиша, след това се отдръпна от нея и започна да се чеше с две ръце по главата.

— Ерих! — Гласът ѝ прозвуча почти като писък. — Къде е той, Ерих? Трябва да ми кажете.

— Не мога — прошепна той. — Madame, не мога.

— С Макс Хелбер ли е?

Фон Папен, изглежда, се изненада и тя му разказа набързо за Бломберг и за това, което той им бе казал.

— Не — каза фон Папен, когато Клодин приключи. — Франсоа напусна отдавна Хелбер. Но сте права. Бломберг не е тук случайно. Не знам точно с каква цел, но ако си мислите, че той е Халунке, грешите.

— Тогава кой е Халунке? Знаеш ли? Франсоа ми писа, че...

В този момент вратата се отвори и влезе Корин.

— Извинете, madame — каза тя, — но полковник Бломберг желае да говори с вас незабавно.

— Кажи му да върви по дяволите! — извика Клодин и се обърна отново към фон Папен.

— Съжалявам — каза той. — Може би не трябваше да идвам.

— Не! — извика тя. — Не можеш да си тръгнеш точно сега!

— Трябва. Ще се върна, когато получа някакви новини. През това време ви моля да не минавате през гората и да заключвате всички врати и прозорци.

— Кажи ми само дали е добре, Ерих — примоли се Клодин. — Моля те, ужасно те моля...

Но когато тръгна след него, Корин я хвана за ръката и я дръпна назад.

— Той не знае къде е съпругът ви, madame — каза нежно тя. — Не го е чувал от три месеца.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Потта се стичаше по лицето му, сляпата болка пронизваше всеки нерв от тялото му. Съзнанието му започна да се замъглява, но преди да потъне в блаженството на безсъзнанието, блиснаха в лицето му ледена вода. Нямаше сили дори да повдигне глава. След няколко минути чу отваряне и затваряне на врата, приглушени гласове и отдалечаващи се стъпки.

Лявата му ръка бе увиснала безжизнено, строшените кости на пръстите му стърчаха под прав ъгъл и на места се подаваха от кожата. Дясната ръка лежеше на масата, но доколкото усещаше, костите бяха здрави. Ръцете, краката и гърбът му бяха покрити с рани от изгаряния, но той не можеше да определи истинския размер нито на външните, нито на вътрешните си наранявания. Отдавна бе престанал да различава една част от тялото си от друга.

Нямаше представа къде се намира, нито откога е тук. Знаеше само, че е облян с ослепителна светлина в центъра на тази стая без прозорци и вдишва мириса на собствената си изгоряла плът и на собствената си кръв толкова отдавна, че сигурно беше само въпрос на време да изгуби разсъдък си, ако не и живота си.

Вратата отново се отвори и в помътненото му съзнание като в дълъг тесен коридор отекнаха стъпките, които познаваше и от които се ужасяваше. Той примигна с огромно усилие и всичко си дойде на мястото.

Валтер Брюнинг — член на елитния „комитет“ на генерал фон Лайберман, погледна към офицера, полускрит в сянката, след това издърпа един стол и седна до масата така, че да вижда лицето на Франсоа.

— Значи — каза той — най-последно сте признали, че сте работили за френските тайни служби.

— Да — отвърна Франсоа с огромно усилие. — Но съм се заклел във вярност към Райха. Вече не работя за Франция.

— Радвам се да чуя това — каза Брюнинг. — Но ако е вярно, защо не искате да ни кажете от кого сте получили лъжливата информация, която предадохте на Фюрера?

— Не съм му предавал нищо — отвърна Франсоа с пресипнал глас. — Нямах никаква информация.

Брюнинг кимна на човека зад себе си. Той взе един тънък скапел от масата и застана до Франсоа.

— Още веднъж, monsieur — каза Брюнинг. — От кого получихте информацията?

Франсоа не отговори. Това се беше повтаряло хиляди пъти и сигурно щеше да се повтори още хиляди, докато приключат с него, но отговорът щеше да остане един и същ. Не е предавал никаква информация, не е имал никаква информация.

Скапелът се заби под нокътя на палеца му. Главата му отскочи назад, зъбите му се оголиха от болка. Брюнинг кимна отново и човекът бавно отдели нокътя от пръста. Болката го блъсна в ръката като бяла мълния, от раната бликна топла кръв. Франсоа се стегна, в очакване същата участ да сполети и показалеца, но нищо не се случи.

— Сега готов ли сте да отговаряте? — попита невинно Брюнинг.

— За бога — едва промърмори Франсоа. — Нямам какво да казвам.

По лицето на Брюнинг се появи странна усмивка.

— Добре, ще се върнем по-късно, monsieur.

Щом си тръгнаха, Франсоа отпусна отново глава на гърдите си и се опита да откъсне мисълта си от болката, но му трябваше много време, преди да успее да си събере мислите.

Беше безсмислено — знаеха го и те, и той. Намираше се тук, защото все някой трябваше да бъде обвинен за учудващата грешка на Хитлер през май, когато бе задържал армията си в продължение на цели три фатални дни — три дни, през които англичаните бяха успели да проведат една от най-изключителните спасителни операции, които светът познаваше. Щом бе усетил какво става, Хитлер моментално бе издал заповед за ново настъпление, но вече бе станало прекалено късно. Англичаните бяха измъкнали войските си изпод носа на германците и независимо от лютата битка, която се разигра по въздух, вода и суша, успяха да спасят над триста хиляди души, които сега бяха живи и здрави и готови за бъдещи битки. Тридневното задържане на

германската армия щеше да стане пример за една от най-големите стратегически грешки във военната история на човечеството, а Хитлер бе убеден от щаба си да оправдае тази грешка с невярна информация, подадена му от Абвера. И Франсоа беше избран за изкупителна жертва. Не само защото лоялността му все още беше под въпрос, но и защото когато се намираха на френско-белгийската граница през май, фон Лайберман го беше представил на Фюрера. Сега Абверът се стремеше да докаже, че е успял по някакъв начин да предаде информацията на Хитлер по време на триминутната си среща с него, през която всеки от стоящите до тях генерали го беше чул какво казва дума по дума.

Беше пълна идиотщина — и все пак, въпреки нечовешките мъки, Франсоа изпитваше някакво задоволство, като знаеше, че вироглавият отказ на Хитлер да продължи настъплението бе оказал такова решаващо значение за хода на войната. Знаеше, че Франция е паднала, но знаеше също така, че операция „Морски лъв“ — планът за нахлуване в Англия — се бе провалила. Несъмнено една от причините беше тридневното забавяне на армията, но сигурно имаше и други.

За известно време съзнанието му се замъгли, след това той отново отвори очи и се опита да се настани малко по-удобно. Но от счупените ребра и безмилостно стегнатите въжета болката се усилваше при всяко помръдване. Белегът на лицето му отново се беше превърнал в прясна отворена рана и по бузата му се стичаше кръв. Мина му смътната мисъл дали възнамеряват да го държат тук, докато издъхне от раните, които му бяха причинили. Дори да оцелееше, едва ли вече щеше да им бъде от полза — но по-добре така, отколкото да стане предател.

Мисълта му — както винаги щом останеше сам — се насочи към Клодин. Как му се искаше да си бе позволил лукса да сподели любовта ѝ по-рано. Може би тогава щеше да му е по-леко да умре. А сега му се искаше да живее повече от всякога, да прекара с нея до края на живота си, както бяха прекарвали през последните няколко дни. Затвори очи. Липсата на храна и сън го бяха изтозили, но желанието да я види отново, да я притисне в прегръдките си, да вдъхне аромата на косата ѝ, докато ѝ повтаря колко много я обича, беше също толкова живо и безпощадно, колкото и болката.

Молеше бога зетят на Хелбер — Фриц Бломберг — да не изпълни заканите, с които бе заминал за Лорвоар. Колкото и да беше горда и непреклонна Клодин, Франсоа знаеше, че ако повярва, че от това зависи животът му, тя ще направи всичко, каквото я накара Бломберг, а нямаше как да ѝ каже, че по-скоро би умрял, отколкото да се съгласи Клодин да се подчини на този човек. Всъщност дори бе започнал да замисля план за самоубийство, за да я спаси от заплахата на Халунке, но при тези условия нямаше никаква възможност да го реализира. А нямаше и представа къде може да е Халунке, нито с кого от близките му възнамерява да се заеме.

В коридора, далеч от стаята, в която беше затворен Франсоа, фон Лайберман разговаряше тихо с Брюнинг.

— Просто не е за вярване, че продължава да отрича — хриптеше генералът, все още задъхан от изкачването си по стълбите. — Никой на света не знае защо Фюрерът взе това решение, още по-малко пък дьо Лорвоар. Но трябваше да дадем представление. Как се справя?

— Всеки друг на негово място отдавна щеше да е мъртъв — отвърна Брюнинг. — Дьо Лорвоар само губи на няколко пъти съзнание. Фон Лайберман почеса гънките на гушата си и каза:

— Ще говоря с хер Химлер и ще видя какво може да се направи. Колко време ще му е необходимо да заздравеят раните?

— Ако беше някой друг — усмихна се Брюнинг, — бих казал половин година, а може и повече. Но за дьо Лорвоар — три месеца.

Фон Лайберман кимна замислено.

— Това ще ни забави до Нова година. За какъв дявол го представих на Фюрера? Ако не бях, щяха да натопят някой друг и сега нямаше да си губим времето тук. И ако споменеш и една дума от този разговор, Брюнинг, ще ти отрежа езика, ясно ли е?

— Тъй вярно — козирува Брюнинг.

Фон Лайберман се подсмихна. Хората от Комитета бяха верни, но от време на време трябваше и да ги сплашва.

— Намерете лекар и ме дръжте в течение за състоянието му. Междувременно трябва да обсъдя с вас и нещо друго. Получих съобщение от Фриц Бломберг. Свързал се е с Халунке.

— О! И как е нашият приятел?

— Разтревожен. Смята, че куриерът на дьо Лорвоар се е добрал твърде близо до истината. Изглежда, фон Папен е питал когото трябва и е получил точни отговори. Аз естествено споделям тревогите на Халунке. Би било твърде неудобно, ако самоличността му бъде разкрита точно сега. За щастие той не е планирал Blitzkrieg за семейството на дьо Лорвоар, тъй като графа го няма, а Халунке би предпочел да е там. Така или иначе, подозирам, че следващата му жертва ще е лозарят.

И двамата се засмяха.

— Дьо Лорвоар ще е доста потресен, когато разбере, че защитникът на жена му е убит — продължи фон Лайберман. — И ще омекне. — Той потупа Брюнинг по рамото.

— Надявам се в най-скоро, време да получа заповед за освобождаването му. Очаквам с нетърпение деня, когато тези двама мъже ще бъдат принудени да си премерят силите. Ще бъде крайно интересен спектакъл, не мислиш ли?

— Възнамерявате да изпратите дьо Лорвоар отново във Франция? — попита изненадан Брюнинг.

— Естествено.

— Но каква полза ще имаме от това?

— Всичко с времето си, Валтер. Всичко с времето си.

— А куриерът? Ще предприемаме ли нещо спрямо него?

— Трябва да помисля по въпроса — отвърна фон Лайберман.

— Между другото — каза Брюнинг, когато излязоха навън, — дали Бломберг вече е прелъстил жената на дьо Лорвоар?

— Нямам представа, Валтер. Намеренията на Бломберг относно честта на графинята не представляват интерес за мен. Обаче е имал твърде интересен разговор с Елиз Паскал в Париж.

— О?

— Макс ще ти разкаже. Той чака в колата. Много е забавно, приятелю, много забавно.

Беатрис Батист — „гледачката“ на Елиз — много добре знаеше какво става в гостната. Въпреки това хвърли бърз поглед през откритата врата. Всичко беше така, както предполагаше. Двамата офицери от Абвера — идваха за трети път тази седмица — седяха един

до друг на дивана, а Елиз бе коленичила пред тях и ги стимулираше орално.

Беатрис затвори тихо вратата и седна на един стол. Днес Елиз беше в ролята на Агнес Сорел — фаворитката на Шарл VII. Последния път беше Диана дьо Поатие — метресата на Анри II, а по-предния се беше превъплътила в най-известната френска куртизанка — мадам дьо Помпадур. Беше си ушила специални дрехи за всяка от ролите. На единствения портрет, който бяха успели да открият, Агнес Сорел беше с разкопчан корсаж и лявата ѝ гърда се беше подала навън. Елиз беше доволна, че е лявата, защото никога не би могла да покаже дясната: зърното беше отрязано от ножа на Халунке.

Преди известно време Беатрис и Ерих решиха, че е по-добре да позволят на Елиз да се забавлява с германските си посетители. Отначало Ерих беше против не само защото не знаеше как ще реагира Франсоа, но и защото нямаше представа защо Елиз иска да го прави. Но Беатрис бе разбрала. Елиз имаше нужда непрекъснато да се убеждава, че все още е способна не само да възбужда мъжете, но и да ги задоволява. Ако не можела да прави и това — обясняваше тя разплакана на Беатрис — по-добре било да умре. Беше разказала на Беатрис как още като дете превърнала куртизанките от френския двор в свой кумир. Беше живяла с това толкова дълго, че сега, по време на все по-дългите кризи на болното си съзнание, изцяло се идентифицираше с тях. Естествено монархът, пред чийто трон коленичеше, беше Франсоа и също като наложниците от миналото, тя продължаваше да крои планове как да постигне мечтата си. Която, разбира се, беше да стане кралица.

Madame la Comtesse нямаше големи основания да се страхува от нея, но въпреки това Беатрис никога не изпускаше Елиз от поглед. А колкото до германските офицери, които Елиз включваше в тайния си заговор по убийството на Клодин, очевидно беше, че те нито разбираха за какво им говори, нито ги интересуваше. Но Елиз — бедната, измъчената, самотната Елиз — най-после отново бе намерила смисъл в живота си и кошмарите и виденията бяха започнали да изчезват.

— Утре! — изсъска тя, когато след половин час Беатрис затвори вратата зад германците. — Ще я убием утре!

Беатрис се усмихна. Беше чувала тези думи стотици пъти. Прибра гърдата на Елиз в сутиена и я поведе към гостната.

Няколко минути Елиз ѝ разказва в най-зловещи подробности какво са обсъждали с германците. Явно беше, че е забравила за какво точно говори. Накрая стъкленият поглед отново се върна, което беше сигнал, че е загубила връзка с действителността.

— Знам, че ми се присмиват, Беатрис — каза тя. — Но трябва да го направя. Ти ме разбираш, нали?

— Да, разбирам те, *cherie*.

— Но дали Франсоа ще ме разбере? Не се ли е обаждал?

Беатрис поклати отрицателно глава.

След малко Елиз се усмихна и каза:

— Ще се обади. Скоро. — После лицето ѝ изведнъж помръкна. — Ерих не е ли открил още кой е Халунке? — И убедена, че Беатрис ще каже „не“, се обърна и се загледа през прозореца. Но когато мекият глас на Беатрис отговори утвърдително, очите ѝ се разшириха и тя отново се обърна.

— Какво! Защо не ми каза? Кой е? Кой е той?

— Ерих няма да ми каже — отвърна Беатрис, сякаш ѝ се извиняваше. — Казва, че...

— Не, не ти вярвам! Ако знаеше, щеше да ти каже. Знам, че щеше, а аз имам право да зная, Беатрис.

— Знам, Елиз. Но ти се заклевам, че това е истината. Не знам кой е Халунке. — Тя въздъхна. — И без това прекалих, като ти казах толкова много. Просто исках да знаеш, че скоро ще го хванат. Но докато Ерих не получи съвсем сигурни доказателства и докато не говори с Франсоа, няма да каже даже и на мен.

Ерих фон Папен седеше в бедно обзаведения си кабинет и се взираше във вестниците пред себе си. Очите му бяха зачервени от безсъние, а пръстите му бяха станали кафяви от цигарите. Беше прехвърлял всичко това стотици пъти, беше сравнявал списъци и дати, докато главата го заболи и всичко се замаже пред погледа му, но резултатът винаги беше един и същ. И вече знаеше, че най-после трябва да признае, че никога няма да успее да се добере до отговора.

Загледа се отчаян в самотното листче, което бе оставил най-отгоре на купчината. Вече нямаше никакво съмнение, че Халунке е единият от двамата, чиито имена бяха написани на това листче. Не

изпитваше никакво задоволство, като си помислеше, че е бил прав в предположението си, че в основата стои убийството на Ортанс дьо Буршан, но дори да живееше сто години, никога нямаше да проумее защо някой от двамата би трябвало да таи такава жестока жажда за мъст. Франсоа също нямаше да може да разбере. Фон Цапен знаеше, че той и за миг не бе помислял, че Халунке може да е някой толкова близък.

Стисна главата си с ръце. Вече знаеше, че измъчват Франсоа. Знаеше също, че ще го върнат във Франция до един месец — агентът му в Абвера му беше предал информацията преди седмица. Въпросът беше как, по дяволите, щеше да каже на Франсоа за Халунке? И какво ли щеше да направи Франсоа, като разбере, че човекът, който бе накълцал Елиз, който бе убил баща му и който може би в момента заплашваше живота на жена му и сина му, беше или неговият брат Люсиен дьо Лорвоар, или лозарят му.

— Арман сен Жак?

Всичко си пасваше и за двамата — датите, времето, местата. Единственото, за което не беше сигурен, бяха мотивите. Люсиен е бил любовник на Ортанс, а Арман бе станал свидетел на убийството. Но защо, за бога, Люсиен ще убива баща си? И какво значение е имала смъртта на Ортанс за Арман? Но вече не можеше да има никакво съмнение. По времето, когато е била нападната Елиз, Люсиен е бил в Париж, а Арман също бе отсъствувал от Лорвоар. В деня на смъртта на Луи и двамата са били в Лорвоар. И всеки път, когато Клодин бе изпитвала неприятното чувство, че някой я следи, Люсиен бе отсъствувал от полка си, а Арман — Арман си е бил в селото.

Не чу стъпките по стълбището, нито лекото поскърцване на дървената площадка. Но и да ги беше чул, щеше да предположи, че е някой от съседите. Дръпна дълбоко от цигарата и се запита за хиляден път къде ли е в момента Люсиен дьо Лорвоар.

Ерих насочи мисълта си към Арман сен Жак — човека, на когото Франсоа бе позволил да спи с жена му, за да може да я пази. Кой от двамата мразеше Франсоа толкова, че да е способен да му причини всичко това? Кой от двамата беше Халунке?

В стаята нахлу студен въздух. Завесите се раздвижиха и той потрепери. В следващия момент осъзна, че не е сам. Обърна се. Лицето му се разтегна в тъжна изкривена усмивка. Вече знаеше кой е

Халунке. Последната му мисъл преди куршумът да пробие черепа му, беше, че няма да може да каже на Франсоа.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

— Матап, имаме изненада за теб — каза Луи от вратата.

— Така ли? — Клодин го прегърна.

Толкова приличаше на баща си, че сърцето ѝ се преобръщаше. Не беше получавала вести от Франсоа почти цяла година. Нямаше новини и от Ерих фон Папен, макар че не знаеше дали това е добре, или не.

При Арман нещата стояха по-различно. Откакто бе поел продажбата на вината, получаваше много по-лесно разрешения за пътуване, така че само преди седмица беше ходил в Париж. Не беше успял да намери Ерих.

— И каква е изненадата?

— Трябва да дойдеш горе — каза той и намръщено разтърка с юмруче влажното петно, останало по бузата му от целувката ѝ.

— Веднага ли?

— Да, веднага.

— Нарисувал съм ти картинка — каза ѝ Луи, когато тръгнаха нагоре по стъпалата. — Ама недей да ме целуваш пак.

— О, чудесна изненада — отвърна Клодин.

— Не, изненадата е друга — викна той и се засмя.

Минаха покрай стаята на Бломберг и Клодин усети как я залива вълна от омраза. Предишната нощ я беше карал да коленичи пред него и да му лъсне ботушите, а след това бе повикал Ханс да лъсне и неговите. Но това беше нищо в сравнение с предната седмица. Беше се върнал от Шато д'Артини безкрайно възбуден, защото едва сега бе разбрал, че е половин англичанка. Разказа ѝ в най-големи подробности какво се случва с хората, чиито родители са от различни раси, и с децата им — навсякъде в окупирана Франция. Разбира се, негов дълг било да предаде тази информация в Гестапо, но тъй като били станали добри приятели, бил склонен да поразмисли върху задълженията си, ако...

След един час тя беше в стаята му, вратата беше заключена и тя даваше представление за трима германски офицери, които Бломберг бе поканил специално, за да видят как графиня дьо Лорвоар ще лази гола по пода.

Вече сериозно се съмняваше дали полковникът знае нещо за Франсоа, но не смееше да поеме риска да го предизвиква. Така че поне за известно време нямаше никакъв избор, освен да прави каквото ѝ кажат. Но един ден Бломберг щеше да си плати. Щеше да плати с живота си и тя лично щеше да му го отнеме.

— Не гледайте така унило — прошепна ѝ Корин. — Изненадата наистина е приятна.

Клодин се опита да се усмихне, но се съмняваше дали нещо друго, освен завръщането на Франсоа би могло да я развесели. Ала грешеше.

Когато стигнаха в детската стая, Луи я остави по средата, а Корин затвори вратата. След това някой застана зад нея, сложи ръце на очите ѝ и каза:

— Познай кой е?

— Люсиен! — викна тя и се хвърли на врата му. — О, Люсиен, вече си мислехме, че си мъртъв! Мислехме, че... Дай да те погледна! О, нямаш представа колко е хубаво, че те виждам! — Внезапно усмивката изчезна от лицето ѝ, защото забеляза празния му ръкав. — Какво е станало с ръката ти?

— Дълга история — каза той небрежно. — Добре, че е лявата — иначе наистина щях да имам проблеми. Така или иначе, вече свикнах и почти не забелязвам, че я няма.

— Ти татко ли си? — попита Луи.

— Не — засмя се Люсиен. — Аз съм чичо ти. Не ме ли помниш?

Луи сбърчи челце, след това погледна Клодин и каза:

— Май те помня. А знаеш ли къде е татко?

Беше ред на Люсиен да погледне Клодин.

— Не — отвърна той.

— Не сме го чували от близо година — каза Клодин. — Ще ти разказвам после. Сега ще отида да кажа на Соланж.

— Не — каза Люсиен и вдигна Луи с едната си ръка. — Няма да казваме на баба, че съм тук, нали, Луи? Хайде, върви да си играеш.

— Много е пораснал. Съжалявам, че ме видя, но тъкмо когато влизах, излезе от стаята си. И май се изплаши. Слава богу, че Корин беше с него, иначе щеше да изпищи... Казаха ми, че тук живеят германци. Вярно ли е?

— Само един. С адютанта си. По цял ден ги няма.

— Как се държи?

— Не питай — отвърна Клодин и смени темата: — Защо да не казваме на Соланж?

— Защото ми трябваш ти. Виж, дошъл съм да организирам нелегален канал за прехвърляне на свалени английски пилоти. Трябва да ги върнем колкото може по-бързо в Англия, за да могат да продължат да се бият.

— И какво общо има това с мен?

— Имаме нужда от безопасни къщи чак до границата с Испания. Трябват ни и куриери, които да съобщават на собствениците кога да очакват пилотите. Но това е само началото. Имаме нужда от дрехи, документи, водачи, лекари, лекарства и колкото е възможно повече информация за движението на германските войски. Ти можеш да помогнеш, Арман също. Между другото дали да не го повикаме?

— Вчера замина за Блоа и няма да се върне до петък — каза Клодин.

— Нали трябваше да те пази. Още ли не сте разбрали кой е Халунке?

— Не. Но както ти казах, не сме получавали вести от Франсоа цяла година.

— А фон Папен?

— Идва преди няколко месеца. Между другото, търсеше теб.

— Така ли? — попита замислено Люсиен. — Не каза ли защо?

— Не. Каза само, ме е обезпокоен.

Люсиен се засмя.

— Може би си е помислил, че са ме убили. Е, негова работа. А какво толкова ще прави Арман в Блоа?

— Напоследък пътува много около продажбата на виното. — Тя сви рамене. — Все някой трябва да го върши, след като Франсоа го няма. Кажи ми сега какво трябва да направя аз и с кого да говоря. Искам да помогна за освобождаването на Франсоа.

Клодин седеше в библиотеката и четеше вестника, който Гюстав ѝ беше мушнал тайно сутринта. Беше отпреди три месеца, от декември, но нелегалните вестници често остаряваха, докато пристигнат до местоназначението си. Разпространението им беше изключително рисковано начинание и ако окупационните власти хванеха някого от издателите или дори от читателите, веднага го предаваха в ръцете на Гестапо.

Нямаше вести от Люсиен и не знаеше дали е успял да прекара пилотите до следващото безопасно скривалище. Беше доволна, че е помогнала с каквото може, но независимо дали акцията бе преминала успешно, или не, знаеше, че не може просто да седи и да го чака да се свърже с нея. Беше дошло време за по-организирана съпротива и тя би могла да свърши нещо реално.

Проблемите бяха много, това бе повече от ясно. Но за да се започне, явно имаше нужда от много хора, готови да помагат. Имаше и мнозина, които нямаше да искат и дори можеха да станат предатели. Независимо от всичко, тя си направи мислено един списък на онези, на които бе сигурна, че може да разчита. Първо Арман. След това майка му, която лесно можеше да бъде убедена да превърне дома си в „квартира“ за пилотите. Колибата в гората естествено също щеше да се използва. Сети се за Гертруд Райнберг, която нямаше да откаже да ушие дрехи за чужденците. И за доктор Лебрюн, който вече събираше информация от телефониста в Шинон, който пък подслушваше разговорите на германците. Докторът сам бе казал, колко безсилен се чувства, че няма на кого да предаде тази информация. Така че сега бе необходимо да координират действията си и да разширят малката мрежа по такъв начин, че не само да помогнат на Люсиен и на пилотите, но да могат да провеждат истински акции срещу германците и да осуетяват плановете им.

Трябваше да започне с програма за вербуване. С потенциалните участници трябваше да се провежда много задълбочен разговор и да се подлагат на най-различни проверки за лоялност. Освен това трябваше да бъдат предложени от някой, на когото вече можеха да имат пълно доверие. А след това? Късането на плакати, рязането на телефонни жици, издигането на френското знаме на мястото на германските и пукането на гуми едва ли щяха да накарат германците да се върнат в

родината си. Достатъчно ги бяха дразнили. Трябваше да им се нанасят сериозни поражения. Но как? Членовете на съпротивата нямаха никакво оръжие, никаква подготовка, никакъв опит в нелегалната работа.

Очите на Клодин изведнъж се разшириха и тя не можа да разбере как не ѝ беше хрумнало по-рано. Корин! Тя щеше да знае как точно да се подхване работата, можеше дори да обучава новите членове на бойни изкуства, както бе обучила нея.

Да, началото се очертаваше добре. Нямахме смисъл да се мисли за опасността — ако тръгнеш по тази линия, щеше да заприлича на онези, които просто изчакваха, в което обвиняваше и леля Селин. Да си седиш на топло и да чакаш какво ще стане не беше достатъчно. Трябваше да направят нещо и колкото по-рано започнеха, толкова по-добре. Очакваше Арман да пристигне късно следобед, така че сега можеше да отиде до селото да върне вестника на Гюстав... Гюстав! Ето още един възможен член. Кръчмата беше идеално място за обменяне на информация.

Клодин потръпна и издърпа непромокаемата си шапка надолу. Беше ужасен, мрачен ден, небето беше оловносиво и духаше режещ вятър. Арман вървеше напред през гората и колкото и да се опитваше да се съсредоточи върху думите му, фактът, че отново вървят сами към старата колиба, не можеше да не я вълнува. Досега не ѝ бе казал защо отиват там, освен че иска да ѝ покаже нещо.

След няколко минути приближиха колибата и Клодин забеляза, че от комина са вие дим. Сърцето ѝ се сви. В такива дни двамата с Арман прекарваха толкова романтично, любеха се пред огъня и се гушеха в грубите одеяла...

— Стой! — Арман я хвана за рамото. — Изчакай тук.

Тя го наблюдаваше как се промъква покрай стената на колибата и наднича внимателно през прозореца. След това ѝ направи знак да се приближи.

— Какво има? — прошепна тя, когато стигна до него. Но той само сложи пръст на устните ѝ и я бутна към прозореца.

Погледът ѝ обходи стаята. Не беше много променена от последния път, когато бе идвала тук. Масата беше подредена за обяд, хлябът беше нарязан, имаше половин бутилка вино и изненадващо голяма буца сирене. Чуваше гласове, но не можеше да види нищо.

Попремести се и изведнъж видя на леглото две голи фигури. Беше Ханс, адютантът на Бломберг, а жената — жената беше Моник.

Щом Моник отвори вратата откъм моста, Клодин я сграбчи за ръката и я вкара в спалнята.

— Какво искаш, по дяволите? — извика Моник, дръпна си ръката и я изгледа предизвикателно.

Клодин тръшна вратата.

— Видях те, Моник. Видях те със собствените си очи, така че не си прави труда да отричаш. Как можеш да прелюбодействаш с германците? Знаеш какво може да се случи...

— Как смееш да ми говориш така!

— Смея. И ако се наложи, ще те заключа в стаята ти, за да не се виждаш повече с него.

За миг Моник не можа да продума от гняв.

— За коя се мислиш ти! — извика тя. — Не съм дете...

— Не! Ти си пълна глупачка! Знаеш много добре какво е наказанието за тези, които спят с германец. Наричат го „замърсяване на висшата раса“, Моник, и може да те застрелят заради това.

— Но ние сме влюбени! — извика Моник и от очите ѝ бликнаха сълзи. — Знаеш какво значи да си влюбена, така че...

— Престани! Веднага престани! — викна Клодин. — Ако е влюбен в теб, защо те излага на такава опасност? — За миг в съзнанието ѝ се появи образът на Франсоа и тя за пръв изпита облекчение от факта, че никой не знае какво изпитват един към друг. — След като аз мога толкова лесно да разбера какво става — продължи тя, — значи и другите могат. Най-лошото, което може да се случи на Ханс, е да го преместят някъде другаде. Но ти... теб ще те изправят пред наказателния взвод и никой няма да може да те спаси от разстрел.

Моник захлупи лицето си с ръце и понечи да избяга от стаята, но Клодин я хвана и не я пусна.

— Не! — каза твърдо тя. — Няма да бягаш. Ще седнем тук и ще поговорим, и няма да те пусна, докато не ми се закълнеш, че повече няма да се виждате.

— Не можеш да ме спреш! — изхлипа Моник.

— Мога и ще го направя. Съвсем не си ми безразлична, Моник, както и на останалите от семейството. Помисли само как ще го преживее майка ти, като разбере. — След това, съзнавайки, че може би разговорът е станал прекалено груб, каза с по-мек глас: — Ела да седнем, Моник. Седни и ме чуи какво ще ти кажа.

Седнаха една до друга на леглото. Клодин извади носна кърпичка и избърса сълзите от бузите на Моник.

— Извинявай, че избухнах така — каза нежно тя. — Но се страхувам за теб.

Широките кехлибарени очи на Моник се взряха в нейните, сякаш Моник можеше да открие в тях причините за нещастната си съдба.

— О, Клодин — каза тя с разтреперан от болка глас. — Клодин, не знам вече какво да правя. Толкова съм самотна. Не мога да намеря никой, който да ме обича, да се грижи за мен... Какво не ми е наред? Моля те, кажи ми. Защо става така?

— Не знам, *cherie* — отвърна Клодин и я прегърна. — Но не можеш да продължаваш да се виждаш с Ханс, знаеш го, нали?

— Ами ако точно той е мъжът за мен? Ако ни е писано да живеем заедно?

Клодин поклати глава.

— Не е той, Моник. Може да те заболи, но разбери — той само те използва. Арман казва, че Ханс спи с кого ли не.

— Не е вярно! Откъде може да знае Арман?

— Естел му е казала. Тя първа ви е видяла с Ханс в колибата. Слушай сега. Ще ти издам една тайна. Не знам дали ще ти помогне с нещо, но мисля, че поне малко ще намали нещастията ти. Но първо трябва да ми се закълнеш, че няма да кажеш на Соланж.

— Заклевам се — продума Моник.

Клодин си пое дълбоко дъх, помоли се мислено дано да постъпва правилно, след това сложи ръце върху раменете на Моник и каза:

— Видях Люсиен. Беше тук... — Но преди да успее да продължи, Моник изви като оплаквачка и се отпусна в ръцете ѝ.

— Люсиен! — плачеше тя. — Люсиен! Къде е? О, Клодин, защо не се е обадил и на мен? О, знам защо! Клодин, не мога да го понеса. Толкова много го обичам. И Франсоа. И те ме обичат. Те са единствените мъже, които ме обичат. Искам да се върнат, Клодин. Искам Франсоа. Той разбира. Той знае за Люсиен и разбира какво

изпитвам. Но не мога да го показвам, Клодин. Не бива. Не е правилно, но нищо не мога да направя. Толкова много го обичам...

Кръвта в жилите на Клодин изстина. Тя отблъсна Моник от рамото си и я погледна в очите.

— За какво говориш, Моник? Какво искаш да кажеш?

— Нищо! — извика тя. — Нищо не искам да кажа. Не мога да ти кажа! На никого не мога да кажа. Само Франсоа знае.

— Какво знае, chérie?

— Нищо! Не трябваше да ти казвам... — Тялото ѝ се тресеше от конвулсии.

— Моник, влюбена ли си в Люсиен? — каза накрая тя. Съзнаваше, че такава мисъл дори не трябва да ѝ минава през ума.

Тишината, която последва, беше достатъчно красноречива и за миг Клодин бе толкова потресена, че не можеше да помръдне.

— Люсиен знае ли? — Гласът ѝ прозвуча като ехо в собствената ѝ глава.

След пауза, която ѝ се стори цяла вечност, Моник се обърна и я погледна в очите. Но не можа да издържи дълго и отново наведе глава.

— Никой не знае — каза дрезгаво тя. — Освен Франсоа.

— А той откъде знае? — прошепна Клодин.

— Аз му казах — подсмръкна Моник. — Когато бях на петнайсет. Един ден ме завари да плача и ме накара да му кажа защо. Току-що бях излязла от стаята на Люсиен, бях го заварила да се люби с прислужницата. Те не ме забелязаха, но аз стоях вътре дълго и ги гледах, и изпитвах такава ревност, че бях способна да я убия. Франсоа каза, че е естествено да ревнувам. Каза, че съм преживяла шок, когато съм разбрала, че е възможно Люсиен да обича друго момиче. Каза още, че когато порасна и имам собствена връзка с някой мъж, ще разбере как е възможно да се обича по два различни начина. Но аз знаех, че това, което изпитвам, не е нормално. Люсиен ми е брат, ние сме една плът и кръв, а аз исках да ме държи в прегръдките си както... О, Клодин, много съм се мъчила да повярвам в думите на Франсоа, но знаех, че няма да мога да изчакам, докато стана зряла жена, и трябваше да опитам още тогава. Накарах един от работниците в лозята, но не ми хареса, не можех да изгоня Люсиен и прислужницата от мисълта си. Непрекъснато си представях, че Кристоф — работникът — е Люсиен... Казах на Франсоа, но той ми отговори, че се получавало

така, защото не съм обичала Кристоф истински. След това уволни Кристоф, знам, че затова го направи, макар, че на мен ми каза, че Кристоф сам го бил помолил...

Тя вдигна поглед и сърцето на Клодин се сви от болката в очите ѝ.

— Най-лошото е — продължи Моник, — че Франсоа ми каза, че споменът ще избледнее, но не беше прав. Всеки път, когато се любя с някого, ги виждам двамата — краката ѝ склучени на кръста на Люсиен, гърба на Люсиен, раменете му... и започвам да си представям, че аз съм прислужницата, а мъжът с мен е Люсиен. Толкова съм се опитвала да се преборя с това и продължавам да се опитвам, но просто не мога да мисля за друго. Така ужасно искам да се влюбя в някой друг, да докажа на самата себе си, че съм нормална, но... Не знам какво да правя, Клодин. Просто не знам какво да правя.

— О, Моник! — каза Клодин и хвана ръцете ѝ. — Моник. Не е това, което си...

— Недей! Не казвай нищо. Изобщо не биваше да ти казвам, но... Толкова е ужасно. И никога няма да се промени. Знам, че сега ме презираш, не те обвинявам... И аз се презирам. Искам да умра, толкова пъти просто съм искала да...

— Шшшт! — успокой я Клодин. — Каж ми, кога за последен път говори за това с Франсоа?

Моник сви рамене.

— Не знам. Отдавна. Мисля, че бях на двайсет.

— Значи си просто една глупачка. Трябвало е отново да говориш с него.

— Защо? Той е и негов брат, не само мой. И Франсоа знае, че продължавам да изпитвам същото, но е също така отвратен, както и ти. Но той ме разбираше, поне в началото... О, Клодин, толкова ужасни неща се случиха заради това.

Лицето на Клодин пребледня.

— Какво имаш предвид? За какво говориш, Моник?

— Франсоа уби една жена, защото аз обичах Люсиен. Знаеше, че ревнувам, и затова я уби. Не, не мога да мисля за това. Беше толкова ужасно. Всичко беше по моя вина...

— Моник, успокой се — каза твърдо Клодин. — Коя беше тази жена?

— Казваше се Ортанс. Ортанс дьо Буршан.

Клодин очакваше да чуе точно това и все пак бе изумена.

— Не, Моник — каза бавно тя. — Грещиш. Не знам защо я е убил Франсоа, но не би го направил по тази причина, за която си мислиш.

— Откъде знаеш? Не си била там. Той никога не ти е казал...

— Каза ми, че я е убил, но знам, че не би го направил заради това, което изпитваш — или си мислиш, че изпитваш — към Люсиен. Моник, трябва да ме изслушаш и да се опиташ да разбереш какво искам да ти кажа. Франсоа е бил прав, като ти е казал, че си шокирана от гледката на Люсиен с прислужницата и че реакцията ти е била съвсем естествена, като се има предвид възрастта ти и това колко сте били близки с Люсиен. Но с течение на времето ти си успяла някак си да изкривиш нещата. Толкова си завладяна от картината, която се е запечатала в съзнанието ти, че не искаш да погледнеш отвъд нея. Но няма да можеш да изтриеш този образ, като спиш с всеки мъж, когото срещнеш. Или ще ги уплашиш с отчаянието си — както стана при Фреди — или явната ти уязвимост ще им помогне да те използват — както Карол и Ханс.

— Ти изобщо не си ме чула! — извика Моник. — Когато се любя с тях, аз мисля за Люсиен, затова нещата не вървят. О, те не го знаят, мога да го крия, но е истина и сигурно го усещат по някакъв начин.

— Не! Единственото, което усещат, е, че са намерили една жена, която могат да превърнат в робиня. Проблемът не е в тези мъже, а в самата теб. Трябва да погледнеш истината в очите — което е много по-лесно, отколкото да живееш с ужасните теории, които си си изградила.

— Не искам да говорим повече за това. Моля те, умолявам те, никога повече не ми споменавай за това! Ще спра да се виждам с Ханс. Ще направя каквото поискаш, но те моля... — Тя отново изгуби самообладание и преди Клодин да успее да я спре, избяга от стаята.

Ако в този момент не беше чула от гората бухала, което беше сигнал за съобщение от Люсиен, Клодин щеше да я настигне. Но за момента сигналът от гората беше по-неотложен и като си наметна палтото, тя излезе в ледения дъжд и изтича към другия край на моста.

— В Париж вали сняг — каза човекът, който я чакаше. Това беше паролата.

— Често вали през пролетта — отвърна тя.

Непознатият се усмихна и започна направо:

— Утре вечер пристигат двама. Върви в магазина за цигари в Мон. Дай тези купони — той ѝ подаде продоволствените купони — и поискай пет пакета „Голоаз“. Отговорът, който трябва да получиш, е „Имам само три“. Помоли да изпушиш една цигара там. Жените не пушат на обществени места, така че няма да изглежда толкова необичайно да те изведе зад магазина. Изпуши си цигарата и му кажи, че ще пристигнат двама, след това той ще ти даде трите пакета и ти ще си тръгнеш. Ако има да ни предава нещо, то трябва да е в цигарите. Не ги отваряй, донеси ги тук. — Той я хвана за ръката и я дръпна в сянката. — Сложи ги ей там, в хралупата на онова дърво, а аз ще ги взема утре през нощта. — След това се приближи съвсем близо до нея и мушна нещо студено в ръката ѝ. Беше пистолет.

— *Воппе chance!* — Непознатият вдигна високо яката си и изчезна в гората. Клодин се върна в стаята си, скри пистолета под възглавницата и отиде да намери Моник. Но тя се бе заключила и не ѝ отвори.

На сутринта, докато Клодин седеше във всекидневната и се опитваше да измисли някаква причина за отиването си в Мон, влезе Соланж и каза, че Моник била заминала да погостува на някакви приятели в Л'Ил Бушар. За две седмици.

Оказа се, че на Моник ѝ бяха необходими не две, а пет седмици да преодолее кризата. А в нощта преди да се върне се случи нещо, което измести не само проблема на Моник, но и всичко останало на заден план.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Нямаше представа колко е часът, когато я събуди някакъв шум, но още не бе съмнало. Посегна да светне лампата, но усети хладен полъх, сякаш някой бе отворил вратата, след това чу завесите да се раздвижват от течението... и вратата тихичко се затвори.

Цялото ѝ тяло се скова от ужас. Ръката ѝ се плъзна безшумно към възглавницата и пръстите ѝ започнаха да опипват за пистолета. Чу дишането на човека в стаята и внезапно осъзна, че е точно до леглото ѝ. Пистолетът! Къде беше пистолетът? „О, Господи, помогни ми!“ — молеше се тя. В следващия момент скочи рязко в леглото, мушна ръка под възглавницата и отвори уста да изкрещи, но преди да успее да издаде някакъв звук, една ръка запуши устата ѝ и тя се озова отново върху възглавниците. Опита се да си освободи ръката, защото вече бе хванала пистолета, но силното мъжко тяло я притискаше здраво и тя не можеше да помръдне. Мъжът изхъмка насмешливо, след това ръката му се отмести от устата ѝ и устните му се впиха в нея.

— Франсоа! — едва прошепна тя.

— Oui, chérie. C'est moi.

— О, Франсоа — изстена тя, обви врата му с ръце го целуна жадно. Но в следващия миг се ядоса и го отблъсна рязко. — Уплаши ме до смърт! Можеше да те убия! Какво правиш тук? Къде беше? О, любов моя, прегърни ме!

Той се засмя нежно, прегърна я и я притегли към себе си. Устните му почти докосваха нейните.

— Как си, chérie? Липсвах ли ти?

Тя нямаше сили да продума. Страхът и желанието ѝ изведнъж се отприщиха в силни, разтърсващи ридания.

— О, Франсоа — хълцаше тя. — Каж ми, че си добре. Каж ми, че вече всичко е наред. Толкова се страхувах за теб. Не знаех къде си. Никой не знаеше. Искам да светна. Искам да те видя. — Но когато се пресегна към ключа, той я спря.

— Не още. Искам просто да полежа тук в тъмното и да те прегръщам, да те докосвам, да вдъхвам мириса ти, както съм мечтал цяла година. Махни си нощницата. Искам да те усетя до себе си.

Едва тогава Клодин осъзна, че е чисто гол, и като седна в леглото, изхлузи нощницата през главата си. Все още беше сънена и не беше напълно убедена дали това не е само сън, но когато дланите му притиснаха гърдите ѝ, вече не я интересуваше дали е сън, или не.

Никога не бе предполагала, че в нея се крие такава страст, каквато избухна сега, но също като страха, желанието ѝ бе потискано много дълбоко и когато сега я завладя цялата, тя притисна ръцете му към гърдите си и като намери устните му, пъкна дълбоко език в устата му. След това го обърна върху себе си с ръце върху бедрата му, намести краката му между своите и го привлече със силна и властна прегръдка. Когато усети колко е по-голям и по-силен от нея, от устата ѝ се изтръгна сладостна въздишка и тя започна да се извива лудо под него. Когато пръстите му проникнаха във влагалището ѝ, Клодин го сграбчи за косата, започна да хапе лицето му и да го моли да я обладае.

— Усецам те — стенеше тя. — Усецам те как ме изпълваш и ме изпълваш и... о... о! — Викът ѝ беше заглушен от целувката му и когато краката ѝ се ключиха около кръста му, той я надигна, за да го поеме. След това проникна толкова дълбоко, че първите вълни на оргазма разтърсиха цялото ѝ тяло и тя започна да хлипа и да скимти.

— Задръж малко — изпъшка той. — Задръж...

— Не мога. О, Франсоа!

— Каж ми, че ме обичаш — задъхваше се той, натискайки я с цялата си тежест.

— Je t'aime! — извика тя.

Но думите останаха в гърлото ѝ и тя се затресе цялата в неописуем екстаз. Той вдигна краката ѝ върху раменете си и потъна още по-навътре в нея. Бяха едно цяло и спермата бликна от него, засмуквана жадно от вихрушката на бесния ѝ оргазъм.

Той се отпусна отгоре ѝ и усети как краката ѝ се плъзгат надолу по гърба и бедрата му. Ръцете му лежаха отпуснати върху завивките, а сърцето ѝ биеше с всички сили до неговото.

— Обичам те, Клодин — прошепна той. — Обичам те, но ако ме накараш да го направим още веднъж тази нощ...

Тя се засмя и се обърна да го целуне.

Франсоа се освободи нежно от прегръдката ѝ, обърна се и нагласи главата ѝ върху рамото си.

— Представях си го доста по-нежно — пошушна в ухото ѝ. — Знаех, че би било лудост да говорим за нещо, преди да сме се любили, но... Господи, Клодин, не знаех, че си толкова бърза.

— Уплаших се — засмя се тя. — Уплаших се да не би само да сънувам и исках да го направим, преди да изчезнеш. Няма да изчезнеш, нали?

Той я хвана за брадичката, надигна леко главата ѝ и я целуна по устните.

— Не. Дошъл съм да погостувам. Поне за малко. Всъщност ще пристигна след няколко дни.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че имах такава огромна нужда да те видя, че успях да се отърва от човека, който ме следеше, и дойдох. Не би трябвало да идвам преди края на седмицата. Абверът ще очаква да се явя на рапорт в главната им квартира в Париж още утре сутринта.

— Ще отидеш ли?

— Не. Оставам тук да изкарам малък меден месец със съпругата си.

— Разумно ли е? — попита тя, като се притисна към него.

— Навярно не. Но ще все ще измисля някаква причина за мистериозното си тридневно изчезване, а през това време можем да се любим и ти да ми разкажеш за всичко, което се е случило, докато ме нямаше. Между другото, виждала ли си Ерих?

— От месеци не съм. Когато идва за последен път, каза, че не знае къде си...

— Странно — прекъсна я Франсоа. — Очаквах да ме посрещне на границата, но го нямаше. Корин знае ли къде е?

— Мисля, че не.

— Сутринта говорих с нея. Сега измисли някакъв начин да прекараме тези три дни заедно, без да събудим подозрения.

— Можеш да си останеш тук — отвърна Клодин. — Единственият човек, който влиза в стаята ти, съм аз, за да я чистя, и Луи. Ще ти нося любимите ястия, ще можем да говорим и... Франсоа, какво е това на ръката ти? — Тя прокара пръсти по кожата му. — И тук, и тук...

— Нищо. — И като я притисна в прегръдките си, той се прозя.

— Какво ти е? — настоя разтревожена тя и посегна да светне лампата.

— Моля те, *cherie* — опита се да се измъкне той. — Не сега.

Клодин вече бе сложила пръста си на ключа, но за негово безкрайно облекчение, когато го натисна, се оказа, че няма ток.

Последва дълга тишина, след това тя каза тихо:

— Изтезавали са те, нали?

Той протегна ръце в тъмното да я намери, но когато я докосна, Клодин се отдръпна.

— Какво ти правиха? — попита тя.

— Вече няма значение — прошепна Франсоа. — Раните заздравяха.

— Знаеше ли защо те измъчват? — попита тя, изтръпнала от ужас да не би Бломберг да не си е удържал на думата и всичко, което бе принудена да изтърпи, да е било напразно.

— Да. — И той й разказа всичко с плътния любим глас.

Почти не изпита облекчение. Мисълта за нечовешките болки, които бе изтърпял, беше ужасна.

— Все още си слаб — продума тя. — Така ми се струва.

Той не отговори и след малко Клодин чу равномерно му спокойно дишане.

— Спиш ли? — прошепна тя и като не получи отговор, притисна се още по-близо до него и го целуна по бузата.

— Обичам те, любов моя.

— И аз те обичам — отвърна той.

Сутринта на другия ден започна с разгорещен спор. На Клодин й трябваше само един поглед, за да се убеди, че Франсоа има нужда от лекар, но той категорично отказа. И колкото да го убеждава, да вика, дори да плака, той беше непреклонен. Накрая му каза, че си е заслужил мъките — заради всичко, което я е накарал да изтърпи. Той се разсмя и така спорът приключи, но не бяха сигурни дали Магали не ги е чула, защото в този момент бяха в банята, а момичето тъкмо влизаше в гостната.

След половин час Франсоа седеше в стаята си и разговаряше с Корин, докато Клодин приготвяше закуската. За щастие Арлет беше

прекалено заета да забележи колко много хляб взема, а по-късно бедният Жал-Пол бе обвинен, че е откраднал дажбата на останалите.

— Чудех се — каза Клодин, докато хранеше Франсоа и го целуваше, преди да е успял да преглътне — как си успял да стигнеш дотук през нощта, без да те спрат.

— Спираха ме — отвърна ѝ той и направи гримаса, когато тя плъзна ръка под халата му и започна да го гали по бедрото. — Даже няколко пъти. Но ти още не си виждала дрехите, с които пристигнах... Ако продължаваш по този начин, след малко ще се озovesш по гръб, жено.

— С какво беше облечен? — засмя се тя.

— С униформа. Германска униформа. Не помниш ли, че съм офицер от Абвера?

Тя се намуси, след това се засмя, понеже Франсоа я вдигна и я сложи в скута. Прокара ръце под полата ѝ и нагоре по бедрата и като откри, че няма никакво бельо, вдигна учудено вежди.

— Корин успя ли да ти каже нещо за Ерих? — попита тя, като хвана члена му и започна да гали бедрото си с него.

— Не — отвърна Франсоа, вдигна чашата си и отпи глътка кафе. — Боя се обаче, че едва ли ще можем да си изкараме медения месец. Ще трябва да отида до Париж и да го намеря.

— Кога?

— Днес. — И той се усмихна, като усети, че дишането ѝ се учестява.

— Но не веднага?

— Не съвсем веднага.

Той повдигна полата ѝ да види какво прави отдолу. Но когато Клодин се изви, за да си го намести, Франсоа се отдръпна, вдигна я от скута си и я сложи да стъпи на земята.

— Франсоа! — запротестира тя, но веднага се отпусна, когато разбра, че е станал само за да заключи вратата.

— Нима не разбираш, че вече съм четирийсетгодишен старец — усмихна се той, докато си сваляше халата.

— Че какво общо има това?

— Чудя се дали ще имам сили да задоволявам една ненаситна жена.

— Тогава защо не легнеш и не оставиш ненаситната ти жена да те задоволи?

Оказа се, че може да остане цял ден, а Клодин обяви, че има главоболие, спусна завесите и заключи всички врати.

Изми и целуна всички белези по тялото му и му разказа всичко, каквото беше правила, докато го нямаше, чак до срещите си с Люсиен и останалите от Съпротивата. Усети огромното му облекчение от новината, че Люсиен е жив, но когато му предложи да се опита да се свърже с него и да го доведе в замъка, Франсоа отказа категорично.

— Ще се върна в събота — каза той — и доколкото знам, ще мога да остана известно време. Тогава ще се видим. Има ли някаква следа от Халунке?

— От последния път, когато Ерих беше тук — не.

Тя се обърна да го погледне, внезапно разтревожена. Никога досега не ѝ беше хрумвало, че отсъствието на Ерих би могло да е свързано по някакъв начин с Халунке. От изражението на Франсоа беше ясно, че и той мисли за същото.

— Мислиш ли, че Ерих може да го е открил? — попита тя и стана от леглото.

Франсоа също стана и тя забеляза суровия блясък, който припламна в очите му.

— Отивам да се облека — каза той и се запъти към банята. — Ако тръгна веднага, ще пристигна в Париж преди полунощ. Междувременно не излизай сама след полицейския час.

— Но...

— Казах да не излизаш! — сряза я той.

— Имам пистолет — напомни му тя, като влезе след него в стаята.

— Не ме интересува. — Франсоа отвори вратата на гардероба и си извади униформата. — Знам колко си твърдоглава, но в този случай ще направиш, както ти казвам. Може да ти се е струвало, че Халунке е изчезнал, докато ме няма, но сега съм тук и можеш да бъдеш сто процента сигурна, че и той е тук. Или скоро ще бъде. — След това забеляза израза ѝ и се засмя. — Не ти ли харесва униформата ми?

— Ужасна е — отвърна тя и отиде да го прегърне. — Но аз не съм ти подчинен офицер, така че спри да ми заповядваш. Кога ще се върнеш?

— В събота. И не е зле да си подготвена, защото ще пристигна с джип на Абвера, подарен ми щедро от тях, и ще бъда с тази униформа. Ти, разбира се, трябва да бъдеш ужасена и отвратена. — Той свали ръцете ѝ от врата си и се наведе да си извади ботушите изпод леглото. — Между другото, полковник Бломберг още ли е тук?

— Да. — Клодин потръпна, но преди да успее да се обърне, той я хвана и я накара да го погледне в очите. В погледа му горяха черни огньове.

— Беше ми отправил няколко заплахи преди да замине от Германия — каза предпазливо той. — Надявам се, че не ги е изпълнил.

— Какви заплахи? — попита невинно Клодин.

— Свързани с теб.

Тя сви рамене.

— Е, както виждаш, напълно съм невинна.

— Вижда се от пръв поглед — отвърна не без ирония той, като обходи с поглед голото ѝ тяло. — Но ако те доближи, ако само...

— Франсоа, защо не ми позволиш да ти помогна с ботушите? — каза тя и като го бутна на леглото, коленичи до краката му почти по същия начин, както я беше накарал Бломберг. Но когато усещаше погледа на съпруга си, беше съвсем различно, и като вдигна поглед към лицето с познатия зловещ белег, тя прокара ръка по крака му. Ъглите на устата му се отпуснаха и той присви очи, но тя си спомни, че навън вече се здрачава, а на него му предстои дълъг път, и освен това още не се е възстановил напълно от изтезанията. Затова го пусна, изправи се и като го целуна дълго, тръгна с него към вратата да го изпрати.

— Bonne chance — каза тя, когато Франсоа прекрачи към моста. След това чу, че Корин слиза надолу по стълбите с Луи, и се върна в стаята си, изпълнена едновременно и с радост, и със съжаление заради така бързото му заминаване.

Както бе обещал, в края на седмицата Франсоа се върна. Пристигна в замъка с джип с пречупени кръстове, облечен в пълната си офицерска униформа. Изглеждаше толкова студен, толкова мрачен и зловещ и същевременно някак особено привлекателен, че тя усети как коленете ѝ отмаляват.

Той забеляза реакцията ѝ и в погледа му проблесна присмехулно пламъче. След това на самата нея ѝ оставаше толкова малко да се разсмее, че и двамата трябваше да се обърнат рязко с гръб един към друг. Франсоа заговори с Бломберг, който беше влязъл заедно с него.

— Явно съпругата ми не проявява никакъв интерес към завръщането ми — каза той с подчертано саркастичен тон.

— Няма значение. Ще ме извиниш ли, Фриц, искам да отида да видя сина си. — И като прегърна майка си и сестра си, ги поведе нагоре по стълбите към детската стая.

Клодин забеляза, че Бломберг изглежда нервен и не смее да я погледне в очите. Едва ли би могла да се досети, че в този момент той си бе спомнил думите на един от колегите си офицери: „Не бих искал да съм на твое място, ако дьо Лорвоар разбере как си унижавал жена му“. Проблемът беше, че сега, когато знаеше, че вече няма да има възможност да го прави, на Бломберг му се искаше стократно по-силно. Докато наблюдаваше как Клодин се отдалечава вдигнала гордо глава, той се закле, че един ден тази кучка ще му падне в ръцете.

След час Франсоа слезе сам от детската стая и излезе на двора. Малко след това Корин и Луи влязоха в библиотеката и Корин ѝ прошепна, че след половин час Франсоа иска да я види.

— Каза да вземеш единия кон, все едно че излизаш на следобедна езда. Ще те чака до старите рибарски колиби на реката.

След петнайсет минути тя вече препускаше в галоп през полето.

Франсоа я чакаше. Подаде ѝ двете си ръце, за да слезе, и тя се отпусна в прегръдката му.

— Защо се срещаме тук? — попита Клодин, след като той я целуна.

— Защото може да ни подслушват, а трябва да поговорим. — Той си погледна часовника. — Пет без четвърт. Имаме няколко часа до полицейския час.

— Мислиш ли, че може да са подслушвали и първата нощ? — попита уплашено тя.

— Нямам представа, но се съмнявам. Не са ме очаквали да се върна преди днес. Господи, колко си красива! — прошепна той и прокара ръка по косата ѝ. — Ела, ще влезем в старата колиба на Тома.

Повед я към една от сгъшените между дърветата колиби. Освен разхвърляните въдици, мрежи и кошчета вътре имаше два разнебитени

стола и един влажен дюшек.

— Намери ли Ерих? — попита тя.

— Ерих е мъртъв — каза Франсоа. След това бръкна в джоба си и й подаде едно писмо. — Това беше оставено за мен в къщата в Булонския лес.

Тя го отвори, прочете единствената дума: ЕРИХ и усети как по гърба ѝ пролазват ледени тръпки.

— О, господи! Съжалявам. Той ти беше такъв добър приятел. Знаеш ли кога се е случило?

— Хазайката не можа да си спомни датата. Било преди Коледа. Не знае дори къде е погребан. Но ти знаеш какво означава това, нали?

Тя кимна.

— Че е открил кой е Халунке.

— Да. Но не е казал на никого, така че все още не сме стигнали доникъде. Слушай, Люсиен дали е заминал вече за Англия?

— Мисля, че да.

— По дяволите!

— Защо?

— Когато се върне, искам да говоря с него. Искам ти и детето...

— Не! Знам какво ще кажеш, но няма да замина, Франсоа. Вече сме замесени и двамата и няма да те оставя. Ще открием кой е Халунке, и ще го открием двамата. Това е последната ми дума по въпроса.

— Да, но не и моята. Ще направиш каквото ти казвам, по дяволите, и ще изчезнеш веднага отгук. Не искам да се забъркаш в това. Вече двама души загинаха...

— Шшшт! — прекъсна го тя. Стана колкото се може по-тихо и отиде да надникне през счупения прозорец.

— Какво има?

— Нищо. Сигурно е бил конят. — Тя седна отново. — Сега ти ме чуй. Член съм на нелегалната група от Съпротивата в тази област. Люсиен и останалите зависят от мен и няма да ги зарежа. Освен това вече преживях достатъчно заради това тайнствено отмъщение и повече не искам да живея без теб. Обичам те, Франсоа; искам да бъда с теб и ще бъда. Досега имаше нужда от Ерих, което доказва, че не би могъл да се справиш сам. Е, сега имаш мен. Трябва да завършим това дело

заедно. Най-добре да започнеш с това, което знаеш, което Ерих ти е казал последния път...

— Клодин, млъкни и ме целуни, за бога.

— Защо?

— Защото искам да направя поне едно нещо, което ти кажа.

— После ще те целуна.

Той се разсмя и за миг ѝ се зави свят от щастие. Но този миг отлетя също толкова бързо, колкото беше дошъл, и изведнъж и двамата млъкнаха, загледани в листа с името на Ерих, който все още стоеше помежду им.

— Най-добре да започнем с това, защо съм тук — каза Франсоа. — Защо Абверът ме е изпратил отново в Лорвоар. Трябва да знаеш, защото няма да ти е много приятно, когато разбереш. Те знаят за съществуването на една нелегална група в областта с кодовото име „Юпитер“. Не, изчакай да свърша. Знаят също, че има няколко нелегални канала за прехвърляне на английски Пилоти и че единият от тях минава през Турен. Абверът иска от мен не само да прекъсна всички тези нелегални канали, но и да арестувам колкото може повече от участниците в групата ви.

— О, господи! Значи знаят всичко!

— Боя се, че да. Но не искам от теб да ми казваш нищо. Не искам да знам кои са членовете. Няма да ми казваш нищо, разбираш ли? Но и аз не мога да ти обещавам, че ще ти давам информация.

— Но ти си длъжен! — възрази тя.

— Не! Ако действувате според информацията, която ви давам, Абверът моментално ще разбере откъде изтича тази информация. Това не само ще застраши живота ми, но ще развърже ръцете на Халунке. Знаеш какво правиха с мен, за да им бъда верен. Само една погрешна стъпка от моя страна — и Бог знае какво може да ти се случи.

Той отмести поглед, защото в съзнанието му изпъкна образът на Елиз. Беше ѝ се обадил и тя го посрещна с такава трогателна благодарност, че се принуди да остане при нея през нощта. Беатрис му беше разказала какво прави Елиз с офицерите от Абвера и той беше изпитал такъв нечовешки гняв, че му трябваша няколко часа, докато се успокои. Беше решил да я премести от Париж, за да не се гаврят повече с нея, и дори беше уредил преместването ѝ в близките няколко седмици.

— Така че запомни — каза той. — Аз не само съм сътрудник на Абвера, аз съм най-опасният им сътрудник. Ще нося германска униформа и ще предавам собствените си сънародници на Гестапо.

Лицето ѝ бе пребледняло.

— Няма да го направиш! — едва успя да продума тя. — Не можеш да го направиш! Франсоа...

— Разбира се, че няма да го направя! — извика той. — Но ти трябва да повярваш, че ще го правя. Всички трябва да повярват, дори Абверът. Макар че един бог знае как ще успее да ги убеди.

— Ами Люсиен? — попита тя. — Не мислиш ли, че и той трябва да знае? Всъщност... мисля, че трябва да му кажем. Може би не биваше да ти го казвам, но групата вече има оръжие. Не много, но ще дойде време, когато ще започнат да го използват.

— В Северна Франция вече използват оръжие.

— Комунистите?! Ето, виждаш ли! И ти ще бъдеш една от първите мишени в областта. Ние... тоест те — мразят сътрудниците дори повече от самите нацисти. Люсиен ще може да те предупреди, ако някой реши да те убие.

— Ще помисля за това — каза той. — Но сега на първо място е Халунке.

— Последния път, когато говорихме за това, мислеше, че Ерих е на погрешен път. Но ето че са го убили... Значи може би е бил на вярна следа. Кажи ми... всичко това има ли нещо общо с Ортанс дьо Буршан? По тази линия ли беше тръгнал Ерих?

Франсоа кимна.

— Да, по тази.

— Тогава не смяташ ли, че е крайно време да ми разкажеш какво се е случило?

Той се изправи и отиде до вратата. За миг Клодин си помисли, че ще излезе, но той се обърна и я погледна.

— Ще ти разкажа. Но все още мисля, че отговорът не бива да се търси там.

— Но не знаем дали е така. Единственото, на което можем да се опрем, е това, което ти е казал, когато се видяхте за последен път в замъка. И тъй като все отнякъде трябва да започнем, най-добре да е оттам.

— Добре — въздъхна той. — Ортанс беше влюбена в мен. Искаше да се ожения за нея, стигна дори дотам, че накара баща си да говори с моя. Баща ми нямаше нищо против, бракът изглеждаше разумен, а както знаеш, той искаше внук. Ортанс ми беше симпатична и дори предполагам, че може да съм я обичал по някакъв начин. Но всичко това ставаше в момента, когато баща ти ме въвеждаше в Тайните служби. Казах ѝ да почака, че може би след година-две ще съм готов да се ожения за нея. Като чу това, тя се разгневи ужасно и каза, че съм я бил използвал. Каза, че на практика вече сме били сгодени и не мога да се отнасям с нея по този начин. Независимо от всичко направих така, че да не се виждаме три-четири седмици. Тогава една нощ тя дойде в парижката ни къща... Беше много привлекателна жена, поиска да се любим и аз го направих. След това каза, че трябвало да се ожения за нея, че всеки мъж с достойнство би го направил при такава ситуация. Беше мой ред да се разгневя и я изгоних. На другия ден се върна да ме моли за прошка и обеща, че ще чака, колкото ѝ кажа. Продължихме да се срещаме, макар че повече не сме се любили. Не че не исках — просто знаех, че се надява да забременее, за да може да ме принуди да се оженим. Истината беше, че дори да не бях абсолютно безразличен към нея, изобщо не исках да се женя. И една нощ, когато всички се бяхме събрали в Лорвоар, тя ме помоли да отидем в избите. Каза ми, че е спала с Люсиен и че Люсиен е влюбен в нея. Допуснах фаталната грешка да се разсмея. Не че не ѝ повярвах, просто мотивите ѝ бяха съвсем прозрачни. И съвсем уверено ми заяви, че ще продължава да спи с него, ако не се ожения за нея до един месец. Казах ѝ, че може да спи с Люсиен колкото си иска и ако зависи само от мен, нямам нищо против да спи с колкото си иска мъже...

Франсоа замълча.

— А тя извади нож. Кама. Каза, че ако не ѝ обещава, че ще се оженим, ще се самоубие. Опитах се да ѝ взема ножа, но тя просто полудя. Докато се борихме, успя да ми среже лицето и в момента, в който се дръпнах от болка, тя вдигна ножа и го заби в гърдите си. Все пак успях да го хвана, но докато го дърпах, тя се хвърли насреща ми и се намушка втори път. Нямах време дори да помисля — просто я грабнах и хукнах към колата. Единствената ми мисъл беше да стигнем по-бързо до доктора. Когато тръгнах, погледнах в огледалото и видях, че баща ми говори с Арман. Нямах представа какво са видели, но не ме

интересуваше. Трябваше да закарам Ортанс до лекаря... Знаеш ли, всъщност нейните родители настояха цялата история да се потули. Бяха напълно в течение на отношенията ни и когато баща ми им разказа какво точно се е случило в избата, решиха да направят всичко възможно да не се вдига много шум. Арман не спомена на никого. Татко ми каза, че говорил с него и той му обещал да пази пълна тайна. Люсиен също не спомена за случая. Дали са спали с Ортанс — не знам. Така и не го питах. Но мисля, че са спали.

— Това е историята с „убийството“ на Ортанс дьо Буршан — завърши той. — Просто не знам защо Ерих мислеше, че това има някаква съдбоносна връзка с Халунке. Беше проверил всички от семейството на Ортанс, но никой не е бил във Франция, когато Халунке е действувал. Единствените живи хора, които знаят за случилото се, са доктор Лебрюн, Люсиен и Арман, но никой от тях не би могъл да бъде Халунке...

Франсоа вдигна поглед и на гаснещата вечерна светлина забеляза, че очите на Клодин блестят от сълзи.

— Защо плачеш? — попита нежно той.

— Не плача. Просто ми стана толкова тъжно... Но ти си прав, никой от тях не може да е Халунке. Единственият, който би могъл да има нещо подобно на мотив, е Люсиен — ако е обичал Ортанс. А Люсиен не би убил собствения си баща.

— Значи се връщаме отново там, откъдето тръгнахме. Ерих трябва да е открил нещо друго и ние... аз трябва да разбера какво е.

— Ние — поправи го тя. — Би ли дошъл тук за малко. Искам да те целуна. Кажи ми, как е възможно човек с такова грозно лице и такова тъмно минало да изпълва сърцето ми с толкова много любов?

— Не знам, но се радвам, ако наистина е така — усмихна се той и доближи устни до нейните.

След пет минути вече ѝ помагаше да се качи на коня.

— Не ми беше достатъчно — каза тя, като го изгледа дяволито.

— И за миг не съм си помислял, че може да ти стигне — засмя се той.

— Можем ли да се любим довечера?

— Ако можеш да направиш така, че да прилича на изнасилване. — Той се замисли над собствените си думи, след това погледите им се срещнаха и двамата се засмяха.

— Как ще се върнеш? — попита тя.

— Има един тунел. Влиза се от отсрещния бряг и се излиза в централната изба.

— Централната изба? — Тя прехапа устни. — Сандъците!

— Не ми казвай — изпъшка той. — Знам, че си ги отваряла.

— Идеята беше на баща ти — каза Клодин с благовидна усмивка.
— Но откъде са всички тези скъпоценности?

— Евреите — отвърна той. — Всичките са собственост на богати евреи парижани. Ще ги пазя, докато те или наследниците им дойдат да си ги приберат.

Клодин се усмихна широко и като отметна насмешливо глава и присви очи срещу залеза, каза:

— Това, което блести около дяволското ти лице, да не би да е ореол?

— Изчезвай оттук — засмя се той и шибна коня й.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

През месеците след завръщането на Франсоа лесно би могло да се забрави, че има война — тя се изразяваше (като се изключеха преминаващите в небето самолети) само в ежедневните новини по радиото и присъствието на германците, настанени в Шинон. Дори нелегалната група на Клодин се покри за известно време, след като тя предупреди „Юпитер“, че германците знаят за тях. Но щом Люсиен се върна от Англия с новината, че Кралските военновъздушни сили се готвят да започнат серия въздушни атаки над Северна Франция, нелегалният канал за прехвърляне беше възстановен и отново започнаха да се търсят безопасни жилища и куриери. Отначало броят на съюзническите пилоти, които трябваше да бъдат прехвърлени от Франция в Испания, беше малък и Клодин беше щастлива, че може да се съсредоточи върху някои други неща. През тези целебни летни дни тя усещаше как цялото ѝ същество се променя. Беше замаяна от любов. Движеше се по-изправена от всякога, великолепната ѝ коса падаше тежко върху раменете и така сияеше цялата, че Франсоа се боеше, че ако това продължава, ще е безсмислено да крият от останалите, че не са влюбени. Но истината не биваше да излиза извън кръга на семейството, предупреди я той. Независимо от всичко другарите ѝ от групата не биваше да подозират, че поддържа каквато и да било връзка с нацистки сътрудник.

Франсоа не ѝ разказваше почти нищо, но тя знаеше, че не бива. След нарушаването на руско-германския пакт за ненападение Хитлер бе насочил армията си на изток и фон Лайберман и хората му бяха затънали до гуша в работа по събиране на информация във връзка с предстоящото нашествие в Русия. Без специалните инструкции на фон Лайберман началниците на Франсоа не знаеха какво точно да правят с него. Това бе добре дошло за Франсоа, разбира се — макар че му беше любопитно да разбере защо фон Лайберман — или Химлер — все още не са издали заповед за езекутирането му. Досега не беше направил нищо, с което да заслужи доверието на Райха, и ако не го пазеха за

някоя специална задача, не виждаше каква полза би могъл да има Абверът от него. Така или иначе, плановете на германците за съдбата му скоро щяха да се разберат, а междуременно двамата с Клодин бяха решили да използват времето до изпълнението на присъдата му най-пълноценно.

Не след дълго Бломберг, чието неудобство след завръщането на Франсоа ставаше просто очеводно, започна все по-често да прекарва и нощите извън замъка. Най-доволна беше Соланж, защото това означаваше, че семейството — включително и Люсиен — можеше да прекарва дългите горещи летни вечери заедно.

По време на тези прекрасни и задушежни вечери Клодин често се хващаше, че наблюдава Арман, който се смееше и се шегуваше с Моник и Соланж. Най-после отново бе станал предишният Арман и Клодин вече не се чудеше как е могла да си мисли, че е влюбена в него. Радваше се, че сега изглежда толкова отпуснат и естествен — и беше повече от ясно, че опасенията ѝ, че двамата с Франсоа никога няма да възстановят предишното си приятелство, са напълно неоснователни. И двамата се държаха толкова естествено един с друг, както и всеки от тях с Люсиен. Макар че имаше моменти — особено когато тя танцуваше с Арман — в които зърваше как Франсоа се взира изпитателно в тях и бръчката между веждите му изведнъж се очертаваше по-рязко. Възможно ли бе непобедимият ѝ съпруг да е станал подвластен на атаките на ревността?

— Как бих могъл, когато знам колко си всеотдайна към мен — отговаряше той, когато Клодин го предизвикваше. А след това я настаняваше в скута си и я целуваше толкова шумно — пред цялото семейство — че тя направо се изчервяваше.

— Охо! — възкликваше леля Селин при тези публични изяви на чувства. Тя все още не можеше да преодолее шока от разкритието, че Франсоа дьо Лорвоар има сърце и че нейната племенница е успяла — по някакво чудо — да го плени. Изгаряше от желание да каже на Бивис — където и да се намираше той.

Клодин и Франсоа можеха да си позволят да се държат толкова свободно един с друг само на семейните вечери, когато нямаше никакви гости, и само тогава танцуваха заедно, обикновено под звуците на една изхабена и надраскана от употреба грамофонна плоча на Ал Боули, който изпълняваше „Само мисълта за теб“ — песента, на

която бяха танцували на сватбата си. А нощем часове наред се любеха — лениво, сладостно и с невероятна еротика. Стаята ѝ, както и неговата, се подслушваше, но сега, след като Бломберг знаеше, че са влюбени, почти нямаше смисъл да го крият от германците и ако имаха да си казват нещо наистина съществено, отиваха или в гората, или се срещаха в рибарската колиба на Тома. Франсоа беше доста загрижен от това безразсъдство, но не казваше нищо — Клодин бе толкова щастлива, че не му даваше сърце да предприеме нещо, с което да помрачи щастието ѝ.

Лятото се изтърколи бързо и докато германската армия навлизаше все по-навътре в Русия, а англичаните претърпяваха неизчислими загуби, в Лорвоар дойде време за гроздобер. Както всяка година, местните жители дойдоха да помагат. Отзоваха се и германските войници, които посещаваха кръчмата на Гюстав всеки петък да пийнат от неизчерпаемите запаси контрабанден алкохол. Както бе предвидила Клодин, приятелството с офицерите окупатори се бе оказало изключително полезно. Изненадващо често те изтърваха най-различна информация пред Арман — за придвижване на войски, за преминаване на бронирани колони, за области, които се прослушват за откриване на радиопредаватели. Тези подробности бяха от изключително значение за групата при прехвърлянето на пилотите по тайните канали или когато искаха да изпратят някакво съобщение в Лондон.

Вечерта след гроздобера имаше празник. Нямаше нищо общо с веселията през 1937 и на Клодин никак не ѝ беше приятно да танцува с германските офицери, но на не повече от половин миля двама английски пилоти и един канадец чакаха утрото в една колиба сред гората.

Едва на следващата седмица чуха, че докато са празнували гроздобера, били разстреляни петдесет французи, като ответна мярка за убийството на някакъв германски офицер в Нант. Два дни по-късно в Бордо бяха застреляни още петдесет, заради друг германец, убит от членовете на Съпротивата.

От този ден прекъсна всякакво приятелско общуване с германците. Дори „изчакващите“ приключиха с гостоприемството.

Нелегалните групи, които не вършеха почти нищо през лятото, започнаха да се активизират, плъзнаха слухове за сериозни саботажи и въоръжени нападения, организирани от комунистите. За Франсоа настъпи трудно време. Той се превърна в главна мишена на местния гняв и често пристигаше със строшено стъкло на джипа, понякога дори наранен. Клодин започна да се безпокои все повече за живота му, но по никакъв начин не можеше да го убеди да премине в нелегалност при Люсиен. Почти цяла година нямаше и следа от Халунке, но докато не го откриеха, Франсоа не бе готов да се противопостави с нищо на фон Лайберман, който всеки момент трябваше да пристигне в главната квартира на Абвера в Париж.

Фон Лайберман обаче не дойде чак до Нова година — през това време Хитлеровата армия в Русия вече бе претърпяла някои незначителни поражения, а японците бяха бомбардирани Пърл Хърбър, въвличайки по този начин във войната и Америка. Везните се наклониха на страната на Съюзниците и това накара много от „изчакващите“ най-после да направят своя избор и броят на мъжете — а и на жените — които отиваха да живеят в горите като партизани, започна да нараства. Леопард — което беше кодовото име на Люсиен, а също и на техния нелегален канал, сега се подготвяше за прехвърлянето не само на английски, но и на американски и канадски пилоти извън страната, за да се включат отново в бойните си части. И въпреки че зимата беше дяволски студена — с много мразове, снегове и виелици — това не можа да възпре нито Клодин, нито някой друг от групата.

Една нощ към края на февруари Франсоа ѝ съобщи нещо, от което тя настръхна. Същия ден имаха ужасен скандал, защото той беше разбрал, че е ходила в квартирата на Гестапо в хотел „Бол д’Ор“, за да моли да освободят седмината души, арестувани предишния ден. По време на вечеря Франсоа се беше замислил дълбоко и едва когато се скара на Моник, Клодин започна да разбира, че има нещо много по-сериозно от нейната нетактична и безсмислена постъпка.

Късно вечерта, когато всички си бяха легнали, двамата излязоха в гората.

Дълго вървяха в пълна тишина, после Франсоа каза:

— Имам известие от фон Лайберман.

Внезапно Клодин усети вледеняващ страх. Това беше съобщението, за което и двамата се молеха никога да не пристигне.

— Какво иска?

— Иска да се явя при него през март. Ще ми съобщи точната дата допълнително.

— Казва ли защо?

— Не.

Клодин пое дълбоко дъх и се обърна да го погледне, но преди да каже нещо, той сложи пръст на устните ѝ:

— Знам какво ще кажеш, chérie, но няма да стане. Няма да отида при Люсиен.

— Но ако фон Лайберман те накара да извършиш нещо ужасно?

— Остави това на мен. — Той я прегърна.

Тя се отпусна в топлата му прегръдка, а той се загледа разсеяно в тъмните силуети на дърветата. Викаха го във Виши — а това несъмнено щеше да бъде свързано с някакво действие от страна на Халунке. Франсоа усети как умът му отново се сблъсква с тази стена от болка, гняв и неизвестност. Какво толкова беше направил, та да предизвика такава смъртна омраза?

— За какво мислиш? — попита Клодин.

— За фон Лайберман — каза той.

— Не е ли за Халунке?

Той се усмихна, хвана я за брадичката, повдигна главата ѝ и прошепна:

— Обичам те.

— И аз те обичам — отвърна тихо тя и започна да си разкопчава якето, за да може ръката му да се мушне отдолу.

— Клодин! — засмя се той, когато усети нежната плът на голото ѝ тяло. — Не сме излезли за това. Ще хванеш пневмония.

— Не и ако ме стоплиш — измърка тя. — Искам те, искам те тук, веднага...

Без да сваля устни от нейните, той се изви колкото да промуши ръка между телата им, и вкара пръста си в окосмения триъгълник между краката ѝ.

— Тук ли ме искаш? — попита дрезгаво той. — Точно тук ли?

— Ммммммм... — Тя повдигна единия си крак и го качи на кръста му, напипа копчетата на панталона му и започна да го разкопчава. Изведнъж отхвъркна назад, сякаш изхвърлена от мощна пружина, главата ѝ се удари в едно дърво и тя падна. Видя как Франсоа тръшва някого на земята. На лунната светлина проблесна пистолет и тя чу вдигането на предпазителя.

Всичко стана за броени секунди и ако Люсиен не беше извикал, Франсоа щеше да го застреля.

— За бога! — изръмжа Франсоа. — Какво дебнеш по това време из гората? Можеше да те убия.

Белите зъби на Люсиен проблеснаха в мрака.

— Реших да те пробвам. Рефлексите ти все още са добри, mon frere.

— Явно, че са по-добри от твоите — отвърна сухо Франсоа, докато закриваше голотата на Клодин и ѝ помагаше да се изправи. — Е, може би все пак ще ни обясниш какво правиш тук.

— Всъщност дойдох да видя Клодин. — Франсоа забеляза погледа, който брат му ѝ хвърли, чу го да промърморва нещо от рода на *charmante*, притегли я в прегръдката си и я загърна с якето си. Клодин се засмя.

— Имам съобщение за Клодин — каза сериозно Люсиен. — Може ли да ѝ го дам?

— Щом трябва. Но ако е свързано с излизането ѝ след полицейския час, можеш да си спестиш труда.

— Знам, знам — ухили се Люсиен. — Съжалявам, ако съм ви прекъснал. Но ако мнението ми има някакво значение, смятам, че е вълчи студ, за да го правите *al fresco*, не съм ли прав?

— Гледай си работата — озъби му се Франсоа. — И не я задържай много. Ще чакам на моста.

— Жак е в Париж — каза тихо Люсиен, щом Франсоа се отдалечи. — Трябва да замина и аз за няколко дни. Но днес пристигна известие от англичаните, молят ни за помощ. Двама парашутисти ще доставят оръжие при следващото пълнолуние, но изглежда, трима от техните хора в областта вече са били арестувани и останалите са минали в нелегалност. Казах им, че ще ги посрещнем, но тъй като известно време няма да ме има, искам да започнеш организирането на приемането им сама. Смяташ ли, че ще можеш да се справиш?

Без да се поколебае и за миг, Клодин попита:

— Кога е следващото пълнолуние?

— След три седмици, броено от утре. Дотогава ние с Жак ще сме се върнали, така че включвай и нас.

— Още колко души ни трябва?

— Десет. Може би дванайсет.

— Хм — замисли се тя. — Старият Тома и Ив Фюбе са готови да ни помагат при всякакви обстоятелства. Също и Гюстав. Моник и аз. Ти и...

— Не чу ли какво каза Франсоа? — прекъсна я той.

— И Арман — продължи тя, сякаш изобщо не се беше обаждал.

— Остави това на мен. Ще намеря още петима, не се тревожи.

— Но ти няма да участвуват.

— Люсиен! Ако...

— Не! Може да си готова да се справиш с гнева на Франсоа, но аз не съм.

— Още две неща — каза Клодин. — Първо, имаш ли картата с координатите?

— Ще ги намериш в голямата библия в църквата в петък сутринта — отвърна Люсиен.

— Второ — получи ли съобщението ми за пистолетите?

— Да. Прибрал съм ги в колибата. Кой ги иска?

— Някой в Ланже. Ще изпратя Соланж и Лилиан да ги занесат утре с колелото. Имаш ли още?

— Не. Но ще вземем от англичаните. Стига да донесат.

— Обади ми се, преди да се върнеш от Париж — каза тя, погали го по бузата и изтича да настигне Франсоа.

На другия ден следобед, докато Клодин се приготвяше да отиде в кръчмата, Магали ѝ каза, че Франсоа иска незабавно да говори с нея.

— Каза, че знаете къде, madame — добави тя. — Беше в ужасно настроение... — Очите ѝ се бяха разширили, устните ѝ потрепваха от страх.

Когато пристигна в галоп при колибата на Тома, Франсоа вече я чакаше.

— Чия беше идеята да използвате майка ми като куриер? — започна вбесен той.

— Какво? — Тя не беше особено разтревожена, защото Соланж и Лилиан се бяха върнали без никакви проблеми от Ланже преди половин час. — Мислех, че знаеш!

— Разбира се, че не. Какво, по дяволите, те е прихванало? Тя е просто една стара дама. Както и Лилиан.

— Всеки от нас трябва да изпълнява дълга си — възрази тя. — И след като имат желание, не виждам причина да не го правят. Между другото, откъде разбра?

— Няма значение. Люсиен знае ли, че са включени?

— Разбира се, че знае.

Лицето на Франсоа потъмня като градоносен облак.

— Кажи му, че искам да го видя. Кажи му да бъде в замъка до една седмица.

— Няма.

— Клодин! — продума заплашително той.

— Не можеш да ме уплашиш — каза тя и добави: — Станал си прекалено предпазлив, Франсоа.

— Все някой трябва да е предпазлив. Имам чувството, че цялата ви група сте си изгубили ума. Знаеш ли колко членове на Съпротивата са арестувани в Турен през последния месец? Не знаеш. Над двайсет. И докато все още сме тук, най-добре е да ти кажа, че сред вас има предател. Нелегалният канал трябва да се затвори, Клодин, преди да ви арестуват всичките. Не ти ли е казвал някой, че по този канал не е преминал нито един пилот, нито един агент или избягал затворник през последните три седмици?

— Какво?

— Гестапо е залавяло всичките. Хващали са ги при Поатие.

— Но защо не ми каза по-рано?

— Току-що научих. Във веригата ви има прекъсната брънка.

— Знаеш ли къде?

— Не. Но могат лесно да ви изловят всичките. Затова ти казвам: майка ми трябва да спре да разнася съобщения, Лилиан също. Няма да спориш! — изрева той, когато Клодин понечи да отвори уста. — Закривайте канала и кажи на Люсиен, че искам да го видя.

Той мое с широка крачка надолу по брега. Клодин знаеше, че е по-добре да не тръгва след него, когато е в такова настроение.

Когато след една седмица Люсиен се върна от Париж и двамата братя най-после се срещнаха, имаше още един жесток скандал. Накрая Люсиен се предаде и каза на Соланж, че повече няма да може да изпълнява никакви поръчения. Соланж се съгласи кротко и след половин час съобщи на Клодин, че е на нейно разположение, както обикновено.

— Франсоа е прав за канала — каза й Люсиен през нощта, когато се срещнаха в гората зад замъка. — След като германците са успели да го разконспирират, трябва да го закрием. Проблемът е, че имаме един пилот в Нувил. Трябва да го преместим. Смятаме, че „слабото звено“ от веригата е точно след Нувил. Предлагам да го върнем за малко тук. Можем ли да го оставим в колибата?

— Не виждам защо не. За колко време?

— Няколко дни, не повече.

Но се оказа, че пилотът трябва да остане много повече. Докато пътувал с придружителя си към Лорвоар, двамата се натъкнали на германски патрул. Водачът се паникьосал и извадил пистолет. Пилотът също бил принуден да използва оръжие, застрелял единия от германците и в последвалата престрелка водачът бил убит. По някакво чудо пилотът успял да избяга, в гората се натъкнал на други нелегални и те съобщили на Люсиен. Пилотът бе ранен в крака и рамото и беше в безсъзнание.

Застрелването на германския офицер незабавно бе последвано от репресивни мерки. По стените бяха разлепени афиши, в които се казваше, че ако отговорните за случилото се не се предадат доброволно, двайсет от затворниците французи ще бъдат разстреляни. Никой не се съмняваше, че заплахата е истинска — всички помнеха какво се бе случило в Нант и Бордо.

Накрая Клодин се обърна за помощ към Франсоа. Както и предполагаше, той побесня още щом му спомена, че в колибата има пилот, а това, че Моник и Естел се грижат за него, го вбеси още повече. Независимо от всичко, два дни след като му бе казала, заплашителният тон на Гестапо почти изчезна. Франсоа отказа да й обясни как е постигнал това — не беше особено горд от факта, че е насочил вниманието на германците към група комунисти, за които знаеше, че

планират саботаж на един влак, който щеше да мине през Тур някъде през следващата седмица. Беше казал на колегите си, че човекът, когото търсят, е сред тях.

Комунистите наистина проведоха акцията с влака и успяха да си осигурят стотици галони дизелово гориво, предназначено за Германия. Успехът им се дължеше на факта, че бяха атакували един ден преди очакванията на германците и то много по на север.

Франсоа не ги беше предупреждавал. Беше убеден, че информаторът им е чистачката, която метеше пред кабинета му, когато каза на колегите си за плана им. Беше ѝ благодарен за това, но успешният удар на групата го караше същевременно да потръпва от мрачни предчувствия. Щеше да се налага да отговаря на много въпроси при срещата си с фон Лайберман във Виши. Този инцидент щеше да бъде чудесен повод генералът да започне отново да размества фигурите в шаха, който играеше с живи хора.

Още на следващия ден му беше заповядано да се яви в хотел „Луи XV“ във Виши в сряда, следващата седмица, точно след сто и петдесет часа.

Халунке наблюдаваше рибарската колиба. Знаеше, че дьо Лорвоар и жена му скоро ще излязат. Беше вторник сутринта, денят преди сряда, в която Франсоа трябваше да се яви във Виши, и въпреки че Халунке бе успял да чуе много малко от разговора им, знаеше, че дьо Лорвоар е излъгал жена си. Беше ѝ казал, че срещата му е фон Лайберман е в девет сутринта. Навярно имаше основателна причина за тази лъжа и Халунке бе убеден, че се досеща каква е тя, но това вече не го интересуваше. Интересуваше го само това, че фон Лайберман бе дал съгласието си за още един удар, докато дьо Лорвоар отсъства — а дьо Лорвоар заминаваше на обяд.

Франсоа излезе. След няколко минути го последва и Клодин — дьо Лорвоар вече бе изчезнал в тунела, който водеше към централната изба на замъка. Колко безотговорно от негова страна да я оставя сама, помисли си Халунке. Но тя винаги носеше пистолет и сигурно знаеше как да го използва. Днес не беше с коня, което означаваше, че може да я проследи, докато се прибира през гората. През цялото време се движеше на безопасно разстояние, но тя непрекъснато се озърташе —

което го изненада. Когато стигнаха поляната пред замъка, Халунке остана в гората, заобиколи поляната под прикритието на дърветата, изкачи се зад замъка и остана да чака там.

След половин час чу дъо Лорвоар да заминава с колата и не след дълго на моста се появи Клодин, огледа се и пое към колибата. Халунке отново тръгна след нея.

— Сигурна ли си, че искаш да останеш? — попита Клодин.

— Естествено — отвърна Моник, която седеше до леглото на Джек Бингъм, пилота. — Приятно ми е да стоя тук до него. Почивам си.

— Сигурно — погледна я с известна ирония Клодин. — Все още е в безсъзнание.

— Но се съвзема — напомни ѝ Моник. — И знаеш ли, той е американец.

— Американец? Но нали е пилот от Британската авиация?

— Това не му пречи да е американец, нали? — усмихна се Моник. — Намерих писмо от майка му в портмонето. Виж, има снимка на жена си и на трите си деца.

Клодин пое малката омачкана снимка и се загледа в засмените лица на семейството на Бингъм. След това внезапно потръпна и погледна нервно към прозореца. Не, нямаше нищо. Погледът ѝ отново се спря върху лицето на Моник и сърцето ѝ моментално се сви.

Преди известно време Франсоа беше говорил с Моник за чувствата ѝ към Люсиен. Клодин не знаеше какво точно ѝ е казал, но изглеждаше доволен от начина, по който бе преминал разговорът. Сега обаче, докато наблюдаваше с какво обожание Моник се взира в Джек, Клодин се страхуваше, че Франсоа въобще не е успял да стигне до същността на нещата.

— Моник — продума нежно тя.

Моник вдигна поглед. Широките ѝ кехлибарени очи бяха толкова невинни, че на Клодин и костваше огромно усилие да продължи. — Моник — каза отново тя, като седна на края на леглото и хвана ръката ѝ. — Той е женен, *cherie*.

— Знам — отвърна Моник и се усмихна.

— Когато се оправи, ще трябва да се върне при семейството си или на фронта.

— Да, и това го знам. — След това стисна ръцете на Клодин и каза: — Не се тревожи. Изпитвам само загриженост. — Тя се обърна и го погледна. — И може би благодарност.

— Благодарност?

Моник кимна.

— През цялото време ме слушаше, без да ме упреква. — Тя се засмя тихо. — Разказах му за Люсиен и за всички мъже, с които съм... Е, сега вече няма значение, това е минало. Но Франсоа ми помогна да разбера колко съм грешила, да осъзная колко безсмислено е било да търся така отчаяно любов, само за да се убедя, че не искам Люсиен по начина, по който си мислех, че съм го искала. Джек, разбира се, не чуваше какво му говоря, но понякога е полезно нещата да се изкажат на глас, не мислиш ли?

Клодин се усмихна, след това се наведе и целуна Моник по челото.

— Естел ще се върне скоро — каза тя, взе си якето и провери пистолета в джоба си. — Доктор Лебрюн каза, че ще се отбие по-късно. Покани го да вечеряме заедно, ако искаш.

— Ще има ли някой друг?

— Освен нас — само Бломберг.

Моник се засмя.

— Колко жалко, че Франсоа го няма. Толкова ми харесва как Бломберг се гърчи всеки път, щом заговорят за немската култура. Сигурна съм, че Франсоа го прави нарочно.

— Е, полковникът може да си почине довечера — усмихна се Клодин.

— Ако вечерята му в твоє присъствие може да се нарече почивка — забеляза Моник. — Ти не си по-долу от Франсоа. И начинът, по който гледаш понякога, е достатъчен човек да изпита чувството, че току-що си го остъргала от подметката си.

Клодин отново се засмя, а Моник я наблюдаваше как си закопчава якето и нахлупва кожената си шапка.

— Случило ли се е нещо между теб и Бломберг, Клодин? — попита внимателно тя. — Нещо, за което не си ми казвала?

— Да — отвърна Клодин. — Но не ме питай какво и не споменавай нищо пред Франсоа.

— Щом не искаш, няма. Но Франсоа ми зададе същия въпрос още щом пристигна от Германия. Понякога се чудя, защо не е питал теб.

— Пита ме, но не му отговорих.

— Защо?

— Защото щеше да поеме нещата в свои ръце, а аз съм решила да се справя с Бломберг лично в мига, в който ми се удаде такава възможност.

— Коварна жена си ти, Клодин — засмя се Моник.

Клодин насочи показалеца си към нея, все едно че стреля, след това се усмихна и излезе.

Слънцето светеше ярко и тя присви очи. Пое дълбоко чистия есенен въздух, мушна ръка в джоба си, хвана здраво пистолета и пое между дърветата.

Беше минала само няколко крачки, когато чу нещо зад себе си. Извади със светкавично движение пистолета и се обърна. Беше Люсиен. Понечи да му извика да ѝ прави компания, когато зад него се появи Естел.

Виж ти, срамежливата малка Естел флиртувала с Люсиен!

Опита се да се съсредоточи върху тази мисъл; трябваше ѝ нещо, за което да мисли, за да избягва от време на време от ужасните предчувствия, които имаше за срещата на Франсоа във Виши, и да преодолее странното напрежение, което не я напускаше, откак бе тръгнала от колибата на Тома тази сутрин. Той се беше върнал — знаеше го. Усещаше погледа му върху себе си.

Ускори крачка. Можеше да се върне, да помоли Люсиен да я изпрати до замъка, но краката продължаваха да я носят все по-навътре в гората. Всичко беше притихнало, нямаше дори и най-слаб повей, който да раздвижи клонките над главата ѝ.

Нещо се шумгна в храстите само на няколко крачки от нея. Тя насочи пистолета натам, подхлъзна се и падна. И стреля. Обхвана я ужас. Изправи се и се взря в храсталака. След това изведнъж усети, че някой стои зад нея. Обърна се и краката ѝ омекнаха.

— Арман — едва успя да продума. — О, Арман!

— Някой друг ли очакваше? — попита той, като я хвана под мишницата и ѝ помогна да се изправи, необезпокоен ни най-малко от факта, че едва не го беше застреляла.

— Той се е върнал — изхлипа тя. — Арман, той е тук. Знам го. Усещам го. — Погледна го в лицето и изведнъж очите ѝ се разшириха. — Арман, защо ме гледаш така?

— Шшт! — Той сложи пръст на устните си и се обърна.

След това го чу и тя. Някой идваше тичешком през гората. И двамата извърнаха глави нататък и между дърветата се появи Люсиен.

— Какво има? — извика той. — Какво става? Чух изстрел... — Погледна преbledнялото лице на Клодин, след това пистолета, увиснал безпомощно в ръката ѝ.

— Всичко е наред — каза Арман. — Няма ранени.

— Но какво се е случило, за бога?

— Халунке — прекъсна го Клодин. — Върнал се е.

Погледът на Люсиен се стрелна към Арман и Клодин също погледна към него. След това отново към Люсиен. И в този миг, докато се взираше в двете поразително красиви лица, светът около нея се завъртя. Пистолетът падна от ръката ѝ и в главата ѝ настана ужасна какофония. Запуши ушите си и разтърси глава. Двете лица сякаш се въртяха около нея, все по-бързо и по-бързо, издуваха се и се свиваха, кривяха се и се деформираха. И въпреки че беше минало толкова много време, гласът на старата циганка от панаира отново прозвуча ясно в ушите ѝ.

Заотстъпва назад. Спъна се, изправи се, след това се обърна и побягна. Чуваше ги, че идват след нея, че я викат, но гласовете им не можеха да заглушат ужасните думи, които звучаха в главата ѝ... „Той ще бъде като брат — беше казала старицата. — Или може би неговият брат.“

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Франсоа беше излъгал Клодин за времето на срещата си във Виши, защото бе обещал да прекара нощта с Елиз. Сега тя живееше в горните два етажа на една къща в Монбазон, с изглед към река Индра, която той бе наел специално за нея скоро след завръщането си в Лорвоар. Къщата беше на четиридесет километра от Лорвоар, но на няколко минути път с кола от Шато д'Артини.

Завари Беатрис да плете. Най-обикновена женица на средна възраст. „Колко е измамен външният вид“ — помисли си с усмивка Франсоа. Беатрис беше също толкова опасна, колкото и кодовото ѝ име, с което я познаваха в Секретните служби — наричаха я Алигатора.

— Радвам се да ви видя, мосю. — Тя се усмихна сърдечно и остави куките. — Очаквахме ви по-късно. Елиз легна да поспи. Ще сложа кафе.

— Как е тя? — попита Франсоа.

— Все така. Няма никаква съществена промяна.

— Идвал ли е някой напоследък?

— Идваха — въздъхна Беатрис.

Лицето на Франсоа помръкна.

Още на третата седмица след преместването им в Монбазон Беатрис му беше казала, че офицерите от Абвера са подновили старите си посещения. Франсоа бе побеснял от гняв, но Беатрис го умоляваше да прояви толерантност. Опита се да му обясни, че в това си състояние Елиз има нужда да го прави. То беше част от илюзията, която сега единствено осмисляше по някакъв начин живота ѝ: обслужвайки германските офицери, тя трябваше да ги убеди да се включат в заговора по убийството на Клодин. Ако не беше толкова гротескно, дори трагично — мислеше си Франсоа, загледан в хората, които вървяха по моста отдолу — би било смешно.

Винаги бе знаел, че Елиз го обича, но сега любовта ѝ стоварваше върху плещите му почти непоносимо бреме. Колко съжаляваше, че се

бе отнасял по този начин с нея, че я беше използвал, унижавайки до такава степен достойнството ѝ. Почти от първия ден на запознанството им беше наясно, че зад шлифованата ѝ опитност, която тя издигаше като бариера между себе си и света, се крие едно дете, което плаче за обич, но не бе пожелал да го признае.

А сега беше прекалено късно. Каквото и да направеше, нямаше да може да ѝ върне онова, което бе изгубила заради него. Можеше единствено да я уверява, че никога няма да я изостави — и щеше да удържи на думата си; това му помагаше да не се отдаде изцяло на чувството за вина. Точно това искаше Халунке — да съсипе собствения му живот чрез самообвинения за смъртта и изгубеното здраве на хората, които обичаше.

Вратата се отвори и влезе Елиз. Лицето ѝ грейна и тя се спусна в прегръдките му.

— Целуни ме — каза тя. — Целуни ме и ми кажи колко съм ти липсвала.

Той я целуна нежно, след това хвана ръцете ѝ. Всеки път, когато я видеше, преживяваше трагедията ѝ все по-дълбоко. Лекарите му бяха казали, че може никога да не се оправи, но не го бяха подготвили за това, че може да стане по-зле. Прекрасните ѝ някога зелени очи бяха добили особения блясък на лудостта и усилията ѝ да контролира измъченото си съзнание се проявяваха в дълбоките изкривени бръчки около устата. Прическата ѝ, както винаги, беше безупречна, но златистият блясък на косата ѝ беше изчезнал и бяха започнали да се появяват сиви косми. От роклята ѝ разбра, че днес тя е Мадам дьо Помпадур, макар че това можеше да се промени, докато си легне да спи.

— Как си, *cherie*? — попита той.

— Обезпокоена — отвърна тя и се намръщи.

— И защо?

— Защото не си идвал да ме видиш толкова време. Но си казвах, че не идваш, защото търсиш онзи човек — Халунке. Намери ли го?

Франсоа погледна скришно към Беатрис, но тя също изглеждаше изненадана. За пръв път от месеци Елиз споменаваше името на инквизитора си.

— Не, *cherie*, не съм още — отвърна нежно той.

— Няма значение — потрепера леко тя. Повдигна роклята си и се опита да прекоси стаята с плавна походка, доколкото ѝ позволяваше накуцването. — Довечера ще спиш с мен, нали?

Франсоа отново потърси погледа на Беатрис.

— Знаеш, че Франсоа ще остане, Елиз — каза Беатрис. — Приготвила съм му съседната стая.

Очите на Елиз блеснаха заплашително.

— Не! Той ще спи с мен! — заяви тя. — Искаш да спиш с мен, нали, Франсоа? — Но преди да успее да ѝ отговори, добави: — Беатрис, предложи на monsieur малко вино.

Беатрис стана покорно и излезе от стаята.

— Не ѝ обръщай внимание — каза Елиз, когато вратата се затвори. — Много е благоприлична. Но аз съм си приготвила най-красивата нощница и съм парфюмирала чаршафите. Знаеш ли, Франсоа, предчувствувах, че ще дойдеш днес. Каза, че ще дойдеш, и никога не си ме лъгал, нали, Франсоа? Никога не ме лъжеш. Не си като другите. — Тя отново се бе приближила до него и сърцето му се сви, когато забеляза усмивката в ъглите на устните ѝ. Сега всеки миг, независимо от присъствието на Беатрис, щеше да падне в краката му и да започне да го моли да ѝ позволи да го задоволи. Често се чудеше кое е по-лошо — това или идиотското объркване, което изпитваше, когато започнеш да се държи с него като с истински крал.

Но за негово огромно облекчение Елиз спря и като зае една от най-кокетните си пози, каза със сладък глас:

— Кога за последен път си се любил с жена, Франсоа?

Въпросът го сепна. Никога досега не го беше питала, въпреки че никога не ѝ бе позволявал да го „задоволява“, както тя се изразяваше.

— Кога? — настоя тя.

— Има ли значение?

Тя кимна.

— Защо? — Той я наблюдаваше внимателно. Започна да подозира, че зад въпроса ѝ се крие нещо много повече.

— Защото искам да знам.

Гледаха се в очите дълго, докато накрая, за огромно негово облекчение, тя сякаш изгуби интерес и се обърна. Но в следващия миг отново го погледна и той разбра, че едва сега се започва. Очите ѝ бяха

присвити, устните ѝ — разтегнати в скована, горчива усмивка. И тя изсъска като нападаща змия:

— Любил си се с нея, нали?

Франсоа не можа да реагира. Не бяха много ситуациите, които да не може да овладее, но тази не беше по силите му.

— Любил си се с нея, нали? — изпищя тя и запристъпва към него. — Признай го! Вкарал си я в леглото си. Дал си ѝ всичко, което принадлежи на мен!

И се нахвърли върху него.

Той хвана ръцете ѝ, но тя вече бе успяла да издере лицето му.

— Ще я убия! — изхриптя тя. — Ти си мой! Обичаш мен, не нея! Ти я презираш!

В този момент вратата се отвори и в стаята се втурна Беатрис.

— Те ще я убият вместо мен! — крещеше Елиз. — Кажу ми, Беатрис! Кажу ми, че ще ликвидират Кучката! — После се изкикоти демонично. — Те ще се справят с нея, Франсоа! Обещаха ми! Ще я арестуват и ще я измъчват, и накрая ще я убият. И това ще стане утре, Франсоа.

Изведнъж очите ѝ се завъртяха в орбитите, гърбът ѝ се изви в дъга и цялото ѝ тяло започна да се гърчи. Франсоа моментално коленичи и понечи да я вземе на ръце, но Беатрис му направи знак да се отмести.

— Оставете на мен — каза тя. Но още докато говореше, тялото на Елиз се отпусна и тя изгуби съзнание.

Всичко бе станало за минути, но мина повече от половин час, преди Беатрис да я занесе в стаята ѝ и да се върне. Франсоа стоеше пред камината и се взираше в гаснещия огън.

— За пръв път получава припадък — каза Беатрис, като наля по чаша скъп коняк. — Но докторът ме предупреди, че може да се случи, ако бъде сериозно разстроена. — Подаде му чашата и отиде да седне до прозореца. Забеляза, че все още е потресен. — Съжалявам, сигурно е било много мъчително и за вас.

Франсоа само въздъхна.

— Откъде знае за мен и Клодин? — попита той.

— Бломберг — отвърна Беатрис. — Вчера отново идва. Сигурно той ѝ е казал.

По лицето на Франсоа нямаше и следа от гнева, който го разтърси при отговора ѝ. Не можеше да повярва, че е бил толкова глупав да не се сети, че Бломберг ще каже на Елиз.

— Сигурно? — повтори само той. — Ти не го ли чу?

Беатрис леко се изчерви.

— Подслушвах — отвърна тя, — но имаше много въздишки и пъшкания... а и слухът ми вече не е като навремето.

Франсоа не каза нищо повече и скоро след това отиде на хотел. Присъствието му в къщата само щеше да причини още по-големи страдания на Елиз, а не можеше да се върне вкъщи, защото бе излъгал Клодин, че срещата му е сутринта.

Изкара една безсънна нощ в хотела, прехвърляйки в мисълта си мрачните събития от изминалия следобед. Едно от нещата, за които не се сети нито той, нито Беатрис, беше, че трябва да се обърне по-сериозно внимание на това, което бе казала Елиз. Бяха го чували толкова много пъти, че вече бяха свикнали.

Халунке се бе погрижил телефонната линия между Шинон и Лорвоар да не бъде оправена до вечерта. Лично беше срязал жиците, за да не могат дъо Лорвоар и жена му да се свържат. Ако се беше издал вчера в гората, ако побягването на Клодин означаваше, че го е разпознала — особено важно беше информацията да не излиза навън. Но беше възможно и да си въобразява и Клодин да не го подозира въобще. При срещата им миналата вечер, когато трябваше да уточнят последните подробности по посрещането на парашутистите тази нощ, тя отново се бе държала както винаги, а по повод на вчерашното си поведение бе споменала само, че била изнервена.

Присъствието ѝ на акцията беше решаващо. Германците знаеха за акцията, дори в момента вече приготвяха място за новите си арестанти. По-късно един от затворниците щеше да бъде застрелян — някой, чиято смърт щеше да нарани Франсоа повече от всички други досега.

Халунке се ухили, прескочи оградата и влезе в гората. Всичко беше прецизно изчислено. Оставаше да се уреди още само едно нещо, преди да насочи мисълта си върху най-приятния момент: синът и наследникът на Франсоа дъо Лорвоар.

Клодин не беше виждала никого от часове. Преди малко беше минала по моста на река Тус с малкото камионче, с което прекарваха гроздето — за втори път днес. Оставаха още двадесет километра, докато стигне до полето зад село Бросай, където щяха да запалят сигналните огньовете за английските парашутисти. Дървата, сухите клони, кутиите с парафин и велосипедите вече бяха скрити в близкия обор и сега тя отново минаваше по маршрута, за да е сигурна, че ще може да се ориентира на връщане в тъмното. Още повече че нямаше да е сама — на нея щяха да разчитат и старият Тома, Ив и Арман. Люсиен щеше да води други трима по маршрут, който сам си беше избрал, а Жак щеше да прекара останалите в малкия камион, който беше взел „на заем“ от една пекарна в Ришельо заедно с бидон бензин, който се намираше изключително трудно. Камионът щеше да се използва по-късно, за да се прекара всичко спуснато с парашутите, включително и самите парашути в скривалището, за което знаеха само Люсиен и Жак. За агентите вече бяха осигурени „квартири“ — Арман щеше да съпроводи единия до Ла Рош Клермол, а тя щеше да заведе другия в Сен Пиер. Всички останали трябваше да се разотидат по различни пътища.

Огледа ширналите се голи поля от двете си страни и стомахът ѝ се сви при мисълта колко уязвими щяха да бъдат на връщане през такъв открит терен. При грейналата луна над главите им щяха да се виждат като на длан.

Половин час по-късно тя влезе в селцето Бросай, мина покрай запустялата фабрика и започна да се оглежда за кръстовището, от което трябваше да завие по един черен път, който водеше към изоставения обор. Доволна от себе си, че вече се ориентира съвсем лесно, тя спря на кръстовището, прекръсти се, помоли се всичко да мине добре и пое обратно към къщи по най-прекия път.

Беше лежала будна цяла нощ. Ужасното разкритие бе обсебило съзнанието ѝ, караше я да прехвърля десетки пъти през ума си всяко съвпадение, всеки странен поглед, всеки въпрос, на който не можеше да намери отговор. Накрая имаше чувството, че главата ѝ ще се пръсне. Изпитваше отчаяна нужда да говори с Франсоа. Той можеше да прецени трезво дали си въобразява само заради думите на някаква

стара циганка, или отговорът на загадката през цялото време е бил пред тях, но те просто не са го забелязвали.

Ако циганката беше права, тя почти не се съмняваше кой от двамата е Халунке — Люсиен никога не би убил собствения си баща. Но не можеше да стигне по-нататък от този извод, защото самата мисъл, че Арман, който обичаше Франсоа като брат, който беше неин любовник... И все пак по-добре Арман, отколкото Люсиен... Как ли би се почувствувал Франсоа, ако разбереше, че собственият му брат... Не! Нямахте сили да мисли повече за това и нямаше да мисли, докато не се върнеше Франсоа.

Най-после зави с камиончето през гората и влезе в алеята към западното крило на замъка. Стори ѝ се, че нещо не е наред. Взря се през дърветата, подкара по-бързо и когато видя какво е, кръвта се отдръпна от лицето ѝ. Точно пред главния вход на замъка бяха сирели пет полицейски коли.

Втурна се по стълбите и се натъкна право на Соланж.

— О, Клодин! Най-после! Къде...

— Какво има! — извика Клодин, доловила острите нотки в гласа ѝ. — Какво е станало? Какво правят тези полицаи тук?

— О, Клодин — хлипаше Соланж, — случи се нещо ужасно! Не мога...

— Луи! — изпищя Клодин и като блъсна Соланж от пътя си, се втурна нагоре по стълбите.

— Не! Чакай! — извика след нея Соланж. — Не е Луи! Естел.

Облекчението на Клодин почти моментално отстъпи място на страха. В съзнанието ѝ отново изпъкнаха Люсиен и Естел, застанали заедно до поляната зад колибата. Може би Арман също ги бе видял.

— Какво е станало с Естел? — едва продума тя.

— Убита е — отвърна Соланж и се прекръсти. — Ела навън, chérie, ще ти разкажа.

Докато слизаха по стълбите, Соланж каза:

— Полицаите са в колибата. Била е убита там, на поляната. Моник я намерила.

— Къде е сега Моник?

— В стаята си. Селин е при нея.

— А Бингъм?

— Преместихме го при Тома. Тази сутрин беше дошъл в съзнание... Но нека ти разкажа всичко подред. Значи Моник я намира, тича дотук и вдига тревога. Арман беше в избите и аз хукнах да му кажа. Той ме изпрати за доктор Лебрюн, а Селин отиде в селото да каже на Гюстав да намери Люсиен. Проклетият телефон още не работи, нали разбираш, а трябваше да преместим американеца от колибата, преди да пристигне полицията, но Арман реши, че Люсиен ще се погрижи за това. Когато се върнах с доктор Лебрюн, Арман беше изчезнал. Намерихме го до колибата. Беше в такова ужасно състояние, Клодин, беше мъчително да го гледа човек. Плачеше като дете, прегръщаше безжизненото ѝ тяло и... Наричаше я Жаклин. Сякаш оплакваше смъртта на бедната си жена.

Соланж избърса с пръсти сълзата в окото си.

— Как е убитата Естел? — попита Клодин с измъчен глас.

— Беше ужасно — отвърна след кратка пауза Соланж.

— Убитата е с нож... — И за най-голям ужас на Клодин добави: — Полицаяте искат да разпитат Моник. Мислят, че... Казват... О, как могат да помислят, че е способна на такова нещо?

Клодин я прегърна и каза:

— Единствената причина, поради която искат да разпитат Моник, е, че тя е намерила тялото, Матап. Не защото мислят, че го е направила. Не бива да се разстройваш толкова.

Така или иначе полицаите отведоха Моник — казаха, че за допълнителен разпит — и Соланж също отиде с тях, неспособна да остави дъщеря си сама пред изпитанието. Клодин и Селин седнаха пред радиото в стаята на Моник, за да чуят по Би Би Си окончателното потвърждение за изпращането на парашутистите, закодирано в предаването. Малко преди да се стъмни, към тях се присъедини и Арман.

На Клодин ѝ се струваше странно, че не изпитва никакъв страх от него. И все пак някакъв дълбок вътрешен глас упорито ѝ нашепваше, че трябва да се оттегли от тазнощната акция и да ги остави да отидат без нея... Чувствуваше се обърквана, неспособна да вземе твърдо решение, сякаш сънуваше странен сън. О, как можаха телефоните да прекъснат точно сега? Толкова огромна нужда имаше да се чуе с Франсоа. Но щеше да говори с Люсиен. Щеше да издебне

подходящ момент, докато чакат появяването на самолетите, и да му каже, че знае кой е Халунке.

Съобщението, което очакваха — „Бабата на Фелисити замина за Брайтън“ — прозвуча точно в девет и петнайсет и Арман моментално скочи. Клодин, седнала на леглото на Моник с леля Селин, го погледна за пръв път, откак бе влязъл в стаята.

Той се усмихна неуверено.

— Ще отида да видя дали са пристигнали Ив и Тома — каза тихо той.

— Арман.

Той се обърна.

— Съжалявам за Естел — продума Клодин.

Той наведе глава и излезе от стаята.

Пътуването по маршрута, който Клодин вече бе запомнила наизуст, мина безпрепятствено. Тома и Ив ги следваха без затруднение с колелетата и двата часа, докато пристигнат, минаха бързо и в мълчание. Луната беше ослепителна, макар че странните сенки на дърветата и храстите покрай пътя напомняха на Клодин за собствените ѝ мрачни мисли. Вятърът стенеше в царевичните ниви като тайнствено допълнение към страха ѝ и едва сега, когато приближиха определеното място — прекалено далеч от Лорвоар, за да може вече да се върне — тя започна да осъзнава истинските размери на опасността, която я грозеше, и риска, който бяха поели. Ако Франсоа разбереше, че не му се е подчинила...

Когато стигнаха, Клодин каза:

— Първо ще подготвим огньовете. Арман, ще отидеш ли да провериш дали не идват и другите?

Арман не участвуваше за пръв път в подобна акция, но нямаше нищо против да изпълнява заповеди от Клодин, така че само се усмихна и изчезна в мрака.

Докато дойдат групите на Люсиен и Жак, всичко беше готово.

Вятърът бръснеше, около луната бяха започнали да се събират облачета. Клодин беше премръзнала, но от възбуда почти не забелязваше студа.

Минути след като запалиха огньовете, се чу буботенето на самолетите, което скоро премина в мощен рев над главите им. „Невъзможно е тези огромни огньовете да останат незабелязани — помисли си Клодин, — както от пилотите, така и от германците.“

— Скочиха — каза някой.

И в следващия момент се чу гласът на Жак:

— Швабите! Швабите!

— Бързо! — извика Люсиен. — Бягайте!

Той се втурна към камиона, но когато Клодин понечи да хукне след него, Арман я хвана и извика:

— Оттук! Не излизай на пътя!

Докато групата се пръсне, от всички страни се появиха черни фигури. Арман я помъкна през полето, покрай огньовете, към откритото. Бягаха срещу вятъра и през множеството дупки в пръстта, но всеки път, когато Клодин се препъваше, Арман я издърпваше и я влачеше напред. Леденият нощен въздух режеше дробовете ѝ, но дори и в този миг тя не преставаше да мисли за парашутистите, увиснали между небето и земята — безпомощни и изоставени.

Изведнъж всичко се обля в ярка светлина. Фарове! Преследваха ги!

— По дяволите! — изръмжа Арман, блъсна Клодин в близките храсти и скочи след нея.

Озоваха се в някакъв ров, пълен с мека глина и насъбрана от дъждовете вода. През храстите се виждаха кръглите блеснали фарове на германския джип, който идваше към тях. Моторът ревеше. Някой се опитваше да го надвика и им крещеше да излязат.

— Не мърдай — прошепна Арман. — Носиш ли си пистолета?

Джипът спря и изгаси фаровете. Светът потъна в непрогледен мрак и настана гробна тишина. И изведнъж Арман стреля и в отговор на изстрела му откъм джипа се чу оглушителен ритмичен трясък, чието ехо сякаш щеше да продължава вечно.

Лежаха, притиснали лица във водата, после Клодин се опита да се изправи.

— Какво правиш? — изсъска Арман и я повали обратно в калта.

— Нямаме никакъв шанс. Това беше автомат.

— Излизайте! — чу се заплашителен глас в тишината.

— Не можем да се предадем, Клодин — изстена Арман и тя изведнъж осъзна, че трепери целият. Но преди да каже нещо, последва нов автоматен откос. Куршумите се забиха във влажната пръст зад тях.

— Ако не излезем веднага, ще ни убият — прошепна в ухото му Клодин.

— По-добре, отколкото да ме изтезават — отвърна Арман с променен от страх глас.

— Я се стегни! — каза рязко тя. — Не биваше... О, господи!

Арман проследи погледа ѝ. На ръба на рова, на не повече от три стъпки от тях, на лунната светлина проблясваха два черни ботуша. Клодин понечи да вдигне поглед, но преди да извие глава, някой сграбчи Арман и го вдигна от нея. Тя посегна за пистолета си, но една ръка я сграбчи за косата и рязко я изправи.

— Пусни ме! — извика злобно тя, но германецът я дръпна още по-силно и я събори на колене.

Едва сега тя осъзна, че са обкръжени. Не можеше да проумее откъде са се появили толкова много германци, но когато ги набутаха в джипа и поеха към главния път, вече не се съмняваше, че през цялото време, докато бяха струпвали дърва за огньовете и чакали самолета, те са ги наблюдавали. И когато парашутисти бяха скочили, когато вече беше прекалено късно да се направи каквото и да било, ги бяха нападнали. Мащабът и прецизността на операцията по залавянето им можеха да означават единствено, че някой им е казал за акцията отдавна.

Закараха ги до един камион. Клодин беше премръзнала и мокра до кости. Докато прекрачваше в каросерията, се спъна и падна и една ръка се пресегна в тъмното да ѝ помогне. Когато вдигна поглед, установи слисана, че това е старият Тома.

— Арман с теб ли е? — прошепна той.

— Да.

— Значи никой не е успял да избяга.

— Даже и Люсиен?

— Тук е — каза Тома. — В безсъзнание е.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Призори Селин вече изобщо не се съмняваше, че се е случило нещо ужасно. А след това дойде Гюстав, каза ѝ всичко набързо и си замина.

Трябваше да се свърже по някакъв начин с Франсоа. Но не знаеше къде е отседнал, знаеше само, че е някъде във Виши. Ала дори да успееше да го открие, какво всъщност би могъл да направи той? Клодин, Люсиен, Арман — всичките бяха заловени на местопрестъплението.

Изведнъж се сети за Бивис и сърцето ѝ подскочи. Тя моментално яхна колелото и пое към селото. Гюстав трябваше да знае как може да се изпрати съобщение до Лондон и ако успееше да се свърже по някакъв начин с Бивис, може би — просто „може би“ — той би могъл да намери начин да пристигне в Лорвоар. Селин дори не се замисляше за трудностите, свързани с пристигането му в окупирана Франция, нито за огромния риск, на който би изложило живота му подобно начинание; знаеше само, че, за да спаси Клодин и останалите, Франсоа щеше да се нуждае от помощта му.

— А, Макс, здравей — каза фон Лайберман, когато Хелбер влезе в стаята му в хотел „Луи XV“ във Виши. — Свърза ли се с Бломберг?

— Да, генерале. Зет ми ме информира, че всичко върви по плана. Съпругата на дьо Лорвоар и цялата ѝ нелегална група са в ареста.

— Добре — каза доволно фон Лайберман. — А успя ли да откриеш кой стои зад убийството в гората?

— Халунке, както подозирахме.

— Това засяга ли ни по някакъв начин?

— Мисля, че не.

Фон Лайберман кимна, след това погледна документа на бюрото си. Беше заповед от хер Химлер с дата 9-и април, 1941 година. Инструкцията беше кратка и ясна: Франсоа дьо Лорвоар да бъде ликвидиран.

Сега беше 23-ти март 1942-ра — близо година от издаването на тази заповед, но фон Лайберман все още не я беше изпълнил. Хер Химлер, разбира се, знаеше за това; когато фон Лайберман го беше помолил присъдата да се отложи за известно време, Химлер нямаше нищо против да уважи малката прищявка на генерала. Фон Лайберман с огромно нетърпение очакваше развързката на играта между Халунке и Франсоа. Това го забавляваше. Беше го заинтригувало. Освен това му даваше усещането за необикновена власт — та нали можеше да контролира и манипулира двама мъже с такъв интелект, хитрост и физическа сила, които в някои отношения надминаваха дори неговите.

В Русия обаче работите му не вървяха добре и Химлер бе преценил, че е по-подходящо да изтегли за известно време групата му оттам. Сега му напомняше за екзекутирането на дьо Лорвоар. Можело да стане по какъвто начин пожелаел фон Лайберман — но беше задължително.

— Значи — въздъхна той и погледна Хелбер, който вече бе седнал пред бюрото му, — последните няколко дни нещата вървят добре за Халунке. Той го заслужава. Благодарение на него колегите ни в Турен не само унищожиха нелегалния канал, но арестуваха четирийсет души от Съпротивата. А сега и още дванайсет, включително съпругата на дьо Лорвоар и брат му. — Той се подсмихна. — Добър удар. Кога ще ги разстрелят?

— До една седмица.

Фон Лайберман изсумтя доволно, намести туловището си по-удобно и каза:

— Мисля, че везните не са съвсем изравнени. Че е време да дадем на дьо Лорвоар полагащата му се подкрепа от наша страна. Той ни каза за съкровищата в избите под замъка му, освен това знаем, че заповедите, които получи от нас, ще му бъдат безкрайно неприятни, но пък категорично заяви, че ще ги изпълни. Чудя се дали ще си удържи на думата. Чудя се също дали ще намери начин да ги заобиколи, без да нарушава обещанието си. Притежава безпогрешен ум — изключително остър, но и изключително опасен. Но никога не бих му простил, ако симпатизира на евреите. Трябва да предупредиш зет си да го следи много внимателно. Както каза мосю Лавал на вчерашната ни среща, крайно време е тази нация да се прочисти от евреите, а ние не искаме някой от тях да ни се изплъзне, нали?

Фон Лайберман се замисли за миг и продължи:

— Сега да се върнем на Халунке. Можеш да му съобщиш, че вече е свободен да прави каквото реши. Но същевременно, Макс, ще ти предоставя удоволствието да разкриеш самоличността му на дьо Лорвоар. Можеш да го направиш по какъвто искаш начин — продължи той, когато забеляза, че бузите на Хелбер поруменяват от удоволствие, — но бъди нащрек. Сигурен съм, че не си забравил какво се беше заканил да ти направи... И все пак трябва да му кажеш много скоро. След три дни заминава за Лорвоар — кажи му преди да потегли. След това върви в хотел „Бол д’Ор“ в Шинон и ми се обади оттам. Ще дойда веднага. Нямам намерение да пропускам развързката.

Болеше я и беше мръсна. Невероятно мръсна. От два дни беше в тази килия, която с грубите си каменни стени и мирис на плесен приличаше по-скоро на тъмница. През тясното прозорче с дебели решетки — толкова високо, че не можеше да го достигне дори от леглото — от време на време чуваше къртенето на тежки военни ботуши.

Но щем от съседната килия се носеха крясъци и стенания. Когато разбра, че са на Люсиен, повърна от ужас и омраза към Арман.

Какъв актьор! Беше стигнал дори дотам да се преструва, че трепери от страх в нощта, когато ги арестуваха, а всъщност цялата акция на германците е била проведена по негов сценарий. Досега беше разкрил истинската си същност само веднъж — с онази открита омраза и оголена жестокост, изписани върху лицето му преди три дни в гората. Тогава в нея не беше останала и капчица съмнение, че той е Халунке. Цялата беше настрохнала. Но наистина трябваше да е съвършен актьор, за да не се издаде с нищо от тогавашния инцидент досега. И може би най-доброто му изпълнение беше рано тази сутрин, когато крещеше така, сякаш го подлагат на нечовешки мъчения. Но въпреки всичко във виковете му нямаше онази смразяваща кръвта автентичност, както в стенанията на Люсиен. От писъците на Люсиен дори сега, часове след като бяха престанали, я побиваха тръпки на ужас.

Все още нямаше представа какъв е мотивът на Арман. Сигурно я мразеше заради начина, по който според него го беше използвала, но

имаше и нещо друго — нещо много по-мрачно и по-дълбоко. Тя бе просто един от основните инструменти на отмъщението му — но каква ли наслада е изпитвал от факта, че съпругата на Франсоа дьо Лорвоар му се е отдавала с такова желание! И възможностите да причини болка на Франсоа чрез нея едва ли бяха изчерпани. Щяха да я изтезават и когато Франсоа чуеше за това, болката щеше да бъде много по-непоносима от всички мъки, които бе претърпял от Абвера.

Някъде навън се чу отваряне и затваряне на врата и тежки отекващи стъпки по каменния коридор. Още преди резето да щракне, тя знаеше, че идват при нея.

Нямаше съмнение, че човекът, който отвори вратата, е от Гестапо. Беше блед, очите му бяха прозрачносини, а устните му — здраво стиснати. Нямаше и следа от бруталността, която бе очаквала, но тя не можа да открие и наличие на никакво чувство.

Той се усмихна, откривайки грозната дупка на мястото на един от предните си зъби. Очите му обаче останаха студени.

— Значи вие сте графиня дьо Лорвоар. Много съм слушал за вас.

Тя не отговори нищо и той отново се усмихна. Вратата отново изскърца и се показа лицето на надзирателя.

— Всички е готово, хер Шмид.

— Леопард — каза ѝ Шмид.

Клодин го изгледа в недоумение.

— Единственото, което искаме да ни кажете, е самоличността на Леопард и мястото на неговия лагер. След това можете да се приберете вкъщи.

Клодин се изненада. Арман сигурно вече им беше казал всичко за Люсиен. А колкото до прибирането вкъщи, обстоятелствата около арестуването ѝ говореха недвусмислено, че е член на Съпротивата, а тях никога не ги освобождаваха — освен, разбира се, ако не се съгласяха да сътрудничат.

— Държа да ви кажа — продължи Шмид, — че бихте облекчили до голяма степен положението на вашия главен лозар, ако ни сътрудничите.

Тя присви очи за момент, след това се усмихна. Просто се опитваха да надушат доколко е наясно със ситуацията. Е, нека продължат със злоещата си пантомима. Докато не видеше със собствените си очи как измъчват Арман, нямаше да проговори.

— Повтарям ви, madame — каза любезно Шмид. — Самоличността на Леопард и мястото на лагера му, ако обичате.

Лицето ѝ остана безизразно. Шмид хвърли кратък поглед към сътрудника си, който пък кимна на надзирателя. След няколко секунди се чуха писъците на Арман.

Тя понечи да му каже, че това няма да я убеди, но внезапно се спря. Ако им дадеше да разберат, че знае кой е Арман, несъмнено веднага щяха да прекратят този фарс и да я подложат на много по-жестоки изтезания.

— Ние знаем, че сте в постоянна връзка с Леопард. Така че, моля ви, помислете и ни кажете къде можем да го намерим.

Мълчанието ѝ предизвика нови болезнени писъци от съседната килия. Шмид я гледаше в очакване, но когато тя продължи да мълчи, се почеса по носа и каза:

— Може би трябва да ви кажа какво точно правят колегите ми с вашия лозар. — Той вдигна въпросително вежди и тя направи същото. — Вадят му зъбите.

Клодин потисна тръпките си и си напомни, че всичко това е симулация.

— Добре — въздъхна Шмид. — Да поговорим за английските агенти, спуснати край Бросай. Къде възнамерявахте да ги заведете?

— Вкъщи — отвърна най-после Клодин.

— Шегувате се. Много забавно. Да видим как ще реагира лозарят, вашият бивш любовник, на това нелепо чувство за хумор...

Крясъкът на Арман се разнесе отново. Клодин пребледня, когато го чу да кашля, сякаш се дави в собствената си кръв.

— Къде щяхте да ги карате? — попита студено Шмид.

— Никъде! — изкрещя тя.

— Къде щяхте да ги карате?

— Никъде!

Арман отново изкрещя.

— Къде?

— Не знам!

Неистовите писъци на Арман се блъскаха в стените. Клодин запуши уши.

— Имената и адресите!

— Не знам!

Продължиха по същия начин — омагьосан кръг от въпроси, отричане, болки. Крясъците ставаха нечовешки.

Накрая Шмид се изправи и каза:

— До пет часа следобед трябва да ни кажете това, което ни интересува. Ако не ни кажете, лозарят ще бъде застрелян.

Вратата се затръшна и Клодин си пое дъх. Колкото и да беше потресена, решителността ѝ беше същата, каквато и в началото на разпита. Не се беше усъмнила дори за миг. Всичко беше фарс! Защо иначе го изтезаваха в отделна килия? И дори да видеше Арман изправен за разстрел пред наказателния взвод, пак нямаше да могат да я убедят, че Халунке не е той.

Хелбер стоеше до вратата в хотелската стая на Франсоа. Самият Франсоа седеше в дълбок фотьойл близо до прозореца, с почти незабележимо наведена глава. Хелбер наблюдаваше лицето му много внимателно. То не изразяваше нищо, но германецът знаеше, че в момента е на изключително несигурна почва — нали току-що му беше съобщил за арестуването на съпругата му.

Ако имаше възможност да надникне в мислите на Франсоа, щеше да види как последните части от една почти напълно завършена мозайка се подреждат в цялостна картина, изобразяваща отмъщението на Халунке, в която единствената липсваща част беше мотивът. Само това блокче можеше да потвърди или отхвърли със сигурност подозренията на Франсоа. Тези подозрения се бяха загнездили в главата му отскоро; и бяха толкова отвратителни, толкова смазващи, че му се искаше да ги прогони от мисълта си.

Погледна Хелбер, почти го парализира със зловещия си поглед и най-после проговори:

— Брат ми също е арестуван, така ли?

— Да. И лозарят.

— Единият от двамата е, нали?

Хелбер кимна.

Настъпи дълга, задушаваща тишина.

— Откъде мога да съм сигурен, че няма да ме излъжеш? — попита Франсоа.

— Нямах друг избор — отвърна Хелбер. — Но ти обещавам да ти кажа истината.

Франсоа го изгледа с такова жестоко отвращение, че пулсиращата ерекция на Хелбер моментално отслабна.

— А ако ти кажа, че не съм готов да направя това, което искаш, ще ми напомниш, че жена ми е в ръцете на Гестапо.

Хелбер само го погледна.

Франсоа се изправи и се надвеси заплашително над дребния пухкав германец.

— В такъв случай най-добре да приключваме с това — каза той и се обърна да спусне завесите.

След двайсет минути Франсоа излезе напълно облечен от банята. Лицето му беше напрегнато, устните му — стиснати от погнуса. Хелбер седеше на ръба на разхвърляното легло, все още гол и за неописуемо отвращение на Франсоа, провисналият му член започна да реагира на мъжкото му присъствие. Хелбер знаеше, че ако съпругата на дьо Лорвоар не беше арестувана, сега гениталиите му щяха да бъдат в окаяно състояние, ако изобщо си останеха на мястото. Но възторгът от тялото на Франсоа дьо Лорвоар, който бе останал абсолютно безчувствен през цялото време, бе надминал всичките му очаквания. Единственото, за което Хелбер съжаляваше, беше, че това никога няма да се повтори.

Франсоа си взе багажа и тръгна към вратата. Не беше сигурен защо фон Лайберман, използвайки Хелбер като свой пратеник, бе решил да му каже кой е Халунке, но се досещаше. Вече достатъчно време бе останал жив, без да е полезен с нещо на Абвера, така че заповедта за екзекуцията му сигурно беше пристигнала. Кое то можеше да означава само, че фон Лайберман иска да стане свидетел на кулминацията в отмъщението на Халунке.

Той се обърна към Хелбер. Хелбер го погледна и всяка фибра в тялото на Франсоа изведнъж замря в очакване да чуе думата, която Хелбер се готвеше да произнесе. Мисълта, че може да е някой от двамата, сама по себе си беше непоносима, но най-страшно би било, ако се окажеше Люсиен. Защо би предприел, защо който и да е от тях би предприел такова ужасно отмъщение? Какво, за бога, беше направил?

След това, в най-мрачното кътче на съзнанието му припламна една искрица и внезапно пламъкът на подозрението лумна като пъклен огън. Сякаш Ерих фон Папен бе застанал в стаята до него и му казваше, че всичко е заради смъртта на Ортанс дьо Буршан. И ако това беше вярно... Но не беше възможно! Люсиен не бе способен да накълца по такъв садистичен начин Елиз Паскал; никога не би застрелял хладнокръвно фон Папен в челото, не би тероризирал собственото си семейство... не би убил собствения си баща!

Но това беше факт — Хелбер току-що го беше потвърдил.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Бломберг разглеждаше внимателно картата на Турен, закачена на статива пред него, когато на вратата се почука. Той се намръщи, но когато видя кой е застанал на прага, лицето му моментално грейна.

— О, Madame la Comtesse — каза той, — влизайте. Благодаря. Ханс. Свободен си.

Отиде до бюрото си и седна, без да откъсва поглед нито за миг от нея. Слънцето огряваше дебелия килим под краката ѝ и милионите прашинки танцуваха в лъчите около нея. Стаята беше дълга и просторна и високите прозорци зад нея гледаха към градините покрай река Индра.

Клодин знаеше къде се намира; бяха минали през покрайнините на Монбазон, за да стигнат дотук. Не беше трудно да се досети преди един час, когато бяха дошли да я вземат от килията ѝ, че ще я доведат тук — в Шато д'Артини при Бломберг. Но беше толкова изтощена и отпаднала, че ѝ беше все едно къде я водят.

Беше лежала будна цяла нощ, с толкова безчувствено тяло, че не можеше да мисли за друго, освен за острия глад, който прорязваше стомаха ѝ. Малко преди пет следобед бяха минали да вземат Арман от килията му. Тогава Шмид беше при нея и ѝ даде последен шанс да промени решението си и да говори. Но тя не каза нищо, защото нито за миг не повярва, че всичко не е инсценирано.

Наказателният отряд се беше събрал точно под килията ѝ — беше чула ясно всяка команда, всяка стъпка — и всеки изстрел. Беше прекалено уморена, за да се забавлява със сложните процедури, с които се стремяха да я убедят, че Арман ще плати с живота си заради мълчанието ѝ. Но въпреки това изстрелите я бяха разтърсили. Ала не дотам, че да я разколебаят. Освен това когато накрая Шмид си тръгна от килията ѝ, ѝ каза да не си прави илюзии, че изпитанията са приключили.

През следващите няколко часа тя непрекъснато се опитваше да си запуши ушите, за да не чува потресаващите звуци от мъченията в

съседните килии. Знаеше, че трябва да се опита да поспи, защото когато започнеха с нея, щяха да ѝ трябват сили, но щом затвореше очи, в мозъка ѝ отекваше залпът на наказателния взвод. Не че бе повярвала, че са застреляли Арман; напротив — този залп за нея означаваше, че е бил освободен и сега нищо и никой не би могъл да го спре, защото никой, освен нея не знаеше кой е всъщност. Поплака си малко. Копнееше за успокояващата прегръдка на Франсоа. Но нямаше да достави на германците удоволствието да видят слабостта ѝ, затова избърса сълзите от лицето си и лежеше тихо на леглото, и се молеше Франсоа да дойде...

Бломберг продължаваше да я наблюдава. Бюрото му се намираще в другия край на стаята, под един масивен портрет на Фюрера, и въпреки болките във врата, тя държеше главата си високо изправена, без дори да се опитва да скрива отвращението си.

— Елате насам — каза накрая той.

Като го гледаше предизвикателно в очите, тя пристъпи към бюрото.

— Добре — продума той и издадената му долна устна потрепна в нещо като усмивка. Остави писалката, която държеше в ръката си, извади лист хартия и като го сложи на бюрото пред себе си, каза:

— Хер Шмид ме информира, че не сте повярвали за екзекуцията на лозаря.

Ноздрите на Клодин потръпнаха в презрителна усмивка.

— Може би ще ми кажете защо отказвате да повярвате? — попита той, като скръсти ръце на корема си.

— Не съм глупачка — отвърна тя, преди да успее да сдържи думите си.

— Може и да е така, но трябва да ви кажа, че правите груба грешка, като не искате да повярвате, че е разстрелян.

— Ще повярвам, когато ми покажете тялото му.

— Дали ще сгреша, ако предположа, че подозирате, че той е човекът, който иска да си отмъсти на съпруга ви?

„Как са могли да разберат това?“

— Не — отвърна тя. — Не подозирам. Сигурна съм.

Тялото на Бломберг се заклати и той каза:

— Изглеждате много сигурна, madame. Дали сте също толкова сигурна във верността на съпруга си? И в това, че monsieur le Comte

поставя безопасността ви над всичко друго? Че ви обича, madame?

Очите ѝ се впиха в неговите.

— Да — продума предпазливо тя, като се чудеше накъде може да бие.

— Ясно. — Бломберг се загледа в ръцете си. — А ако ви кажа, че през последните десет месеца съпругът ви е посещавал редовно любовницата си Елиз Паскал, която сега живее в една наета от него къща в Монбазон? Тогава какво ще кажете?

— Ще кажа, че лъжете — отвърна Клодин, без да се замисля.

— Но не лъжа — усмихна се мазно Бломберг. — И ще го докажа. Тя се втренчи в него.

— Вашият съпруг ви е казал — продължи той, — че срещата му във Виши е в девет сутринта. Това е лъжа. — Той се наведе напред и притисна листа върху бюрото си към нея. — Ето заповедта, с която го инструктират да се яви в три следобед — шест часа по-късно, отколкото ви е казал. Излъгал ви е, за да може да прекара една необезпокоявана от никого нощ с любовницата си. Хм... изглеждате ми малко разстроена. Искате ли да седнете?

Клодин продължаваше да се визира в него, опитвайки се да потисне надигащата се паника — и да убеди себе си, че единствено умората е причината да реагира по този начин.

— Това са фактите — сви рамене Бломберг. — Но може би ще ви е любопитно да научите, че скоро след пристигането в къщата на Елиз Паскал, любовницата му го е информирала за намерението ни да ви арестуваме. Знаела е, защото лично аз ѝ казах. Съпругът ви е имал пълната възможност да се прибере и да се опита да предотврати всичко това, но както знаете, madame, той е продължил за Виши. Е, все още ли сте така категорична в убеждението си, че съпругът ви ви обича?

От очите ѝ бликнаха сълзи — горчиви, отчаяни сълзи. Ала не биваше да го слуша. Той лъжеше. Франсоа никога не би...

— Да, разбира се, че не сте — отвърна вместо нея Бломберг. — Затова ще се върна отново на Арман сен Жак, макар да съм сигурен, че вече навярно сте се сетили, че и там сте направили голяма грешка.

Кръвта ѝ изведнъж се смрази. Устните ѝ се разтвориха да изкрещи някакво отрицание, но не излезе нито звук. Не трябваше да го слуша! Трябваше да се довери на инстинкта си, а всичко в нея

крещеше, че Бломберг лъже. Защо тогава изведнъж се уплаши толкова?

Бломберг стана и заобиколи бюрото.

— Виждам, че вече не сте толкова сигурна в себе си — каза той и малките му кръгли очички светнаха от удоволствие. — И нещо повече — изглежда, сте забравили за онази арогантност, която намирах за толкова обидна. Чудя се къде остана и онзи злъчен тон, който използвахте с такова презрение, когато се обръщайте към мен — офицера от Райха. Може би сега не изпитвате чак такова превъзходство. Може би започвате да разбирате какво означава да се подигравате с германски офицер. Може би сте си мислили, че това ще ви се размине?

И той я удари с юмрук — толкова бързо, че Клодин дори не забеляза кога е замахнал. Политна през стаята, блъсна се в един шкаф и си удари главата в ръба му.

— Как се чувствувате, madame? — попита той, докато приближаваше съвсем бавно към нея с блеснал поглед и овлажняла долна устна. — Как сте като знаете, че съпругът ви ви е изоставил? — Хвана я за яката и отново я блъсна в шкафа. — По-приятно ли е от мисълта, че сте изпратили на смърт невинен човек?

Тя се свлече на пода.

— Знаеш какво трябва да направиш, нали? — изръмжа той, удари я пак и после я ритна.

От носа и устата ѝ шурна кръв, но когато посегна да захлупи лицето си с ръце, Бломберг я хвана за косата и вдигна главата ѝ.

„О, Господи, искам да умра, искам да умра веднага“ — молеше се тя, стиснала очи от непоносимата болка. Той я удряше отново и отново; все по-силно и по-силно, докато тя започна да се дави в собствената си кръв.

Най-после я пусна и тя рухна на пода. Болеше я навсякъде, но това беше нищо в сравнение с болката и объркването в душата ѝ. И все пак тя все още не бе разколебана, все още не можеше да си позволи да повярва, че Франсоа я е предал или че е изпратила Арман на смърт.

— Лъжеш — мърмореше едва чуто тя през подутите си устни. — Лъжеш.

Бломберг явно не я чуваше. Надвеси се над нея и разкопча колана си.

— Сваляй си гащите — изръмжа той. — Сваляй ги!

И когато тя не помръдна, той измъкна колана от панталона си и ботушът му отново се заби в тялото ѝ.

С огромно усилие тя отвори очи и забеляза как мушва едната си ръка в панталоните. А когато извади пениса си, всичките ѝ вътрешности се преобърнаха от отвращение и устата ѝ се напълни с горчива злъчка.

— Прави каквото ти казвам — изрева той и коланът изплющя през бедрата ѝ.

Ръцете ѝ се пресегнаха към кръста, но преди пръстите ѝ да успеят да стигнат до първото копче, желязната тока на колана я удари по ръката.

Тя изпищя и това, изглежда, го възбуди още повече.

— Продължавай — задъхваше се той. И вдигна ръка да я удари отново.

Тя се дръпна ужасена, сви се на топка и докато ръката му се издигаше и се спускаше, шибайки я безмилостно с колана, единственото ѝ желание беше да припадне или да умре. Но съзнанието не я напускаше и тя усещаше, че се задушаваше. Противната миризма на потното му тяло я лъхна в окървавения нос. Коланът свистеше във въздуха, желязната тока се впиваше в голите ѝ бедра.

Вече беше толкова възбуден, че приближаваше момента на еякулацията. Беше хванал члена си с лявата ръка и мастурбираше бясно. Бялата ѝ плът се свиваше под ударите на кожения колан и токата, по бедрата ѝ се появиха широки червени ивици. Усещайки, че спермата вече бликва от тялото му, Бломберг отново вдигна ръка. Чу някакъв шум зад себе си, но оргазмът бе обзел цялото му съзнание. Стовари колана за един последен жесток удар; от устата му се стичаше лигава слюнка. В следващия миг от гърлото му се изтръгна нечовешки писък — някой изви ръката му зад гърба, ставата изпраця и ръката увисна безпомощно. После в лицето му със силата на парен чук се стовари един юмрук. Той полетя през стаята и се просна в безсъзнание на земята.

Франсоа хвърли на пода до омекналото му тяло заповедта на фон Лайберман за освобождаването на Клодин и клекна до жена си.

Закри голотата ѝ с неподозирана нежност, вдигна я внимателно на ръце и без да продума дума на някой от офицерите, влезли след

него, я изнесе от замъка. Сложи я в джипа, отметна потъналата в кръв коса от очите ѝ и затвори вратата. След това се метна зад волана и пое към Лорвоар.

Клодин беше в полусъзнание. Струваше ѝ се, че сънува ужасен сън. От време на време напълно се откъсваше от действителността. Минаха една река, отблясъците на залеза танцуваха върху водата, французи и германски войници вървяха заедно към насипа. Това сигурно беше мостът на Шинон. Какво се бе случило с нея? Но зад объркването и ужасните болки се надигаше светлото усещане, че е спасена. И макар че едва успяваше да помръдне подпухналата си глава, за да го погледне, знаеше, че той е тук, до нея. Франсоа.

Преди да пристигнат в замъка, успя да каже само едно нещо:

— Освободена ли съм? — едва продума тя. — У дома ли си отиваме?

— Да — отвърна Франсоа. — Да. Отиваме си у дома.

Измъкна я от джипа и я понесе нагоре по стълбите. В коридора около нея смътно се мерзелееха познати лица — Соланж, леля Селин, Жан-Пол — тя почти не усещаше паниката около себе си. След това лицата изчезнаха и Франсоа я понесе по стълбището към техния апартамент.

Тя затвори очи, по бузите ѝ потекоха сълзи. Усети как я оставя върху дивана и го чу да затваря вратата. След това отвори очи. Той стоеше до нея и я гледаше.

— С Елиз Паскал ли прекара нощта, преди да заминеш за Виши? — попита тя почти несъзнателно.

В погледа му имаше толкова любов и страст, че тя не можа да го издържи.

— О, Франсоа — изхлипа тя. — Франсоа! Франсоа! — И изведнъж той коленичи до нея и тя се озова в прегръдките му, и думите му попадаха като вълшебен балсам в измъченото ѝ съзнание.

— Всичко е наред, любов моя. Вече всичко е наред.

— Мислех, че ме обичаш — каза тя, заровила лице в рамото му. — Мислех, че сте скъсали... с Елиз... Кажи ми, че не е вярно... Кажи ми, че не я обичаш...

— Шшшшт. — Той плъзна длан под косата ѝ и я погали по врата. — Шшшшт. Обичам те, Клодин. Обичам те от цялото си сърце.

Тогава тя се прилепи до него и плака така, както не си спомняше да е плакала през живота си. Той я държеше здраво в прегръдките си и усещаше как риданията разтърсват не само нейното, но и неговото тяло. А Клодин усещаше как топлината и силата на тялото му прогонват от нея всякакъв страх, сякаш ѝ го отнемаше с магическа пръчка и ѝ внушаваше просто да го обича.

Но не можеше да се отпусне. Арман. Арман. Арман! Името му отекуваше в главата ѝ, сякаш изстрелвано от пушките, които го бяха разстреляли. Но това, което Бломберг ѝ беше казал, не можеше да е вярно. Не можеше!

Но най-после се поуспокои. Франсоа внимателно погали нараненото ѝ лице и каза:

— Трябва да поговорим, *cherie*. Имам да ти разказвам куп неща. Но мисля, че още не си готова за това. Нека...

Тя поклати глава.

— Не, Франсоа. Не искам да чакам. Трябва да знам... за теб и Елиз. Още сега.

Той се вгледа внимателно в мръсното и подуто лице, седна до нея и ѝ разказа за нападението на Халунке над Елиз, какво е станало с психиката на Елиз след това и за ужасното бреме на отговорността, което се бе стоварило върху плещите му.

А сега то бе станало стократно по-ужасно, защото всичко бе извършено от родния му брат... Но не искаше да бърза да ѝ казва и това.

— Та ето защо те излъгах за времето на срещата ми във Виши — каза той. — Тя се нуждае от присъствието ми при всяка възможност от моя страна и след всичко, което преживя, просто нямам сили да ѝ отказвам. И тъй като непрекъснато говори, че организира заговор за убийството ти, нито Беатрис, нито аз обърнахме внимание на предупреждението ѝ.

Държеше ръката ѝ и я наблюдаваше. Очите ѝ бяха плувнали в сълзи и той знаеше, че плаче за Елиз.

— Защо не ми каза всичко това по-рано? — попита тя.

— Не знам — въздъхна той. — Страхувах се, че ще искаш да я видиш, че ще решиш да опиташ да ѝ помогнеш по някакъв начин. А трябваше да я държа настрана от теб.

— Прав си — усмихна се болезнено Клодин. — Щях да искам да ѝ помогна. И дори сега искам. Но ако не позволяваш, няма да споря. Отсега нататък ще ти се подчинявам.

Франсоа не можа да не се усмихне.

— Знам, че не ми вярваш — продължи сериозно тя. — Но ако бях направила както ми казваше, всичко това нямаше да се случи.

— Щеше — каза той. — Може би не по същия начин, но щеше да се случи. Всичко е било организирано от Халунке.

Сърцето на Клодин се сви.

— Франсоа, трябва да ти кажа нещо... за Халунке.

И му разказа всичко — от деня, в който за пръв път се бе усъмнила в Арман, през убийството на Естел до изстрелите на наказателния взвод под килията ѝ. И през цялото време, докато говореше, в ушите ѝ звучеше гласът на Бломберг: „... вече навярно сте се сетили, че и там сте направили голяма грешка“.

— Но не съм видяла нищо с очите си — завърши тя. — И мисля... не, сигурна съм, че всичко беше блъф, още от мига, в който започнаха да го изтезават. Така беше, знам, че е така — извика тя и гласът ѝ премина във фалцет, докато безизразните очи на Франсоа се взираха в нейните. — Защо не ми позволиха да го видя? Защо тогава не ми показаха трупа? Това беше номер, Франсоа, не разбираш ли? Искаха да помисля, че... Франсоа! Защо ме гледаш така?

— Съжалявам, *cherie* — каза тъжно той.

Обзе я паника.

— Той е мъртъв, нали? — едва продума тя. — Арман е мъртъв.

Франсоа бавно кимна.

— О, господи! — Тя прехапа устни. — Не! Франсоа, грешиш! Не виждаш ли... Всичко, което ти разказах, всичко...

— *Cherie*, Люсиен е избягал. Избягал е на сутринта, след като сте били арестувани. С други думи, пуснали са го.

— Не! — Тя захлупи лице в ръцете си с единственото желание да се събуди от този кошмар.

Франсоа се изправи и ѝ помогна да стане, така че да може да го гледа в очите.

— Трябва да бъдеш силна, *cherie* — каза той. — Чуй какво ще ти кажа и бъди силна.

Измъченият ѝ поглед не се откъсна от неговия, докато — спестявайки подробностите — той не ѝ разказа какво му е казал предния ден Макс Хелбер.

— И когато миналата нощ се върнах в замъка — завърши той, като бръкна в джоба си, — ме очакваше ето това.

Франсоа ѝ подаде една бележка и пръстите ѝ се разтрепериха, докато я разгъваше. Погледна написаното и когато името на Арман затанцува пред очите ѝ, изпита чувството, че костеливите ръце на самата смърт са я сграбчили за сърцето.

— Не — прошепна съкрушена тя. — Франсоа... О, Господи, какво съм направила?

Отпусна се безсилна на рамото му и за миг той си помисли, че е припаднала, но в следващия момент Клодин се изправи и го погледна. Беше потресена от собствения си егоизъм. Мислеше единствено за собствената си вина и мъка, но как ли се чувствуваше той, когато бе разбрал, че собственият му брат...

— Хелбер каза ли ти защо?

— Очевидно Люсиен ще ми каже лично, когато е готов.

Клодин потрепери.

— Това означава ли, че...

— О, да — отвърна Франсоа. Извърна поглед и за миг не можа да продължи. — Боя се, че Халунке все още има намерение да си отмъсти, любов моя. — Погледна отново към нея и в гаснещата светлина на деня Клодин видя огромното страдание в очите му. — Искам да те целуна — каза той, като се опита да се усмихне. — Но устата ти е така наранена, че...

Тя сложи пръст върху подутите си устни, след това го притисна към неговите. Но това не беше достатъчно и като го прегърна, Клодин го целуна.

Когато най-после го пусна, нацепените ѝ устни отново се бяха разкървали.

— За пръв път в живота си — продума той, като ги докосна нежно с крайчеца на пръста си — разбирам какво означава да имаш нужда от някого. Имам нужда от теб, скъпа. Нуждая се от теб и те обичам толкова, че ако се беше случило нещо с теб, знам, че не бих могъл да живея повече.

— Нищо няма да ми се случи, Франсоа — прошепна тя.

— Не и сега. Но... казвала ли съм ти колко много те обичам?
Франсоа се усмихна.

— Няколко пъти — отвърна той. — Но нямам нищо против да го чуя още веднъж.

На другата сутрин Клодин се събуди чак към единайсет и първото нещо, което видя, бе Франсоа. Седеше на ръба на леглото.

— По-добре ли си? — попита той, като повдигна едната си вежда.

— Да. — Тя се усмихна. — Къде са другите?

— Тук са. Чакаат да те видят. Само Моник е в Риво.

— Риво? Защо в Риво?

— Защото там е Джек Бингъм и тя се грижи за него.

— Но...

— Преди да продължиш трябва да ти кажа, че съпругата на Джек е поминала преди три години, а самият той се оправя с всеки ден и Моник е много щастлива.

Клодин се слиса.

— Имам чувството, че съм отсъствувала цяла година, а не една седмица! — Тя се замисли за миг, след това усмивката изчезна от лицето ѝ. — Все още не си ми казал нищо за себе си. Какво стана във Виши? Защо искаше да те види фон Лайберман?

Лицето на Франсоа отново стана безизразно.

— Аз и още четирима, единият от които е Бломберг, трябва да организираме подготовката и транспортирането на евреите от областта до концентрационния лагер в Бене ла Ролан.

Цялото ѝ тяло се стегна.

— Защо, Франсоа? Особено сега, след като вече знаеш кой е Халунке?

— Ако не го направя, фон Лайберман отново ще прибегне до услугите му. — Той замълча и добави тихо: — Но може да има някакъв начин да се изклинчи.

Тя чакаше.

— Помниш ли собственика на хотела, където прекарахме първата си брачна нощ?

— Помня — отвърна сухо тя.

— Преди известно време открих, че от отдавна работи за Съпротивата. Влаковете с евреи от Турен ще трябва да минат покрай

Париж на път за концентрационния лагер и ако успее да изпратя съобщение на Бертран, той би могъл да устрои засада с групата си и да им помогне.

Клодин помисли за евреите, които познаваше. За Гертруд Райнберг, за малките Жанет и Робер.

— Не можем ли да им помогнем по някакъв друг начин? Не можем ли да съобщим на англичаните?

— Евреите са си евреи, Клодин. Англичани, французи, американци, руснаци — всички ще гледат първо да спасят собствените си кожи, преди да си помръднат пръста за тях. Разбираш ме... Знаеш ли, имам изненада за теб. Искаш ли да я видиш?

— Изненада? Разбира се, че искам.

— На долния етаж е. Сега ще дойда.

След минутка Клодин чу стъпки пред вратата и тя се отвори.

— Татко! — извика тя. — Какво правиш тук? О, колко се радвам да те видя!

— Не и на половината, колкото аз се радвам да видя теб — отвърна той и я прегърна. После огледа изпитателно лицето ѝ. — Много ли беше страшно, cherie?

— Ужасно! — отвърна тя и се помъчи да се усмихне подигравателно, след това го целуна отново, за да скрие вълнението си. — Но ти? Как пристигна тук?

— Селин ме повика — отвърна ухилен той.

— Леля Селин!?

— Изпрати ми съобщение в Лондон. Чрез един от нелегалните ви радисти. Трябваша ми няколко дни, докато организирам нещата, и пристигнах с парашут. — Нямаше смисъл да я тревожи с подробностите по трудното си прехвърляне и категоричната забрана на колегите му от Уайтхол да предприема подобна рискована стъпка. — Е, как е?

— О, татко — въздъхна Клодин, — просто не знам откъде да започна. Но трябва да седнем и да помислим как е най-разумно да действуваме оттук нататък. Дошъл си да помогнеш, нали? — попита уверено тя и го прегърна пак.

— Нали затова ти се е обадила леля Селин? О, не! — Тя го погледна дяволито. — Сигурно просто не е могла да издържи повече без теб! Не, недей да се изчервяваш!

— Искам да те питам нещо — каза той. — Нещо лично. Може ли?

— Да, разбира се.

— Ти... ти щастлива ли си с Франсоа?

Въпреки обезобразеното ѝ лице, усмивката, която му отправи, бе толкова лъчезарна, че той почти физически усети топлината ѝ — и почувства, че възелът на съмнението, който се бе сплел в стомаха му и го измъчваше от първия ден, в който бе решил да я омъжи за Франсоа, започва да се разхлабва. От разговора, който беше провел със зет си, беше станало ясно, че Франсоа обича Клодин от цялата си душа, но Бивис искаше да се убеди как приема тази любов дъщеря му. Е, сега вече нямаше никакво съмнение.

Следобед Клодин, Франсоа и Бивис седнаха в библиотеката.

Благодарение на връзките си в разузнаването Бивис естествено имаше доста пълна информация за положението във Франция, но не знаеше как точно стоят нещата между Франсоа и фон Лайберман, нито подробности за отношенията между зет му и Абвера, а за Халунке дори не беше чувал. Докато седеше и слушаше разказа на Франсоа, лицето му ставаше все по-мрачно.

— Това е положението в момента — завърши Франсоа.

— Вече съм безполезен на Абвера като шпионин и фон Лайберман го знае. Всъщност дори предполагам, че вече е получил заповедта на Химлер за екзекуцията ми. Но е решил да ни остави живи и да използва Халунке. Ето защо е освободил Клодин и иска да създаде впечатлението, че все още съм им полезен по операцията с евреите. Всъщност единственото му желание е да види как ще завърши играта между мен и Халунке. Исква да присъства лично на развързката и да бъде свидетел на екзекуцията ми.

В стаята се възцари мрачна тишина.

— А самият Халунке? — попита Бивис, като умишлено не използва името на Люсиен пред Франсоа. — Има ли някакви новини от него?

Франсоа поклати глава.

— Покрил се е дълбоко — наблюдава и дебне. Чака своя час. — Той се обърна към Клодин. — Надявам се, че беше искрена, когато заяви, че вече ще ми се подчиняваш, chérie, защото не искам повече да

излизаш от замъка сама, а когато се налага, най-добре е да го правиш с мен. Разбрано ли е?

— Тъй вярно! — отвърна тя и козирува подигравателно. Но лицето ѝ остана сериозно.

— Значи въпросът е — заключи Бивис — какво да правим сега.

Отново настъпи дълга тишина. Накрая Франсоа каза:

— Вече съм предприел една стъпка. Помолих Бертран Рафол да провери може ли да се организира прехвърлянето на Клодин и Луи и евентуално на Соланж и Селин в Англия — може би с кораб от Нант. — Той погледна Клодин в очакване на реакцията ѝ. Тя посрещна спокойно погледа му, след това, за негово облекчение, стана и го целуна по челото.

— Всичко е наред, Франсоа — каза тя. — Няма да споря. Само че... няма ли да дойдеш и ти?

Франсоа сложи ръце на раменете ѝ.

— Ще поговорим по-късно за това, *cherie*.

— Междувременно какво би могло да се направи за твоята безопасност? — попита Бивис.

— Мисля, че не ни остава нищо друго, освен да чакаме — поклати глава Франсоа. — Да си кротуваме, да не привличаме вниманието, да не поемаме излишни рискове — никаква нелегална съпротива, Клодин, от никакво естество.

— След колко време ще ти се обади Бертран? — попита Бивис.

— Не знам — отвърна Франсоа. — Но се моля на Бога да е по-скоро.

Дните на изчакването минаваха един след друг. Семейството вършеше ежедневните работи в замъка мълчаливо, никой не искаше да натоварва останалите с вътрешните си страхове и предчувствия. През деня Франсоа отиваше в Шато д'Артини или в Рушар, където събираха евреите. Прибираше се вечер безкрайно потиснат от отвратителните задължения, които бе принуден да изпълнява, но денят му не приключваше с това и въпреки че Клодин го молеше — понякога със сълзи на очи — да не го прави, излизаше в гората с надеждата да намери Люсиен. Но от него нямаше и следа. Полицаяте, които го

издирваха за убийството на Естел, също не можеха да открият следите му.

Клодин се мъчеше да се пребори с мрачната депресия, в която изпаднаше всеки път, когато се замислеше за Арман. Правеше всичко възможно да си запълва дните до минута, непрекъснато да върши нещо, колкото може по-тежко, защото чувството за вина не я напускаше. Беше умрял заради нея — човекът, чието единствено престъпление беше, че я бе обичал и защитавал. Въпреки уверенията на Франсоа тя знаеше, че никога няма да може да си прости, никога! Нямахше значение, че бе просто инструмент за гротескната жажда за отмъщение на Халунке-Люсиен. Не можеше да има извинение, нямаше прошка. Арман беше мъртъв. Понякога се събуждаше нощем, цялата обляна в пот, и смразяващото ехо от залпа, който бе сънувала, все още кънтеше в ушите ѝ. Франсоа винаги беше до нея и я успокояваше, след което я приискаше в прегръдките си, докато заспи, но ѝ беше много тежко, че прехвърля терзанията си върху него, когато неговите собствени бяха такива, че дори не можеше да си ги представи...

Но може би най-лош от всичко беше страхът, който и двамата споделяха: че Люсиен може да нападне отново, преди тя и останалите от семейството да са напуснали страната.

Една вечер двамата седяха във всекидневната и четяха. Все още беше рано, но Соланж и Селин, дори Бивис си бяха легнали скоро след вечеря; всички бяха напрегнати и разговорите около камината вечер ги натоварваха още повече, вместо да ги успокояват. Клодин прелистваше разсеяно страниците на някакво старо модно списание. Колко странно и глупаво ѝ се виждаше това сега! В този момент на вратата се почука.

Франсоа скочи моментално, отвори рязко вратата и една жена едва не се строполи на земята — жена на средна възраст, със сиви коси, разчорлена.

— О, monsieur! — едва продума тя. — Толкова се радвам, че ви заварих. Не беше лесно да мина целия път от Монбазон и накрая едва не се отказах. Но аз не се предавам толкова лесно. Успях да открия един прозорец и да се промъкна през него... — Тя се усмихна, но това беше измъчена и унила усмивка и когато жената вдигна поглед към Франсоа, Клодин забеляза, че очите ѝ са пълни с болка и скръб. — Не

можех да ви се обадя по телефона, нали разбирате, мосю? — продължи жената. — Такива новини се съобщават лично.

— Коя е тази жена? — обърна се тихо Клодин към Франсоа.

— Госпожа Беатрис Батист — отвърна Франсоа. — Гледачката на Елиз, известна в Секретните служби под името „Алигатора“. Беатрис, това е съпругата ми Клодин.

Клодин пое ръката на Беатрис и я заведе до дивана.

— Имаме ли коняк, Франсоа? — попита тя. — Мадам Батист е извървяла дълъг път и...

— О, monsieur, madame — каза Беатрис като местеше поглед от единия към другия, неспособна да сдържа повече вълнението си. — Толкова съжалявам. Толкова съжалявам, че пристигам с такава лоша новина, но трябва да ви го кажа. Елиз е мъртва, monsieur! Елиз Паскал е мъртва.

Настъпи дълга и мрачна тишина. После Франсоа каза:

— Разкажи ни как се случи.

Беатрис си пое дъх и започна. Клодин забеляза колко дълбоко я е разтърсила смъртта на Елиз — нямаше съмнение, че Беатрис я беше обичала и се бе грижила за нея. И докато слушаше разказа за трагичната смърт, сърцето на Клодин се пълнеше със съжаление и към двете.

— Стана в кафенето в Монбазон, мосю — каза Беатрис, като се обръщаше главно към Франсоа. — Там редовно отсядат германците — онзи Бломберг и останалите. Не исках да я водя там, monsieur, но след като състоянието ѝ се влоши, войниците вече не идваха в къщата, а това ѝ липсваше ужасно. Така че я заведох в кафенето...

— Значи е станала по-зле? — попита рязко Франсоа.

— Да, monsieur, пристъпите зачестиха и войниците станаха свидетели на един. Непрекъснато се влошаваше. Понякога ми се струваше, че окончателно ще си изгуби разсъдък. Може би това е било реакцията на психиката срещу всичко, което е изгубила. Но все още имаше моменти на просветление, нали разбирате, когато говореше разумно и очите ѝ отразяваха цялата ѝ вътрешна болка. Но тези моменти ставаха все по-редки и по-редки.

Беатрис замълча.

— Знаете ли какво ми беше казала предишната вечер, monsieur? Каза: „Искам да умра, Беатрис. Моля те, остави ме да умра. Горе може

би ще се отърва от тези мъки. Вече никой не може да ми помогне с нищо, дори Франсоа. Знам, че се опитва, но и на него му е толкова тежко като ме гледа, колкото и на мен“. Беше толкова тъжно, monsieur. „Оттук нататък само Бог може да ми помогне — каза ми тя. — Искам да отида при Него. Моля те, Беатрис, помогни ми да отида при Него.“

Тя млъкна, за да изтрие сълзите си.

— Бломберг беше в кафенето заедно с още двама офицери. Изобщо не им беше до Елиз, monsieur. Тя им правеше знаци с очи, опитваше се да привлече вниманието им, но те я блъснаха толкова силно, че едва не падна на земята. Тя само се засмя, нали разбирате, сякаш просто се бяха пошегували. Понякога изглеждаше толкова отнесена, monsieur, толкова несигурна, така самотна...

Беатрис отново замълча и сърцето на Клодин се сви от жал.

— След това — продължи Беатрис — Бломберг заговори за вас, madame. — Тя погледна Клодин. — Простете ми, но каза такива ужасни неща... Как ви е налагал с колана и как... — Тя погледна Франсоа, сякаш го питаше дали да продължи.

— Няма нищо — продума тихо Клодин. — Продължавайте.

— Елиз слушаше с огромно удоволствие. Подскачаше на стола си, ръкопляскаше и искаше да чуе още, а германците, разбира се, се заливаха от смях... Елиз също се смееше.

— Така или иначе — продължи Беатрис, — след около час аз отидох до тоалетната и когато излязох, Жан — съдържателят — ме чакаше в коридора. Още от началото бях забелязала, че не ни посрещна по обичайния начин, monsieur. Той не е от приказливите, но този ден изглеждаше малко особен. Та когато излязох, той ме чакаше в коридора и ми каза: „Трябва веднага да изведете Елиз оттук!“. „Защо, какво има?“ — попитах аз. Лицето му бе преbledняло, целият трепереше. „Madame — отвърна той. — Съпротивата. Дошли са тук. Трябва незабавно да изведете Елиз, но внимавайте с швабите...“

— И тъй, monsieur, както можете да си представите, аз моментално се върнах на нашата маса. Но още преди да стигна до нея, стрелбата се започна, monsieur. Още преди да успее да стигна...

Клодин и Франсоа мълчаха и си представяха съвсем ясно ужасната сцена, която се бе разиграла в кафенето, оглушителния трясък на автоматите, докато куршумите са се забивали в стените и масите, писъците, кръвта, строшените стъкла...

Устните на Беатрис трепереха.

— Когато всички свърши — каза тя, — станах от пода и потърсих с поглед Елиз. Не беше трудно да я открия, monsieur. Беше просната на пода до масата на Бломберг. Цялата беше в кръв, нямаше съмнение, че е мъртва. А телата на Бломберг и приятелите му бяха провиснали в столовете си, monsieur, като... като... — Тя потрепери. — Като кукли.

Тя вдигна поглед и този път дори не се опита да преглътне сълзите, които започнаха да се стичат по бузите ѝ.

— Беше ужасно. Само я прекръстих, monsieur. И знаете ли, непрекъснато си мисля, че така може би е по-добре за нея. Сега може би Бог ще отнеме болката и страданието ѝ и ще ѝ даде покой. Ще се моля всеки ден — каза тя толкова тихо, че двамата едва доловиха думите ѝ — Бог да прояви достатъчно милост и да ѝ прости. Смятате ли, че ще ѝ прости, monsieur? Как мислите?

Франсоа направи всичко възможно да я успокои и доста покъсно същата нощ, след като бяха приготвили легло за Беатрис в западното крило, двамата с Клодин седнаха на дивана в хола на апартамента си.

— Доста мислих — каза Клодин, когато Франсоа я погали по косата. — Знам, че по свой собствен начин си полагал големи грижи за Елиз, и може би е уместно да я погребем в Лорвоар, в семейната гробница. Мисля, че душата ѝ би се успокоила.

— Клодин — каза той навъсен. — Толкова много те обичам, че... — Гласът му потрепери и той не можа да продължи.

На другия ден пристигна съобщение от Бертран. Беше уредил прехвърляне в Англия от Нант за трима души. През следващите няколко дни трябваше да очакват пратеник, който да им съобщи къде ще се срещнат, за да отидат до Нант.

Реши се тримата да бъдат Клодин, Луи и Соланж. Селин не беше под никаква заплаха от страна на германците и Бивис каза, че от всички присъстващи той има най-голям опит и възможности да се прехвърли в Англия без чужда помощ. Франсоа нямаше да тръгне — Клодин го знаеше още от началото. Но ѝ беше обещал, че ще мине в нелегалност веднага след тяхното заминаване, и засега това ѝ беше достатъчно.

Клодин съзнаваше, че това може да е последната им нощ заедно и сърцето ѝ щеше да се пръсне. Любиха се с такава нежност и страст, каквато не бяха изпитвали никога досега. След това лежаха дълго мълчаливо, притиснати в прегръдките си; чувствата им не можеха да бъдат изказани с думи, телата говореха вместо тях.

— Madame, куриерът пристигна! — каза Корин от вратата.

— Куриерът? От Бертран? Къде е?

— Не може да остане, madame. Дойде по моста и вече сигурно е изчезнал в гората. Каза, че срещата с водача на Бертран ще е в изоставения обор срещу Шато Рини-Усе. Двамата с Луи трябва да тръгнете колкото е възможно по-бързо. Мадам Соланж ще дойде малко преди полунощ — не трябва да отивате заедно, нали разбирате... за да не събудите подозрение.

— Тогава да побързаме. Няма време за губене.

Малко след като тръгна с детето, в замъка влезе Люсиен.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Клодин гледаше сина си. Детското му телце изглеждаше още по-малко в сравнение с мощната ръка, която го бе сграбчила, уплашеното му личице беше бледо, очите му изглеждаха по-широки и по-черни от всякога. Тя затвори очи, неспособна да понесе нито миг повече гледката на насочения към нежното му детско личице пистолет.

Седеше на студения пращен под, облеганата на две бали сено, на една крачка от Луи. Но не смееше да протегне ръка към него. Последния път, когато бе посегнала, го удариха през лицето.

Паниката в гърдите ѝ се надигаше, после утихваше, после отново се надигаше. Тя размърда крака в разхвърляното сено и стисна още по-силно юмруци. Трябваше да се успокои. На всяка цена. Усещаше, че Арман я наблюдава, но нямаше сили да го погледне. Лъжата, измамата, предателството, убийствата, осакатяванията — всичко това беше тук, във въздуха на тази една крачка между тях — като зловещи духове, танцуващи някакъв мрачен танц на смъртта. Все още не можеше да повярва докрай. Когато пристигна в хамбара с Луи и го видя, изпита такъв неописуем ужас, че едва не припадна. Германците ги бяха измамили! Беше Арман. Халунке беше Арман.

Най-после тя се насили да го погледне в очите. Беше застанал в ъгъла на обора, с лице към вратата. Беше брадясал, очите му бяха кървясали, със сини кръгове около тях, по устните му играеше злорада усмивка на садистично задоволство. Кожата ѝ настръхна. Зад познатото лице я наблюдаваше съвършено непознат човек.

— Защо? — прошепна накрая тя. — Само ми кажи защо.

Той се засмя със сух, безмилостен смях и очите му обходиха тялото ѝ, след това отново се върнаха на лицето ѝ.

— Мислиш си, че е заради теб, нали? — продума презрително той. — Мислиш си, че е защото все още те искам.

— Не. Но...

— Заради високомерието! — изстреля той. — Суетата ти! Мислеше, че можеш да ме използваш, нали? Мислеше си, че можеш

да задоволиш похотта си към онази свиня мъжа ти с мен — бедния селянин, лозаря. С човека, който загуби жена си и сина си, който имаше нужда от любов, от някой, който да излекува раните му — и си мислеше, че съм лесна плячка за жена като теб... Той не те обичаше и ти се опитваше да го накараш да ревнува чрез мен. Но не се получи, нали? На него не му пукаше, а ти... ти така и не можа да си го избиеш от главата!

Той се засмя с погнуса.

— Но не е така, Клодин, не си ти причината, за да го карам да страда. Ти и синът ти сте само инструментът, с който ще му причиня най-ужасното от всички мъчения. Колко жалко за теб, че накрая те обикна толкова, но това пък беше небесен дар за мен! Колкото и да се опитваше, не можа да го скрие. Опита всичко, за да не се поддаде, но накрая дори и той не успя да ти устои. Кой би си помислил? Че Франсоа — непобедимият — може да стане жертва на собственото си сърце. Но как наистина би могъл да ти устои някой — тези изкусителни очи, тези сладни устни и това изящно и искащо тяло! Ха! Колко забавно! Аз, Халунке, човекът, от когото Франсоа се страхуваше повече от всички останали, през цялото време чуках жена му — и то с негово разрешение! Той дори ме молеше да те пазя... Колко съм се смял на това! Нито веднъж не ме заподозря. Но ти се усъмни, нали? Накрая. Почти ме разкри. Но Франсоа повярва на Хелбер, когато Хелбер му каза, че Халунке е Люсиен. Казвал ли ти е някога за цената на тази информация?

Арман отново се заля от смях.

— Колко жалко, че след като и двамата сте мъртви, ще трябва да убия и Франсоа. Исках да види брат си обесен за убийство, което не е извършил. Убийство, което извърших аз. Но най-много съжалявам, че няма да има възможност да поживее по-дълго без теб, да разбере какво означава да страдаш така, както аз страдах заради него. Че няма да...

Внезапно погледът му се стрелна към изхода. Нямахше нищо — просто лек ветрец бе раздвижил прахта навън, но Клодин използва момента, за да проговори и да го върне към настоящето.

— Арман, моля те — започна тя. — Луи... Луи е дете. Моля те, пусни го.

— Татко — изхлипа Луи. — Искам татко.

Арман го удари през лицето и когато Клодин скочи към тях, опря дулото във вратлето му.

— Никакви бойни изкуства няма да те спасят — изръмжа той и я ритна обратно в сеното. — Така че не се и опитвай.

Клодин погледна безпомощно към сина си. По бузите му се търкулнаха няколко сълзи, тялото му трепереше от ридания. Никога не се беше чувствувала толкова безпомощна и безсилна.

— Татко ще дойде — каза тя. — Скоро ще пристигне.

— Да, много скоро — повтори подигравателно Арман.

— Фон Лайберман ще го изпрати. Всичко е подготвено, *madame la Comtesse* — или още не сте го проумели?

— Арман, кажи ми какво е направил — каза умолително Клодин. — Кажи ми и може би тогава ще... — И млъкна, защото непознатите му вече очи я приковаха с невиджана досега злоба.

— Нищо — изхриптя той. — Нищо не е направил. Важното е какво аз съм направил заради него. — Внезапно светлината в очите му угасна, погледът му потъмня и той погледна Луи и опряното в брадичката му дуло.

Клодин се запромъква милиметър по милиметър към него, опитваше се да не прави резки движения, но пък да заеме такова положение, че да може да избие с един удар пистолета му. Но изведнъж той се обърна и въпреки че погледът му беше разсеян, тя не посмя да помръдне повече.

— Какво си направил? — попита Клодин, отпускаяки се отново безпомощно в сеното.

Когато най-после заговори, гласът му трепереше. Сякаш всяка дума излизаше от вътрешността на толкова дълбока рана и с такава непоносима болка, че в началото ѝ беше трудно да го разбира.

— Убих сина си — каза той. — Убих собствения си син.

Дълго време тя само го гледаше, а той бе приковал поглед в очите ѝ, сякаш доволен от ужаса, изписал се на лицето ѝ.

— Но аз мислех... — едва успя да прошепне тя.

— Знам какво си мислела — прекъсна я рязко Арман. — Всички мислят така. Беше слабо дете, с разклатено здраве... Това си мислеха всички. Но то умря, защото сложих една възглавница на главата му, докато спеше, и го задуших.

Клодин стисна очи с всичка сила.

— Защо? Трябва да е имало причина.

— О, да. Естествено, че имаше. Направих го, защото не беше мой син. Беше син на мъжа ти. Син на Франсоа дьо Лорвоар.

Навън птичките чуруликаха в дърветата, реката шумеше и блъбукаше, а в далечината градският часовник биеше пладне. Тя се огледа да се хване за нещо, но така ѝ се виеше свят, че нямаше сили да помръдне.

Арман се изсмя сухо и саркастично.

— Така си мислех — продължи презрително той, — защото тя ми го каза. Но не беше вярно. Бил е мой син. Аз съм бил бащата, но го разбрах прекалено късно.

— Нищо не разбирам! — извика тя. — За какво говориш?

О, Франсоа! Ако можеше да дойде и да я спаси от този кошмар! Арман заговори отново и тя прехапа устни, за да не изпищи, защото гласът му отново прозвуча с онези познати нежни нотки, които слухът ѝ още не беше забравил. Глас, който някога бе обичала и който бе предизвиквал сладостни тръпки по цялото ѝ тяло.

— Ще се върна на деня, в който всъщност започна всичко — каза той. — Денят, в който умря Органс дьо Буршан.

Взираше се с невидящ поглед в пода, със странна усмивка върху устните и дълбока бръмка между веждите.

— Органс? — повтори тя.

Той продължи, сякаш дори не я беше чул.

— Той я уби, защото го обичаше, но ти вече го знаеш, нали? Знаеш как тя предпочете да умре, отколкото да живее без него — така че той просто ѝ помогна да се избави от мъките си. — Внезапно той изправи рязко глава и жестокостта отново пламна в погледа му. — Кажете ми, Клодин, какво толкова има в него? Кое е това, което кара жените да се побъркват от любов към него? Искам да знам защо се влюби в него още с пристигането си в Лорвоар. И двамата знаем как се отнасяше с теб, пренебрежението, презрението, с което се отнасяше към теб още от първия ден. И все пак ти го обичаше. О, опитваше се да не го обичаш, дори успя да убедиш самата себе си, че се отвърщаваш от него, но аз знаех. Винаги съм знаел. Дори когато се любехме, знаех, че мислиш за него, искаше ти се аз да съм той. Така че, кажи ми, Клодин, как е възможно Франсоа дьо Лорвоар да предизвиква и направлява любовта, сякаш е самият Бог?

— Той не може — отвърна Клодин, ужасена от гнева в гласа му.

— Може да създава любов, да я манипулира и да я унищожава. Знам, защото съм виждал да го прави. Той унищожи любовта на жена ми към мен и я накара да го обича. Той я обзе цялата. Облада я като демон отвътре и я превърна в чудовище. Преди да го срещне, беше доволна, спокойна и щастлива. Обичаше живота, обичаше мен. След това го срещна и всичко се промени. Започна да ме презира, защото не бях силен като него, не бях съвършен като него, не бях аристократ като него. Подиграваше ми се, защото се грижех за нея и я обичах, а единственото, което искаше тя, беше Франсоа дьо Лорвоар. Боготвореше го. Нямахме нещо на този свят, което да не бе готова да направи за него. Можеш ли да ми го обясниш, Клодин? Можеш ли да ми обясниш как една жена може да преобърне душата си и да не вижда нищо друго около себе си, освен мъжа, който едва ли дори подозира за съществуването ѝ?

Клодин погледна бледото уплашено лице на Луи.

— Не съм познавала Жаклин — отвърна тя. — Така че... не, не мога да ти обясня.

— Тя казваше, че я ревнувам от него — продължи Арман. — Ден и нощ ми се подиграваше заради това, сравняваше ме с него. Бях стигнал до побъркване. Но аз я обичах, не можех да престана да я обичам. И затова го намразих. Мразех го все повече и повече, докато пожелах да го убия. След това тя забременя и тогава си помислих, че нещата може би ще се променят, че най-после ще престане да се самоизмъчва и да го иска като обезумяла. Но стана още по-лошо. Душата ѝ бе обладана от него. Използуваше и най-невероятния претекст, за да отиде в замъка, просто да го зърне. След това се връщаше и ми разказваше какво изпитала, когато го видяла, какво ѝ се искало да прави с нея. Мечтаеше и фантазираше за него на глас. Непрекъснато.

— След това в Лорвоар започна да идва Ортанс. Отначало Жаклин полудя от ревност. Какво ли не правех, за да ѝ попреча да отиде в замъка и да предизвика някой скандал. След това се заключи в стаята си и не искаше да излиза. Стоя там цяла седмица, докато една сутрин слезе по стълбите, прегърна ме през врата и заплака така, че сърцето ми се късаше. Молеше ми да ѝ простя и се закле, че никога повече няма да се опитва да вижда Франсоа. Аз, разбира се, ѝ простих

и благодарих на бога, че най-сетне се е излекувала от тази лудост. Стана по-спокойна, заживяхме добре и тя никога вече не стъпи в замъка.

— Едва след известно време разбрах, че е спряла да яде. В заблудението си бях помислил, че слабее от бременността. Накрая стана толкова зле, че се уплаших да не умре или да изгуби бебето, или пък... Не знам какво точно си мислех. Самият аз не бях на себе си. Знаех само, че животът ми се е превърнал в кошмар и че причината за това е Франсоа дьо Лорвоар.

— Една нощ се скарахме ужасно. Беше естествено за Франсоа, макар че името му се споменаваше за пръв път от няколко седмици. Разбрах, че отношението ѝ към него не се е променило ни най-малко. Тази нощ и двамата си казахме много жестоки думи, думи, които никога няма да си простя. Но и на нея също. Накрая тя се нахвърли срещу мен с такава злоба, че трябваше да изляза. Избягах в избата на замъка. Точно тогава станах свидетел на драмата между Франсоа и Ортанс. Още една жена, докарана до изстъпление от любов към Франсоа дьо Лорвоар. Какво толкова има в него? Защо всичките го обичате до полуда?

— Франсоа имаше ли представа какво изпитва към него Жаклин?
— попита кротко Клодин.

— Дори да е имал, какво щеше да го е грижа за жена като нея? Какво ще го интересува някаква селянка?

— Продължавай — каза тя. — Какво се случи след като видя Ортанс и Франсоа?

— Когато Луи най-после ме пусна, като ме закле да пазя тайна за всичко, което съм видял, се прибрах и разказах за случилото се на Жаклин. Знаех, че Франсоа не е убил нарочно Ортанс, но казах на Жаклин, че го е направил умишлено. Попитах я как се чувства, след като знае, че е влюбена в убиец. Попитах я дали изпитва същото като знае, че той е способен да убие една жена само защото го е искала. И знаеш ли какво ми отговори?

Клодин стоеше притихнала, с изпито от съжаление лице.

— Каза ми — как можела да не го обича, след като бил баща на детето ѝ. И ме попита как ще се чувствавам аз, като виждам всеки ден детето си и знам, че не е мое. Бях толкова зашеметен, че... — Той спря и притисна очите си с ръце. — Описа ми най-подробно как са се

любих, какво била изпитвала и продължи в този дух, докато накрая я ударих. Тя се разсмя. Ударих я още веднъж. Падна надолу по стълбите и когато изтичах при нея, продължаваше да се смее. Беше изпаднала в истерия и почти в делириум от радост, че Ортанс дьо Буршан вече не е сред живите.

— След две седмици роди и при всяка контракция, при всеки напън и болка повтаряше неговото име. Крещеше с цяло гърло, че ражда неговото дете — че никога няма да ѝ простя, че това е неговото дете.

— А когато бебето се роди и доктор Лебрюн преряза пъпната, връв, ми каза, че искала да кръсти детето на него. Не възразих — вече нямах повече сили. Майка ми ме изпрати някъде и аз обикалях часове наред, като се опитвах да убедя себе си, че ме е излъгала, че детето е мое, но не можех да повярвам. Бях сигурен, че казва истината, защото знаех каква власт има Франсоа над жените. Той нямаше морал, нямаше скрупули, дори не би се замислил, преди да прелъсти жена ми.

Арман отново разтърка очи и за миг Клодин си помисли, че плаче. Но когато Луи усети промяната и се опита да се измъкне, а Арман го сграбчи още по-здраво, Клодин забеляза, че очите му са по-сухи и от праха по обувките му.

— Когато се върнах вкъщи, заварих там отец Поантьо — продължи той. — Жаклин вече беше мъртва. Получила кръвоизлив веднага след като съм излязъл. Последните думи, които ми каза, бяха: „Искам да кръстя неговия син на него“.

— Живях така близо година, но когато чертите на детето започнаха да се оформят, единственото, което виждах в него, беше Франсоа. Сега зная, че е приличал на Жаклин — тъмния тен, черната коса, тъмнокафявите очи — всичко това бе взел от нея, но тогава бях убеден, че това се чертите на Франсоа. И още нещо — Франсоа ни гостуваше много често през тази година и детето му обръщаше много повече внимание, отколкото на мен. Наблюдавах как го люлее и то се смееше така, както не се смееше никога, когато аз си играех с него.

— Един ден, когато се връщах от лозята, видях Франсоа да го изнася от къщи и да го слага върху едно пони. Не можеше да върви, нямаше достатъчно сили, беше болнав по рождение, но Франсоа смяташе, че може да се научи да язди. Никога не бях виждал детето поразвълнувано. Когато Франсоа си тръгна, започна да плаче и не искаше

да спре. Сложих го да си легне и седях до него, докато заспи. След това взех една възглавница, затиснах му лицето и я държах така, докато телцето му омекна съвсем.

След тези последни думи настъпи гробна тишина. Ръцете му трепереха и сега по бузите му имаше сълзи. Клодин разбра, че е в плен на кошмарите от миналото, неспособен да се върне в действителността, неспособен да избяга от надвисналата сянка на вината. Накрая, с натезал от чувство глас, тя успя да произнесе името му.

Арман вдигна изненадано поглед, сякаш бе забравил, че тя е тук. След това лицето му се изкриви и той попита язвително:

— Тъжна история, нали? Която би трябвало да приключи дотук, защото си мислех, че съм се отървал от него, че няма да ме измъчва повече. Да живея всеки ден със съзнанието, че жената, която съм обичал най-много на света, е обичала Франсоа дьо Лорвоар — този кошмар бе приключил. Разбираш ли, не бих могъл да издържа повече. Бях живял с него две години. Две години в ада на прелюбодейството, през които първо жена ми, след това и синът ми... — Той се разрида и Клодин понечи да го успокои. Но Арман я отблъсна грубо.

— Но нали каза, че е бил твой син? — настоя нежно Клодин.

— Да, наистина е бил мой. Отец Поантьо ми каза. Но вече беше прекалено късно. Вече го бях убил.

— Но откъде е знаел отец Поантьо?

— Тя се изповядала. Преди да умре Жаклин си изповядала греховете и му каза, че ме е излъгала. Каза, че никога да не ми казва — заклела го никога да не ми дава да разбере — че съм баща на собствения си син. Представи си колко ме е мразила, за да го пожелае в смъртния си час. Отец Поантьо естествено се опитал да я вразуми, опитал да я накара да разбере, че трябва да се помири с всички на този свят, преди да се представи пред Твореца. Но тя отказала. Така че, подчинявайки се на законите за пълна тайна на изповедта, отец Поантьо не споделил с никого — до сутринта след нощта, в която убих сина си. Каза, че е решил да ми го съобщи, защото цяла година наблюдавал как се мъча и не можел да издържи да ме гледа как страдам. Каза ми, че Бог не би желал да се пази такава тайна и затова решил да ми я разкрие.

— Той, разбира се, още не знаеше, че детето е мъртво. Не му бях казал. Можеш ли да си представиш как се почувствувах, Клодин? Можеш ли да си представиш дори за миг? Беше прекалено късно. Детето — сина ми — вече го нямаше. Моят син, който обичаше Франсоа, и чиято майка обичаше Франсоа. Аз някога също го бях обичал. Но този ден се заклек, че ще си плати за всичко, което е причинил на семейството ми. Седях там — в изповедалнята, и разказах на отец Поантьо всичко! След това му казах какво възнамерявам да направя. Как ще накарам Франсоа дьо Лорвоар да страда, както аз съм страдал, как ще убия онези, които обича, докато остане — също като мен — съвсем сам. Но най-вече се заклек, че ако някога му се роди син, ще го накарам да го убие сам — както той ме накара да убия моя.

— Толкова съжалявам, Арман — прошепна тя. Всякакви думи й се струваха нелепи. — Не знаех. Никой от нас не е знаел. Ако знаехме...

— Ако знаехте, тогава — какво? Не можеше да направите нищо, вече беше твърде късно. Злото се беше случило, жена ми и синът ми бяха мъртви и Франсоа дьо Лорвоар трябваше да плати. Нищо и никой не би могъл да промени решението ми. Нима мислиш, че отец Поантьо не се е опитвал? Аз, разбира се, го накарах да повярва, че е успял. Не съм чак толкова глупав да го оставя да се съмнява. Но скоро се убедих, че всъщност съм бил голям глупак, след като изобщо съм ходил при него да се изповядвам. Фон Лайберман бе изпратил един от агентите си да подслушва в изповедалнята. Имало е негов човек там много отдавна — просто това е един от многото му методи за събиране на информация за Франсоа. Тогава, разбира се, фон Лайберман не е знаел, че Франсоа работи за разузнаването, но е подозирал. Така че и аз, също като Франсоа, станах пионка в играта му. И когато Франсоа отказваше да играе по неговите правила, пред мен се откриваше зелена улица. Но въпреки това генералът така и не успя да пречупи Франсоа, да го превърне в двоен агент, какъвто искаше да го направи. Защото Франсоа е най-коварният, най-опасният и най-умният човек на този свят.

Гласът на Арман бе станал дрезгав от насмешката, която се опитваше да вложи в думите си, устата му се бе изкривила от злоба.

— Това не е човек, той е дявол... Той е Дяволът. Единствената му слабост е, че обича, и това е единственото оръжие, което мога да използвам срещу него.

— Но толкова много хора, Арман! Не само които обичат Франсоа, а и Тома, Ив, пилотите и агентите, които бяха заловени, Естел... Защо уби Естел?

— Ти сама видя как онзи ден мърсуваше в гората с брат му. Заради единия изгубих жена си, изгубих собствения си син — не исках да изгубя и Естел заради другия. Тя си плати, всички ще си платите, и то жестоко. Колкото до останалите... съжалявам, но не можех да направя нищо. Бях инструмент в ръцете на Абвера. Те ме накараха да го направя. Вонящите кирливи германци... Презирам ги. Но все пак успяват да ме манипулират. Ала няма да е за дълго. Вече няма да могат да контролират живота ми, защото от днес нататък няма да има с какво да ме държат. Защото Франсоа ще умре. Всичко ще приключи и най-после ще бъда свободен.

— Не, Арман, няма да си свободен. Каквото и да се случи с Франсоа, ти никога няма да си свободен, защото нищо вече не може да ти върне сина.

Той се втрени в нея и примигна, сякаш го беше ударила с всичка сила.

— Тя е права, Арман.

Нещо засенчи вратата и двамата се обърнаха. На прага бе застанал Франсоа.

— Татко! — извика Луи.

И без да обръща внимание на пистолета, опрян в главата му, се задърпа към Франсоа. За огромно учудване на Клодин, Арман го пусна. Луи се хвърли в прегръдките на баща си и Франсоа го вдигна, но не го погледна; погледът му бе прикован в Арман.

Клодин се обърна и се сепна, когато видя пистолета само на сантиметри от лицето си.

— Е — изхриптя Арман. Гледаше нея, но говореше на Франсоа. — Най-после дойде.

Франсоа не отговори.

Арман се изправи така, че гърбът му допря стената до Клодин. След това ѝ кимна към пода и изръмжа:

— Лягай по гръб! С ръцете зад тила.

Тя направи както ѝ каза, а Арман, все така насочил пистолета в главата ѝ, вдигна поглед към Франсоа:

— Доколкото разбирам, отдавна си тук.

— Достатъчно дълго — отвърна Франсоа.

— Е, кажи ми сега. Какво изпита като разбра, че Халунке — единственият човек, от когото си се страхувал — през цялото време е ебал жена ти? Приятно ли е, Франсоа? Или ти се иска да ме убиеш заради това? Пил съм дори млякото на сина ти от циците й. Сукал съм оттам, Франсоа. Как ти се струва? Дали не те човърка под лъжичката? — Той се почеса с лявата ръка по корема. — Защото мен ме човърка точно ей тук, Франсоа. Човърка ме и ме гризе като плъх. Но сега сме квит, нали? Ти накара жена ми да се влюби в теб и аз накарах твоята да се влюби в мен. Но това не е всичко, нали? Това не е всичко, Франсоа, защото ти ме накара да убия сина си! — Арман замълча и избърса слюнката от устата си. — Така че знаеш какво трябва да направиш. Ти разсипа живота ми, дьо Лорвоар, и сега и аз ще разсипя твоя. Така че го убий! Убий го веднага, иначе ще убия нея.

Няколко секунди Франсоа само се взираше в него. След това, без да продума дума, пушна Луи на земята, хвана го за ръка и тръгна към изхода.

Клодин чу стъпките им да затихват по чакъла навън. Сърцето й задумка в гърдите. Той си беше отишъл! Не беше продумал дума — просто си беше тръгнал!

Арман ругаеше, след това се разсмя — тих смях, който сякаш се виеше като отровен дим из сенчестите ъгли на обора.

— Значи ни изигра! Изигра и теб, и мен, изигра ни всичките. Франсоа дьо Лорвоар отново спечели! Да, дори успя да ме убеди, че те обича. Но той не те обича, нали, Клодин? Защото те е довел тук да умреш. Замина си. Направи избора си и те остави. Но той всъщност не направи никакъв избор, защото единственото, което го интересува, е синът му. Ти не означаваш нищо за него! Никога не си означавала! Как се чувствуваш, Клодин, като знаеш, че те изигра също толкова подло, колкото и всички останали? Как се чувствуваш като една от многото му жертви? Боли, нали? Ето тук боли! — Той се удари с юмрук в гърдите. — Не е ли най-добре да те отърва от тези мъки?

Пръстът му се стегна около спусъка. Клодин затвори очи и скована от ужас, започна да се моли наум.

Изстрелът отекна в тишината, блъсна се в стените, разнесе се над полето навън и затихна в хладния въздух.

Все така хванал Луи за ръка, Франсоа продължаваше да върви и нито едно мускулче по лицето му не издаде, че го е чул.

Минутите се точеха една след друга. Вятърът раздвижи клоните на дърветата зад обора. Освен Франсоа и Луи единственият признак за живот можеше да се забележи в мерцедеса, спрял на черния път по средата между обора и портата. През смъкнатия прозорец на задната седалка фон Лайберман и Макс Хелбер наблюдаваха как Франсоа най-после спря до джипа си, наведе се да каже нещо на сина си, след това го подаде на сестра си. И джипът потегли.

Изнизаха се още десет минути. В небето се събираха буреносни облаци; още не беше заваляло, но притъмня.

Арман се изправи. По лицето му проблясваше пот, но сетивата му бяха изострени до краен предел. Прекрачи Клодин и запристъпва внимателно към изхода. Надникна навън и се приготви да стреля още веднъж. В следващия момент забеляза някакъв човек, седнал с въдица на брега, очите му се присвиха заплашително и той изсъска на Клодин:

— Ела тук!

Тя бе толкова потисната, че го послуша безропотно.

— Кой е онзи там? — изръмжа Арман.

Клодин проследи показалеца на протегнатата му ръка и когато разпозна човека, седнал най-нехайно на брега, в гърдите ѝ се надигна глухо ридание. Нямаше представа как е попаднал тук, но това беше баща ѝ. Облекчението беше толкова огромно, че трябваше да събере цялата си воля, за да не припадне. Знаеше, че не бива и за миг да се усъмнява във Франсоа, но когато бе чула стъпките му да затихват, когато си бе тръгнал без никакви възражения, без дори да направи опит да се противопостави на Арман, си беше помислила... Но сега вече знаеше, че по някакъв начин е успял да овладее ситуацията. По някакъв начин беше открил зловещия заговор, който бяха организирали Арман и фон Лайберман, и сега действуваше по свой собствен план. И след като Бивис беше тук, трябваше да има и други.

— Кой е този? — повтори през зъби Арман.

— Баща ми — отвърна тя, защото знаеше, че рано или късно Арман ще го разпознае. От устата на Арман се изсипаха куп цинизми, след това той я изблъска пред себе си, опрял пистолета във врата ѝ, и излязоха на вратата на обора. Арман погледна към колата на фон

Лайберман дано му кажат какво става, но лицето на генерала не се виждаше в сянката на задната седалка.

Внезапно чува стъпки зад себе си и рязко се обърна. Беше Люсиен.

— Най-после — каза той. — Вече си мислехме, че никога няма да излезете. Пусни пистолета, Арман, и ела да поговорим.

Преди Арман да отговори, иззад другия ъгъл на обора се показа една маскирана фигура.

— Ръцете горе! Хайде! Добро момче!

Думите бяха произнесени със силен американски акцент и Клодин разбра, че това може да е само Джек Бингъм.

Арман отстъпи крачка назад, без да пуска ръката ѝ. Бивис вече го нямаше на брега.

— Изчезвайте — изръмжа Арман. — Изчезвайте или ще я застрелям!

— И след това? — попита спокойно Люсиен.

Арман се взираше в него.

— И след това, Арман? — повтори той. — Кажи ми, Арман!

Арман се сви, когато Люсиен изкрещя името му, след това залитна като чу ехото да отеква като мъртвешки хор на ято гарвани. Гласове, стотици гласове откъм дърветата, откъм реката, откъм замъка. Идваха отвсякъде. Отвсякъде кънтеше името му: „Арман! Арман! Арман!“.

Франсоа бързо и безшумно се катереше към тавана със сухото сено.

— Това няма да ти помогне, дьо Лорвоар! — чу той кряска на Арман.

Отвсякъде се носеше влудяващото:

— Арман!

— Арман!

— Арман!

Виковете се издигнаха до оглушително кресчендо. Франсоа се провря между прогнилите греди, след това скочи в обора. Вече ги виждаше на прага, облени в светлина.

— Убий го, Франсоа! — изрева Арман към небето. — Убий го или ще убия нея!

— Арман!

— Арман!

— Арман!

— Арман!

— Млъквайте! — изкрещя той. — Млъквайте или ще стрелям!

Гласове. Безизразни, монотонни, зловещи гласове. Никакви лица. Само Люсиен и онзи с маската... Арман се огледа за Клодин. Беше на пода, закрила глава с ръце. Той вдигна пистолета, насочи го право в нея... и изкрещя, когато един крак го ритна в китката. След това усети удара в гърба си и изскърца със зъби. Болката се разля до всичките му крайници. Но пистолетът все още беше в ръката му и той стреля, отново и отново...

Не можеше да си помръдне ръката; куршумите излитаха напосоки във въздуха. Ръцете на Франсоа затегнаха хватката си. Но сега пистолетът беше насочен право в нея... Непоносима болка проряза черепа му. Коленете му се разтрепериха, но той успя да натисне спусъка. Опита се да отметне тежестта от гърба си. Успя да повдигне Франсоа от земята и залитна, след това видя, че дулото отново е насочено точно към Клодин, и стреля пак. И в същия момент Франсоа му пречупи врата.

Клодин не можеше да помръдне — цялото й тяло беше сковано от ужас и болка. Знаеше, че Франсоа е тук, усещаше как я прегръща, как я вдига, но не можеше да помръдне.

— Всичко е наред — успокояваше я той. — Няма нищо, chérie, всичко свърши.

— Луи — едва промълви тя. — Къде е Луи?

— С Моник. В безопасност е.

— О, Франсоа! — въздъхна тя и се отпусна разтърсвана от ридания в прегръдката му.

После видя неестествено отпуснатото тяло на Арман, проснато в краката й. Очите му все още бяха отворени и сезираха в нея. Тя потръпна, а Франсоа се наведе и ги затвори.

— Знаеше ли? — попита Клодин. — За Жаклин?

— Не.

Той я погледна и сърцето й се сви, когато забеляза мъката в очите му. Можеше да прочете мислите му, все едно че ги изказва пред нея на

глас. Ортанс, Жаклин, Елиз. Три жени, чийто живот бе разбит заради него, защото не бе способен да ги обича. Никога нямаше да си прости и все пак с нищо не би могъл да го предотврати. Клодин преглътна сълзите си и го прегърна. Той зарови лице в косата ѝ и се притисна към нея така, както Луи се беше притиснал в него.

— Добре ли си?

Тя кимна.

Франсоа избърса нежно бузата ѝ.

— Какво ще кажем на Лилиан? — попита тя.

— Нищо. По-добре да мисли, че е разстрелян от наказателния взвод.

— Мислиш ли, че знае?

— Съмнявам се. Освен за Жаклин. Сигурно е разбрала за нея. Но никога не би могла да допусне, че е способен на такива неща. Коя майка би могла?

— Майка, която ме убеждава да стана любовница на сина ѝ.

— Аз я помолих за това.

Клодин го изгледа слисана, но в същия миг в тишината проехтя вик:

— Франсоа!

Тя го блъсна в гърдите и се просна на земята до него. Чува се изстрели, откъм гората, откъм хамбара, откъм брега на реката и откъм пътя започнаха да се появяват германци и членове на Съпротивата, и цялата околност се оглуши от еката на автомати, пистолети, пушки и дори гранати.

Във въздуха над тях свиреха куршуми. Около обора се изви дим, защото французите бяха хвърлили от гората димки да прикрият придвижването си. Въздухът се огласяше от викове, чуваха се отсечени команди и тропот на бягащи крака. Из полето се мяркаха мъже с барети и маски, докато германските войници се притискаха в земята и от време на време стреляха напосоки във въздуха. Люсиен и Бивис лазеха ниско в тревата с праметнати на гърбовете пушки, нагазиха в реката и поеха към моста. Джек Бингъм, Пиер Боне и още трима пълзяха през съседните лозя към пътя. Повечето от французите вече се оттегляха в гората, докато неколцина с автомати ги прикриваха.

Франсоа беше почти сигурен, че Клодин е успяла да се вмъкне в обора. Но тя все още лежеше, на една крачка от него. Ръцете ѝ бяха

разперени, очите ѝ бяха широко отворени и се взираха право в неговите. По гърба му преминаха ледени тръпки. В следващия момент тя примигна и от гърдите му се изтръгна въздишка на огромно облекчение.

— Не мърдай! — прошепна той. — Добре ли си?

— Мисля, че да.

— Дори да те улучат, не мърдай. Трябва на всяка цена да помислят, че сме мъртви.

Престрелката продължаваше. Франсоа измъкна внимателно ръката си изпод тялото и извади пистолета.

Изчака докато се разсее димът, после го насочи точно в мерцедеса. Изчака още, докато погледът на фон Лайберман най-после се спря върху него, но още преди на лицето на генерала да се изпише изненада, куршумът прониза челото му.

Оставаше още един. От другата страна на колата изскочи Макс Хелбер, с опръскано от кръвта на фон Лайберман лице. Докато залиташе покрай мерцедеса, без дори да се сети да залегне, Франсоа се прицели отново, този път между краката на Хелбер.

Докато Макс Хелбер крещеше от болка, настана истински хаос. Мерцедесът избухна, а към гората започнаха да се разгръщат във верига сякаш цял батальон германци. Вече никой не се сещаше да погледне към обора; никой не знаеше, че куршумите, убили генерала и неговия верен адютант, са изстреляни от Франсоа дьо Лорвоар.

Двамата с Клодин продължаваха да лежат съвсем неподвижни, докато най-после битката не започна да отзвучава навътре в гората.

След известно време чуха стъпки на човек, който тичаше към тях.

— Франсоа! — извика задъхан Люсиен.

— Всичко е наред, жив съм — отвърна Франсоа.

— Сигурен бях, че си жив. Видях какво направи Клодин. Ти добре ли си? — обърна се той към нея. — Хайде! Да се махаме оттук!

Франсоа вече се беше изправил. Димът отдавна са беше разнесъл и в момента никъде не се виждаха германци.

— Всичко е наред, chérie, ставай — каза той.

Но Клодин не се помръдна.

— Клодин, ставай — повтори той и в гърдите му внезапно се надигна паника.

— Не мога — отвърна тя.

Той се хвърли на колене до нея.

— Какво ти е?

— О, Франсоа, съжалявам — изпъшка тя. — Толкова съжалявам...

И едва сега той забеляза локвичката кръв до тялото ѝ.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Беше първият наистина летен ден — топъл и спокоен. Франсоа бе застанал на хълма и се взираше в равнината на Лорвоар. Гледката беше съвсем различна от тази, на която бе станал свидетел преди една седмица, когато огънят бе извисявал огромните си езици и бе бушувал из лозята, поглъщайки в пламъците си всеки корен, всяко стъбло и листо. Селото не беше пострадало, замъкът също, но стръмните брегове на долината се бяха превърнали в почерняла еднообразна маса. Все още се усещаше мирисът на изгоряло, острият дъх на газ, с която германците бяха залели лозята, преди да ги подпалят, както и специфичният мирис на пепелта, разнасяна от ветреца. Той вдигна поглед към дърветата на върха на отсрещния хълм, където се виждаха островърхите кули на замъка, проблясващи на слънцето като сребърни. Сега вътре нямаше никого — замъкът беше затворен, а вратите бяха заковани с дъски. За това се беше погрижил Жан-Пол — но не бе могъл да попречи на германците да го плячкосат. Бяха се добрали дори до скъпоценностите на евреите, складирани в избите. Слугите се бяха пръснали, а семейството се бе преместило в пристройката към катедралата в Кралското абатство във Фонтевро — абатството, където двамата с Клодин се бяха оженили.

Сега семейството също беше заминало. По-предната нощ Бивис беше отвел Соланж, Селин и Луи в Англия с един самолет, кацнал в полята край Анжер. Беше качил и двама английски агенти. Люсиен пък беше завел Джек Бингъм и Моник в Поатие, където Бертран Рафол трябваше да уреди безопасното им преминаване от Франция в Испания. Самият Люсиен щеше да се върне след няколко дни, но нямаше да остане за дълго — Лорвоар вече беше твърде опасно място за всеки от тях. Репресиите, последвали битката в полето, в която бяха загинали петима германски войници, бяха жестоки. Двадесет от двадесет и петимата заловени членове на Съпротивата бяха разстреляни и един Бог знаеше през какъв ад предстои да минат останалите петима живи. Люсиен и Гюстав бяха разпространили

слуха, че Франсоа е убит, но явно беше, че германците не вярваха. Защо иначе щяха да запалят лозята? Защо щяха да разлепят обявления из цялата област? Ако Франсоа би могъл да се надява, че ще спаси живота на заловените от Съпротивата, отдавна щеше да се е предал, но той познаваше прекалено добре германците: никой нямаше да излезе от тъмницата, а семейството му се нуждаеше от него, не само сега, но и за в бъдеще, когато тази проклета война свършеше.

Той въздъхна — и изведнъж по лицето му пробягна усмивка. Точно на това място бе намерил Клодин на сутринта след сватбата им. Спомни си колко млада изглеждаше тогава, колко сърдита, наранена и объркана. След това суровият израз отново се върна — той се замисли за всичко, което бе изстрадала оттогава. И то заради него.

Докато не се влюби в нея, винаги се бе отнасял с пълно безразличие към света; вярваше, че е недосегаем за прищевките на любовта. Нищо не можеше да го засегне — беше един остров, отдалечен от човешкото море, и вълните на всякакви човешки чувства се разбиваха, без да достигнат до сърцето му. Но Клодин бе променила всичко. Беше достигнала до сърцето му, беше му показала, че любовта — онази любов, която изпитваше към нея, не е слабост, а сила. Беше го облагородила, смекчила, беше запалила скритите пламъци в душата му. Беше възпламенила страстта в сърцето му, сменила бе гнева му със смях. Сякаш бе докарала лято в скована от ледове земя; дъжд в пустиня. Толкова много я обичаше! Тя беше причината да се смее и да се гневи. Живееше заради нея. А съзнанието за това, колко много го обича, му даваше сили да преодолее всичко. Да приеме всичко, което се случваше около него, и един ден да го загърби.

Той затвори очи и пред него изплуваха лицата от миналото. Бяха толкова много и някои от тях сигурно щяха да го преследват до края на живота му. Ортанс. Елиз. Жаклин. Жаклин, която от страст към него бе докарала съпруга си до лудост. И това беше най-голямата загадка в живота му. Защо Жаклин го беше обичала по този начин? И Ортанс? И Елиз? Защо дори Клодин?

Знаеше, че никога няма да може да го проумее. Никога не бе проявявал към някоя от тях каквото и да било чувство или загриженост, с нищо не ги бе насърчавал... и все пак те го обичаха. Клодин, разбира се, беше нещо друго, защото се беше влюбил в нея. Но в началото, когато за пръв път бе дошла в Лорвоар, не беше успял

да я изгони, макар да се бе отнасял към нея по най-отвратителния начин, на който бе способен.

Наистина ли никоя жена не може да устои на предизвикателството? Вярно ли бе, че най-сигурният начин да ги спечелиш е да не ги обичаш? Изглежда, беше така. Но това не обясняваше случилото се с Жаклин, Ортанс и Елиз. Защо тези жени си бяха изгубили ума по него?

Нямаше отговор. Имаше само наказание. Наказанието на вината, объркването и... Той вдигна глава и се загледа в небето. През всичките тези седмици, докато Клодин, се бе борила за живота си, той бе убеден, че ще я загуби. Че Бог му я отнема заради онова, което бе причинил на останалите. Никой не бе изгубил надежда — нито майка му, нито Люсиен, нито дори доктор Лебрюн, но той... той знаеше, че си отива. Докато я притискаше в прегръдките си и отново и отново ѝ повтаряше колко много я обича, беше сигурен, че накрая ще я изгуби. Но никога не ѝ го каза. Вместо това я караше да се усмихва на обърканите му думи и гледаше как бузите ѝ поруменяват, когато ѝ говори за любовта им.

— Обичам те, Франсоа.

Чу гласа ѝ и болката, стегнала гърлото му, го сграбчи още по-силно.

— И аз те обичам, Клодин — прошепна той.

И като затвори очи, вдигна глава към небето и започна да се моли. „Благодаря ти — повтаряше той. — Благодаря ти, Майчице Богородице, за любовта. Благодаря ти за красотата ѝ, за силата ѝ, за волята и решителността ѝ. Благодаря Ти, Господи, че ми позволи да бъда моя, за любовта в собственото ми сърце... — Той я погледна просълзен, вдигна пак очи към небето и довърши: — Но най-много от всичко Ти благодаря, че я спаси.“

Бледото ѝ уморено лице бе вдигнато към него и той се усмихна.

— За какво мислиш? — каза нежно тя.

— Мислех си колко е милостив Бог — отвърна той, като я хвана за ръцете и я изправи на крака.

— Защото ме остави жива?

Той кимна.

Клодин погледна с любов в очите му, после привлече устните му към своите.

— Ти плачеше?

— Да — отвърна той и устните му се разтегнаха в иронична усмивка.

Тя го наблюдаваше, съзнавайки, че за тези сълзи е необходима много по-голяма сила, отколкото да се сдържа както преди. Това не беше първият път, когато го виждаше да плаче. Нямаше да бъде и последният. Онова, което се бе случило с него и с хората, които бе обичал, би съкрушило всеки и ако и тя бе умряла, може би това щеше да бъде краят и за него. Когато беше много болна, забелязваше как и в него гасне духът, как очите му губят блясъка си — и точно това ѝ даваше сили и поддържаше волята ѝ да се измъкне от ръцете на смъртта. А сега щеше винаги да бъде до него, да лекува раните му, онези ужасни вътрешни рани, за които щяха да са необходими много години. Външно нямаше и следа от тях и имаше моменти, когато той се опитваше да ги скрие дори от нея. Но тя вече го познаваше достатъчно добре — и знаеше също така, че трябва да се отнася към него не само със съчувствие и разбиране, но и предизвикателно. И точно затова сега, когато ѝ каза, че ще я изпрати в Англия, започна да протестира.

— Никакво „но“, Клодин — каза той. — Тази война няма да свърши скоро, а ти вече стоя достатъчно тук. Трябваше да бъда потвърд още в началото. Повече няма да допусна тази грешка.

— Няма да замина — каза тя. — Щом оставаш да се биеш тук с Люсиен — и аз оставам.

— Клодин — почна той заплашително.

— Не! Казвала съм ти, че не можеш да ме уплашиш с този тон. Освен това и в Англия падат бомби. Тук е по-безопасно.

— След като всички германци отгук до Париж те търсят?

— Теб също. Така че, ако останеш, оставам и аз.

— Не си мисли, че се страхувам да споря, само защото още не си се възстановила — предупреди я той. — Ще направиш както ти казвам и точка!

— Не. Вече съм решила — няма да се отделям от теб.

Той завъртя очи — започваше да губи търпение.

— Веднъж вече, на същия този хълм, ти напомних, че си обещала пред Бога да ме обичаш, да ме уважаваш и да ми се

подчиняваш. С първото се справяш отлично, но по второто и третото положението е направо плачевно. Заминаваш за Англия.

— Но инстинктът ми подсказва, че...

— О, не, не, не, не! — засмя се той. — Сега ще ми кажеш, че циганката ти е предсказала разговора на този хълм и изрично те е предупредила да не се съгласяваш с мен.

— Така е.

Той поклати глава.

— Не вярвам. И дори да вярвах, нямаше да те послушам. Заминаваш за Англия.

— Тогава идваш и ти.

— Естествено.

— Няма да споря повече, ако... Какво каза?!

— Казах: естествено.

— Тоест?

— Че и аз заминавам за Англия.

Лицето ѝ светна.

— Франсоа! — изкрещя възторжено тя и се хвърли на врата му.
— Значи все пак няма да се разделяме повече?

— Разбира се, че няма.

— Тогава защо не ми каза в началото?

— Защото ми харесва начинът, по който блестят очите ти, когато спориш с мен — ухили се той.

— О, целуни ме, Франсоа — извика тя. — Целуни ме, преди да съм те ударила!

Беше дълга и нежна прегръдка, която изпълни сърцата и на двамата с такава любов, че никой не искаше тя да свърши.

— Заминаваме скоро — каза накрая той. — Може би до една седмица. Мислиш ли, че си готова за пътуването?

— Мисля, че да. По същия маршрут ли ще минем като Джек и Моник?

— Да.

Тя се замисли за миг и попита:

— Мислиш ли, че от връзката им ще излезе нещо?

— Да.

Клодин надигна глава и го погледна.

— Изглеждаш много сигурен.

— Сигурен съм. Преди да заминат, Джек говори с мен. Остава им само да решат дали ще живеят във Франция, или в Америка.

— Но Моник е францужойка и в кръвта. Не мога да си я представя да живее на друго място.

— Тя е влюбена, Клодин. Ще живее там, където пожелае Джек. Нали разбираш, някои жени се подчиняват на съпрузите си.

— Но малко жени имат за съпрузи такива тирани като теб.

Той я смушка леко в ребрата и тя се засмя, след това замърка нежно, когато отметна косата ѝ, за да я целуне по врата.

— Ще се свържеш ли с дьо Гол, когато отидем в Англия? — попита тя.

— Да. Събрал съм много информация, която ще е изключително ценна за Съюзниците.

— Но след войната, когато всичко свърши... тогава ще се оттеглиш ли?

— Ти искаш ли?

— Не искам повече да се излагаш на опасности.

— Тогава ще се оттегля.

— Просто така?

— Просто така.

— Което означава, че вече си го бил решил. Само че ще се върнем тук, нали? В Лорвоар?

— Разбира се. Ако сме живи.

— Не бъди толкова мрачен. Мислиш ли, че ще можем да издържим да не правим нищо?

— Мисля, че да. А ти?

— И аз така мисля.

Той се подсмихна:

— Ти не би могла да бездействаш, дори животът ти да зависи от това. Така че съм решил да се грижиш за лозята.

— Аз? — изгледа го смаяна тя.

— Да, ти. Вече знаеш много неща и докато ги засадим наново и се развият, ще те изпратим в селскостопански колеж да научиш останалото.

— А ти какво ще правиш?

— Аз? Ще продавам виното, разбира се. А когато съм свободен, ще си седя вкъщи сред семейството и ще се опитвам да се справям с

ненаситната си жена и буйните си деца.

Тя се усмихна, като си представи невъзможната картина, която ѝ беше обрисувал, и каза:

— Радвам се, че идваш в Англия. Така е по-лесно. Нали разбираш, наистина не бих се отделила повече от теб, независимо какво щеше да ми кажеш, но мисля, че е по-добре да родя това бебе в Англия, отколкото тук, в някой запустял обор.

Ръцете му, които галеха несъзнателно косата ѝ, изведнъж замръзнаха. След това той я хвана за раменете и я обърна към себе си.

— Искаш да кажеш... Да не би да искаш да кажеш...

Тя кимна.

— О, Клодин — извика задавено той и я стисна с всичка сила в прегръдката си. — Клодин, *cherie!* Защо не ми каза по-рано?

— Защото разбрах едва преди две-три седмици. Доктор Лебрюн ми каза по време на една от визитите си.

— Доктор Лебрюн е знаел? Но защо не ми е казал? Значи през цялото време, докато идваше да те преглежда...

— Аз го помолих. Боях се, че ако умра, може да го приемеш като Божие наказание за случилото се с Арман. Нали и той е изгубил жена си и детето си. Не исках да мислиш по този начин. Не искам повече да се обвиняваш за нещо, което не би могъл да предотвратиш. Жаклин отдавна е мъртва, Арман също, и заедно с тях трябва да погребем и миналото. Ти трябва да погребеш миналото. Трябва да се отърсиш от него, любими, и да спреш да се измъчваш.

— Знам какво се питаш постоянно — продължи тя. — Искаш да разбереш защо тези жени са те обичали толкова много. Е, аз мога да ти кажа само едно — че си различен. Че в теб има нещо, което те отделя от всички останали мъже. Не знам защо е така и не мога да ти го обясня. Просто трябва да го приемеш. Господ те е направил такъв, какъвто си. Дал ти е сърце на лъв, ума на Макиавели и лице на дявол. Но ти е дал и нещо друго. Дал ти е воля и сила. Но това са волята и силата, и ума, и сърцето, които обичам най-много от всичко на света. И не исках да страдаш повече, ако бях умряла. Не бих могла да понеса мисълта, че любимото сърце ще се разкъсва от чувство за вина. А точно така щеше да се получи, ако беше разбрал, че с мен е умряло и нашето второ дете.

— О, Клодин — едва продума той.

Известно време не можеше да каже нищо — сърцето му беше препълнено — но накрая успя да се овладее.

— Някои вярват, че любовта, истинската любов, е дар за малцина избрани и че за да стигне до тази любов, човек трябва да премине през болката и страданието. Ако са прави, ако дълбочината на любовта се измерва с дълбочината на страданието, не бива да се съмняваш, че това, което изпитвам към теб, е наистина Голямата любов.

— Не се съмнявам — отвърна Клодин. — Изобщо не се съмнявам. И двамата страдахме, обичахме, бяхме щастливи и тъжни. И всичко това ще продължи и за в бъдеще. Знам, че когато си помисли, че ще умра, ти също искаше да умреш. Точно тогава реших, че трябва да живея. Искан да живея заради теб, заради децата ни и заради всичко онова, което ще ни донесе бъдещето. И искам да живея така, че никога да не се съмняваш, че това, което изпитвам към теб, е наистина Голямата любов.

Издание:

Сюзън Луис. Тъмни страсти
Американска. Първо издание
ИК „Бард“, София, 1998
Редактор: Иван Тотоманов

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.